

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖLÜMCÜL HATA

LINDA HOWARD

Zeze

Ölümcul Hata

Bir

Pek çok insan amigo kızları ciddiye almaz, oysa bilsekerdi ki...

Tipik bir Amerikan kızı, ben buyum işte. Lise yıllıklarındaki resimlerime bakarsanız, uzun sarı saçları, yanık teni, mükemmel beyazlıktaki dişlerini ortaya çıkaran geniş gülümsemesi ile bir genç kız göreceksiniz, bunu tellere ve beyazlatmaya harcanan binlerce dolara borçluyum. Dişlerimden bahsediyorum, saçlarımdan ya da yanık tenimden değil. Amerika'nın zengin orta tabakasından genç bir prensesin, çaba harcamadan edindiği kendine güven duygusu ile doluydum, başıma kötü bir şey gelemezdi. Sonuçta ben bir amigo kızdım.

Kabul ediyorum. Amigo kız olmakla gurur duyuyorum aslında. Pek çok insan amigo kızların kafasız ve kendini beğenmiş olduklarını düşünür, bunlar sadece amigo kızlık yapmamış olanlardır. Cahilliklerini hoş görüyorum. Amigo kızlık zor iştir, yetenek ve dayanıklılığın bir arada olmasını gerektirir, üstelik tehlikelidir. Gösterilerde sık sık yaralananlar, hatta bazen ölenler bile olur. Yaralananlar genelde kızlardır. Erkekler fırlatan, kızlarsa fırlatılanlardır. Teknik olarak bize "uçanlar" denir, tabii bu aptalca aslında çünkü biz uçamayız. Biz *fırlatılırız*. Kafaüstü düşüp boyunlarını kıranlar, fırlatılanlardır.

Ben hiç boynumu kırmadım, ama sol kolumu ve köprücük kemiğimi kırdım, bir kere de sağ dizim çıktı. Burkulma ve morarmaların sayısını bilmiyorum bile. Ama dengem çok iyidir, güçlü bacaklarım var ve hâlâ geriye takla atabilir, bacaklarımı havada iki yana açabilirim. Kaldı ki, üniversiteye amigo kızlara ayrılan burstan yararlanarak gittim. Harika bir ülke, değil mi?

Her neyse, adım Blair Mallory. Evet, biliyorum: Hoppa bir isim. Amigo kızlığa ve sarı saçlara uyuyor. Elimde değil; ailemin bana verdiği isim bu. Blair babamın ismi, sanırım bana "Jr." deyip geçmedikleri için şanslı sayılıyorum. İsmim Blair Henry Mallory, Jr. olsaydı Mezuniyet Balosu güzeli seçilemezdim herhalde. Blair Elizabeth olmaktan yeterince mutluym, teşekkürler. Düşünsenize, meşhurlar arasında çocuklarına *Homer* diye isim takanlar bile var, Tann aşkına. Bu çocuklar büyüyüp anne babalarını öldürdükleri zaman, bence davaları haklı sebepten cinayet olarak görülmeli.

Bu da lafı gördüğüm cinayete getirdi.

Aslında getirmedi, ama en azından bir mantık var. Mantık bağlantısı demek istiyorum.

Ayrıca, tipik Amerikan prensesi amigo kızların başına da kötü şeyler gelir. Evlendim, yetmez mi?

Bir şekilde bu da konuyu cinayete bağlıyor aslında. Üniversiteden mezun olur olmaz Jason Carson'la evlendim, dört yılığına adım Blair Carson'dı. Adıyla soyadı kafiyeli birisiyle evlenmemem gerektiğini bilmeliydim, ama bazı şeyleri ancak tecrübeyle öğreniyor insan. Jason politikaya çok meraklıydı: öğrenci konseyi, babasının eyalet meclis üyeliğı için yürüttüğü kampanya, vali olan amcası, falan filan. Jason o kadar yakışıklıydı ki, karşısında kızlar tam manasıyla kekeleye başlarlardı. Bunun farkında olması kötüydü elbette. Kalın telli, güneşin-öptüğü (bu edebi dille sarışın demek oluyor) saçları vardı, hatları kalemle çizilmiş gibiydi, gözleri koyu mavi ve vücudu tam formdaydı. John Kennedy, Jr.'ı düşünün, vücut olarak demek istiyorum.

İşte buyrun, sarı saçlar ve beyaz dişler için poster çifti. Söylemek bana düşmez ama, benim vücudum da fena sayılmazdı. Evlenmekten başka ne yapabiliirdik?

Dört yıl sonra evliliğimizi bitirdik, bu ikimizi birden çok rahatsızmıştı. Zaten görünüşümüz dışında ortak yanımız yok-

Ölümcul Hata

tu, bu da evlilik için sağlam bir temel sayılmaz bence, haksız mıyım? Jason Amerika'nın en genç kongre adayı olmak için kampanya düzenlerken, tipik bir Amerikan ailesi gibi görünelim diye çocuk yapmak istedi. Bu da, merak ettiniz diye söylüyorum, beni çok sinir etti, daha önce bebeğe karşı çıkmıştı ve şimdi birdenbire kampanyaya faydası var diye istiyordu. Ona kucumu öpmesini söyledim. Daha önce opmediğinden değil, ama farklı anlamda, bilirsiniz işte.

Boşanma anlaşmasında gerçek bir haydut gibi davrandım. Belki kendimi suçlu hissetmeliyim; pek de feministçe bir hareket değildi. Kendi ayakların üzerinde durmak, çalışarak başarmak türünden şeyler işte. Bütün bunlara inanıyorum aslında; ben sadece Jason'a acı çektiirmek istedim. Onu cezalandırmak istedim. Neden mi? Yılbaşı gecesi ailenin geri kalanı çalışma odasında oyun oynamaya daldığında, onu en küçük kardeşim Jennifer'ı öperken yakaladım. Jennifer o sırada on yedi yaşındaydı.

Sinirlensem de, bu hızlı düşünmeme engel olmaz. Onları yemek odasında görünce, sessizce uzaklaşıp Jason'ın kampanya albümü için fotoğraf çektiğimiz tek kullanımlık makinelerden birini buldum – özel günleri kutlarken, atardamar tıkayan bir sürü güzel şeyle dolu bir masanın etrafında tıknırırken, futbol izlerken aile fotoğrafları çekiyorduk. Jason bizimkiler bir araya geldiğinde fotoğraf çekmeyi severdi, benim ailemin görünüşü onunkinden çok daha iyi olduğundan herhalde. Kampanyasına yarayacak her türlü şeyi kullandı.

Her neyse, Jason ve Jenni'nin çok güzel bir pozunu yakaladım, flaş falan hepsini kullandım, böylece onu iyice köşeye sıkıştırdığımı anladı. Ne yapabilirdi ki? Beni kovaladıktan sonra babamın önünde yere devirip makineyi elimden almak için güreşse miydi? Olur şey değildi. Birincisi bir açıklama yapması gerekecekti ve uyduracağı hikâ-

yeye inandırmak için benden yardım alamayacağını biliyordu. İkincisi babam onu, adası olan kızının saçının teline zarar verdiği için tekmeleyerek televizyonun üzerinden uçururdu. Babamın sevgili kızı olduğumdan bahsetmiş miydim?

Böylece boşanmak için başvurduğum ve Jason da istediğim her şeyi vermeye razı oldu, bir şartla elbette: Ona Jenni ile birlikteki fotoğrafını ve negatifini verecektim. Neden olmasın? Sanki birden fazla kopya yaptıramazmışım gibi.

Belki Jason bunu akıl edemeyecek kadar aptal olduğumu düşündü. Rakibinizin ne numaralara başvuracağını tahmin edemezseniz, kazanamazsınız. Bu yüzden de Jason'ın politikada başarılı olacağını hiç sanmıyorum.

Ayrıca anneme Jenni'nin Jason'ın onu öpmesine izin verdiğini söyledim. O arkadan-hançerleyen küçük aşiftenin yaptığını yanına bırakacağını düşünmediniz, değil mi? Jenni'yi sevmediğimden değil, ama ailenin bebeği odur, istediği her şeyi elde edebileceğini sanıyor. Arada sırada, bunun her zaman böyle olmadığını anlaması gerekiyor. Onun isminin de kafiyeli olduğunu fark ettim ayrıca; Jenni Mallory. Asıl adı *Jennifer*, ama onu kimse böyle çağırmadığına göre sayılmaz. Kafiyeli isimlerin sorunu nedir bilmiyorum, fakat bana uğur getirmediikleri kesin. Tek fark, Jenni'yi bağışlamış olmam, ne de olsa aynı kanı taşıyoruz. Jason'ı ise asla bağışlamayacağım.

Böylece annem Jenni ile ilgilendi, o da gözyaşları içerisinde uslu bir kız olacağına, en azından bundan sonra daha zevkli seçimler yapacağına söz verdi. Ortanca kardeşim Siana da —o sırada hukuk fakültesinde okuyordu— Jason'la pazarlık kısmını halletti. "Siana" güya Galler dilindeki "Jane" isminden geliyor, ama bana inanın, gerçekte "erkek yiyen gamzeli köpekbalığı" demek. İşte size Siana.

Ölümçül Hata

Mallory kadınları işbaşına geçince, boşanma işlemleri, babam Jason'a neden bu kadar öfkeli olduğumuzu bile anlayamadan, rekor gibi kısa bir sürede tamamlandı. Babamın nedenini umursadığını hiç sanmıyorum, eğer biz birine kızgınsak, bizimle birlikte o da kızardı. Ne tatlı adam değil mi?

Boşanma anlaşmasıyla, Jason'dan bir yığın güzel bozukluk kopardım. Üstü açık kırmızı Mercedes'i de aldım elbette, ama parayla ne yaptığım düşünülünce en önemlisi budur: Bir spor salonu aldım. *Fitness* merkezi. Sonuçta herkes bildiği işi yapmalı, benim de tek bildiğim formda kalmaktı. Siana oraya *Blair's Beautiful Butts* adını vermeyi önerdi, ama bence bu isim müşteri çevresini kısıtlayabilirdi, üstelik *liposuction* da yaptığım gibi bir izlenim bırakmak istemiyordum. Annem "*Great Bods*"¹ önerdi, hepimizin hoşuna gidince eski *Halloran's Gym*'in yeni ismi bu oldu.

Yeniden dekorasyonu ve tadilatı için bir servet harcadım, ama bittiği zaman mekân sosyetik bir yer olduğunu avaz avaz haykırıyordu. Aynalar parlattıldı; aletler piyasadakilerin en iyisiydi; duşlar ve soyunma odaları tamamen yenilenmişti; iki sauna ve küçük bir havuz eklendi, bir de özel bir masaj odası vardı. *Great Bods*'a üye olan birisi yoga, aerobik, *Tae Bo* veya *Kick Boxing* derslerinden birisini seçebiliyordu. Yoga sakinleşmenize yetmediyse, binayı terk etmeye gerek kalmadan birinin kucunu tekmeleyebiliyordunuz. Bütün çalışanların ilkyardım eğitimi almasında ısrar ettim çünkü yeni sekreterini etkilemek isteyen, kolesterolü yüksek şekilsiz bir yöneticinin, bir gecede gençlik formuna kavuşmak için ağırlık makinelerine saldırmayaca-

¹ Blair'in Güzel Kalçaları Ç.N.

² "Kuşiler" anlamına gelen *Bods*'in okunuşu da aslında *Butts*'ta aynı. Ç.N.

ğını kim garanti edebilir, ondan sonra da kalp krizi geçirenlerle uğraş dur. Ayrıca ilanlarda da etkileyici duruyor.

Harcanan paranın her kuruşuna ve bütün o ilkyardım eğitimine değdi. Kapılarını açtıktan bir ay sonra *Great Bods* harika iş yapıyordu. Üyelikler aylık ya da yıllık kabul ediliyordu, yıllık kaydolanlara indirim yapıyorduk elbette. Bu da akıllıca bir hareketti, bir kere oltaya yakalandıktan sonra kaydolanların çoğu paraları boşa gitmesin diye salondan yararlanıyordu. Park yerindeki arabalar mekânın başarılı olduğu izlenimini verir ve tabii ilk izlenim ne kadar önemlidir bilirsiniz. Sonuçta para parayı çeker. Tepemden tozluklarıma kadar zevkten dört köşeydim – bazıları tozlukların artık demode kaçtığını düşünebilir, ama bacakları harika gösterdikleri için modasının geçmesi söz konusu bile olamaz. Listenin başında yüksek topuklar var elbette, ama tozluklar yakın farkla ikinci. İkisini de giyiyorum. Aynı anda değil elbette. Daha neler.

Great Bods sabah altıdan akşam dokuza kadar açık, böylece herkesin programına uygun bir saat mutlaka oluyor. Yoga sınıfım en başlarda pek tutulmadı, birkaç kadın kaydoldu, o kadar. Sonra parlak, yakışıklı ve üniversitede futbol oynayan birkaç tane genci yoga derslerine girmeleri için kiraladım. Sapına kadar maço, ağırlık çalışan ve Tae Bo yapan tayfa, benim yakışıklı gençler böyle formda kalmak için ne yapıyorlarsa aynısını yapmak için koşturdu. Kadınlar da bu gençlerle aynı sınıfta olmak için geldi. İlk haftanın sonunda yoga sınıfına kaydolanların sayısı dört katına çıktı. Maço tayfa yoganın ne kadar zor ve faydalı olduğunu keşfedince, çoğu kalmaya karar verdi – kadınlar da elbette.

Üniversitede biraz psikoloji okuduğumdan bahsetmiş miydim?

İşte böyle, aradan birkaç yıl geçti: Otuz yaşında, beni hem oyalayan hem de epeyce para kazandıran başarılı bir

Ölümcul Hata

işletmenin sahibiyim. Kırmızı üstü açık Mercedes'i beyazıyla değiştirdim çünkü artık daha az dikkat çekmek istiyorum. Yalnız yaşayan bir kadının bu kadar çok göze batması akıllıca olmaz. Ayrıca yeni bir arabam olsun istedim. Yeni araba kokusuna bayılıyorum. Tamam Ford ya da benzeri bir şey de alabilirdim, ama üstü açık Mercedes'le kentin sokaklarında gezmem Jason'ı sinir ediyordu. Kendisi artık aynısını yapamıyor çünkü bu kampanyası için kötü olur. Belki de o Mercedes yüzünden hasetinden çatlayarak ölecek. Umanm.

Her neyse, üstü açık arabamı ön taraftaki müşteri otoparkına bırakmamıştım çünkü baştan aşağı pislik içinde kalmasını istemedim. Salonun arkasında, çalışanlar için ayrılan kısımda özel bir park yerim var, kendimize ait giriş çok daha rahat; bana ayrılan park yeri –yakınıma araba koyamasınlar diye oldukça geniş tutuldu– kapının hemen önünde. Mekân sahibi olmanın imtiyazları bunlar. Eliaçık bir patron olduğum için de, salonun arkasındaki otoparkın üstünü geniş bir metal tente ile kapattım, böylece altına park edebiliyoruz, arabalarımıza açıkta gidip gelmek zorunda değiliz. Herkesten, özellikle de yağmur yağdığında çok takdir topluyorum.

Patron benim, ama çalışanlarıma üstünlük taslamanın gerekli olduğunu düşünmüyorum. Park yeri dışında, özel muamele görmek istemedim. Tabii maaş çeklerini imzalamam beni çok avantajlı bir konuma sokmuştur herhalde, ayrıca bütün para işleriyle ilgileniyor ve son kararı hep ben veriyorum, ama çalışanlarıma da iyi bakıyorum. Dış doktoru masraflarını da karşılayan iyi bir özel sağlık sigortasından yararlanıyoruz, makul bir maaş ödüyorum –boş zamanlarında para karşılığı özel dersler vermekte de serbestler– ve bol bol senelik izin veriyorum. Bu yüzden de çalışanlar genelde uzun süre kalıyolar. Birilerinin önünde

sonunda işten ayrılması kaçınılmaz, insanların hayatı değişebilir, taşınırlar filan, ama aynı alanda çalışmak için başka işyerine geçen olmadı hiç. Devamlı elemanlarla çalışmak işletme için yararlı. Eğitimcileri ve öğretmenleri tanımak müşterilerin hoşuna gidiyor.

Kapanış saatimiz dokuz ve elemanlar aileleriyle, eğlen-ceyle ya da neyle istiyorlarsa onunla vakit geçirebilsinler diye salonu kilitlemek için genelde ben sona kalırım. Buna bakıp sosyal hayatım olmadığını düşünmeyin. Doğru, belki boşandıktan hemen sonraki kadar sık birileriyle çıkmıyorum artık, ama *Great Bods* zamanımın çoğunu almaya başladı ve benim için önemli, böylece ben de işimle ilgileniyorum. Ayrıca randevularımda yaratıcı davranıyorum: Öğlen yemeğine çıkıyoruz, özellikle adam beklediğim kadar iyi çıkmazsa işe yarıyor çünkü öğle yemeğinin sonrası yoktur. Buluşursunuz, yersiniz ve ayrılırsınız. Bu sayede buluştuğum kişiyi takmıyorsam, onu başımdan savuşturmak ya da içeri davet etmemek için bahaneler bulmak zorunda kalmıyorum. Öğle yemeği iyi bir fikir, biriyle çıkmak anlamında. Adamdan hoşlanırsam, o zaman başka seçenekler ortaya çıkabilir, iş çıkışı ya da *Great Bods*'ın kapalı olduğu pazar günü gerçek bir randevu gibi.

Neyse, o akşam da —bir cinayete tanık olduğumdan bahsettim değil mi?— her zamanki gibi salonu kilitledim. Biraz geç kalmıştım, jimnastik hareketlerime çalışıyordum; havada ters takla hareketine ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz. İyiye terleyene kadar çalışmıştım, o yüzden eşyalarımı toparlayıp personel kapısından çıkmadan önce duş almam ve saçımı yıkamam gerekti. Işıkları kapattım, ardından dış kapıyı açtım ve tentenin altına çıktım.

Bir saniye, az kalsın unutuyordum. Size Nicole'ü anlatmadım asıl.

Nicole "Bana Nikki diyin," Goodwin benim açımdan bitmeyen bir ıstıraptı. *Great Bod*'a yaklaşık bir yıl önce kaydoldu ve hemen beni deli etmeye başladı, bunu fark etmem birkaç ayımı aldı gerçi. Nicole'un sesi şu koca adamları eriten tatlı tondaydı ve konuşurken nefes alıp verdiği duyuluyordu. O konuştukça, ben onu boğazlamak istiyordum. Erkekler bu Marilyn Monroe taklitçisi güvercinin nesine bayılıyorlar anlamıyordum. En azından bazı erkekler. Sahte bir şirinliği de vardı, konuştuğu zaman karşısında kim varsa şekeri yükselerek duvardan duvara atlamasını beklerdiniz. Neyse ki, parmağını-saçına-dolama şeyini yapmıyordu.

O da ben yapmadığım içindir -birisine asılmıyorsam tabii-, genelde daha profesyonelimdir.

Anladınız mı? Nicole bir taklitçiydi. Taklit ettiği kişi de bendim.

İlk önce saçıyla başladı. Doğal rengi sarıya yakındı, ama *Great Bod*'a kaydolduktan iki hafta sonra saçları, içinde daha açık gölgeler olan altın sarısına döndü. Aslında tam da benimki gibi. O sırada bunu tam fark edemedim çünkü saçı benimki kadar uzun değildi; ancak aradan zaman geçip küçük ayrıntılar bir araya gelmeye başladıktan sonra saçının renginin benimle aynı olduğunu anladım. Arkasından, antrenman yaparken saçı önüne gelmesin diye tepesinin üstünde atkuyruğu yapmaya başladı. Tahmin edin, antrenmanda saçını böyle atkuyruğu yapan başka kim var?

İşteyken fazla makyaj yapmıyorum, bence zaman kay-bından başka bir şey değil; kadın yeterince ılık saçarsa, makyaj dikkat çekmez. Kaldı ki, cildim güzel ve kaşlarımla kirpiklerim de belirgin, makyajsız gezmek beni tedirgin etmiyor. Gerçi cildimi kumazca parlatan bir çeşit losyon kullanmaya düşkünlüğüm vardır. Nicole kullandığım los-

yonun markasını sordu, aptal gibi söyledim. Ertesi gün Nicole'ün cildi de parlıyordu.

Antrenman kıyafetleri de zamanla benimkilere benzemeye başladı: salondayken giydiğim taytlar ve tozluklar, etrafta dolaşıp çalışmalarını kontrol ederken üstüme geçirdiğim yoga pantolonları. Nicole da tayt ve tozluk giymeye başladı, diğer zamanlardaysa yoga pantolonları içinde zıplayıp duruyordu. Kelimenin gerçek anlamıyla zıplıyordu. Tek sutyeni bile olduğunu sanmıyorum. Maalesef sutyen giymesi *gerçek* kadınlardan birisiydi. Erkek üyelerim (söylemesi bile hoşuma gidiyor) manzaradan hoşlanmışa benziyorlardı, ama bütün bu sallantı ve titreme benim içimi bulandırıyor. Bu yüzden onunla konuşmak zorunda kalırsam göz temasını korumaya konsantre oluyordum.

Arkasından beyaz, üstü açık bir araba aldı.

Mercedes değil Mustang'di, ama gene de beyazdı ve üstü açıktı. Daha fazla kendini açık edemezdi.

Belki bütün bunlar gururumu okşamalıydı, ama okşamadı. Nicole benden hoşlandığı ve hayranlık duyduğu için taklit etmiyordu ki. Benden nefret ettiğini düşünüyordum. Bilirsiniz işte, benimle konuşurken o sahte sevimliliğini bile abartıyordu. Nicole-dilinde "Tatlım, küpelerin ne kadar muhteşem," demek aslında "Onları söküp çıkarmak ve seni kanayan kulaklarla bırakmak istiyorum, orospu!" demektir. Nicole'ün her tarafı oynarken uzaklaştığını gören üyelerden birisi -kadın üyelerden biri elbette- "Bu kadın seve seve boğazınızı kesip üzerinize gaz dökebilir, ateşe verir, ardından sizi orada yanarken bırakabilir. Ardından ateş söndükten sonra geri gelip küllerinizin üzerinde dans eder," diye yorum yapmıştı.

Gördünüz mü? Kafamdan uydurmuyorum bütün bunları.

Halka açık bir yer olduğumuzdan, kayıt olmak isteyen hemen herkesi kabul etmek zorundaydım. Genelde bu kural

sorun çıkarmıyordu, belki nispeten kılı bazı üyeleri önce epilasyona göndermeliydim getçi, ama neyse. Ama üyelik anlaşmasındaki maddelerden birine göre –bütün üyeler kaydolurken anlaşmayı imzalıyorlardı– bir yıl içerisinde üç üye, birinin davranışları, soyunma odası adabı ya da diğer kural ihlalleri hakkında şikâyetle bulunursa, şikâyet edilen kişinin biten üyelğini yenilemesine izin verilmiyordu.

Son derece profesyonel birisi olduğum için, sadece beni deli ediyor diye Nicole'un kıcına tekmeyi basamazdım. Bu kadar profesyonel olmak rahatsız edici, ama başardım. Nicole ise gün içerisinde bir araya geldiği her kadını düzenli olarak rahatsız etti, aşağıladı ya da sadece genel olarak gıcık etti. Soyunma odasını pisletti ve arkasından başkaları temizlesin diye bıraktı. Tam formda olmayan kadınların arkasından aşağılayıcı yorumlar yapıyordu, maksimum yarım saat kullanma süresi olan aletleri tekeline aldı.

Şikâyetlerin çoğu dedikodu şeklindeydi, ama şükürler olsun, birkaç kadın gözleri alev alev yanarak gelip resmi şikâyet formu doldurmak istedi.

Nicole'un üyelği sona erdiğinde dosyasındaki şikâyetlerin sayısı üçten fazlaydı, böylece ben de ona –tatlı bir dille elbette– üyelğinin yenilenmeyeceğini ve dolabını boşaltmasını söyleyebildim.

Arkasından kopan yaygara eminim bitişik eyaletteki kargaları korkutup kaçırmıştır. Bana orospu, fahişe, şıllık dedi ve bu sadece ısınma faslıydı. Cırtlak sesiyle ettiği hakaretlerin tonu yükseldikçe yükseldi ve sonunda *Great Bod*'daki herkesin dikkatini çekmeyi başardı. Eminim beni tokatlatacaktı, ondan daha formda olduğumu ve onu kesinlikle, hatta fazlasıyla tokatlayacağımı bildiği için kendine hâkim oldu. Bunun yerine danışma masasının üstündeki her şeyi –birkaç sakı çiçek, üyelik formları ve kalemleri– eliyle süpürüp yere

fırlatmakla yetindi ve avukatının benimle temasa geçeceği tehdidini savurarak hisımla çıkıp gitti.

İyi. Her neyse. Benim avukatımı her an karşısına çıkar-maya hazırdım. Siana gençti ama ölümcüldü ve bir savaşı kazanmak için her şeyi yapardı. Bu özelliklerimizi anne-mizden aldık.

Nicole'ün geçirdiği sinir krizini izlemek için toplanan ka-dınlar, kapı arkasından kapanınca alloş kopardılar. Erkekler-se sadece şaşırmışlardı. Ben sinirliydim çünkü Nicole dola-bını boşaltmamıştı ve bu da onun eşyalarını almak için geri gelmesine bir kez daha izin vermem gerekecek demekti. Siana'ya, Nicole'ü dolabını boşaltmak için bir randevu al-ması için zorlayıp zorlayamayacağımı sormayı düşündüm. Böylece hem dolabın boşaltılmasına tanıklık etmek hem de olay çıkmasını önlemek için polis hazır bulunurdu.

Günün geri kalanı neşe içinde geçti. Nicole'den kurtul-muştum. Yarattığı dağınıklığı temizlemek zorunda kalmış-tım ama onu bile sorun etmedim çünkü Nicole gitmişti, gitti, bitti.

Tamam, işte Nicole olayı bu.

O geceye, benim arka kapıdan çıkışıma vs. dönelim.

Köşedeki sokak ışığı otoparkı biraz aydınlatıyordu, ama gölgeler çok karanlıktı. Hafif yağmur çiselediğini görünce ancak kendimin duyacağı bir küfür geveledim, sıçrayan çamur arabamı pisletecekti ve bütün bunların üstüne bir de sis çöküyordu. Yağmur ve sis pek iyi bir ikili değildir. Allahtan saçım kıvrıcık değil, böyle durumlarda buklelerim için endişelenmek zorunda değilim.

Haberlere çıkacak bir olaya tanıklık etme fırsatı ele geçi-rince insan en azından iyi görünmek istiyor.

Önce kapıyı kilitledim ve arkamı döndüm, sonra park yerinin arka tarafındaki arabayı fark ettim. Beyaz bir Mustang'di. Nicole beni bekliyordu, lanet olası.

Ölümcul Hata

Hemen dikkatimi toplamış ve alarma geçmiş halde –ne de olsa bugün bana saldırmıştı– geri adım atıp duvara yaslandım, böylece bana arkadan saldıramayacaktı. Nicole’ün gölgelerden çıkıp üzerime gelmesini bekleyerek iki tarafımı kontrol ettim, ama hiçbir şey olmadı, ben de tekrar Mustang’e baktım, acaba arabanın içinde oturup benim çıkmamı mı bekliyordu. Ne yapmayı düşünüyordu? Beni takip mi edecekti? Arabamı yoldan çıkarmaya mı çalışacaktı? Ya da giderken arabasıyla yanıma yaklaşıp ve ateş edebilirdi. Nicole söz konusuysa her şey mümkündü.

Yağmur ve sis yüzünden arabanın içinde kimse olup olmadığını görmem imkânsızdı, fakat aniden arabanın uzak tarafında birisinin durduğunu fark ettim ve sarı bir saç gördüm. Elimi çantama atıp cep telefonumu buldum. Bana doğru tek adım atarsa, 911’i arayacaktım.

Mustang’in arka tarafındaki şekil durakladı ve hareket etti, daha iri ve daha koyu bir gölge Nicole’den ayrıldı. Bir adam. Canı cehenneme, yanında beni dövmek için birini getirmişti.

Dokuzu ve ilk biri tuşladım.

Çatırdama sesi beni bir karış havaya sıçrattı. İlk aklıma gelen yakına yıldırım düşüğü oldu, ama göz kamaştıran bir ışık ya da yer sarsıntısı yoktu. Ardından sesin ateşlenen bir silah-tan geldiğini anladım ve büyük olasılıkla hedef de bendim, panik içinde hafifçe cıyaklayıp arabanın arkasına dört ayak üstüne düştüm. Aslında çığlık atmaya çalışıyordum, ama ağzımdan bu *Minnie Mouse* sesinden başka bir şey çıkmadı. Ölesiye korkuyor olmasaydım, çok utanırdım. Nicole yanında bir kas yığınıyla değil, bir kiralık katille gelmişti.

Cep telefonumu da düşürmüştüm ve karanlıkta nerede olduğunu göremiyordum. Sürekli her tarafı görmeye çalışmam da işimi kolaylaştırmıyordu, telefonu iyice arayacak fırsat bulamadım. Sonunda elimle kaldırımı yoklayarak

yerini bulmaya çalıştım. Sıçnak, ya tetikçi ilk atışta vurulup vurulmadığını görmek için buraya gelirse ne olacaktı? Yere düştüğüme göre vurulduğumu düşünmesi normal değil miydi? Dümdüz uzanıp ölü numarası mı yapmam gerekirdi? Yoksa sürünerek arabanın altına mı girseydim? Belki de binaya geri dönüp kapıyı kilitlemeye çalışsam daha iyi olurdu.

Motorun çalışma sesini duydum, başımı kaldırdığımda dört kapılı koyu renk bir Sedan'ı sokağın daraldığı tarafa doğru ilerler ve binanın yanından gözden kaybolurken gördüm. Yavaşladığını ve dört şeritli Parker Caddesi'nde kavşakta durduğunu duydum, sonra da seyrek bir trafiğin içine daldı. Hangi yöne döndüğünü anlayamadım.

Tetikçi miydi giden? Otoparkta başka biri olsaydı ateş edildiğini kesinlikle duyardı, o yüzden de sakın sakın uzaklaşması mümkün değildi. Ancak ateş eden kişi sakın davranan bir sürücü olabilirdi, haksız mıyım? Onun dışındaki herkes, tıpkı benim şu anda delice yapmak istediğim gibi, canını kurtarmak için kaçacaktır.

Beni öldürmesi için beceriksizin tekini tutmak tipik bir Nicole davranışıydı; adam öldüğümünden emin olmak için bakmamıştı bile. Tetikçi gittiyse, Nicole neredeydi? Bekleyip dinledim, ama ne bir ayak sesi ne de Mustang'in motorunun çalışma sesi geliyordu.

Midemin üzerine yatıp arabama ön tekerlerinden birinden etrafı kestim. Beyaz Mustang hâlâ park yerindeydi, ama Nicole görünürlerde yoktu.

Geçerken ateş edildiğini duyup yaralanan varsa yardım etmek için koşturan kimse de görünmüyordu. *Great Bods* küçük dükkânların ve lokantaların bulunduğu iyi bir semtтейdi, ama yakınlarda hiç ev yoktu - dükkân ve lokantaların müşterisi etraftaki işyerlerinde çalışanlardı, öyle olunca da lokantalar altıda kapanyor, dükkânlar da kısa süre sonra onla-

n ızliyordu. O saatten sonra *Great Bod*'dan çıkan birisi sandviç yemek istese, en yakın yer beş blok ötedeydi. Bu durumun, kapanış saatinde elemanlara ait park yerini terk edilmiş bir yere dönüştürdüğünü daha önce fark etmemiştim.

Ateş edildiğini başka duyan olmamıştı. Tek başımaydım.

İki seçeneğim vardı. Arabanın anahtarı cebimdeydi. İki anahtarlık taşıyorum, salon için gereken tüm anahtarların sayısı anahtarlığı çok ağırlaştırıyor, böyle olunca da onu iş görürken ya da alışveriş yaparken etrafta taşımak bir sorun oluyordu. Araba anahtarını vakit kaybetmeden alabilir, kapıları uzaktan kumandayla açar ve Nicole beni yakalamadan içine atlayabilirdim – tabii arabanın hemen öbür tarafında beni beklemiyorsa, bunu yaptığını hiç sanmıyorum, ama gene de ondan her şey beklenir. Fakat araba, özellikle de üstü açık bir araba, psikopat katilleri uzak tutmaya yetecek kadar dayanıklıymış gibi gelmedi bana. Ya silahlı olan Nicole'se? Arabanın kumaştan güneşliği kurşunu engellemezdi.

Öbür seçeneğimse çantamdan salonun kalabalık anahtarlığını bulup çıkarmak, el yordamıyla kapı anahtarını aramak, kapının kilidini açmak ve içeri girmekti. Bu daha fazla zaman alacaktı, ama kapalı bir kapının arkasında çok daha güvende olacaktım.

Tabii, üçüncü bir ihtimal daha var sayılır, o da Nicole'ü arayıp üstüne atlamaya çalışmaktır. Silahın onda olmadığını dan emin olsaydım bunu deneyebilirdim, ama emin değildim, o yüzden de kahraman rolü oynamayı düşünmüyordum. Sarışın olabilirim, ama aptal değilim.

Üstelik, böyle bir kavgada en az iki tınağınız kırılacaktır. Kaçınılmaz bir şey.

Anahtarları bulana kadar çantamı elimle yoklayarak karıştırdım. Anahtarlığın ortasında kayıp dağılmalarını önlemek için bir zambırtı yerleştirilmişti, böylece hepsi yerli yerinde

duruyordu. Kapının anahtarı, ortadaki şeyin solundaki ilk anahtardı. Onu diğerlerinden ayırınca, ayağa kalkmadan, kapıya doğru emekledim. Gerçekten felaket bir görüntüsü var, ama kalça ve baldırlar için harika bir egzersiz.

Üzerime kimse atlamadı. Parker Caddesi'ndeki olağan trafiğin uzaktan gelen sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu, nedense bu durum Nicole'ün çığlık çığlığa arabamın üzerinden bana atlamasından daha korkutucuydu. Nicole'ün bu kadar uzağa sıçrayabileceğine inandığımdan değil elbette, bunun için jimnastik yeteneğinin etrafa yaydığından çok, çok daha iyi olması gerekirdi. Üstelik hava atmayı seven bir tip olduğumu da biliyordum. Havaya sıçradığında bacaklarını iki yana ayırmayı bile beceremezdi, geriye takla atacak olsa göğüslerinin ağırlığı suratının ortasına yapışacaktır.

Tanrım, havada geriye takla atmayı bir kez olsun deneseydi keşke.

Ellerim birazcık –tamam, birazcıkta fazla– titriyordu, ama ilk denemede kapıyı açmayı başardım. Açılan kapıdan içeri resmen ok gibi fırladım, keşke bir-iki santim daha açılmasına izin verseydim, kapının kenarına çarptığımda sağ kolumu morarttı çünkü. Sonunda içerideydim, kapıyı çarpıp kapadım, sürgüyü çektim ve olur da kapıya ateş ederse diye sürünerek uzaklaştım.

Geceleri hep açık bıraktığım düşük voltajlı iki lamba vardı, ama ikisi de ön taraftaydı. Arkadaki holün ışıklansa kapının hemen yanındaki düğmeden yanıp söniyordu ve ben kapıya o kadar yaklaşmayı asla düşünmüyordum. Nereye gittiğimi göremediğim için holde sürünerek ilerlemeye devam ettim, kadın çalışanların banyosunun önünden geçtim –erkeklerinki holün öbür tarafındaydı–, ardından dinlenme odası ve nihayet üçüncü odaya geldim, burası benim ofisimdi.

Ölümçül Hata

Yuvaya dönen bir beysbol oyuncusu gibi hissediyordum kendimi. Güvendeydim!

Artık o psikopat kanıyla aramda duvarlar ve kilitli bir kapı vardı, ayağa kalktum, ışığı yaktım ve telefonu alıp sinirli sinirli 911'i tuşladım. Onu bunun için tutuklatmayacağımı sanıyorsa, öfkemi ciddi şekilde hafife alıyor demektir.

iki

Tam, dört dakika yirmi yedi saniye sonra, siyah-beyaz bir polis arabası, ışıkları yanıp sönerек otôparkın önündeki park yerlerinden birine çekti. İminim çünkü süre tuttum. 911 santralinde görevli kişiye birinin bana ateş ettiğini haber verdiğimde, ödediğim vergilerle desteklenen polis gücünden hızlı servis bekleyebilirim sanırım, beş dakikanın altında bir sürede gelmelerinin makul olduğuna karar vermiştim. İçimdeki küçük divayı arada sırada tokatlayıp kontrol altında tutmam gerekiyor, çünkü siz sürekli konuşup onların kafasını şişirmediniz zaman (anlarsınız ya) insanların daha fazla yardım etmeye istekli oldukları bir gerçek. Ben de elimden geldiği kadar insanlara iyi davranmaya çalışırım -eski kocam bunun dışında elbette- ama hayatım için endişe ettiğim durumlarda işi şansa bırakmam.

Oyle isterik filan davranmadım. Ön kapıdan fırlayıp kendimi mavi üniformalı delikanlıların kollarına atmadım - atmak istedim, ama arabadan elleri tabancalarının kabzasında çıktılar, koşarak üzerlerine gidersem bana da ateş ederler diye düşündüm. Bu akşamlik kurşunlardan payımı almıştım, ışıkları yakıp ön kapının kilidini açtım, kapının hemen arkasında, polislerin beni görebileceği, ama pusuya yatmış olası bir psikopat karıya karşı korunaklı bir yerde bekledim. Ayrıca çiseleyen yağmur hızını artırmıştı, ıslanmak istemiyordum.

Sakindim. Çağlıklar atarak, aşağı yukarı sıçramıyordum. Adrenalin ve stres düzeyimin yüksek olduğunu, tepeden tırnağa titrediğimi ve anneme telefon açmayı çok istediğimi kabul ediyorum, ama bu isteğe karşı koydum, hatta ağlamadım bile.

Ölümçül Hata

“Buradan silah sesleri geldiğine dair rapor aldık, bayan,” dedi memurlardan birisi, ben içeri girmeleri için geri çekilirken. Dikkatli bakışları boş resepsiyon odasının her köşesini inceledi, büyük olasılıkla silahlı birilerini arıyordu. Son moda saç kesimiyle yirmili yaşların sonlarında gösteriyordu, kahn ensesinden vücut çalıştığı belliydi. Benim müşterilerimden birisi olmadığına emindim çünkü hepsini tanırım. Burada olmasını fırsat bilip ona salonun sunduğu imkânları gösterebilirdim belki, Nicole tutuklanıp akıl hastanesinde bir koğuşa atıldıktan sonra elbette. Müşteri çevrenizi genişletmek için hiçbir fırsatı kaçırmamalısınız.

“Sadece bir el ateş edildi,” dedim. Elimi uzattım. “Ben Blair Mallory, *Great Bod*’ın sahibiyim.”

Kendini polisler adam gibi takdim eden çok insan olduğunu sanmıyorum çünkü ikisi de tedirgin gözüküyordu. Diğer polis daha da genç gösteriyordu, bebek polis, ama kendini önce o toparladı ve elimi gerçekten sıktı. “Bayan,” dedi kibarca, sonra da cebinden ufak bir defter çıkardı ve adımı not aldı.

“Ben Memur Barstow ve bu da Memur Spangler.”

“Geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedim, en güzel gülüşümle. Evet, sarsıntıyı hâlâ atlatamamış olabilirdim, ama nezaketin yeri ayırdır.

Silahım olmadığını açıkça anlamışlardı, o yüzden daha az tedirgindiler. Üzerime oturan, pembe bir askılı tişört ve siyah yoga pantolonu giymuştim, içine bir şeyler saklayabileceğim ceplerim yoktu. Memur Spangler elini silahından çekti. “Neler oldu burada?” diye sordu.

“Bugün öğleden sonra üyelere birisiyle aramda sorun çıktı, Nicole Goodwin” –Memur Barstow bu adı defterine dikkatlice kaydetti– “başka üyelere gelen şikâyetler yüzünden bu kadının üyeliğini yenilemeyi reddettim. Kendini

kaybetti, masanın üstündeki şeyleri yere fırlattı ve bana küfürler filan savurdu..."

"Size vurdu mu?" diye sordu Spangler.

"Hayır, ama bu gece salonu kilitleyip dışarı çıktığımda beni bekliyordu. Arabası arkadaki park yerindeydi, personel otoparkında. 911'i aradığımda hâlâ oradaydı, ama şimdiye çoktan gitmiştir herhalde. Arabanın yanında o ve biri daha daha vardı, sanırım bir erkekti. Ateş edildiğini duydum ve kendimi arabamın arkasında yere attım, sonra biri -sanırım o adam- arabayla uzaklaştı, ama Nicole kaldı, en azından arabası gitmedi. Emekleyerek binanın içine girdim ve polisi aradım."

"Duyduğunuzun silah sesi olduğuna emin misiniz?"

"Evet, tabii ki." Lütfen. Burası Güney, özellikle de Kuzey Carolina. Elbette silah sesinin neye benzediğini biliyorum. Benim bile 22 kalibrelik bir silahım var. Dedecim -anne tarafından büyükbabam- şehir dışındaki evlerine ziyarete gittiğimizde, beni sincap avına götürürdü. Ben on yaşındayken kalp krizinden öldü. Ondan beridir kimse beni sincap avına götürmedi. Zaten televizyonda dakika başı hatırlatmasalar da, kurşun sesi kolay kolay unutulacak bir ses değil.

Polis memurları içinde silahlı bir psikopat kanının oturduğu sanılan arabalara öylece yürüyüp gitmezler. Beyaz Mustang'in hâlâ arka tarafta park etmiş durduğundan emin olunca, Memur Barstow ve Spangler omuzlarına bir şekilde iliştilmiş olan -cırt-cırtlı bantla galiba- minik, hoş görünümlü telsizleriyle konuştular ve kısa süre sonra başka bir siyah-beyaz polis arabası daha geldi, arabanın içinden Memur Washington ve Vyskosigh çıktı. DeMarius Washington'la okula birlikte gittik, köşeli ve esmer yüzü ciddi çizgilerine geri dönmeden bana hafifçe gülümsedi. Vyskosigh kısa boylu, tıknaz ve Güneylilerin *Yankees* için kul-

Ölümcul Hata

landığı tabirle, Bizim Buralardan Olmayan biriydi. Bir Güneylü için bu deyim birinin yemek seçiminden kıyafetine ve davranışlarına kadar her şeyi açıklar.

Bana içeride kalmamı söylediler –hiç sorun değil– ve dördü birden, Nicole’e ne halılar karıştırdığını sormak için ihtiyatla karanlığa ve yağmurun içine daldılar.

O kadar iyi söz dinledim ki –bu da çok bitkin olduğuma işaretti– Memur Vyskosigh geri gelip beni baştan aşağı dikkatlice süzdüğünde hâlâ bıraktıkları yerde dikiliyordum. Biraz rahatsız olmuştum. Birine asılmak için pek uygun bir zaman değildi, bilirsiniz işte.

“Bayan,” dedi kibarca, “oturtmak ister misiniz?”

“Evet, isterim,” diye en az onun kadar kibarca cevap verip ziyaretçiler için konulan sandalyelerden birisine oturdum. Dışarıda neler olup bittiğini merak ediyordum. Bu iş ne kadar daha sürecekti?

Bir-iki dakika daha geçti ve yanıp sönen lambalarıyla başka polis arabaları da geldi. Otoparkım polislerin buluşma yerine benzemeye başlamıştı. Ulu Tanrım, dört polis Nicole’le başa çıkamaz mıydı? Takviye çağırmak zorunda mıydılar? Tahmin ettiğimden de psikopatmış demek ki. İnsanların kafayı üşürtüğünde, insanüstü güçlere sahip olduklarını iştmişti. Nicole’ün deli olduğu kesindi. Kafamda onu üzerime doğru koca adımlarla gelirken yoluna çıkan polisleri sağa sola fırlatırken canlandırdım, acaba ofisimde barikat kurmam gerekir miydi?

Memur Vyskosigh barikat fikrini uygulamama izin verecek gibi durmuyordu. Gerçekte artık onun –başlangıçta sandığım gibi– beni korumaktan çok *gözetiminde tutulduğunu* düşünmeye başlamıştım. Sanki... bir şey yapmama engel olmak istemiş gibi.

A-aa.

Aklımdan çeşitli senaryolar geçmeye başladı. Eğer bir şey yapmama engel olmak için buradaysa, yapmamı istemediği şey ne olabilirdi? İstemek? Ofis işleri? İkisini de gerçekten yapmam gerekiyordu, bu yüzden kafamdaki listenin en başındaydılar, ama polislerin ikisiyle de ilgilen-diklerini hiç sanmıyordum. En azından memur Vyskosigh ilgilenmiyordur diye umuyordum, özellikle de ilk şıkla.

Bu konuya girmek bile istemiyordum, o yüzden kafamı tekrar toparlamaya çalıştım.

Aniden çıldırmamı, dışarı fırlayıp beni durdurmalarına fırsat vermeden Nicole'e saldırıyım da bekliyor olamazlar. Şiddete eğilimli bir tip değilim, tabii çok üstüme gelinmezse; üstüne üstlük bana azıcık dikkatli baksalardı, yeni manikür yaptırdığımı fark edebilirlerdi – ojemnin rengi yeni gözdem olan buzlu gelincikti. Söylemek bana düşmez ama, ellerim gerçekten çok güzel görünüyordu. Nicole turnak kırmaya geçecek biri değildi, bu yüzden de benden yana emniyettediydi.

Herhalde şimdiye kadar çoktan anlamışsınızdır; düşünmeyi kesinlikle istemediğim bir şey varsa, başka konular üzerinde sonsuza kadar oyalanabilirim.

Memur Vyskosigh'in neden tepemde gardiyanlık yaptığını da *hiç mi hiç* düşünmek istemiyordum.

Ne yazık ki, bazı şeyler görmezden gelinemeyecek kadar büyüktür ve hakikat zihnimde tekrarladığım do-si-do'yu yarıda kesti. Şaşkınlığım neredeyse fiziksel bir çarpma etkisi yarattı; sandalyemde geriye savruldu.

"Aman Tanrım. Ateş edilen *ben* değildim," diye düşünmeden konuşmaya başladım. "Nicole'e... adam ona ateş ediyordu, değil mi? Onu..." vurdu diyecektim ki, midem kaynayarak ağzıma geldi, onun yerine zorla yutkunmak zorunda kaldım. Kulaklarım zonklamaya başladı, sandalyeden yüzüstü yere düşmek gibi hiç yakışık almayan bir şey

yapmak üzere olduğumu fark edip hızla eğildim ve başımı dizlerimin arasında aldım, derin derin nefes alıp vermeye başladım

Memur Vyskosıgh "İyi misiniz?" diye sordu, ama sesi kulaklarımdaki zonklama yüzünden zar zor duyuluyordu. Bilincimin yerinde olduğunu anlatmak için elimi ona doğru salladım, tekrar nefes alıp vermeye konsantre oldum. Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver. Yoga sınıfındayım diye düşünmeye çalışıyordum.

Kulaklarımin uğultusu biraz azalmıştı. Ön kapının açıldığını ve bir-iki kişinin ayak seslerini duydum.

Birisi, "İyi mi?" diye sordu.

Elimi tekrar sallayıp "Bir dakika izin verin," demeyi bıraktım, aslında kelimeler odanın zeminine yöneltilmişti. Otuz saniye daha kontrollü nefes aldıktan sonra midemin bulantısı geçti ve dikkatlice doğruldum.

Yeni gelen iki adam sivil giyinmişlerdi ve ellerindeki plastik eldivenleri çıkartmakla uğraşıyorlardı. Elbiseleri yağmurdan ıslanmıştı ve ıslak ayakkabıları güzelim parlak döşemelerim üzerinde iz bırakıyordu. Eldivenin üzerindeki kırmızı ve ıslak bir lekeye gözüm ilişti ve oda etrafımda dönmeye başladı. Hemencecik tekrar öne eğildim.

Tamam, genelde bu kadar dayanıksız değilimdir, ama öğle yemeğinden beri bir şey yememişim ve saat en azından on olmuştu, kan şekerim çok düşmüştü.

Adamlardan birisi "Doktor ister misiniz?" diye sordu.

Kafamı hayır anlamında salladım. "Birazdan geçer, ama biriniz dinlenme odasındaki buzdolabından içecek bir şey getirebilirseniz çok memnun olurum," diyerek, elimle gelişi güzel bir yönü gösterdim. "Arka tarafta, ofisimi geçince. Gazoz ya da şekerli soğuk çay olması lazım."

Memur Vyskosigh o tarafa doğru gitmeye başlamıştı ki, öteki adamlardan birisi "Dur. O taraftaki girişi kontrol etmek istiyorum," dedi.

Böylece o çıktı ve Vyskosigh olduğu yerde kaldı. Diğer yeni gelen yanıma oturdu. Ayakkabılarını hiç beğenmedim. Hâlâ öne eğilmiş vaziyette durduğumdan, onları iyice görebiliyordum. Siyah renkte ve bağcıklıydılar, polyester ev elbisesinin ayakkabı hali. Piyasada bu tür ayakkabıların çok kalitelisi olduğuna eminim, ama bunlar berbattı. Erkekler bunları nasıl beğenir bir türlü anlayamıyorum.

Her neyse, bu adamın ayakkabıları ıslaktı, su damlaları ayakkabının üstünde duruyordu. Pantolon paçaları da su içindeydi.

"Ben Dedektif Forester," diye başladı.

Dikkatlice başımı biraz yukarı kaldırdım ve sağ elimi uzattım. "Ben de Blair Mallory." Neredeyse tanıştığımıza memnun oldum diyecektim, aslında hiç de değildim, en azından bu şartlarda.

Memur Barstow gibi elimi tuttu, kısaca tokalaştı. Ayakkabılarını sevmemiş olabilirim, ama güzel el sıkışıyor, ne çok sıkı ne de gevşek. Birinin tokalaşmasına bakarak onun hakkında fikir sahibi olabilirsiniz. "Bayan, bana bu gece neler olup bittiğini söyleyebilir misiniz?"

Aynı zamanda terbiyeli de. Yavaşça doğrulup oturdum. Kırmızı lekeli plastik eldivenleri hiçbir yerde göremeyince rahat bir nefes aldım. Memur Barstow ve Spangler'a söylediklerimin aynısını tekrar anlatmaya başladım, öbür adam bir şişe soğuk çayla geri geldi, hatta şişeyi bana vermeden önce kapağını benim için açtı. Teşekkür etmeye ve soğuk çaydan büyük bir yudum almaya yetecek kadar kendime izin verdikten sonra hikâyeye kaldığım yerden devam ettim.

Bitirdiğimde, Dedektif Forester öteki adamı tanıştırdı – Dedektif MacInnes – tanışma faslını tekrar ettik. Dedektif MacInnes misafir sandalyelerinden birini çekip oturdu, böylece hafif açıyla karşımda kalıyordu. Dedektif Forester'dan biraz daha yaşlı, az daha kiloluydu, saçları hafifçe ağarmıştı, traşsız yüzünde sakalın gölgesi belli oluyordu. Tıknaz gözükmesine rağmen gevşek yapılı değil de kaslı olduğu izlenimine vardım.

"Arka kapıyı kilitleyip dışarı çıktığınızda Bayan Goodwin'in yanında gördüğünüz kişi sizi neden fark etmedi?" diye sordu.

"Kapıyı açtığımda holün ışığını kapatmıştım."

"Işıkları kapatınca yaptığınızı nasıl görüyorsunuz?"

"Eşzamanlı bir şey sayılır," dedim. "Sanırım bazen kapıyı açtığımda ışık bir saniye için açık oluyor, bazen de olmuyor. Bu gece son çalışan da çıktıktan sonra kapıyı sürgüledim, geç saatlere kadar kaldığım için birinin içeri rasgele dalmasını istemiyordum. Böylece, anahtarlarım sağ elimdeyken, sol elimle sürgüyü çektim ve kapıyı açtım, aynı anda elimin kenarıyla da ışıkları söndürdüm." Nasıl yapılacağını göstermek için, sağ elimle aşağıya doğru bir hareket yaptım. Elinizde bir şey varsa, bu iş böyle yapılır. Herkes bunu böyle yapar. Elleriniz varsa elbette, çoğu insanın da vardır, haksız mıyım? Bazılarınınsa yoktur, onlarsa kullanabildikleri neyse onu kullanırlar tahminimce – boş verin. Düşünce dansı meselesi gene. Derin bir nefes aldım ve kafamı tekrar bir araya topladım. "Zamanlamaya bağlı bir durum, ama kapıyı açtığımda ışıkların sönük olma ihtimali yarı yarıya. Göstermemi ister misiniz?"

"Belki daha sonra," dedi Dedektif MacInnes. "Siz kapıyı açtıktan sonra ne oldu?"

"Dışarı çıktım, kapıyı kilitledim ve arkama döndüm. İşte o zaman Mustang'i gördüm."

"Daha önce görmemiş miydiniz?"

"Hayır. Arabam kapının hemen önünde duruyor, ayrıca dışarı çıkışımda kapıyı kilitlemek için arkam dönük oluyor."

Birbiri arkasına birçok soru sordu, öküz altında buzağı arıyordu, hepsine sabırla cevap verdim. Ateş edildiğini duyunca kendimi nasıl yere attığımı anlattım ve giysilerimdeki lekeleri gösterdim. İşte tam o sırada, sol elimin içinin sıyrıldığını gördüm. O ana kadar farkında bile olmadığım bir şeyin *farkına varır varmaz* neden deli gibi acımaya başladığını biri bana açıklayabilseydi keşke. Kaslarımı çatıp elimi baktım ve kalkmış olan deriyi yoldum. "Ellerimi yıkamam gerekiyor," dedim, sonu gelmeyen soruları bölerek.

İki dedektif de bana polis gözlerle baktılar. Sonunda MacInnes "Henüz olmaz," dedi. "Önce bu soruşturmayı bitirmek istiyorum."

Peki, tamam. Anlıyorum. Nicole ölmüştü, aynı günün erken saatlerinde kavga etmiştik ve orada benden başka kimse yoktu. Tüm ihtimalleri gözden geçirmek istiyorlardı, görünürde ilk ihtimal bendim ve bu yüzden beni gözden geçiriyorlardı.

Aniden cep telefonum aklıma geldi. "Ah, size daha önce söyleyecektim; ateş edildiğini duyup yere düştüğüm sırada 911'i çeviriyordum ve cep telefonumu düşürdüm. Filimle yeri yokladım, ama bulamadım. Arabamın etrafına bakması için birini gönderebilir misiniz? Hâlâ orada olması lazım."

MacInnes, Vyskosigh'a başıyla işaret etti, o da elinde el feneriyle yola koyuldu. Birkaç dakika sonra cep telefonumu MacInnes'e teslim etti. "Arabanın altında yüzüstü duruyordu," dedi.

Dedektif telefonun üzerindeki küçük ekrana baktı. Telefon etmeye başladığınızda ekran aydınlanıyor, ama aydın-

Ölümcul Hata

lık kalmaz; otuz saniye filan sonra –yalnızca tahmin elbette, polislerin geliş zamanını tutmuş olabilirim, ama cep telefonumun ışığıninkini henüz tutmadım– ekran kararır, ama bu sırada bastığınız numaralar ekranda kalır. İyi aydınlatılmış resepsiyon bölümümde otururken, ekran karanlıkken bile numaralar gözüküyordu.

Yorgundum, sarsılmıştım ve Nicole’ün tam önümde vurulmuş olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Acele etmelerini ve ilk ihtimali –beni– soruşturmayı bitirip başka işlere bakmalarını istiyordum, böylece ben de tek başıma kalabileceğim bir yere gidip ağlayabilecektim. Bu yüzden, “Biliyorum, burada bir tek ben varım ve olayların söylediğim şekilde geçtiğini doğrulayacak kimse de yok, ama bu işi hızlandırmanın bir yolu yok mu? Yalan makinesi gibi?” dedim. Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi, özellikle kalbimin Kentucky Yarışı’nı koşmaya çalışıyormuş gibi attığı düşünülecek olursa, makineyi bozacağım kesindi. “Gerçekten, şuracıpta bir yalan makinesi testi yapmak bizim niye aklımıza gelmedi?” diye düşünmeleri ihtimaline karşın, dedektiflerin dikkatini çekecek başka bir bulmaya çalıştım. Böyle yöntemler uygulayıp uygulamadıklarını bilmiyorum, ama işi şansa bırakamazdım. Ayrıca, polisleri televizyonda izliyorum, birisi silah kullandıysa bunu ispatlamanın bir yolunu mutlaka buluyorlar. “Ya da neden şu alengirli testlerinden birini yapmıyorsunuz?”

Dedektif MacInnes yanağını emince, suratının tek tarafı içine göçmüş gibi oldu. “Alengirli test mi?” diye dikkatli bir ses tonuyla sordu.

“Bilirsiniz işte. Ellerim üstünde yapılıyor, böylece silah ateşleyip ateşlemediğim anlaşılıyor.”

“Ooo,” dedi neden bahsettiğimi biliyormuş gibi başını sallayarak, aynı anda belli belirsiz bir ses çıkaran ortağını

susturmak için çabucak bir bakış attı. “Şu alengirli test. Barut lekesi testi demek istiyorsunuz.”

“İşte o,” dedim. Bana gülmemek için kendilerini zor tuttuklarını biliyordum, ama aptal sarışın tiplemesinin kendine özgü avantajları var. Ne kadar az tehditkâr gözükürsem, o kadar iyi.

Neyse, Dedektif MacInnes sözümü dinledi. Cinayet yeri araştırma görevlisi içi dolu alet kutusuyla geldi ve yanında Tetikçi Kimlik testi yaptı. Avuç içlerimi sünger bezlerle sildiler, sonra o süngerleri eğer elimde barut tozu varsa renk değiştiren bir kimyasal maddenin içine koydular. Renk değiştirmede. Elimde bir tür sprey sıkmalarını, sonra da siyah ışığın altında bakmalarını bekliyordum oysa ki, görevliye sorunca artık o yöntemin kullanılmadığını söyledi. İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor.

Gene de MacInnes ve Forester’in soruşturma tarzı hiç hafiflemedi. Sorular sorup durdular – adamın yüzünü görebilmiş miydim, adamın kullandığı araba hakkında neler anlatabilirdim, bunun gibi şeyler – bu arada arabamı, bütün binayı ve muştemilatları dikkatlice aradılar. Ancak hiçbir yerde ıslak giysi bulamayacaklarından emin olunca sorgulamaya son verdiler. Üstelik bana kent dışına çıkmamamı bile tembihlemediler.

Nicole’ün yakın mesafeden vurulduğunu biliyordum, adamı onun yanında dikilirken görmüştüm. Park yerinin öteki ucundaki arabasının yanında, yağmurda yattığına ve ben de buradaki tek kuru insan olduğuma göre –demek bu nedenle ıslak giysi arayıp durmuşlardı, giysimi değiştirmedimden emin olmak istiyorlardı– yağmura çıkmamışım ve cinayeti işlemiş de olamazdım. Ön kapıdan giren polislerin bıraktığı ıslaklığın dışında başka iz yoktu; arka tarafsı tamamen kuruydu. Ayakkabılarım kuruydu –bu da onları yıkamadığıma işaret etti– ve elbiselerim çamurluydu. 911’i

Ölümçül Hata

çevirmeye başladığımı açıkça gösterecek şekilde ekranında 91 yazılı duran telefonum arabanın altından çıkmıştı. Kısacası, benim söylediklerimle kendi gördükleri birbirini tutuyordu. Bu da her zaman iyi bir şeydir.

Hemen tuvalete koştum, uzun zamandır baskısını hissettiğim bir problemi hallettim, sonra da elimi yıkadım. Elimin ayasındaki sıyrık alan iğne gibi batıyordu. Ofise gidip ilk yardım çantasını çıkardım. Sıyrılan yere antibiyotikli kremden biraz sıktım ve üzerini dev ölçülerde yapışkanlı sargı beziyle sardım.

Aklıma annemi aramak geldi, ya birisi polis telsizinden olanları duyup annemi aradıysa, bu bizimkilerin ödünü patlatabilirdi, ama önce telefon açmamda sakınca var mı diye polislere sormamın akıllıca olacağını düşündüm. Ofisin kapısından dışarı baktım, herkes çok meşgul görünüyordu. İşlerini bölmek istemedim.

Dürüst olmak gerekirse, ayakta duracak halim kalmamıştı. Yorgunluktan birmiştim. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve sesi yorgunluğumu daha da artırıyor-du, bu arada dışarıda yanıp sönen ışıklar başımı ağrı-tıyordu. Polisler de yorgun gözüküyordu, üstelik üzerlerinde yağmurluk olmasına rağmen sırlıklam olmuşlardı. Yapa-bileceğim en iyi şeyin kahve hazırlamak olduğuna karar verdim. Kahve sevmeyen polis yoktur.

Ben aromalı kahveleri severim ve ofisimde kendim için her zaman değişik türden kahve bulundururum, ama tecrübelerime dayanarak biliyorum ki erkekler kahve konusunda pek maceracı olmuyorlar - en azından Güneyli erkekler böyle. Belki Seattlelı bir adamın kakao-badem veya kakao-böğürtlen aromalı kahve karşısında kılı kıpırdamaya-bilir, ama Güneyli erkekler kahvelerini başka tat karışmaksızın, kahve tadında isterler. Y kromozomu taşıyanlar için bulundurduğum güzel kahvaltılık kahve karışımını

erzak dolabımdan çıkardım ve filtreye boşaltmaya başladım. Bir tutam tuz ekledim, kahvenin doğal acılığını giderir, bir kaşık da kendi badem-kakaolu kahvemden koydum. Fark edemeyecekleri kadar az, ama gene de zengin bir tat verecektir.

Kahve makinem şu iki kabı olan, en fazla iki dakikada koca bir kap kahve yapan makinelerden. Hayır, süre tutmadım, ama kahve olurken tuvalete gidip işeyebiliyorum ve benim işim bittiğinde o da işini bitirmiş oluyor. Bu da yeterince hızlı demektir.

Kaplardan birini kahve musluğunun altına yerleştirdim, ötekini de su koymak için kullandım. Kahve olurken plastik kapları, krema, şeker ve kırmızı plastik karıştırıcıları çıkarıp makinenin yanına dizdim.

Çok geçmeden, Dedektif Forester burnunu takip ederek ofisime geldi, girer girmez de keskin gözleri kahve makinesini fark etti.

"Taze kahve yaptım," dedim, bir yandan üstünde belirgin mor harflerle "DÜŞMANLARINI BAĞIŞLA – BU ONLARIN KAFALARINI KARIŞTIRACAKTIR" yazılı neşeli, sarı fincanımdan kahvemı yudumluyordum. Plastik kaplar rujumun canına okuyor, o yüzden hep seramik fincan kullanırım – o sırada rujum olduğundan değil, ama bu konumuzun dışında. "İster miydiniz?"

"Kuyruksuz kedi olur mu?" diye manalı bir soruyla cevap verirken, kahve kabına doğru ilerledi.

"Manx kedisi olup olmadığına bağlı."

"Değil."

"Öyleyse evet, kedilerin kuyruğu olur. Talihsiz bir kaza geçirmediyse elbette."

Kahvesini doldururken gülümsüyordu. Polisler civarda kahve bulunduğunu birbirlerine telepatiyle haber veriyor olmaları çünkü birkaç dakika içinde hem üniformalı hem

Ölümcül Hata

de sivil barış görevlileri odama akmaya başladılar. İlk kap-
taki kahveyi ısıtıcının üzerine oturtup ikincisini yapmaya
başladım. Kısa sürede kapların yerini gene değiştirdim,
üçüncü fasıl kahve fokurdamaya başlamıştı bile.

Kahve yapma işi beni oyaladı, polisler içinse geceyi da-
ha az sefil hale getirdi. Ben bile ikinci fincan kahveyi içtim.
Bu gece nasıl olsa uyuyamayacaktım, öyleyse ne fark eder-
di?

Dedektif MacInnes'e annemi arayabilir miyim diye sor-
dum, hayır demedi, yalnızca bir süre beklersem çok mak-
bule geçermiş, öyle dedi. İnsanları biraz tanıyorsa, ona
göre annem hemen koşup gelirmiş. Oysa önce olay yerini
kordona almak istiyordu. Böyle söylenince -adam, annele-
rin nasıl olduklarını gayet iyi biliyordu- masamda otur-
dum, kahvem i yudumlar ken beklenmedik anlarda gelen
titremeleri durdurmaya çalıştım.

Annemi aramam gerekirdi, o da koşup gelir ve benimle
bir güzel ilgilenirdi. Gece o ana kadar zaten yeterince kö-
tüydü, öyle mi? Daha da kötüleşti.

Üç

Çıkıp geleceğini tahmin etmem gerekirdi. Sonuçta o da şubede çalışan polislerden biriydi ve bizimkisi gibi küçük sayılabilecek bir kentte –altmış küsur bin hanelik– her gün cinayet işlenmez. Muhtemelen görevde olan polislerin çoğu buradaydı, hatta izinlilerden bazıları bile gelmişti.

Kendisini görmeden önce sesini duydum ve iki sene sonra bile derin tonunu, bütün hayatını Güney’de geçirmediğini gösteren hafif hızlı konuşmasını tanıdım. “Hayatta başarılar,” bile demeye gerek duymadan beni bırakıp giderken ensesini izlediğimden bu yana iki yıl geçmişti. Genç de sanki dönme dolapta inişe geçmişim gibi midemin altüst olduğunu hissettim. *İki lanet olanca yıl* ve kalp atışlarım hâlâ hızlanıyor.

En azından sesini duyduğumda ofisimdeydim; o da dışarıda bir grup polisle konuşuyordu, böylece beni görmeden önce kendimi toparlayacak vaktim oldu.

Evet, geçmişte aramızda bir şeyler yaşandı. Teğmen J. W. Bloodsworth ve ben. İki sene önce birkaç kere çıktık –kesin rakam vermek gerekirse, üç kere. Teğmenliğe yükselmesi son zamanlarda oldu, en fazla bir sene önce, öyleyse biz çıkarken Çavuş Bloodsworth’dı.

İliş birisiyle tanıştığınız, bütün içgüdülerinizin, bütün hormonlarınızın onu fark edince ayağa kalkarak kulağınıza, “*Aman Tanrım, işte bu, gerçekten, tut onu ve HEMEN ŞİMDİ yap!*” diye fısıldadığı oldu mu? İlk merhabamızdan beri durum buydu. Kimyamız inanılmaz derecede uyuyuyordu. Tanıştığımız andan itibaren –bizi o sırada *Great Bod*’ın sahibi olan annesi tanıştırmıştı– onu ne zaman görsem kalbim telaşla atmaya başlıyordu, belki onun kalbine aynı

şey olmuyordur, ama erkekler çok istedikleri bir şey gördüklerinde —bu bir kadın da olabilir, büyük ekran plazma televizyon da— nasıl dikkat kesilirlerse bana öyle bakıyordu. Ayrıca aramızdaki o yükselen farkındalık alevi yüzünden kendimi hafif bir elektrik akımına kapılmış gibi hissediyordum

Şimdi düşünüyorum da, eminim bir sinek de haşere ilacına doğru uçarken aynı şeyleri hissediyordur.

İlk randevumuzda heyecandan yarı sarhoş gibiydik. İlk öpüşmemiz yanardağ patlamasına benziyordu. İlk buluşmada onunla yatmama engel olan şey; (a) çok ucuz kaçması ve (b) henüz doğum kontrol hapi kullanmıyor olmamdı. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama, (a) neredeyse (b)'den daha etkiliydi çünkü bütün hormonlarım isyan çıkarıp “*Evet, onun bebeğini istiyorum!*” diye bağırmaya başladılar.

Aptal hormonlar. Çiftleşme danslarına başlamadan önce, en azından biraz bekleyip işlerin nasıl gittiğine bakabilirlerdi.

İkinci randevumuz çok daha ateşli geçti. Öpüşme bu sefer kıyafetlerin çoğunun çıktığı bir sevişme sahnesine döndü. Ortaya prezervatif çıkarmasına rağmen durma nedenleri için yukarıdaki (b) şikkına bakınız. Prezervatlara güvenmiyorum. Jason'la nişanlıyken bir tanesi üzerinde parçalandı ve regl'im tam zamanında başlayana kadar ecel terleri döktüm. Gelinliğimin son prova'ları yapıyordu ve bel kısmı dar gelmeye başlarsa annem zıvanadan çıkabilirdi. Genelde annemi dert etmeme gerek yoktur, o her şeyin üstesinden gelebilecek yapıda bir kadındır, ama büyük bir düğün planlamak sinirleri çelikten olan kadınları bile gerebilir.

Öyleyse prezervatif kalsın ben almayayım, tabii eğlence amaçlı kullanılmıyorsa, ne demek istediğimi anlamışsı-

nızdır. Bir daha âdet görünce doğum kontrol hapına başlamaya kararlıyım çünkü geleceği tahmin etmek ve orada koca, çıplak bir Jefferson Wyatt Bloodsworth görmek zor değildi... gerçekten de kocaman. Tek umudum haplar etkisini gösterene kadar dayanabilmektir.

Üçüncü randevumuzda sanki Pod insanları* tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Dikkati dağınık ve huzursuzdu, benden çabucak kurtulmak istemiş gibi sürekli saatini kontrol ediyordu. Gecenin sonunda dudığıma isteksiz bir öpücük kondurdu, iyi vakit geçirdim bile demeden, beni arayacağını söylemeden –zaten söylese de yalan olurdu çünkü aramadı– çekip gitti. Bu, o orospu çocuğunu son görüşümdü.

Ona çok kızgındım ve aradan geçen iki yıl kızgınlığımı hiç azaltmamıştı. Böylesine özel şeyler vaat eden bir ilişkiyi nasıl pat diye *kesip atabilirdi*? Benimle aynı fikirde değilse, elbiselerimi çıkarmaya hiç hakkı yoktu. Biliyorum, erkekler bunu hep yaparlar ve yaptıkları için de Tanrı'ya şükürler olsun ama ilkençlik yılları geçtikten sonra insan şehvetin yanında başka şeyler de bekliyor, su birikintisinin en azından... ne bileyim daha derin bir su birikintisine dönüşmesini filan. Muradına ermesine iki kere engel olduğum için beni terk ettiyse, onsuz daha mutlu olacağım kesin. Sonradan onu arayıp sorunun ne olduğunu sormayı düşünmedim bile, o kadar kızgındım ki kendimi kontrol edebileceğimden emin değildim. Biraz daha sakinleşince aramaya niyetim vardı.

İki yıl su gibi akıp geçti. Daha aramamıştım.

Great Bod'daki odama tüm seksen beşlik gövdesiyle girdiğinde düşüncelerim aşağı yukarı bunlardı. Koyu renkli saçları biraz daha uzundu, ama yeşil gözleri hiç değişmemişti: Dikkatliydi, zekâsını gösteren keskinlikte ve polisle-

* *Daemon House* adlı filme konu olan kasabanın insanları. Ç.N.

rin önünde sonunda kazandıkları ya da polisliği bırakıp iş değiştirdikleri sertlikteydi. Polislere özgü sert bakışları beni baştan aşağı süzdü ve sanki daha da keskinleşmiş gibi göründü.

Onu gördüğüme sevinmemiştim. Kasıklarını tekmelemek istiyordum ve beni polis memuruna saldırmaktan tutuklamayacağından emin olsam, tekmelerdim de. Nihayetinde kendine saygısı olan her kadının yapacağını yapıp onu tanımazdan geldim.

"Blair," dedi, fazla yakınımı gelip durduktan sonra. "İyi misin?"

Umurunda mıydı sanki? Ürkmüş ve biraz tedirgin olmuş bir şekilde baktım, hanı kadınların yabancı bir erkek yanlarına çok yaklaşıp samimi davrandığında attığı bakışlardan, tedbir olarak da sandalyemi birkaç santim uzağa çektim. "Aa... evet, iyiyim," dedim ihtiyatla ve yavaşça, gözlerimi ona dikili vaziyette ifademi şaşkınlığa çevirdim, sanki yüzünü hatırlayacakmış, ama bellek bankamdan ona denk düşen ismi bir türlü bulup çıkaramıyormuşum gibi.

Yeşil gözlerinde parlayan güçlü öfke kıvılcımı beni şaşırtmıştı. "Wyatt," dedi kabaca.

Biraz daha geri çekildim. "Ne? Niye?" diye sordum. Yana doğru eğildim ve sanki çağırısam beni korumak için gelecek polisler bulunduğundan emin olmak ister gibi onun arkasına doğru bakındım. Aniden saldırırsa ne yapabilirdim – dürüst olmak gerekirse, öyle bir hal de vardı.

"Wyatt Bloodsworth." Kelimeler ağzından kurşun balonlar gibi döküldü. Küçük numaramı hiç komik bulmamıştı, bense harika vakit geçiriyordum.

İsmi kendi kendime sessizce tekrar ettim, dudaklarım belli belirsiz oynuyordu, sonra yüzümün yavaş yavaş aydınlanmasına izin verdim. "Aaaa! Tabii, şimdi hatırladım.

Çok özür dilerim, isim hafızam çok kötüdür. Anneniz nasıl?”

Bayan Bloodsworth bisikletinden yuvarlanıp evinin önündeki kaldırıma düşmüş ve köprücük kemiği ile birkaç kaburgasını kırmıştı. Tamamen iyileşene kadar *Great Bod's* a üyelik süresi dolmuş, o da yeniden kaydolmamıştı.

Onu görünce ilk aklıma gelen şeyin annesi olması da Wyatt'ı mutlu etmeye yetmemişti. Ne sanmıştı, isteri krizi geçirip ağlayarak ya da beni geri alması için yalvararak kollarına atlayacağını filan mı? Hiç şansı yok. Mallory kadınları bundan daha sert malzemedен yapılmıştır.

“Neredeyse eski hızına kavuştu. Sanırım onu üzen, kırılan kemiklerinden çok sağlığına eskisi kadar hızlı kavuşamaması oldu.”

“Onu gördüğünde selamlarımı ilet. Onu özledim.” Sonra rozetini kemerine taktığını fark edip alnıma hafifçe vurdum. “Tüh! Rozetini fark etmiş olsam bağlantıyı daha çabuk kurardım, ama kafam biraz karışık şu anda. Dedektif MacInnes annemi aramamı istememişti, ama şehrin yarısı artık park yerine dolmuş gibi görünüyor. Bu durumda annemi şimdi arasam sorun çıkar mı sizce?”

Hâlâ benden çok memnunmuş gibi durmuyordu. Aman, umarım ufak egosuna zarar vermemişimdir. Böyle lanet bir şeyi istemeyiz, değil mi? “Henüz cinayet yerine kimseyi sokmuyoruz.” diye cevap verdi. “Basını da, ilk incelemeler sonuçlanana kadar olayın dışında tutuyoruz. Soruşturma bitmeden kimseyle konuşmazsan makbule geçer.”

“Anlıyorum.” Gerçekten de anlıyordum. Cinayet ciddi bir işti. Teğmen Bloodsworth'un burada olmasını gerektirecek kadar ciddi olmamasını isterdim o kadar. Ayaga kalıp onun etrafından dolaşım –bir yabancıнын ne kadar uzağından geçersem o kadar mesafe bırakarak– ve kendi-

me bir fincan daha kahve koydum. "Daha ne kadar sürececek bu iş?"

"Tahmin etmek zor."

İyi bir cevap vermeyen cevapu. Kahveye baktığını fark edip, "Buyrun alın," dedim. O anda iki kapta da kahve olduğu için makineyi doldurmakta kullandığım plastik sürahiyi kaptım. "Yeni kahve yapmak için biraz su getireyim," diyerek ofisten çabucak çıktım. Banyoda sürahiyi suyla doldururken, bir yandan da kendimden hoşnut olmanın tadını çıkartıyordum.

Kolay unutulur birisi gibi onu hemen hatırlayamamamdan hiç hoşlanmamıştı. Son iki seneyi arkasından ağlayıp kaçırdıklarına yanarak geçirdiğimi düşündüyse bu onun aklını başına getirmiştir. Zaten ne bekliyordu ki? Eski günleri yâd mı etseydik?

Hayır, bu şartlarda olamazdı, çalışırken değil. Bunu yapmayacak kadar profesyoneldi. Eskiden şahsen tanıdığınız birisine, ilişkiniz bittikten sonra rastladığınızda bilinçli olmasa da yakın davranırsınız ya, herhalde onu gördüğünde böyle davranmamı beklemişti. Bilinçli olmam onun şanssızlığı.

Banyodan dışarı çıktığımda, Dedektif MacInnes ve Forester, Wyatt'la kısık sesle koridorda konuşuyorlardı. Sırtı bana dönük duruyordu, onların konuşmalarını dikkatle dinlediği için Wyatt'a iyice bakma fırsatı buldum, bir de şu lanet kalp çarpıntısı başlamasa ne iyi olurdu. Öylece, gözlerimi ona dikmiş vaziyette durdum.

Yakışıklı bir adam değildi, yani eski kocamın tarzında yakışıklı değildi. Muntazam kemik yapısıyla Jason model gibiydi; Wyatt'ın ise biraz yıpranmış bir hali vardı. Savunma oyuncusu olarak bir-iki yıl profesyonel futbol oynadığı düşünülürse bu normaldi. Aslında, futbol oynamamış bile olsa kaba hatlıydı. Çenesi sertti, kırk burnunun ortasında

bir bombe vardı ve belli belirsiz yamuktu. Kaşları gözlerinin hemen üstünde dümdüz uzanıyordu. Hem hız ve hem de gücün önemli olduğu, atletlerin üçgen fizliğini korumuştur. Jason'ın vücudu yüzücülerinki gibi güçlü ve elverişli bir zarafet taşıırken, Wyatt'inki silah olarak düşünülmüş gibiydi.

Hepsinden çok da, adamın üzerinden resmen testosteron damlıyordu. Bir erkek cinsel anlamda çekiciyse, görünüm neredeyse tamamen konu dışı kalıyor. Wyatt Bloodsworth da fazlasıyla öyleydi, en azından benim için. Kimyamız uyuyordu. Bundan başka bir şekilde açıklayamıyorum.

Kimya uyuşmasından nefret ediyorum. Şu kimya uyuşması salaklığı yüzünden son iki yıldır kimseyle ciddi bir ilişkiye giremedim.

Dedektifler gibi o da kumaş pantolon ve spor bir ceket giymiş, taktığı kravatın boyun kısmını gevşetmişti. Buraya gelmesi acaba neden bu kadar uzun sürmüştü; biriyle çıktığı için çağrı cihazını ve cep telefonunu mu kapatmıştı? Hayır, bunu yapamayacak kadar işine düşkündü. Öyleyse diğer seçenek, aşağı yukarı iki saatlik uzaklıkta bir yerlerden geldiğiydi. Ayrıca dışarıda zaman geçirmişti, ayakkabıları ve pantolonunun paçası neredeyse on beş santim ıslaktı. İçeri girmeden önce cinayetin işlendiği yere bakmış olmalıydı.

Diğer dedektiflerin ikisi de Wyatt'tan kısaydı ve Dedektif MacInnes'in yüzü özellikle ifadesizdi. Kıdemliler herhalde kendilerinden genç birisinin bu kadar çabuk terfi etmesinden hoşlanmamışlardır. Wyatt'ın rütbesi Komet Kuyrukluyıldızı hızıyla yükselmişti. Bunun tek nedeni iyi bir polis olması değildi üstelik. O aynı zamanda tanınmış bir isimdi, iyi şeyler başarmış yerel bir delikanlıydı, çaylaklık yıllarında NFL'de profesyonellik kazanmış bir şöhretti.

Bir-iki yıl profesyonel oynadıktan sonra, bütün bunları bırakıp doğduğu şehirde polislik yapmak için dönmüştü. Basına yaptığı açıklamaya göre polislik onun ilk aşkıydı.

Şehirdeki herkes onun neden profesyonel futbol oynadığını biliyordu: para için. Bloodsworthlar eski zenginlerdendiler, ama artık paraları kalmamıştı. Annesi dört yüz dönümlük arazide, çok sevdiği yüz yaşındaki Viktorya tarzı evinde yaşıyordu, ama evin bakımı bir servete mal oluyordu. Ablası Lisa'nın iki çocuğu vardı ve kocasıyla mutlu bir evliliği sürdürüyordu. Günlük masraflarını karşılamakta zorlanmasalar da, çocukların üniversite harçlarına yetişmeleri mümkün değildi. Wyatt pratik davranmış ve ailenin banka hesabını kabartma işinin kendi üstüne düştüğüne karar vermişti. Böylece profesyonel futbol oynamak için polis gücünde kendisi için planladığı kariyeri ertelemişti. Senede birkaç milyon dolar ailenin ekonomisini onarmakta çok işe yarardı, böylece annesine bakabilir, yeğenlerini üniversiteye gönderebilir ve başka şeylere yapabiliirdi.

Daha kıdemli polisler ona içerliyordu, en azından biraz. Aynı zamanda birlikte çalışmaktan memnun olmalıydılar çünkü *yi* bir polisti, takdir meraklısı değildi. Şöhretini yalnızca hizmet edebilmek için kullanmıştı, kendisine çıkar sağlamak amacıyla değil. Ayrıca önemli insanları tanıyordu, hızlı terfi etmesinin sebebi de buydu. Wyatt telefonu açıp valı ile konuşabiliirdi, polis şefi ve belediye başkanı bunun faydalarını göremeyecek kadar aptal değildiler.

Orada yeterince dikilmiştim. Onlara doğru yürümeye başladım, MacInnes geldiğimi göz ucuyla fark edince cümlesini yarıda kesti. Acaba duymamam gereken ne konuşuyorlardı? Üç adam da bana bakmak için döndüler, bakışları üzerime dikilmişti. "Affedersiniz," diye mırıldanıp odama gitmek için yanlarından geçtim. Bir yandan yeniden kahve

yaparak oyalanıyor, bir yandan da Bir Numaralı Şüpheli konumunu nasıl aldığımı düşünüyordum.

Belki de annemi aramama gerek yoktu. Siana'yı arasam daha iyi olacaktı. Ceza hukuku avukatı değildir ama bunun önemi yok. Akıllıydı, acımasızdı ve kardeşimdi. Yeterli sanırım.

Ofisimin kapısına yürüdüm, kollarımı kavuşturup gözlerimi Dedektif MacInnes'e diktim. "Beni tutuklayacaksanız avukatımı aramak istiyorum, annemi de."

MacInnes çenesi kaşdı ve Wyatt'a bir bakış fırlattı "Teğmen Bloodsworth bu sorunuza cevap verecek bakan."

Wyatt uzanıp sağ dirseğimi yakaladı ve beni yavaşça etrafımda döndürüp odama geri soktu. "Otursana." Bu arada kendisine kahve koyuyordu. İlk fincanı bir yudumda dikmiş olmalıydı.

"Aramam gereken..."

"Avukata ihtiyacın yok," diye lafımı kesti. "Otur, lütfen."

Ses tonunda bir şey vardı, kuru kuruya otorite değil, başka bir şey, ben de oturdum.

Konuklar için konulan sandalyelerden birini tam karşıma çekti ve oturdu, o kadar yakınımıdaydı ki bacakları neredeyse benimkilere değecekti. İnsanlar tanımadıkları biri çok yakına gelince yaptıkları gibi, farkında bile olmadan biraz geri çekildim. Kişisel alanımı işgal etmeye hakkı yoktu, hakkını kaybetmişti.

Yaptığımı fark etti elbette ve dudağı inceldi. Aklından neler geçti bilmiyorum ama tekrar konuşmaya başladığında tam bir polis gibiydi: "Blair, bizim bilmemiz gereken bir sorun var mı başında?"

Peki, belki bu o kadar da polisçe değildi ve üstelik hiç beklemiyordum. Gözümü kırıştırdım. "Yani bana ateş

Ölümçül Hata

edildiğini sanarken, bir cinayete tanık olduğumu anlamanın dışında mı? Bu yeterli değil mi?”

“İfadende, kurbanla bugün öğleden sonra tartıştığınızı söylemişsin. Üyelikliğini yenilemeyince o da saldırganlaşmış...”

“Doğru. Tanıklar da var. İsimlerini çoktan Dedektif MacInnes'e verdim.”

“Evet, biliyorum,” dedi, sabırla. “Seni tehdit etti mi?”

“Hayır. Avukatını üzerime salacağını söyledi, ama bu beni pek korkutmadı.”

“Seni fiziksel zarar vermekle tehdit etmedi mi?”

“Hayır. Bütün bunları dedektiflere anlattım zaten.”

“Biliyorum. Sabırlı ol. Seni tehdit etmediyse, arabasını park yerinde görünce neden ondan bir tehlike geleceğini düşündün?”

“Çünkü o... o psikopattı. Yapıgım her şeyi taklit ediyordu. Saçını benimki gibi boyadı; benim kıyafetlerimden giymeye başlamıştı; saç şekli aynıydı, küpeleri aynıydı. Sırf benim var diye beyaz, üstü açık araba bile aldı. Tüylerimi diken diken ediyordu.”

“Öyleyse sana hayrandı.”

“Sanmıyorum. Bence her şeyimden nefret ediyordu. Diğer birkaç üye de aynı fıkırdeydi.”

“Peki seni niye taklit etsin o zaman?”

“Kim bilir? Belki kendine nasıl bir şekil vereceğini bilemediği için birtisini taklit ediyordu. Pek zeki biri değildi. Uyanıktı ama zeki değildi.”

“Anlıyorum. Seni tehdit eden başkası oldu mu?”

“Boşandığımdan beri olmadı.” Sabırsızlıkla saatime baktım. “Teğmen, çok yorgunum. Daha ne kadar burada kalmam lazım?” Polislerin hepsi çıkana kadar beklemem gerekeceği kesindi, arkalarından kapıyı kilitlemem gerekiyordu.

Arka taraftaki otoparka sarı polis bandı çekerlerdi herhalde, ama önce arabamı çıkarmama izin vermeleri gerekiyordu...

İşte o zaman tüm binayı ve her iki araba parkını kordon altına alabilecekleri aklıma geldi. Yarın açamayabilirdik, hatta belki öbür gün de. Bundan çok daha uzun süre kapalı kalmamız bile mümkündü.

"Uzun sürmez," dedi, bu da dikkatimi tekrar ona çekmeyi başardı. "Boşanma ne zamandı?"

"Beş sene önce. Neden soruyorsun?"

"Eski kocan sorun çıkanyor mu?"

"Jason mı? Yok canım. Boşandığımızdan beri onu görmedim bile."

"O zaman seni tehdit etmişti ama."

"Boşanıyorduk. Arabamı hurdaya çevirmekle tehdit etti, asla yapmadı." Aslında o malum konuyu etrafa duyurursam arabamı hurdaya çevirmekle tehdit etmişti. Ben de onu, çenesini kapatıp istediklerimi vermezse her şeyi açıklamakla korkutmuştum – ya da en azından Siana korkutmuştu. Wyatt'ın bütün bunları duymasına gerek olduğunu hiç sanmıyorum. Bu Gereğinden Fazla Açıklama başlığı altında toplanır.

"Bir nedenden dolayı sana kın beslemeyi sürdürmüş olabilir mi?"

Ah, umarım öyledir. Bu yüzden hâlâ üstü açık Mercedes sürüyorum. Başımı iki yana salladım. "Hiçbir neden düşünmüyorum. İki-üç yıl önce yeniden evlendi, duyduğuma göre de mutluymuş."

"Başka birinden de herhangi bir tehdit almadın, öyle mi?"

"Hayır. Bütün bu soruları neden soruyorsunuz?"

Ifadesini okumak imkânsızdı. "Kurban seninle neredeyse aynı giyinmiş. Beyaz üstü açık bir arabadaydı. Seni gö-

rüp benzerlikleri fark ettikten sonra belki de asıl hedefin sen olduğun aklıma geldi.”

Ağzım açık kalakaldım. “Hadi canım. Tamam önce bana ateş ettüler sandım, ama Nicole kaçığın tekidir de o yüzden. Sorunum olan tek insan odur.”

“Peki senin önemsemeyip üzerinde durmadığın, ama karşı tarafın ciddiye aldığı bir tartışma da olmadı mı?”

“Hayır. Tartışmanın köşesinden bile geçmedim.” Yalnız yaşadığım için hayatım nispeten sakin geçiyor.

“Yanında çalışanların arasında sana herhangi bir nedenle kızgın olan var mı?”

“Bildiğim kadarıyla yok. Zaten hepsi beni şahsen tanır, Nicole’u de biliyorlar. İkimizi karıştırmalarına imkân yok. Ayrıca nereye park ettiğimi bilirler, kesinlikle park yerinin arkası değil. Yanlış zamanlama yüzünden oradan geçmek dışında, bu olayla bir ilgim olduğunu hiç sanmam. Artı, Nicole insanları durmadan sinir eden bir tipti.”

“Sinir ettiği insanlardan bildiklerin var mı?”

“*Great Bodys*’a gelen her kadını kızdırmıştı, ama şu duygusal, seksi-pisicik tavırları yüzünden erkekler ondan hoşlanma eğilimindeydiler. Yine de onu vuran kesinlikle bir erkekti, bu da yanlış gibi duruyor ama kıskançlık yüzünden de olabilir tabi. Nicole kıskançlık oyunları oynamaktan hoşlanan bir tiptir... tipti.”

“Erkek arkadaşlarından bildiğin biri ya da özel biri var mıydı?”

“Hayır, özel hayatı hakkında hiçbir fikrim yok. Pek iyi arkadaş değildik, şahsi konularda hiç konuşmadık.”

Gözlerini hâlâ üzerimden ayırmamıştı bu da beni rahatsız etmeye başlıyordu. Gözleri açık renkti, bilirsiniz, yeşilin bu tonu, saç ve kaşlar koyu renkse çok dikkat çeker, Wyatt’ın saçları da öyleydi. Bu gözler sarışın birisinde göze batmayabilirdi, siyah rimel sürmüyorsa elbette – boş verin.

Wyatt rimel sürececek bir tip değildi. Konu şu ki, karşımdaki gözler beni delip geçiyordu sanki. Bana baktığında kendimi olduğum yere mihlanmış gibi hissediyordum.

Bu kadar yakınımda olması hoşuma gitmiyordu. Biraz uzaktayken işlevlerim daha yerindeydi. Birlikte olsaydık o zaman farklı olurdu, ama değildik, üstelik onunla son yaşadıklarımın sonrasından sonra, bir daha böylesine aniden değişebilen birisiyle duygusal ilişkiye girmek istemiyordum. O kadar yakındı ki bacalarının sıcaklığını bile hissedebiliyordum. Birkaç santim uzaklaştım, böylesi daha iyi, mükemmel değil, ama daha iyi.

Lanet olasıca, neden dışarıda, yağmurun altında durmadı ki? Dedektif MacInnes buradaki işleri hallediyordu. Wyatt dışarda bekleyeydi, ben de bu canlı hatıralarla boğuşuyor olmayacaktım; teninin kokusunu, tadını ve iyice tahrik olduğunda çıkardığı sesleri...

Yoo, o konuya girmeyelim hiç, çünkü o tahrik olduğunda ben de aynı durumdaydım.

"Blair!" dedi, biraz yüksek sesle.

Siçrayıp tekrar konuya odaklandım, aklımın nerelerde olduğunu anlamadığını umarak. "Ne?"

"Adamın yüzüne iyice bakabildin mi diye sordum sana!"

"Hayır. Bunu da MacInnes'e söylemiştim." diye tekrarladım. Cevabını çoktan verdiğim soruları sorup durmaya daha ne kadar devam edecekti? "Karanlıktı, yağmur yağıyordu. Erkek olduğunu anlayabildim, hepsi bu. Araba koyu renkli ve dört kapılıydı, ama yılını ya da modelini söyleyemem. Kusura bakma ama adam şu anda odaya girse bile, tanıyabileceğimi sanmıyorum."

Bana bir dakika daha dikkatle baktı, sonra da ayağa kalkıp "Tekrar görüşürüz," dedi.

Ölümcul Hata

"Niye?" diye sordum, şaşkınlığım açıkça belli oluyordu. Wyatt teğmendti. Olayla dedektiflerin ilgilenmesi gerekir, onun görevi sadece operasyonu yönetmek, personel işbölümü, onu bunu onaylamak, ne bileyim bunun gibi şeylerle ilgilenmek değil mi?

Yukarıdan bana bakarken dudakları gerildi gene. Bu gece acayip sinirini bozduğuma hiç şüphe yok, ne kadar tatmin olduğumu anlatamam.

"Kent dışına çıkma yeter," dedi sonunda, ama kelimeleri söylemekten çok, *kükürer* gibiydi.

"Öyleyse ben de şüpheliyim!" Ona dik dik bakıp telefona uzandım. "Avukatımı arıyorum."

Daha ahizeyi kaldıramadan elini hızla benimkinin üstüne indirdi. "Şüpheli değilsin." Hâlâ kükrüyordu, üstelik üzerime eğildiği için artık iyice yakındaydı ve bakışlarına karşılık veren yeşil gözlerinde sinirden kıvılcımlar çakıyordu.

İnsanları zorlamayı nerede bırakacağımı hiç bilemedim zaten.

"Öyleyse canım isterse kent dışına çıkarım işte," dedim, elimi onun elinin altından çekip kollarımı kavuşturarak.

Dört

İşte böylece, çok öfkeli bir teğmenin gözetiminde, gece yarısı kendimi karakolda buldum.

Beni çekıştirerek ofisine götürdü, sandalyelerden birine fırlattı ve "Buradan bir yere gitme!" diye havlayarak, hışım-la dışarı çıktı.

Benim de sinirlerim oldukça bozulmuştu, yerimde duramıyordum. Polis merkezine gelene kadar onun başını etini yedim – küfürsüz ve tehdit etmeden elbette, böyle yaparsam beni gerçekten tutuklamak içine fırsat vermiş olacaktım, o kadar öfkeliydi ki, eminim beni tutuklardı da – şimdi de onun özel hayatına girmeden söylenecek bir şeyim kalmamıştı, bunu yapmak istemiyordum, böylece sinirimin üstüne çaresizlik de eklenmişti.

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatır kapatmaz ayağa fırladım ve ona iyi bir ders vermek için masanın arkasına geçip *koltuğuna* oturdum. Hah!

Biliyorum. Çocukçaydı. Çocukça ya da değil bunun onu çıldırtacağını biliyordum. Onu sinirlendirmek neredeyse onunla sevişmek kadar keyifliydi.

Koltuk büyüknü. Öyle de olması gerekiyordu, ne de olsa Wyatt da büyük bir adamdı. Deridendi üstelik, bu da hoşuma gitti. Koltuğu şöyle bir etrafında döndürdüm. Masasının çekmecelerini karıştırdım, ama bunu çabucak yaptım, belki hafif türden bir suç filan teşkil ediyordur. Tanıdığım insanlar hakkında ilginç hiçbir şey göremedim.

Ortakı çekmeceyi açıp bir kalem çıkardım, sonra da not defteri bulabilmek için diğer çekmeceleri karıştırdım. Sonunda buldum, dosyaların üstüne yerleştirip bir suç lis-

tesî yapmaya başladım. Hepsinin değil elbette, sadece bu gece yaptıklarının.

Elinde bir diyet cola ile geri geldi ve beni masasında otururken görünce donup kaldı. Arkasından son derece dikkatli ve yavaşça kapıyı kapatıp felaket haberi verir gibi kısık bir sesle, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi.

"Yaptıklarının tam bir listesini çıkarıyorum, böylece avukatımla konuşurken hiçbirisini unutmayacağım."

Colayı masaya indirip elimdeki listeyi kapı. Kendine çevirince ilk gördüğü madde yüzünden kalın kaşları bitişti. "Tanığa kötü muamele ve kolunu morartmak' mı?" diye tekrarladı "Bu saçmalıktan başka bir..."

Kolumu kaldırdım ve zorla arabasına bindirmek için kolumu sıkıştırırken yaptığı morlukları gösterdim. Cümlesini yanda kesti. "Kahretsin," dedi tatlılıkla, siniri yatışmış gibiydi. "Özur dilerim. Canını yakmak istememiştim."

Tabii, o yüzden iki yıl önce beni bir çuval patates gibi fırlatıp atmıştı. Canımı kesinlikle yaktı, inkâr etmenin bir anlamı yok. Üstelik nedenini açıklama zahmetine bile katılmamıştı, beni deli eden de asıl buydu zaten.

Masanın ucuna ilişip okumaya devam etti: "Kanunsuz abıkoyma Adam kaçırma - adam kaçırma mı?"

"Beni işyerimden zorla çıkarıp olmak istemediğim bir yere arabayla getirdin. Bu bana adam kaçırma gibi geldi."

Homurdanıp şikâyet listemi okumayı sürdürdü. Listede kaba lisan kullanmak, ukala davranış ve terbiye eksikliği de vardı. Kahve için bana teşekkür bile etmemişti. Bunların dışında da liste zorlama, gücendirmek ve taciz gibi hukuki terimlerle doluydu. Avukatımı görmeme izin vermemişti, tabii bu konuda fazla ayrıntıya girmemiştim.

Lanet herif iyi rol yapıyor, listenin sonuna geldiğinde gülüyordu. Listeyi o gülsün diye değil, ne aşağılık bir herif olduğunu anlatsın diye yapmışım.

“Sana diyet cola getirdim,” dedi ve colayı bana doğru itti. “Bugün yeterince kahve içmişsindir.”

“Teşekkür ederim,” dedim ikimizin terbiyesi arasındaki farkın altını çizebilmek için, ama kutuyu açmadım. Midem çok fazla kafeinden zaten altüst olmuştu. Üstelik barış önerisi olarak cola getirmek yeterli değildi. Kendini kaybedip beni boğazlamadan, rahat bir nefes almak için odadan çıkmıştı, bunun pekâlâ farkındaydım. Diyet colayı son dakikada akıl etmiştir, böylece aslında kendi postunu kurtarmak için uğraşırken, beni düşünüyormuş gibi göstermeye çalışıyordu. Bir tanığı boğazlamanın kariyerine faydası olacağını hiç sanmıyorum. Pek bir şeye tanık olduğumdan değil, ama bu olayda ellerinde benden başka kimse yoktu.

“Şimdi koltuğumdan kalk.”

Gözümün önüne gelen saçları üfleterek havalandırdım. “Henüz listemi bitirmedim. Not defterini geri ver bana.”

“Blair. Koltuğumdan kalk dedim.”

Keşke bir yetişkin gibi davrandığımı söyleyebilseydim, ama bunu yapabileceğim aşamayı çoktan geçmiştim. Ellerimi koltuğa kilitleyip gözlerimi ona diktim: “Gel de kaldır.”

Kahretsin, keşke bunu söylemeseydim.

Çok kısa ve aşağılayıcı bir mücadele sonunda, beni ilk başta oturttuğu sandalyeye dönmüştüm, o da kendi koltuğunda oturuyor ve çok kızgın görünüyordu.

“Lanet olsun,” pis sakallı çenesini sıvazladı, tırassız yüzündeki saat beş gölgesi çoktan koyulmuştu, “adam gibi davranmazsan... o sandalye yerine kucağıma oturmaya ne kadar yaklaştığının farkında mısın sen?”

Vay canına. Bu nereden çıktı şimdi? Tedirgin olup geri adım attım. “Ne?”

“Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma. Önceki numarana da kanmadım ayrıca. Beni pekâlâ hatırlıyorsun. Seni çıplak gördüm.”

"Hiç de değil!" diye şok içinde bağırdım. Beni başkasıyla mı karıştırıyordu? Böyle bir şey olsa hatırlayacağıma eminim. Evet, giysiler düşmüştü ama kesinlikle çıplak değildim.

Zalimce gülümsedi. "Hayatım, bana inanabilirsin, üstünde beline kadar çıkmış minicik bir etekten başka bir şey yoksa, çıplaksın demektir."

Hafifçe titredim, söyledikleri gerçekten de tanıdık gelmişti. Bahsettiği olayı çok iyi hatırlıyordum. İkinci randevumuzdu. Wyatt kanepedeydi, bense bacaklarım iki yanda üstüne oturmuştum, parmaklarını içime sokmuştu ve doğum kontrolünün canı cehenneme deyip şansımı denemeye çok yaklaşmıştım.

Kızardım, utandığım için değil, oda gittikçe sıcak olmaya başladığı için. Binadaki klima termostatının birazcık daha soğuğa ayarlanması gerekiyordu. Sadece içim kıpırdamaya başladı diye mücadeleyi bırakacak değildim. "Çıplak demek üstünde hiç elbise olmaması demektir. Senin kendi tanımından anlaşıldığı kadar kesinlikle çıplak değildim."

"Öyleyse hanırlıyorsun," dedi, kendinden memnun bir halde. "Ayrıca ayrıntılarla paçayı kurtarmaya çalışma. Üstünde çıplak denecek kadar az kıyafet vardı."

"Arada gene de fark var," diye inat ettim. "Ve evet seviştiğimizi hatırlıyorum. Ne olmuş?"

"Yani, erkeklerle çıplak halde öyle çok bir araya geliyorsun ki, artık önemi kalmadı öyle mi?"

Numara yapmaktan bıkmıştım. Zaten onu da kandıramıyordum. Gözlerinin içine bakıp, "Anlaşılan o zaman da pek önemi yokmuş," dedim.

Yüzünü canı yanıyormuş gibi buruşturdu. "Ahl Sana bir açıklama borcum olduğunu biliyorum. Özür dilerim..."

"Nefesini boşa harcama. Açıklama yapma zamanı çoktan geçti."

"Geçti mi?"

"Ben geçmişti unuttum. Sen unutamadın mı?"

"Unuttum sanmıştım," dedi, kaşlarını çatarak. "Ama *Great Bod*'da cinayet işlendiğini ve kurbanın sarışın bir kadın olduğunu haber alınca, ben..." Daha fazla devam edemedi. "Kahretsin!"

Gözlerimi kırptırdım, hakikaten şaşkındım. Düşünüyordum da, ilk sözleri "İyi misin?" olmuştu, ayrıca içen girmeden önce yağmur yağarken cinayet yerine gidip Nicole'un cesedine bakmıştı. O sırada çoktan Nicole'un adı yayınlanmış olmalıydı, belki de ailesine haber verilene kadar kurbanın kimliği açıklanmıyordu. Ailesini tanı mıyordum ama Dedektif MacInnes'in, *Great Bod*'dan aldığı kayıtlarda haber verilecek birisinin adı mutlaka vardır.

Zavallı Nicole. Psikopat-karı tam bir rakıptıydı, ama polisler cinayet mahallinde çalışırken onun yağmurda öyle saatlerdir yatması canımı sıkıyordu. Cinayet yerindeki araştırmaların uzun sürebildiğini biliyordum, üstelik yağmur da polislerin işini yavaşlatıyordu. Gene de kaldırılmasına izin verilmeden en az üç saat geçmişti.

Parmaklarını yüzümde şaklattı. "Durmadan dalıp gidiyorsun."

Tanrım, şu parmakları ısırmayı ne kadar isterdim. Böyle şeyler yapılmasından nefret ederim, elini hafifçe sallama dikkatimi çekmeye yetebilirdi. "Affedersin. Yorgunluktan ölüyorum ve bu gece bir cinayete tanık oldum, ama gene de şahsi konulara konsantre olamıyorum, ne büyük kabalık. Ne diyordun?"

Bir süre beni inceledi, sonunda kafasını salladı. "Bos ver. Sen bitkin haldesin ve benim de bir cinayet soruşturmasını yönetmem gerekiyor. Keşke bu işin içinde sen ol-

masaydın, ama varsın, öyleyse istesen de istemesen de beni sık sık göreceksin. Sınırları zorlama olur mu? Bırak da işimi yapayım. İtiraf edeyim, sen karşımda durup beni delirtirken işime odaklanamıyorum.”

“Seni delirten ben değilim,” diye parladım, darılmışım. “Benle tanışmadan çok önce deliymişsin anlaşılan. Artık eve gidebilir miyim?”

Gözlerini ovuşturdu, öfkesini kontrol ettiği açıkça belli oluyordu. “Biraz sonra seni eve bırakırım.”

“Binsi beni *Great Bad's* a götürse, arabamı almam lazım.”

“Seni eve götürürüm dedim.”

“Ben de arabamı almam gerekli dedim.”

“Yarın sana gönderirim. Cinayet yerine gidip etrafta dolaşarak durmanı istemiyorum.”

“Peki. Eve taksiyle dönerim. Rahatsız olmana gerek yok.” Ayaga kalktım ve çantamı aldım, kapıdan çıkıp gitmeye hazırdım. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağsa da, taksiyi kaldırımda bekleyebilirdim.

“Blair. Otur şuraya.”

Polis olmasının kötü tarafı da buydu. Mesleki yetkilennin nerede bitip şahsi otoritesinin başladığını anlayamıyordum. Hangi hukuki zeminde durduğumdan emin değildim. Çıkıp gıderdim ve beni durdurmak için –yasal açıdan– hiçbir şey yapamayabilirdi, ama ufak da olsa yanlışlık ihtimalim vardı. Üstelik büyük olasılıkla yasal ya da değil zorla beni tutabilir di, bense onunla itişip kakışmayı hiç istemiyordum. İtişmek, kendine hâkim olmak açısından iyi değildir.

Oturdum ve gözlerimden alevler çıkarken ne yapacağımı düşünerek kendimi rahatlattım. İçimde Wyatt'ın ikumizın tekrar bir araya gelmesini istediğine dair rahatsız edici bir şüphe vardı, benimse böyle bir şeye kesinlikle niyetim yoktu. Durum böyle olunca, onunla ne kadar az görüşsem o kadar iyiydi.

Bir kuralım var: 'Terk edersen, sürünerek geri gelirsin'. Beni terk eden bir erkek, benle arasını tekrar düzeltmek için ikincisini yapmak zorundaydı. Kavgalarla başa çıkabilirim, en azından iletişim devam ediyor demektir, ama bana işleri düzeltme şansı bile vermeden çekip gitmek, işte bu hiç olmaz.

Biliyorum, kendimle ilgili halletmem gereken şeyler varmış gibi duruyor, gerçek şu ki, -boşanmak ikimiz için de en iyisiymiş gibi yansıttığımı bilsem de- Jason'ı kardeşim Jenni'yi öperken yakalamak beni çok yaraladı. Sadece Jenni bana ihanet ettiği için değil, aynı zamanda Jason'ı gerçekten seviyordum da. Birlikte geçirdiğimiz ilk senelerde çok mutluyduk. En azından ben öyleydim, onun da mutlu olduğunu sanıyordum. Zamanla farklılaştık ve ona olan aşkım bitti, ama bu evliliğimizden umut kestim anlamına gelmiyordu. İlişkimizi düzeltmek istiyordum, Jason'la tekrar yakınlaşmaya çalışacaktım. Onu Jenni'yi öperken görünce, mideme bir yumruk yemiş gibi oldum ve beni bir süredir aldattığını anladım. Jenni ile değil elbette, kardeşime ilk defa elini sürmeye kalkıştığına neredeyse emindim. Jason ona âşık değildi, öyleyse bunu sadece Jenni güzel ve boşa olduğu için yapmıştı, demek ki aynı şeyi diğer kadınlarla da yapabiliirdi.

Evliliğimizi yürütmeye çalışmamıştı bile. Duygusal olarak beni terk edeli çok olmuştu, ama ben farkında değildim. Anladığımdaysa bu duruma hemen bir son verdim. Ağlanıp sızlanmaya devam etmek yerine kendime yeni bir hayat kurdum, ama bu, derin bazı duygusal yaralar almadan kurtulduğum anlamına gelmez.

Yaralar geçer, ben de zaten böyle şeyler için kendimi heba edecek bir tip olmadım hiçbir zaman. Hatalarımdan ders aldım, kendime kurallar ve standartlar koydum. Bu kurallardan biri de, eğer bir erkek ilişkimizi yoluna koyma

yı denemeden terk edip giderse, bir şans daha hak etmek için kararlı olduğunu ispatlamadığı sürece, benim uğraşmama değmez demektir.

Wyatt henüz hiçbir şey ispatlamamıştı. Ayrıca yerlerde sürünecek bir tip değildi. Bu da ikimizin tekrar bir araya gelmesi ihtimalini başlamadan ortadan kaldırmaktaydı.

Diyet colayı önüme doğru itti. "İç şunu. Belki ateşini söndürür biraz."

Canı cehenneme. Zaten bu gece uyku uyumam mümkün değildi. Kutuyu halkasından çekerek açtım, coladan bir yudum aldım ve düşüncelerimi daha pratik bir konuya döndürdüm: "Tahminimce işyerimi yarın dünyada açamam."

"İyi tahmin."

"Tekrar açılmadan önce ne kadar zaman geçer? Bir gün? İki?"

"Süre duruma göre değişir. İşleri çabuklaştırmaya çalışırım, fakat baştan savamam. Birkaç gün sürer herhalde. Maddi zararın için üzgünüm, ama..."

"Hiç para kaybetmiyorum. Üyelerin çoğu aylık ödemeye göre ucuz olduğu için yıllık kaydolur. Bir aydan kısa süreli kayıt da yapmıyoruz. Benim canımı sıkan üyelere verdiğimiz rahatsızlık. Biliyorum, cinayete oranla küçük bir rahatsızlık, ama gene de işletme sahibi olarak müşterilerimi memnun etmem gerektiği tartışılmaz, yoksa işim zarar görebilir."

Bu kadar pratik olabileceğimi beklemiyormuş gibi düşünceli düşünceli bana baktı. Hiç hoşuma gitmemişti. Benimle üç kere çıkmıştı ama vücudumdan başka hiçbir şeyimle ilgilenmemişti, öyle olmasa akli havada biri olmadığını fark ederdi.

Belki de *beni* tanımasına bile şaşırmam gerekirdi, anlaşılan iki yıl önce memelerimden yukarısına bakmamıştı.

Bunun aklıma gelmesi kötü oldu çünkü kesinlikle memelerime bakmıştı. Dokunmuştu. Emmişti. Şimdi, aslında memelerimin önemi yok –benim için zevkten çok rahatsızlık kaynağı olmuşlardır zaten– ama hatıraların yakınlığından kaçmak mümkün değil, bu yüzden gene kızarmaya başladım.

“Aman Tanrım,” dedi, “bu sefer aklından ne geçiyor?”

“Niye? Ne demek istiyorsun?” Sanki aklımdan geçeni ona söylemişim gibi.

“Kızardın gene.”

“Öyle mi? Ay, affedersin. Erken menopoz geçiriyorum ve ateş basmaları oluyor.” Kaybettiğimi geri almak için her şey mubah.

Gülümseyince beyaz dişleri kısa bir süre için göründü. “Ateş basması, ha?”

“Erken menopoz öyle hanım evlatlarının kaldırabileceği bir şey değil.”

Yüksek sesle kakhaha attı ve büyük deri koltuğunun arkasına yaslanıp bir süre için beni inceledi. Bakmaya devam ettikçe ben de kendimi daha rahatsız hissediyordum. Bakışları hakkında söylediklerimi hatırlıyor musunuz? Kendimi aç bir kedi tarafından izlenen fare gibi hissediyordum... aç bir kediden bahsediyorum. Bütün gece üzerimdekilere fazla kafa yormadım, ama göbeğimi açıkta bırakan pembe askılı tişört ve üzerime oturan yoga pantolonum arada bir aklıma gelmeye başlamıştı. Bana öyle bakıyordu ki, tenimin gereğinden fazlası ortadaymış gibi hissediyordum, üstelik şu anda gördüğünden fazlasını da hatırlıyormuş gibi bir ifadesi vardı. Hatta daha da kötüsü, fazlasını tekrar görmeyi planlıyordu.

Üzerimde hep aynı etkiyi yapıyordu: Bana baktığında dişi olduğumun – ayrıca, onun erkek olduğunun çok güçlü bir şekilde farkına varıyordum, o birbirine oturan parça ve

kısımları düşünüyordum. Bilirsiniz; parça A oyuk B'ye uyar. Yakınına gidersem tek düşünebildiğim parçalar ve oyuklardı.

Yazmak için kullandığım kalemi alıp masada seri bir şekilde tempo tutmaya başladı. "Söylemek üzere olduğum şeyden hoşlanmayacaksınız."

"Şu ana kadar söylediğin hiçbir şey hoşuma gitmedi, o yüzden büyük bir sürpriz olmaz."

"Kes şunu," diye sertçe akıl verdi. "Bizimle ilgili değil."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim zaten, 'biz' diye bir şey de yok." Ona bir santim bile izin veremezdim, şüphenin ya da bir molanın rahatlığından yaralanmasına göz yumamazdım. Onunla uğraşmak istemiyordum. Ben Dedektif MacInnes'i geri istiyordum.

Sonunda Wyatt benimle makul şekilde konuşarak ikna etmenin imkânsızlığını görmüştü. Aslında böyle değilimdir, normalde çok makul bir insanım... o işin içinde olmadığı zaman yani. Nedeni ne olursa olsun son sözlü düello teklifimi kabul etmemişti. "Cinayetle ilgili basına verdiğimiz tüm bilgileri kontrol altında tutmaya çalışıyoruz, fakat bazen bu mümkün olmuyor. Soruşturmayı yürütebilmek için insanlarla konuşmak ve cinayetten hemen sonra uzaklaşan dört kapılı, koyu renkli bir Sedan'la uzaklaşan birini görüp görmediklerini sormak zorundayız. Buna çoktan başladık. Gazetecileri cinayet mahallinden uzak tuttuk, ama ellerinde telefoto lensler ve fotoğraf makineleriyle hemen dışarıda duruyorlardı."

"Yani?" Ne demeye çalıştığını anlayamıyordum.

"İkiyle ikiyi toplayıp senin tanıklık yaptığın sonucuna ulaşmak için dâhi olmaya gerek yok. Senin işyerindeydik, bizimle birlikteydin, benim arabamla oradan ayrıldın..."

"() sahneyi gordülerse, benim şüpheli olduğumu düşünmüşlerdir."

Beni arabaya bindirirkenki mücadeleyi hatırlayınca, du-
dağının kenarı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Hayır, senin
sadece olanlar yüzünden çok üzgün olduğunu düşünmü-
lerdir."

Kalemiyle tekrar masanın üstünde tempo tutmaya baş-
ladı. "İsmi veremelerine engel olamam. Şüpheli birisi gö-
rüldüyse, tanık var demektir. Senin kimliğin de açıkça belli.
Yarın tüm gazetelerde yazar."

"Bu niye sorun olsun... ah!" İsmim gazetelerde cinayet
tanığı olarak çıkacaktı. Buna en çok tedirgin olacak insan
katilin kendisinden başkası değildi. Katiller kendilerini
korumak için ne yaparlar? Tehdit oluşturanları öldürürler,
işte bunu yaparlar.

Dehşet için gözlerimi ona diktim. "Şimdi sıçtık."

"Ya," dedi, "ben de aynı fikirdeyim."

Beş

Aklımdan binlerce düşünce geçti. Yani, en azından altı-yedi tane geçmiştir çünkü bin tane düşünce çok fazla. Düşüncelerinizi saymaya çalışın, bine ulaşmanın ne kadar zor olduğunu göreceksiniz. Ne olursa olsun, düşüncelerimin hiçbirisi iyi değildi.

"Doğru dürüst bir tanık sayılmam bile!" diye hayırlandım. "Hayatım buna bağlı olsa bile katili teşhis edemem." Bu düşünce de işe yaramaz çünkü hayatım belki de buna bağlıydı.

"O bunu bilmiyor."

"Belki erkek arkadaşı yapmıştır. Genelde kurbanın sevgilisi ya da kocası çıkmaz mı katil? Tutku cinayeti olabilir ve katil ruhlı birisi değildir, içeri aldığınızda suçunu kendiliginden itiraf eder." İmkânsız değil, di mi? Çok şey mi istiyorum?

"Olabilir," dedi, ama yüz ifadesi o kadar umut dolu değildi.

"Ya erkek arkadaşı değilse? Uyuşturucuyla filan ilgiliyse?" Ayğa kalktum ve ofisinde ileri geri yürümeye başladım. Aslında ciddi bir volta için yeterli alan yoktu, dosya dolabı, kitap yığını türünden bir sürü engel çıkıyor insanın karşısına. Ben de daha çok onların arasında dolandım denebilir. "Ülkeyi terk edemem. Kasabadan dışarı çıkmama bile izin vermiyorsun. Şartlar zaten zor, sen de beni iyice kötü bir durumda bırakıyorsun."

Birden fark ettim, aslında bana engel olamazdı, önce beni tutuklaması ya da korumak için gözaltına alması gerekiyordu. Katili teşhis edemediğime göre de, hiçbir yargıç buna izin vermezdi. Şu sıralar Dodge'dan defolup gitmek

en açık ve en mantıklı seçeneğe, bana şehir dışına çıkmamamı söylemek de nereden çıktı öyleyse?..

Verdiği emirler hakkındaki yorumlarımı duymazdan geldi. "Büyük ihtimalle haklısın, Bayan Goodwin kişisel sebeplerden öldürülmüştür. Şansımız yaver giderse bu işi bir-iki gün içerisinde hallederiz."

"Bir-iki gün mü?" diye tekrarladım. Bir-iki gün içerisinde dünya kadar şey olabilir. En başta öldürülebilirdim. Bunun olmasını bekleyerek etrafta dolaşamazdım. Teğmen Bloodsworth ne derse desin kenti terk edecektim. İznin canı cehenneme, zaten onun iznine ihtiyacım olduğunu da hiç sanmıyorum. Gittiğimi fark ettiğinde, iş işten geçmiş olacak. Nereye gittiğimi aileme söylerim. Siana'ya Wyatt'la temasa geçmesini söylerim, o da Wyatt bana ihtiyaç duyarsa kendisine haber vermesini ister. *Great Bods* bir-iki gün nasıl olsa kapalı kalacağına göre, kısa bir tatil yapmamda bir sakınca yok. İçimdeki plaj tavşanını son yıllarda hiç şımartamadım; ortaya çıkma zamanı gelmişti.

Eve gidince bir-iki saat kestirim, mümkünse. Uyuyamazsam, eşyalarımı hazırlarım. Böylece arabam teslim edilir edilmez gitmeye hazırım demektir.

"Koruma için ayıracak adamım yok, zaten olası bir tehdit de olmadığına göre haklı gösteremem – kimseyi teşhis edemediğine göre aslında tanık bile sayılmazsın, o da aynı konu." Arkasına yaslanıp düşünceli düşünceli bana baktı. "Basın açıklaması hazırlayıp 'ismi açıklanmayan tanıkların' katili olay yerinden ayrılırken gördüklerini söylerim. Bu sayede senin üzerindeki dikkati biraz dağıtabiliriz."

"Hah, bu işe yarar işte!" dedim, neşem yerine gelmişti. Birden fazla tanık varsa, beni öldürmenin hiçbir şeye faydası olmaz, değil mi? Etrafta dolaşıp bunun doğruluğunu kontrol etmeye niyetim yok. Şimdi düşünüyorum da, sahilde tembellik yaparak geçen birkaç gün harika olacak.

Geçen sene alıp giymeye fırsat bulamadığım, rükrvaz renkli harika bir bikiyim de var. Tiffany -içimdeki plaj sayfanımı beklenti dolu mırıltılar çıkarmaya başlamıştı bile.

Ayağa kalktım, Wyatt beni durdurmaya fırsat bulamadan not defterini kapıp üst sayfayı kopardım. İşlediği suçların listesini unutacak değildim herhalde. Bir yandan sayfayı dikkatle katlarken, "Artık eve gitmeye hazırım," dedim "Gerçekten, Teğmen Bloodsworth, bunu bana *Great Bed's* da söyleyebilirdin. Sırf sen ne maço bir polis olduğunu ispatlayasın diye herkesin içinde kaba kuvvet kullanarak beni buraya sürüklemen gerekmiyordu." *Tim Allen* gibi homurdandım, belki de bunu yapmasam daha iyi olurdu.

Wyatt'sa eğleniyor gibiydi, parmaklarıyla ver işareti yaptı. "Ver onu bana."

"Hah! Gerçekçi ol. Bunu yırtıp atsan bile, listedekileri hatırlayamam mı sanıyorsun?"

"Konu bu değil. Ver şunu."

Vermek yerine listeyi çantama tıkip fermuarını çektim.

"Konu nedir öyleyse? Ben bir şeyleri atlıyorum galiba."

Ayağa kalkarken hareketlerinde öylesine rahat ve güçlü bir zarafet vardı ki, vücudunun ne kadar atletik olduğunu hatırladım "Konu şu," dedi, masanın etrafından dolaştı ve sakın sakın çantayı elimden aldı. "hayatına giren erkekler, sırf çok sevimlisin diye, adam bile öldürsen yapuğunun yanına kalmasına izin vermiş olabilirler - lafın gelişi - ama ben öyle biri değilim. Benim bölgemdesin ve sana listeyi vermeni söyledim, dediğimi yapmazsan, kendim almak zorunda kalacağım. İşte konu bu."

Çantamın fermuarını açıp listeyi dışarı çıkarmasını ve antolon cebine koymasını izledim. Yakışksız kaçacak

başka bir mücadeleye daha kalkışabilirdim, ama kazansam bile —ki buna ihtimal yoktu— listeyi alabilmek için elimi cebine sokmam gerekiyordu. Dünkü çocuk değilim, bu hiç girmemenin daha akıllıca olduğu savaşlardan birisiydi. Omuz silkmekle yetindim. “Eve gidince yeni bir tane yazarm ben de, bir saat önce evde olmalıydım ya neyse. Bu arada, her şeyi kişiselleştirme huyunuzdan kurtulmaya çalışmalısınız, Teğmen Bloodsworth.” Wyatt yerine ona böyle hitap etmeye devam ediyordum çünkü bu onu deli gibi sinirlendiriyordu. “Sizin meslekte bu yüzden çok sorun çıkabilir.”

Çantamı geri verirken “Aramızda olanlar tamamen kişisel,” diye kestirip attı.

“Üzgünüm ama hayır, ilgilenmiyorum. Artık eve gidebilir miyim, lütfen?” Belki yeterince sık söylersem, duymaktan bıkarırdı. Cümlemin sonunu koca bir esneme noktaladı, yemin ederim numaradan yapmadım. Elimle örtmeye çalıştım, ama şu çene çıkaran esnemelerden birisiydi ve kontrolden çıkıp sonsuza kadar sürecekmış gibi uzadı. Sonunda bittiğinde gözlerim yaşarmıştı. “Kusura bakma,” dedim tekrar ve ellerimle gözlerimi ovuşturdum.

La net olasıca gözleri yok mu? Sırttı, “İlgilenmediğini söyleyip durursan, belki doksan yaşına geldiğinde kendini mandırırsın. Hadi gel, devrilmeden seni eve götüreyim,” dedi ve daha ben ilk söylediğine cevap bile vermeden elini belime dolayıp kapıya doğru sürükler gibi götürmeye başladı.

Nihayet! Ev yolunda ilerleme kaydetmekten dolayı o kadar memnundum ki, elinin nerede olduğuna ya da nasıl görüldüğümüze dikkat etmemiştim. Öne eğilip bana kapıyı açtı, dışarı çıktığımda sanki yüzlerce çift göz bize döndü. Üniformalı devriye polisleri, sivil kıyafetli dedektifler, şikâyet etmek için geldikleri belli birkaç vatandaş — saat geç olmasına rağmen polis merkezi arı kovana gibi işliyordu.

Dikkat etseydim, kapalı kapının ardındaki seslerin uğultusunu ve çalan telefonları duyabilirdim, ama tümüyle Wyatt'la savaşılmaya odaklanmış vaziyetteydim.

İnsanların yüzünde değişik ifadeler vardı: merak, eğlence, şehvet. Fark ettim ki bunların içinde tek eksik yüz ifadesi şaşkınlıktı. Hatta Dedektif MacInnes'i masasının üzerindeki kâğıtlara bakarak gülümsemesini saklamaya çalışırken yakaladım.

Sahi, ne bekliyordum? Herkesin içinde yaptığımız kavganın Wyatt'ın beni arabasına bindirerek sonlanmasını izledikleri yetmezmiş gibi —bu arada sonlanan kavga değil, insanların izlemesi olmuştı— şimdi düşünüyorum da, belki de Wyatt ikimizin arasında kişisel bir şeyler geçtiğini ima etmişti. Sinsi yılan bir yandan benim itirazlarımla uğraşırken bir yandan da adamlarından kimsenin işine karışmasını garantiye almıştı.

“Kendini çok zeki zannediyorsun,” diye homurdandım, asansöre binerken.

“Zeki değilim herhalde, olsam senden uzak dururdum,” diye sakın sakın cevap verdi, bir yandan da asansörün giriş kat düğmesine bastı.

“Öyleyse neden IQ'nu yükseltip seni isteyen birinin peşinden gitmiyorsun?”

“Hey, beni pekâlâ istiyorsun. Bu hoşuna gitmeyebilir, ama istiyorsun.”

“İstedim. Geçmiş zaman. Şimdi değil anlamında. Şansını kaybettin.”

“Hâlâ şansım var. Biraz mola vermiştik, o kadar.”

Şaşkınlıktan ağzım açık ona bakakaldım. “İki yıla mola mı diyorsun sen? Sana haberlerim var koca bebek; şansını son çıktığımız gecenin bitiminde kaybettin.”

Asansör durdu, kapılar yanlara açıldı —üç kat yolculuk etmek fazla uzun sürmüyor—, girişteki küçük sahanlıktan

çıkıp park yerine giden yolu gösterirken Wyatt elini-belini hareketini yaptı gene. Şükürler olsun yağmur durmuştu ama ağaçlar ve elektrik direklerinden hâlâ sular damlıyordu. Beyaz Crown Vic'i dört sıra aşağıda, "Tegmen Bloodsworth" yazılı levhanın altında park edilmişti. Park yerinin etrafı tellerle çevriliydi ve geniş çıkış için bir kapı vardı. Böylece habercilerin binanın dışında beklemesi ihtimal yoktu. Çok fazla olduklarından değil aslında, kasabamıza sadece bir günlük gazete, tek haftalık dergi, dört radyo istasyonu ve bir ABC kısa dalga televizyon kanalı vardı. Yapmazlar ama, diyelim ki her biri tek haberci gönderse bu da toplamda yediye ulaşıyordu.

Sırf gıcıklık olsun diye arka kapıyı açmak için uzandım. Wyatt homurdanarak sürücünün yanındaki kapıyı açtı, birtandan da beni öne doğru çekiyordu. "Baş belası olduğun biliyorsun, değil mi?"

"Ne yönden?" Koltuğa yerleşip emniyet kemerini bağladım.

"Ne zaman durman gerektiğini bilmiyorsun." Kapıyı sert bir çarpma sesiyle kapadı ve dolaşp sürücü tarafına geçti. Arabaya binip arabayı çalıştırdı, sonra da koltuğunda dönüp yüzünü bana çevirdi ve elini koltuğumun arkasına attı. "Her hareketimizi izleyen bir kameranın olduğu asansörde değiliz artık, seninle birliktelik şansımı nasıl kaçırdığını ve beni istemediğini söyle bakalım bir daha."

Bana meydan okuyordu, aslında daha çok üstüme vanıyordu. Böylece ben cüretkâr bir şeyler söyleyecektim, bu da ona cüretkârlık yapma fırsatı verecekti, mesela beni öpmek gibi. Otoparkın ışıkları cevabımı beklerken gözlerimin nasıl parladığını görebilmeme yetecek kadar aydınlık. Ona sözlü geri ateş açmak istedim, ama bu onun oyununu katılmak demekti. Bense o kadar yorgundum ki, ayrıca tam formda olmadığımı farkındaydım. Bu yüzden suratına

esneyip mırıldandım: "Bu bekleyemez mi? Öyle yorgunum ki düzgün göremiyorum bile."

Önüne dönerken kendi kendine güldü ve emniyet kemerini taktı. "Korkak."

Tamam, kanmamış olabilirdi. Önemli olan konuyu fazla ustelememeye karar vermesiydi.

Ona gününü gösterdim. Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım, gece boyunca aldığım kafein miktarına rağmen daha otoparktan çıkmadan uykuya dalmıştım bile. Tanrı vergisi bir yetenek bu, babam bana Işık Söndü Blair der. Gece yatakta dönüp durmak nedir hiç bilmedim ama bu gece uykumun gelmesi imkânsız, diye düşünmüştüm. Endişeye gerek yok, ışık her zamanki gibi sönmüştü.

Wyatt arabanın kapısını açıp emniyet kemerimi çözmek için eğildiğinde uyandım. Uykulu uykulu gözlerimi kırptırıp onu düzgün görmeye çalıştım. "Gelmedik mi daha?"

"Geldik, hadi kalk uyuyan güzel." Arabada yerde duran çantamı aldı, sonra da beni arabadan çekip çıkardı.

Beacon Hills'de yaşıyorum – buradaki siteye Beacon Hills deniliyor, ne orijinal bir fikir, bu da bütün sokaklar inişli çıkışlı yokuş anlamına geliyor. Beacon Hills Sitesi on bir bağımsız ev grubundan oluşuyor, bu grupların her birinde üç tane dördü müstakil ev var. Ben üçüncü gruptaki ilk evde yaşıyorum, bu da iki değil üç taraftan dışarıya bakan pencerelerim olduğu anlamına geliyor. Dışardaki evler ortadakilere göre daha pahalı, ama pencerelerin buna değdiğini düşünüyorum. Diğer bir büyük artıysa, yan tarafta arabamı park edebileceğim bir sundurma var. Ortada oturanlar kaldırıma park etmek zorundalar. Evet, yan sundurmalar da evin fiyatını artırıyor. Ne olmuş yani? Kötü havalarda Mercedes'imı açığa park etmek zorunda değilim, bu da sundurmaya harcadığım paraya değdi demektir. Da-

ha önceki ziyaretlerinden bildiği için, Wyatt arabayı sundurmanın altına park etmişti.

Ön tarafta kapı vardı elbette, ama sundurmayı ve çamaşır makinesiyle kurutucunun durduğu girintiyi birleştiren bir kapı daha vardı. Beni eve bırakan bir erkek değilse, ön kapıyı neredeyse hiç kullanmam, yan kapıyı aydınlatan ışıklar da zaman ayarlı. Saat dokuz olduğunda yandıkları için karanlıkta el yordamı ile içeri girmek zorunda kalmıyorum.

Çantamı Wyatt'ın elinden aldım ve içinden anahtarlarımı buldum. "Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim," dedim kibarca. Taksiyle gelmiş olmayı tercih ederdim, demedim bile.

Üzerime eğildi, çok yakına gelmişti, anahtarlarımı elimden kaparsa diye düşünerek sıkı sıkı kavradım. "Kapı ve pencerelerin kilitlerini kontrol etmek istiyorum."

"O işi babam yarın da yapabilir. Bu gecelik bir soru çıkmaz. Gazeteler yarın yazana kadar kimse cinayete tanık olduğumu bilmeyecek nasılsa."

"Baban güvenlik işinden anlıyor mu?"

Benden daha çok anlamazdı ama, hey, alarm sistemi var, kendi kapı ve pencerelerimi kontrol edebilirdim her halde. "Teğmen Bloodsworth," dedim tekrar esnerken kararlı gözükebildiğim kadarıyla. "Evine git. Beni de yalnız bırak." Konuşurken kapının kilidini açtım ve onun önüne geçecek şekilde yer değiştirdim.

Kapının aralığından tek omzunu içeri soktu ve gülümsemedi. "İçeri zorla girmeye niyetim yoktu."

"Güzel. Neden sanki sen vampirmişsin ve ben davet etmezsem içeri asla giremezmişsin gibi yapıyoruz?"

"Beni zaten davet ettin, hatırlamıyor musun?"

Aaa, demek öyle. "O zamandan beri evi yeniden dekore ettirdim. Her şey yeniden başlar demek bu. Evine git."

"Gidiyorum. Ben de çok yorgunum. Yeni dekorasyon, ha? Eskisinin nesi vardı?"

Gözlerimi devirdim. "Ev dekorasyonuyla çok ilgili olduğuna eminim. *Evine git.* Git buradan. Sabah da ilk iş arabamı buraya getirdiklerinden emin ol, tamam mı? Bütün gün onsuz tıklıp kalamam."

"Ben hallederim o işi." Uzanıp yüzümü ellerinin içine aldı, başparmağı hafifçe dudağımın kenarına dokunuyordu. Geri çekildim, gözlerimi ona dikmişim, Wyatt kahkaha attı. "Seni öpecek değildim. En azından şimdilik. Gecenin ~~aslında~~ sabahın- bu saatinde bizi görecektir kimse olmaya- bilir, ama seni her öptüğümde kıyafetlerin düşme eğiliminde olduğuna göre, yarın yalnız kalana ve ikimiz de uykumuzu alana kadar beklessek daha doğru olur."

Böylediklerine bakarsanız, ne zaman bana dokunsa kıyafetlerimi çıkartmaya başlıyorum. Ona zehir gibi bir tatlılıkla gülümsedim. "Daha iyi bir fikrim var. Neden çeneni..."

"I-ıh," dedi çabuk davranarak, parmağı dudaklarının ~~berindeydi~~ "Küstahlığın yüzünden başını derde sokmayı ~~istemeyizsin~~ herhalde? Şimdi içeri gir, kapıyı arkandan kapat ve yatmaya git. Seninle sonra görüşürüz."

İyi bir tavsiye duydu da dinlemedi dedirtmem hakkımda. Her zaman dinlerim, dinlemekle gerçekten uygulamak arasında fark vardır elbette. Bu koşullarda akıllı hareket ettim ve içeri girdim, kapıyı da tam onun talimat verdiği gibi kilitledim. Tamam, belki emirlerine uyduğumu düşünecek, ama bunun tek nedeni onun emirleriyle hayatta kalma iç güdümün aynı şeyi söylemesi.

Mutfağın ışığını yaktım ve dışarıdaki lambayı söndürmek için arabasının uzaklaşmasını bekledim. Sonra da tınadık ve sevimli mutfağımın ortasında durup bu gece olan her şeyin üzerime gelmesini bekledim.

Sanki evrenle bağlanım kopmuş gibi, her şeyde bir gerçekdışılık hissi hâkimdi. Etrafımdaki eşyalar benim ama başkasına aitlermiş gibi yabancı duruyorlardı. Hem çok yorgundum, hem de sinirlerim bozuktu. Bunlar hiçbir zaman iyi bir ikili değildir.

İlk iş olarak giriş katındaki bütün ışıkları yakıp camları teker teker kontrol ettim, hepsi de kilitliydi. Kapılar da aynı şekilde. Yemek odasında, üstü kapalı verandaya açılan Fransız tarzı, çift kanatlı camlı kapılar bulunuyor. Veranda da direkleri ve çatının kenarını dolaşan, sonra da genç *Bradford* ağaçlarını tırmanarak çıkan bir sıra küçük beyaz ışık da var. Bu görüntüyü çok sevdiğim için evde olduğumda neredeyse her gece bu ışıkları yakarım, ama bu gece camların ortasında kendimi savunmasız hissettim ve kalın perdeleri cam kapıların üstüne çekip kapattım.

Alarm sistemini çalıştırdıktan sonra *saatlerdir* yapmayı istediğim şeyi yaptım. Annemi aradım.

Babam açtı elbette. Annem cevap vermeyi sevmeyi için telefon babamın yatığı tarafta duruyor. "Alo." Ses uykuya mahmuruydu.

"Baba, benim Blair. Salonda bir cinayet işlendi bu gece size iyi oluşumu haber vermek istedim."

"Bir... ne? Cinayet mi dedin sen?" Şimdi sesi daha uyanık çıkıyordu.

"Dokuzu biraz geçe..." —arkadan annemin sert bir şekilde "*Ver şu telefonu bana!*" dediğini duydum, bu da babamın elinde telefonla geçireceği saniyelerin sayılı olması demekti— "Üyelerden birisi arka taraftaki park yerinde öldürüldü, ben de... anne, merhaba."

"Blair. İyi misin?"

"İyiyim. Aslında aramazdım ama başka birisinden duymanızdan korktum ve iyi olduğumu bilmenizi istedim."

"Şükürler olsun aradın," dedi ve ikimiz birden çocuklardan birine zarar gelmiş olsa annemin neler yapabileceğini düşünüp ürperdik. "Öldürülen kim?"

"Nicole Goodwin."

"Şu taklitçi?"

"Evet o." Aileme bir-iki kere Nicole'den bahsedip yakınmış olabilirim.

"Arka taraftaki otoparkta park etmiş beni bekliyordu... bu ikindi ufak bir tartışma geçti aramızda..."

"Polis senin yaptığını mı düşünüyor?"

"Yo, yoo," diye onu yatıştırdım, halbuki bir süre için Bir Numaralı Şüpheli ben olmuştum. Annemin bunu bilmesine hiç de gerek yoktu. "Tam adam onu vururken ben de dışarı çıkmış kapıyı kilitliyordum, ama beni görmedi. Koyu renkli bir Sedan'a binip gitti."

"Aman Tanrım, şahit mi oldun?"

"Pek sayılmaz," dedim pişmanlıkla. "Karanlıktı ve yağmur yağıyordu, onu teşhis etmeme imkân yok. 911'i aradım, polisler geldi. Bütün bildiğim bu. Beni şimdi eve bıraktılar."

"Neden bu kadar beklediler?"

"Olay yeri incelemesi. Her şeyin üzerinden geçmek çok zamanlarını aldı." Teğmen olacak biri işe karışmasaydı, eve birkaç saat önce dönmüştüm, fakat bu konuya girmeye hiç gerek yok.

"Him... eve mi bıraktılar? Neden kendi arabanla gelmedin?"

"Arabam kordona aldıkları kısımda kaldı, oraya tekrar girmeme izin vermediler. Memurlardan biri yarın arabamı bana getirecekmış." Burdaki "yarın" güneş doğduktan sonra anlamına geliyordu çünkü teknik anlamda çoktan yarın olmuştu. Arabamı sekizle on arasında bir saatte görmeyi bekliyordum ve onu Wyatt değil de herhangi biri

getirirse çok şanslıyım. "Great Beds da bir-iki gün, belki daha uzun süreliğine kapalı kalmak zorunda. Belki sahilde bir yerlere giderim."

"Ne harika bir fikir," dedi, kesin bir şekilde. "Dodge'un dışına çık."

Annemle ne kadar benzer düşündüğümüzü görmek bazen beni korkutuyor.

İyi olduğuma dair onu tekrar temin ettim, çok yorgun olduğum için hemen yatağa gideceğimi söyledim ve kendimi çok daha iyi hissederek telefonu kapadım. Annem hiç vah-vah yapmamıştı, zaten huyu da değildir, ben de zararsız da olsa onu üzebilecek dedikoduları kendime saklamıştım.

Siana'yı aramayı düşündüm, ama suç listesindekileri ezberden söyleyemeyecek kadar yorgundum. Biraz uyuduktan sonra hepsini tekrar yazabilirim. Siana, Teğmen Bloodsworth ile geçmişimizi bildiği için, tesadüfen karşılaşmamız onu epeyce eğlendirebilirdi.

Uyumaktan daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu, o yüzden merdivenlerdeki loş ışıklar dışında hepsini kapattım, yukandaki yatak odasına çıktım ve üstümdekilerden kurtulup kendimi buluttan yatağımın içine çıplak olarak bıraktım. Vücudumu esnettim, bu beni öyle rahatlatmış ki, yüksek sesle inledim... ve bu mükemmel anı, Wyatt'ı çıplak halde üzerimde hayal ederek mahvettim.

Lanet adam huzur kaçırmaktan başka işe yaramıyor. Sağı solu belli olmayan hayal gücüm daha ileri gitmeden kendime son randevumuzda Wyatt'ın yaptıklarını hatırlattım, her ayrıntının üzerinden tekrar geçtim, tam bir orospo çocuğu gibi davranmıştı.

İşte. İşe yaramıştı.

Huzur hissettim, öbür tarafa döndüm ve uykuya daldım. Işık söndü.

Altı

Diyet cola içtiğimi hatırladı. Sekiz buçukta uyandığımda aklımdaki ilk düşünce buydu. Yatağımda uzanıp bir yandan tavanda yavaş yavaş dönen pervaneye bakıp uykulu gözlerimi kırıştırıyor, bir yandan da diyet colanın önemli olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Romantik tarafım onun benimle ilgili en küçük ayrıntıyı bile hatırladığına inanmak istiyor, mantıklı tarafımsa muhtemelen sadece iyi bir hafızası vardır, ötesi yok diyordu. Polislerin hafızasının iyi olması gerekli, öyle değil mi? Görev tanımlarının bir parçası bu, insanlara haklarını okumaları filan gerekiyor.

Öyleyse şu cola meselesinin önemi yoktu. Anladığım kadarıyla, Wyatt kadın olduğum için diyet içecekleri tercih ettiğimi varsaymıştı ki bu da kadınlara karşı önyargılı bir yaklaşımdı, çoğu zaman haklı çıkacaktır, ama bunu boş verin şimdi.

Çanta hazırlamak yerine yatıp uyumuştum, böylece erkenden plaja gitme planlarım da suya düşmüş oldu. Gerçi arabam olmadığı için sonuçta fark etmedi. Birileri —adı Wyatt olan birileri— her an arabamla çıkıp gelebilirdi, bu yüzden yataktan fırlayıp duşa girdim. Duştan çabucak çıktım çünkü artık açlıktan midem bulanmaya başlamıştı. Nasıl olduysa dün gece bir şey yemeye fırsat bulamamıştım.

Evet, tabii, zavallı Nicole'ün artık asla yiyemeyeceğini düşünürsem açlık yüzünden yakınmamam gerekir. Gerçi Nicole ölüydü, bense değildim ve şimdi ölü diye, onu hayatta olduğundan daha fazla sevmiyordum.

Daha da kötüsü, *Great Bods* onun yüzünden belirsiz bir süre için kapanmıştı. Şirketlik yapmayıp beni otoparkta beklemese —ne zarar vermeyi planladığını Tanrı bilir—, ara-

zim üstünde öldürülmeyecekti. Bu varsayımı daha da ileri götürürsek, Wyatt Bloodsworth'u tekrar görmek zorunda kalmam bile Nicole'un suçuydu.

Dün gece Nicole için üzül müştüm. Bugün daha iyi düşünüyorum da, ölüyken bile bana sorun çıkarmak tam ona göre bir davranıştı.

Kahve makinesini çalıştırdım, buzdolabında olanlarda çabuk tarafından bir yogurt kaptım ve onu yerken iki dilim kepek ekmeğini tost makinesine yerleştirerek bir de muz soydum. Fıstık ezmeli, ballı ve muzlu bir sandviç ve iki fincan kahveden sonra artık çok daha mutluydum. Bazen *Great Bod's*'da çok meşgulken bir elma ya da benzeri bir şeylerle öğle yemeğini geçiştiriyorum, ama oturup yemek vaktim olduğunda, yemek isterim.

Artık açlıktan bayılmayacağıma emin olunca, odeki merdivenlere bırakılan sabah gazetesini aldım ve Nicole'un cinayetini ne kadar büyük haber yaptıklarını inceledim. Yazı ön sayfanın alt yarısındaydı ve Wyatt'la beni, o beni arabasına tıkmak için *Great Bod's*'dan çekerek çıkarırken gösteren bir fotoğraf da vardı. Wyatt iri ve suratsız, bense karın kaslarımı ortaya koyan pembe askılı tişörtümle harika görünüyordum. Karın kaslarım baklava şeklinde olmayabilirdi, ama çok kaslı bir vücut yapmaya çalışmadığıma göre sorun değildi. Resmin altındaki yazıyı okurken karın kaslarımın *Great Bod's* için iyi reklam olduğunu düşünüyordum. "Teğmen J.W. Bloodsworth, tanık Blair Mallory'yı cinayet mahallinden uzaklaştırırken."

"Uzaklaştırmak mı?" Kıçımın kenarı Sürükleyerek çarkardı demek daha uygun. Ayrıca birinci sayfada renkli resimlerle kimliğimi açıklamak zorundalar mıydı? Haber yazan adımı sonlara doğru bir köşeye sıkıştırılmaz mıydı?

Yazının tamamını okudum ve hiçbir yerde Wyatt'ın tanıklara ilişkin resmi açıklamasına rastlamadım, çoğul yanı

Sadece tek tanıktan bahsediliyordu: zavallı ben. Herhalde o açıklama yapuğında gazete çoktan yayına hazırdu. Yarınki gazetede yeni bir makale çıkar büyük olasılıkla, ama korkarım çok geç olacak.

Tam o sırada telefon çaldı. Arayanın kim olduğunu gösteren ekranda, gazetenin adı yazıyordu. Habercilerle konuşmaya hiç niyetim yoktu, telesekreterin cevap vermesi için bekledim.

Evet, kasabayı terk etmek için gerçekten de harika bir gündü.

Hemen yukan çıkıp saçımı kuruttum ve pembe capri pantolonumu, beyaz askılı tişörtümü, küçük, pembe-beyaz deniz kabuklarıyla süslü bağcıklarıyla dünyanın en sevimli sandaletlerini giydim. Bu en iyi plaj kıyafeti değilse nedir? Dışlerimi fırçaladım, nemlendirici sürdüm, rimel çektim ve hafif bir allık ekleyip parlacık ruj kullandım, her ihtimale karşı. Ne ihtimali mi? Arabayı Wyatt getirirse diye tabii ki. Onu geri istemiyor olmam, ona neler kaçırdığını göstermekten zevk almayacağım anlamına gelmez.

Telefon sürekli çaldı. Annemle konuştum. Nasıl olduğuma bakmak için aramış. Siana'yla da konuştum, cinayet ve Wyatt'la birlikteki resmimiz onu meraktan çıldırtmıştı. İki yıl önce beni onun hakkında anp tutarken dinlemek zorunda kalmışmış. Bunun dışındaki telefonlara cevap vermedim. Habercilerle, meraklı tanıdıklarla ve katil adaylarıyla konuşmak istemiyordum.

Evin önündeki trafik normalden daha kalabalık gibiydi. Belki de arabamın sundurmanın altında park edilmemiş olması iyi bir şeydir, dışardan bakınca evde kimse yokmuş gibi görünüyor olmalı. Gene de yapacak işlerim ve gidilmesi gereken yerler vardı; tekerleklerle ihtiyacım vardı.

Saat on olduğunda arabamı hâlâ getirmemişlerdi. Polis merkezinin numarasını bulmaya çalışırken hafiften sinirlenmeye başlamıştım.

Telefona cevap veren, çavuş bilmem kim, kibar biriydi ama en önemlisi yardımcı olmamaya kararlıydı. Teğmen Bloodsworth'u sordum, kendisi meşguldü. Dedektif MacInnes de öyle. Çavuş beni başka birine bağladı, o kişi de başkasına. Her seferinde aynı şeyleri anlatmam gerekiyordu. Sonunda –en sonunda– Dedektif Forester'e ulaştım ve ona da alışlageldik konuşmamı yaptım.

"Bir bakayım. Teğmenin binada olduğunu sanmıyorum ama bakalım arabanızla ilgili bir şeyler bulabilecek miyim" dedi ve telefonu bırakıp gitti.

Bir gürültü geliyordu kulağıma, birçok değişik ses tarafından çıkarılan türden. Telefonların çaldığını, kağıtların karıştırıldığını duyuyordum. Anlaşılan karakolda gündüzleri de geceler kadar yoğun geçiyordu. Bekledim. Manikürümü inceledim, pek hoş duruyordu. Öğle yemeğini düşünmeye başladım, biri –herhangi biri!– arabamı getirmese sorun olacaktı. Öğlenleri evde nadiren yemek yerim, bu yüzden sadece kahvaltılık malzeme var ve son bir-iki haftadır alışveriş yapmadığım için onlar da epeyce azalmıştı. Her zaman pizza sipariş edebilirim elbette, ama pizza havamda değilim. Bir polis teğmenini boğazlama havasındayım.

Sonunda Dedektif Forester geri geldi. "Han'fendi Teğmen Bloodsworth arabanızla ilgileniyor."

"Ne zaman?" diye sıkılı dişlerimin arasından sordum. "Burada arabasız tıkdım kaldım. Bana sabahleyin erkenden getirmesi gerekiyordu."

"Bunun için üzgünüm bayan. Kendisi bugün çok meşguldü."

"Arabamı devriyelerden birisi neden getiremiyor anlamıyorum? Ya da - buldum! - *Great Bods*'a kadar taksiye binerim, bir polis benimle orda buluşup arabamı park yerinden çıkartabilir. Böylece herkes bir sürü zaman ve emek kaybından kurtulmuş olur."

"Bekleyin," dedi ve bekledim. Bekledim. Bekledim. Yaklaşık on dakika sonra tekrar telefonu aldı ve "Üzgünüm han'fendi, ama şu anda hiçbir şey yapmam mümkün değil," dedi.

Peki, bu onun suçu değildi. Sakin konuşmayı başardım. "Anlıyorum. Kontrol ettiğiniz için teşekkürler. Ah! Teğmen Bloodsworth'un cep telefonu var mı sizde? Nereye yazdığımı bulamıyorum, değilse sizi rahatsız etmek yerine doğrudan onu arardım."

"Rahatsızlık ne demek," dedi kibar kibar ve numarayı ezberden verdi.

Ha ha ha! Wyatt'ın dün gece yarattığı hava yüzünden, bütün polisler aramızda bir ilişki olduğunu düşünüyordu. Dedektif, Wyatt'ın cep telefonunu bana vermemek için bir neden görememişti. Bu Wyatt'ın taktik hatasıydı.

Wyatt belki de şu anda önemli bir işin tam ortasıdaydı ve onu ararsam dikkatini tamamen dağıtabilirdim. Mahrolastic. Umarım öyledir. Numaraları çevirmeye başladım, sonra durdum. Telefonunun ekranında benim aradığımı görüp telefonu açmayabilirdi.

Sırtarak telsiz telefonu yerine bıraktım ve çantamdan cep telefonumu çıkardım. Evet, Dedektif MacInnes dün gece, Nicole'ü vurmadığıma karar verdikten sonra, nezaket gösterip telefonumu geri vermişti. Cep telefonumdan Wyatt'ı aradım.

Üçüncü çalışta cevap verdi. "Bloodsworth."

"Arabam nerede?" diye sordum, beceribildiğim en tehditkar ses tonuyla.

İçini çekti. "Blair. Hallediyorum. Bugün çok işim vardı."
"Hiçbir yere kıpırdıyamıyorum. Dün gece makul davranıp arabamı geri alabilirdin, o zaman biz de bu konuşmayı yapıyor olmazdık, ama hayır, patronluk taslamak zorundaydın..."

Telefonu suratıma kapattı.

Öfkeden tiz bir çığlık attım, ama onu geri aramadım. Eminim aramamı beklemişti. Peki, demek kabalaşmış istiyor. Siktirsin. Lafın gelişi elbette. Gerçi bir zamanlar. Boş verin. O konuya girmeyelim şimdi.

Parmaklarımla tempo tutup seçeneklerimi düşündüm. Annemleri arayabilirdim, onlar da seve seve beni markete götürürlerdi, hatta arabalarından birini ödünç verirlerdi, gerçi böyle yaparsam işleri biraz zorlaşacaktı. Siana da beni sağa sola götürebilirdi. Jenni de, başka planları yoksa elbette, onun sosyal programının doluluğunu düşünmek bile kendimi yorgun hissetmeme yetiyordu.

Diğer taraftan, en basitinden bir araba kiralayabilirdi. Tanınan bazı araba kiralama şirketleri sizi alıyor, kâğıtları imzalayıp arabayı teslim almanız için ofislerine götürüyordu.

Hareket planımı yaptıktan sonra oyalanma huyum yoktur. Araba kiralayan şirketin telefonunu buldum, aradım ve bir saat içinde beni almaları için anlaştık. Sonra çiçekleri suladım ve plajdaki birkaç gün gerekeceğini düşündüğüm giysileri hazırladım, fazla da değildi zaten. Makyaj ve banyo malzemeleri bile spor çantamın içindeki kıyafetlerden daha fazla yer tuttu. Okumak istersem diye birkaç kitap ekledim, sonra ön kapıda dikilerek, araba kiralama şirketinden gelecek adamı sabırsızlıkla beklemeye başladım.

Trafik azalmıştı, belki bütün başboşlar ve/veya gazeteciler bir yerlerde saklandığına ya da alışverişe gittiğine karar vermişlerdi. Yine de, beklediğim kişiyi beklerken

öndeki basamaklarda oyalanıp hevesli muhabirlere veya çaresiz bir katile kolay hedef olmak istemedim. Ön kapının anahtarlarını hazır bulundurmak için çıkardım ve işte o zaman araba anahtarlarımın hâlâ ben de olduğunu fark ettim. Şaşkınlıktan gülmeye başladım. Wyatt'ın arabamı getirmesine imkân yoktu, ona anahtarları vermemiştim, o da istemeyi akıl etmemişti.

Ben geri dönene kadar araba *Great Bods*'da durabilirdi. Kapıları kilitliydi ve tentenin altında duruyordu. En kötü ihtimalle, Wyatt onu belediye otoparkına çektiyordu. Gerçi bunu yapmasa iyi olur çünkü arabama en ufak bir zarar gelirse, ona kesinlikle dava açarım.

Yan tarafındaki manyetik yazı, araba kiralama şirketine ait olduğunu söyleyen kırmızı bir Pontiac kaldırıma yanaştı. Çantamı kapımdan, adam daha arabadan inme fırsatı bulamadan kapıdan çıkmıştım bile. Sadece kapıyı kilitlemek için durdum, merdivenlerden hızla inip onun yanına gittim. "Biri çıkıp gelmeden gidelim," dedim, arka kapıyı açıp spor çantamı içeri fırlatırken. Arkasından ön koltuğa oturdum.

Sürücü koltuğundaki adam şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. "Kim? Peşinizde biri mi var?"

"Belki." Kim olduğumu bilmiyorsa, öyle kalması daha iyiydi. Artık fazla insan gazete okumuyordur belki de. "Peşımı bırakmayan eski bir sevgili, bilirsin işte."

"Saldırıyor mu?" Bana tedirgin bir bakış fırlattı.

"Sadece ağlayıp sızlıyor. Küçük düşürücü bir durum."

Rahatladı, arabayı vitese takıp bütün araba kiralama şirketlerinin bulunduğu ufak, yerel havaalanımıza sürdü. Bana hangi tip araba verecekleri üzerine yapılan tartışmalardan sonra -sade ekonomik modelleri hemen geçtim çünkü çok sadeydiler (hatta birinin pencereleeri kolla açılıp kapanıyordu, Detroit'te bunların hâlâ yapıldığını bilmiyor-

dum)- siyah, sert görünümlü arazi tipi Chevy'de karar kıldım. Sıcak yüzünden güneyde siyah en makul renk değildir, ama gözelici olduğu inkâr edilemez. Kendi Mercedes'imi alamıyorsam, bir arazi arabası sürerek do-laşmanın hoş olacağına karar verdim.

Bu arabalarla ilgili güzel anılarım var. Dedeciğimin bir kamyoneti vardı, lisede gençlik yıllarımda çıktığım, büyük sınıflardan Tad Bickerstaff da kamyonet kullanırdı. Tad kamyonetini sürmeme izin verirdi, o zamanlar bunun başıma gelen en iyi şey olduğunu düşünürdüm. Gerçi aşkım başladı gibi hızlı bitti ve Tad'le kamyoneti de başka kız geçtiler.

Gerekli kâğıtlar imzalandı ve benzin deposu doldurdu, spor çantamı kamyonetin koltuğuna fırlatıp kendim de yerleştim ve kemerimi bağladım. Bekle beni kumsal, işte geliyorum!

Bir sahil kasabasına yer ayırtmadan gitmek için en iyi mevsim yaz değildir, bunu ben de biliyorum. Daha da kötü günlerden cumaydı, yani bütün hafta sonu tatilcileri aynı şeyi yapıyordu. Gene de henüz öğlen olduğu düşünülürse, hafta sonu kalabalığından çok önce yola koyulduğum sonucuna vardım, sahile varınca otellerden birinde yer bulacaklarını düşünen birileri mutlaka çıkar. İnsanlar bunu yaparlar çünkü -pöh!- genelde işe yarar.

Eyaletin batısından doğudaki kıyı şeridine arabayla gitmek, özellikle de öğlen yemeği için durmam gerektiğinde dört-beş saat sürüyor. Arazi aracı kullanmaya bayıldığımı karar verdim çünkü yüksekte oturmak daha iyi görebileceğim anlamına geliyor, ayrıca bu kamyonetin özellikle motoru çok güçlü ve istediğim bütün aksesuarlara sahip. Yolculuk rahattı, havalandırma harikaydı, güneş parlıyordu ve Wyatt Bloodsworth'un nerede olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Her şey iyiye gitmeye başlamıştı.

Üç gibi cep telefonum çaldı. Küçük ekranında gözüken arayan numaraya baktım. Onu daha bu sabah çevirmiştim, o yüzden kimin aradığını çok iyi biliyordum. Sesli mesaj devreye girene kadar bekledim ve kamyonetimi sürmeye devam ettim.

Bu mini-tatil için gittikçe heyecanlanıyordum. Plajda geçireceğim bir-iki gün bana çok iyi gelecekti, ayrıca bütün dikkatler Nicole'ün cinayeti üzerine toplanmışken şehirden uzakta olacaktım. Normalde sorumluluk sahibi biriyimdir, *Great Bods* benim çocuğum sayılır, ama olaylar bu seferlik kaçamak yapmamı gerektiriyor, diye düşündüm. Belki de *Great Bods*'ın kapısına üyelere tekrar açılacağımız tarihi bildiren bir yazı asmalıyım. Aman Tanrım, çalışanlar tamamen aklımdan çıkmıştı! Hepsini şahsen aramam gerekti!

Kendime kızmış halde Siana'yı aradım. "Bunu yaptığımı inanmıyorum," dedim telefona cevap verir vermez. "Herkesi arayıp *Great Bods*'ın ne zaman yeniden açılacağını söylemeyi ihmal ettim."

Siana'nın en muhteşem tarafı, benimle birlikte büyüdüğü için satır aralarını okuyup boşlukları doldurabilmeyi öğrenmiş olmasıdır. Üyelerden bahsetmediğimi hemen anladı çünkü sayıları o kadar fazlaydı ki, hepsini aramaya kalksak bitirmemiz, ne bileyim belki *Great Bods*'ın açılması na kadar sürebilirdi. Demek ki açıkça çalışanlardan bahsediyordum.

"Evinde numaraların bir listesi var mı?" diye sordu.

"Çalışma masamın üst sol çekmecesindeki adres defterimin arasına bilgisayar çıktısı bir liste koymuştum. Onu alabilirsen yerleşir yerleşmez seni arayıp numaraları not alabilirim"

"Sen canını sıkma, onları ben ararım. Ben buradayım ve telefon şehir içi yazıyor, cep telefonunu kullanmaktan daha

manıklı. Bir de Lynn'a söylerim telesekreterdeki mesajı değiştirir."

"Sana borçlandım. Sana ne almamı istediğini düşünür." Bu kızı çok seviyorum, insanın onun gibi bir kardeşi olması harika bir şey. Onu işten aramıştım, kolayca çok meşgul olduğunu, ilk fırsatta arayacağını, ama bunun belli de yarın olacağını söyleyebilirdi. Gerçi Siana bunu yapması üzerine yıkılan her işi sanki dünya kadar zamanı varmış gibi hallederdi. Kendini imtiyazlı biri zanneden Jenni hakkında böyle konuşmadığımı fark etmişsinizdir. Kalktı ki, onu kocamı hevesle öperken yakaladığımı unutmadım. Bu konuyu genelde açmamaya ve Jenni'yle iyi geçinmeye çalışıyorum, ama aslında yaptığı aklımın bir köşesinde yer etmiş durumda.

"Böyle ucu açık teklifler yapma, en iyi elbiseni ödün almaktan fazlasını isteyebilirim. Bu arada seni birisi anyor adamın sesi öfkeli çıkıyor üstelik. Tahminde bulunma ister misin? İpucu: kendisi bir polis teğmeni."

Hayretler içindeydim, beni bulmaya çalıştığı ya da kızgın olduğu için değil, Siana'yı aradığı için. Buluştuğum günlerden birinde iki kız kardeşim olduğundan bahsetmiştim, ama adlarını ya da onlarla ilgili başka bir şey söylemediğimden emindim. Öte yandan şaşırarak aptalcaydı: O bir polis, insanlar hakkında nasıl bilgi toplanacağını biliyordu.

"Vay canına. Senin canını sıkmadı, değil mi?"

"Hayır, kendini iyi kontrol etti. Senin avukatının beni olduğuma bahse girmekten söz etti. Ne demek istemiş olabilir?"

"İşlediği suçların bir listesini yaptım. Ona listeyi avukatıma götüreceğimi söyledim."

Siana kıkırdadı. "Neymiş bakalım şu suçlar?"

"Bana karşı kaba kuvvet kullanmak, adam kaçırmak, ukalalık yapmak gibi şeyler. Listeyi elimden aldı, bu yüzden"

Ölümçül Hata

bir tane daha yazmam gerekti. Zaman içinde liste uzayacaktır, eminim."

Artık açık açık gülüyordu. "Bahse girerim, 'ukalalık' kısmına bayılmıştır. Ha, bana gerçekten ihtiyacın olacak mı? Başın dertte mi?"

"Sanmam. Bana kentten ayrılmamamı söyledi, ama şüpheli ben olmadığımı göre buna yetkisi yok, değil mi?"

"Şüphe altında değilsen sana bunu niye söylesin?"

"Bence tekrar benimle ilgilenmeye başladı. Belki de onu sanmazdan geldiğim için benden öç almaya çalışıyor. Onu bir süre işlettim."

"İkisi birden olabilir. İlgilenmiştir ve öç almaya çalışıyordur. Belki de, senin clinin altında durduğundan emin olmak istiyordur."

"İşe yaradığını sanmam," dedim, 74 numaralı otobanda Wilmington'a doğru giderken.

Yedi

Outer Banks'a gidebilirdim ama güney sahili boyunca oda bulma şansımın daha yüksek olduğunu düşündüm. Ne var yani, Myrtle Beach'e varana kadar güneye doğru sürmeye devam edebilirdim çok gerekirse. Eğlence peşinde değildim zaten, sadece olaylar yatışınca kadar birkaç gün rahat edebileceğim bir yere ihtiyacım vardı.

Wilmington'a vardığımda saat çoktan altı olmuştu. Şehrin içinden geçip Wrightsville Beach'e ulaştım. Atlantik'i görür görmez Tiffany -içimdeki plaj tavşanını hatırladınız- mutluluktan iç geçirdi. Ne kadar kolay mutlu oluyor.

Şansım yaver gitti ve ilk durduğum yerde küçük, sevimli bir sahil evi buldum, evi kiralayan aile son anda iptal etmiş. Harika değil mi? Zaten yazlık evde kalmayı otel odasına her zaman tercih ederim. İnsanlarla fazla iç içe olmak zorunda kalmıyorsunuz. Yer çok güzeldi; üstü kapak sundurması ve sol tarafında ateş yakmak için ocağı bulunan mavi renkte ufak bir bungalov. Sadece üç odalıydı, hemen hemen yani; evin ön taraftaki yarısına ufak bir mutfak ve yemek yenecek bir yer yapılmış, o da oturma odasına açılıyordu. Arka tarafta hoş bir yatak odası ve banyo vardı, ayrıca yatak odasını kim dekore ettiyse sanki beni düşünmüş; yatağın etrafını çevreleyen tülden bir cibinlik vardı. Böyle kadınsı şıklıklara, küçük dokunuşlara bayılırım.

Çantamı boşaltırken cep telefonum yeniden çaldı. Arayan numaralarda Wyatt'ın adı üç keredir görünüyordu. Bir kez daha mesaj servisine bıraktım. Telefon bana sürekli bip yapıp mesajlarım olduğumu haber veriyordu. Fakat henüz hiçbirisine bakmamıştım. Ne dediğini bilmezdim. Teknik olarak karşı gelmiş sayılmam diye düşündüm, hak-

mıyım? Belki beni tutuklamakla filan tehdit ediyordur, bilmezsem buna üzülmem de, öyleyse mesajları dinlemek benim için daha iyiydi.

Eşyalarımı çıkardıktan sonra muhteşem bir balık lokantasına giderek haşlanmış karidesle ıkabasa karnımı doyurdum, karidese bayılıyorum. Restoran ortamının rahat, servisin hızlı olduğu yerlerdendi, ben de akşam kalabalığından önce oradaydım. Girmemle çıkmam kırk beş dakika sürdü. Küçük evime geri döndüğümde günbatımının renkleri plajın üzerine yayılmaya başlamıştı ve sıcaklık da azalıyordu; yürümek için bundan iyi bir zaman olur mu?

Keyfim yerine gelmişti. Yürüdükten sonra evi arayıp anneme beni nerede bulabileceğini söyledim. Teğmen Blonds worth aradı diye bir şey söylemedi, belki onları rahatsız etmemiştir.

O gece deliksiz uyudum, güneş doğar doğmaz plajda koşmak için kalkmıştım. Bir gün önce hiç egzersiz yapmadım, daha uzun süre kaslarımı çalıştırmazsam gergin olurum. Kumsalda hızlı bir beş kilometre koştum, bacaklara çok iyi geliyor, sonra kahvaltılık gevrek, süt ve meyve almak için markete gittim.

Kahvaltıdan sonra türkuvaz bikinimi giydim, suya dayanıklı güneş kremi bolca sürdüm, kitabımı ve plaj havlumu aldım, güneş gözlüğümü taktım ve kendimi sahile attım.

Bir süre kitap okudum, güneş yakmaya başlayınca okyanusa dalıp serinledim ve çıkınca biraz daha okudum. On bir gibi sıcaklık benim için çok fazlaydı artık, sandaletlerimi geçirip pareomia sarıldım, çantamı aldım ve alışverişe çıktım. Sahil kasabalarının bu yönünü çok seviyorum, plaj kıyafetiyle alışveriş yaparsınız kimse başını çevirip bakmaz bile.

Harika bir mavi şort, ona uyan mavi beyaz üst, bir de üzerine metalik iple balık deseni işlenmiş hasır çanta buldum, çantanın işlemesi güneşte parlıyordu. Plaj malzemelerimi içine koymak için idealdi. Öğle yemeğini bir teknenin okyanusa bakan güvertesinde yedim. Bu arada yakışıklı bir adam bana asılmaya çalıştı. Buraya dinlenmek için gelmiştim, geçici türden tatil aşkı bulmak için değil, adamın hiç şansı yoktu.

Sonunda sahildeki eve geri döndüm. Cep telefonum şarjda bırakmıştım, baktığımda hiç cevapsız arama yoktu. Anlaşılan Wyatt aramaktan vazgeçmiş. Güneş kremimi yenileyip tekrar plaja yollandım. Aynı rutin, okuma, okyanusta serinleme, biraz daha okuma. Saat üç buçuk oldu. Günde öyle bir uyku bastırdı ki, artık gözlerimi açık tutamıyordum. Kitabımı kenara koyup havlunun üzerine yaydım ve uykuya daldım.

Sonrasında tek hatırladığım birinin bana asılmaya çalıştığıydı, mecazi anlamda değil gerçekten. İşin tuhaf tarafı hiç telaşlanmadım, en azından bir plaj sapığı tarafında kaçırıldığımı düşünmedim. Gözlerimi kırıştırtıp bakınca karşımda çok iyi bildiğim sert ve öfkeli bir yüz duruyordu. Bilemiyorum, aramızdaki acayip elektrikten mi, yoksa onun kokusunu şuursuzca tanıdığımdan mı, gözlerimi açmadan önce *anlamıştım*, kalbim gene o çılgın dansı yapmaya başladı.

Beni kaldırıp eve doğru taşımaya başlamıştı. "Teğme Bloodsworth," dedim bilgisi olsun diye, sanki ihtiyacı varmış gibi.

Tehditkâr bir bakış fırlattı. "Tanrı aşkına kapa çeneni olur mu?"

Bana çeneni kapa denmesinden hoşlanmam. "Beni nasıl buldun?" Annemin söylemeyeceğini biliyordum çünkü o annemdi, eğer Wyatt benim nerede olduğumu bulamıyorsa

Ölümcül Hata

kendi problemi diye düşünürdü ve nerede olduğumu bilmesini isteseydim ona zaten haber vereceğimi tahmin ederdi

"Kredi kartıyla ödemişsin." Eve ulaştı, kapısı kilitli değildi, hemen önündeki kumsalda uzandığım için kapısını açmadım, beni içeri sokabilmek için yan döndü. Havalandırma güneşten ısınmış çıplak tenime değince tüylerim diken diken oldu.

"Ne yani, sanki aranan bir suçluymuşum gibi izimi mi sürdün..."

Bacaklarımı bıraktı, ama üst tarafımı tutmaya devam ediyordu, dengemi sağlayabilmek için gömleğine tutundum. Bir de baktım beni tekrar havaya kaldırmış, dudakları da dudaklarıminin üzerinde.

Bana ne zaman dokunsa eriyip bittiğimden bahsetmiştim sanırım. İki sene geçmesine rağmen bu hâlâ değişmemişti. Ağzının dokunuşu aynıydı, tadı aynıydı, vücuduma değen bedeni güçlü ve sıcaktı, kaslarıysa canlı bir çelik doku gibi etrafımı sarıyordu. Vücudumdaki her bir sinir ucu çekilmeksizin harekete geçmek için hazırda, sanki içimden yumuşak bir elektrik akımı geçiyor gibiydi, mıkna-tısa dönüşüp ona doğru çekiliyordum. Kollarımı boynuna, bacaklarımı kalçalarına dolarken hafif bir çığlık bile attım, öpüşüne en az onun kadar açıklıkla karşılık verdim.

Onu hemen durdurmam için binlerce sebep vardı ve ben hiçbirisini dinlemedim. Aklımdan geçen en makul düşünce: *Tanrı'ya şükür doğum kontrol hapsi kullanıyorum* oldu. Hap kullanmaya Wyatt'la daha önce yaşadıklarımız sırasında başlamış ve devam etmiştim.

Bikininin üstü yatak odası yolunda çıktı. Çıplak tenini benimkimi üzerinde hissetmek için çıldırıyor, gömleğine asılıp çekiliyordum, tek tek kollarını yukarı kaldırarak bana yardım etti, ben de gömleğini kafasından çekip çıkar-

tabildim. Göğüs kafesi geniş, kılı ve kaslı olduğu için sertti. Ben bir kedi gibi ona sürtünüp dururken Wyatt kemeğini açmaya ve kotundan kurtulmaya çalışıyordu. İşini kolaylaştırdığımı sanmam, ama durmak istemiyordum.

Arkasından beni yatağa fırlattı ve bikiimin altını da çıkardı. Ben öyle yatağa uzanmış yatarken bana diküğü gözleri parlıyordu. Gözleriyle tenimin her santimini taradıkça ateşli bakışlarını kalçalarım ve göğüslerimde dolaştırıyordu. Bacaklarımı iki yana açıp bana baktı, kızardığımı hissettim ama ardından iki parmağını içime sokunca kızarmak aklımdan çıkıp gitmişti. Zevk dalgası içimde köpürerek yükselirken dizlerim kıvrıldı, kalçalarım yukarıya doğru kalktı.

"Kahretsin!" dedi gergin bir sesle, bacaklarından sıyrıldığı kotu yere düştü. Ayakkabılarından nasıl kurtulduğunu fark etmedim, anladığım kadarıyla beni almak için plajinmeden onları çıkarmış, bu da yapılacak en mantıklı şeydi aslında. Sonunda yerde duran kotunun içinden çıktı, ardından üzerimdeydi. Kötü ruhlu şeytan bir yandan boynumu ısırırken, bir yandan da sertçe abanıp ta içime kadırgirdi.

Bir roket gibi fırlamışım. Azıcık kontrol mekanizması kaldıysa o da boynumu ısırıldığı zaman dağıldı.

Kendime geldiğimde ağırlaşmış gözkapaklarımı açtım ve onu yüzünde güçlü bir zafer ifadesiyle bana bakarken buldum. Eliyle saçımı yüzümden geriye itti ve dudaklarını alnıma sürttü. "Prezervatife gerek var mı?"

Zaten içimdeydi, o yüzden bunu sormak için biraz geç aslında. "Hayır, hap alıyorum."

"Güzel," dedi ve kaldığı yerden devam etti.

* * *

Ölümcul Hata

Tutkunun, sağduyuyu geri plana itmesi buraya kadar güzel. Kötü tarafıysa sağduyuyu geri döndüğünde kendini gösteriyor. Kaç orgazm yaşamış olursanız olun, en başında sağduyulu biri idiyse, sonunda aklınız başınıza her zaman gelir.

Bitkin ve doyurucu bir uykudan uyanıp yanımda çıplak yatan adama şaşkın bakışlarımı diktiğimde, güneş neredeyse batmıştı. Şaşkınlığım gördüğümün güçlü adaleleriyle güzel bir görüntü olmamasına değildi, kendi kurallarımı çiğnemiştim ve taktik savaşında çok büyük bir hata yapmışım. Evet, karşı cinslerin mücadelesi savaşta olmak gibidir. Her şey yolunda giderse iki taraf da kazanır. Gitmezse en az kaybeden taraf siz olmak istersiniz.

Şimdi ne olacak! Az önce çıkmaya bile başlamadığım bir adamla yattım! Eskiden çıkıyorduk, evet - çok kısa bir süre ilişkimize dair hiçbir şey belli değildi ve ben kendimi tamamen ona teslim etmişim. Sormak zorunda bile kalmamıştım.

Haklı olması ne kadar küçük düşürücü; tek yapması gereken bana dokunmaktı, hemen giysilerim dökülmeye başlıyordu. Bu da yetmezmiş gibi, onunla gerçekten sevişmek, lanet kimyalarımızın uyuşmasından belli olduğu kadar - hatta daha bile- iyiydi. Bu olmamalıydı. Yasadışı filan kabul edilmesi gerekiyordu. Bir arada ne kadar iyi olduğumuzu bilmek, onunla birliktelik nasıl bir şey olurdu diye hayal etmekten çok daha kötüydü, artık işime geldiği gibi emsememezlik edebilir miydim onu? Önceden sadece çekici geliyordu, şimdiyse ona karşı koymak on kat zorlaşmıştı.

Hiç yoktan bir on dakikadır penisine bakmakta olduğumu fark ettim, bu süre içerisinde yumuşak ve gevşek halden o kadar da yumuşak değil hale geçmişti. Başımı kaldırıncı uykulu ve aç gözlerle beni izlediğini fark ettim.

"Bunu bir daha yapamayız," dedim katı bir ifadeyle bana uzanıp direncimi yok etmeden. "Bir kere yeter."

"Anlaşılan yetmemiş," dedi tembel tembel, bir yandan da parmağı dikleşen meme ucumda geziniyordu.

Beni yakalamıştı. Lanet olasıca. Hiç boş bırakmamı istemiyor.

Parmağını elimle ittim. "Ciddiyim. Yapmışımız bir hataydı."

"Katılmıyorum. Bence harika bir fikirdi." Dırseğimin üzerinde doğrulup üzerime eğildi. Beni öpeceğini düşünerek panik içinde başımı çevirdim, ama istediği ağzım değil.

Onun yerine dudaklarını kulağımın hemen altına bastırarak, ensemin kenarından aşağıya hafifçe emerek, opelemeye başladı, boynumun omzumla birleştiği yerde yumuşak küçük oyuya uzanan dokuyu takip ediyordu. Sıcaklık içimden geçerek taşı ve ağzımı "hayır" ya da benzer bir şeyler söylemek için açıtsam da tek çıkan bir ıslık oldu.

Yalıyor, ısıyor, emiyor, öpüyordu ve ben de titredim, kıvrandım ve zevkten çıldırdım. Üzerime kaykıldığını hissettiğim ona sıkıca sarılıp hazırlanmak dışında bir şey yapabileceğimi düşünemedim. Durumu çoktan geçmiştim.

"Bu hiç adil değil!" diye patladım yarım saat sonra, hissimle banyoya giderken. "Bunu nerden biliyorsun sen? Bir daha asla yapma!"

Gülerek arkamdan duşa girdi. Bana izin vermezdi, onu dışarı atmam imkânsızdı, o yüzden ona arkamı dönüp üzerimdeki ağır güneş yağı, tuzlu su ve erkek karışımını yıkamaya dikkatimi verdim.

"Fark etmediğimi ya da unuttuğumu mu düşünüyorsun? Elini enseme koydu, sıcak ve kocamandı, başparmağıyla yukarı aşağı okşamaya başladı. Titredim.

"Kucağımdayken çıplaktın..."

"Üstümde etekliğim vardı. Çıplak *değildim*."

"Yeterince çıplakın. Her neyse tatlım, dikkat ettim; memelerine dokunduğumu fark bile etmezken, boynunu öptüğümde neredeyse gelecektin. Bunu anlamak neden zor olsun?"

Hakkımda bu kadar çok şey bilmesi hoşuma gitmiyordu. Çoğu erkek memelerimize dokundukları ya da öptüklerinde tahrik olduğunuzu ve yapmayı istemediğiniz şeylere bile sizi ikna edebileceklerini düşünürler. Benim içinse memelerimin neredeyse hiç anlamı yoktur, zevk yönünden yanı. Bazen memelerinden zevk alabilen kadınlara imreniyorum, ama onlardan biri değilim ve her neyse bozuntuya varmazseniz kimse eksiginizin ne olduğunu anlayamaz diye düşünürüm

Ne var ki, boynuma bir öpücük beni eritebilir. Zayıflık tabii, erkekler kıyafetlerinizi çıkarmadan boynunuzu öpebilir çünkü. Bu yüzden böbürlenerek anlatığım bir şey değil. Wyatt bu kadar çabuk nasıl fark etmişti?

Adam polis. Ayrıntıları fark etmek kim ve ne olduğunun bir parçası. Suçluları takip ederken iyi de, cinsellik söz konusu olduğunda bu becerisini kullanması yasak olmalı.

"Ellerini ve ağzını boynumdan uzak tut," dedim, ona dık dık bakmak için arkamı dönerek. "Bunu bir daha asla yapmıyoruz."

"Gözünün önündekileri inkâr edebilmek gibi doğuştan bir yeteneğin var," dedi, bana bakıp sırtarak.

"İnkâr etmek değil bu; işlerin nasıl yürüyeceğine dair bir karar veriyorum. Seninle bir daha sevişmek istemiyorum. Benim için hiç iyi olmuyor..."

"Yalancı."

"...seks dışında," diye bitirdim, artık daha da dık bakıyordum.

"Sen kendi hayatına geri dönüyorsun, ben de benimki-
ne ve bunun olduğunu bile unutacağız."

"Böyle bir şey olmayacak. Neden tekrar birlikte olma-
mıza bu kadar karşısın?"

"Biz hiçbir zaman *birlikte* değildik. Bu terim ilişkiler için
kullanılır ve biz hiç bu kadar ileri gitmedik."

"Detaycı olma. Ben seni unutamadım, sen de beni.
Tamam, kabul ediyorum; seni görmemek işe yaramadı."

Sırtımı döndüm ve saçımı şampuanlamaya başladım, o
kadar kızgındım ki aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu.
Beni unutmak istemişti öyle mi? Yardımcı olmaya hazır-
dım. Belki kafasına sert bir cisimle vurursam...

"Nedenini öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu.
parmakları saçlarımda içinde gezinerek masaj yapıyordu.

"Hayır," dedim, taş gibi.

Daha da yakına geldi, o kadar yakın ki, saçlarımı kama-
tırmaya devam ederken artık çıplak bedeni benimkine de-
ği-yordu. "Öyleyse ben de söylemem. Bir gün bilmek ister-
sen o zaman konuşuruz."

Hayatımda gördüğüm en sinir bozucu adamdı. Nedeni-
ni söylemesini istememek için dişlerimi birbirine kenetle-
mek zorunda kaldım.

Çaresizlik ve öfke seviyesi arttı, en sonunda kendisi
"Sinir bozucu pisliğin tekisin sen," diyerek rahatlatım.

Kahkaha atıp kafamı düşün altına itti.

Sekiz

Nasıl oldu da, sonunda akşam yemeğine onunla çıktım
miyorum. Aslında biliyorum. Bir türlü gitmiyordu.

Yemek yemem gerekiyordu ve açlıktan ölüyordum. Bu
yüzden duştan çıkıktan sonra, saçımı kurutup hazırlanır-
ken sanki Wyatt orada değilmiş gibi davrandım. Zaten
hazırlanmam fazla sürmedi, rimel ve rujdan oluşan temel
makyajın dışında bir şeyle uğraşmadım bile. Daha fazla
makyaj yapsam, bu yaz sıcaklığında terleyince akacaktı nasıl-
sa. Öyleyse kendimi neden sıkıntıya sokayım?

Tıraş olmak için, beni banyodaki lavobanın önünden
bir kalça darbesiyle uzaklaştırması da çok sinirime dokun-
du. Ağzım açık ona bakakaldım, bu işlerin böyle yürüme-
diğini bilmiyor mu? Oysa aynadan bana göz kırptı. Sinir
içinde yatak odasına yürüdüm ve üstümü giyindim, bu da
fazla zamanımı almadı, zaten yanımda çok kıyafet getir-
miştim, getirdiklerim de renk uyumluydu. Şehvetten
gözüm kararmış halde değildim artık, bu yüzden yatağın
başucunda açık duran siyah küçük bir spor çantası dur-
duğunu görebildim; anlaşılan tıraş kremi ve jiletin geldiği
yer burasıydı.

Öğünüyorum da, gardırop da gözüme daha dolu gö-
rünmüştü.

Topuklarımin üstünde dönüp dolabı tekrar açtım. Evet,
bir kot pantolon ve polo gömlek kenara itilmiş duruyordu.

Onları askılarından kapışım gibi ait oldukları çantaya
tıkamak için gidiyordum ki, Wyatt tam o sırada banyodan
çıktı ve "Giysilerimi hazırlamışsın, sağ ol," dedi. Sonra da
indirekleri alıp giyindi.

İşte o zaman Wyatt'ın kontrolden çıktığını ve kapıdan en iyi şeyin kaçmak olduğunu anladım.

O kotunu giyerken hızla oturma odasından geçip çıktım. Geçerken çantamı ve anahtarlarımı kaptım. Kiraladığım bir Sedan –beyaz Saturn– dışarıda benim kamyonetimin yanına park edilmişti, önceki çılgınlığım sırasında gözümden kaçan bir başka ayrıntı daha. Aracımın kapısını açıp direksiyona geçtim... ve geçmeye devam ettim, Wyatt koca gövdesi beni iterek, zorla benim yerime direksiyona oturdu.

Çığlık atıp onu arabanın dışına itmeye çalıştım; erimeyip kırılamayınca ayaklarımı kaldırıp ittim. Aslında güçlü bir kadınımdır, ama Wyatt sanki bir kaya gibi oturmuştu. Eşek herif bir de gülümsüyordu.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu ve yere düşündüğüm anahtarları kolayca kapı.

“Evet,” dedim ve yolcu kapısını açtım. Koltuk altlarından yakalayıp beni kamyonete geri soktuğunda dışarı çıkmaya çalışıyordum.

“Bu işi iki şekilde yapabilirsiniz,” dedi sakince. “Uslu bir kız gibi oturabilirsin ya da seni kelepçelerim. Hangisini seçiyorsun?”

“Seçecek sunmuyorsun,” dedim kızgın kızgın. “Ülkenin tüm veriyorsun. İkisini de istemiyorum.”

“Başka alternatifin yok. Duruma şu şekilde bakmayı çalış; beni peşinden koşturarak başıma bir sürü iş açtın, bu kadar seçenek sunduğum için şanslı bile sayılırsın.”

“Hah! Beni takip etmene gerek yoktu, bunu kendin biliyorsun. Bana kasaba dışına çıkmamamı söylemeni tek nedeni, kendini beğenmiş bir ahmak olman, o yüzden kulanılmış numarası yapma. İsteddiğini aldın, almadın mı? Beni yatağa atarken başına iş açıyormuşum gibi davranıyordun ama.”

Özenimden uzandı ve emniyet kemerimi çekip tokasını geçirdi. "Bu arabada istediğini alan tek kişi ben değilim. Sen de benim kadar eğlendin. Ağırlıklarımızı atıp rahatladık. Yaşanan iki taraflı bir şeydi."

"Olmaması gerekiyordu. Sadece seks için yatmak aptallık."

"Doğru, ama ikimizin arasında yaşanan sadece seks değil."

"Sana söyleyip duruyorum, 'ikimiz' diye bir şey yok."

"Elbette var. Sadece henüz kabul etmek istemiyorsun."

Kanyoneri çalıştırıp vitesce taktı. "Güzel kanyoner bu arada. Beni şıartıyorsun. Lüks araba seven bir tip olduğumu düşünmüştüm."

"Boğazımı yüksek sesle temizledim; kaşlarını kaldırıp bana baktı. Gözlerimle emniyet kemerini işaret ettim, bağlamamıştı. Homurdanarak tekrar park etti. "Emredersiniz han'fendi," dedi kemerini takarken.

O arabayla garaj yolundan geri geri giderken, ben de tutuşmaya geri döndüm: "Görüyorsun ya, nasıl bir insan olduğumu bile bilmiyorsun. Arazi aracı kullanmayı severim. Hakkımda gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, öyleyse aramızda cinsellikten başka bir şey yok. Bu da sadece seks için yattık demektir."

"Sana katılmıyorum. Bahsettiğin bir yarayı kaşımak, fazlası değil."

"Tombala Kaşınım geçti, artık gidebilirsin."

"Duyguların incinince hep böyle mi davranırsın?"

Dislerimi sıkıp ön camdan dışarı diktim gözlerimi. Ona karşı pürtenmemin ve düşmanca davranmamın nedeninin incinmiş duygularım olduğunu anlamamış olsaydı keşke. Birinin sizi üzebilmesi için öncelikle ona değer vermeniz gerekir, aksi halde söyledikleri ve yaptıkları radar ekranında biplemez bile. Ona önem vermek istemiyordum, neler yaptığını, kimleri gördüğünü bilmek, yeterince yemek yiyor

mu ya da uyku uyuyor mu diye endişelenmek istemiyordum. Tekrar yaralanmak istemiyordum ve daha yakınısam bu adam canımı çok yakabilirdi. Jason beni veterinerin kötü yaralamıştı, ama Wyatt kalbimi gerçekten kırabilirdi.

Uzanıp elini enseme koydu, hafifçe masaj yapıyordu. "Özür dilerim," dedi tatlı tatlı.

Konu boynum olunca, bu adamla başımın derde gireceğini rahatlıkla söyleyebilirim. Vampir gibiydi, ne zaman beni etkilemek istese dosdoğru boynuma gidiyordu. Bu şekilde özür dilemesi de haksızlıktı. Ben onun sürünmesini istiyordum, oysa basit bir özrün yeterli olacağını düşünerek kararlılığımı küçümsüyordu. Adam sinsiydi.

Yapılabilecek en iyi şey ateşe ateşle karşılık vermek. Ben onun hakkında ne düşündüğümü ve problemin ne olduğunu söyleyecektim. Uzanıp elini ensemden çektim, oram dokunurken doğru dürüst düşünemiyordum.

"Pekâlâ, durum şu," dedim tek nefeste, hâlâ kamyonun te yanında oturandan çok, dışarıdakilere odaklanmıyordum. "Beni bir daha üzmeyeceğine nasıl güvencibilirim? Geçti sefer bırakıp kaçmayı tercih ettin, oysa bana problemin ne olduğunu söyleyebilirdin, halletmeye çalışabilirdin ya da bana halletmem için bir şans verebilirdin. Evliliğim yürümedi çünkü kocam bir şeylerin yolunda gitmediğini söyleyip ilişkimizi birlikte düzeltmeye çalışmak yerine, beni aldatmaya başladı. Böyle olunca ben de ilişkiyi sürdürmek ve sorunları halletmek için çaba harcamayanlarla ilişki kurmak konusunda pek hevesli değilim. Arabanla bile bu kadar uğraşırsın değil mi? Benim standartlarıma göre bir adam bana da en az arabası kadar önem vermeli. Sen sınıfta kaldın."

Bütün bunları sindirirken sessiz kaldı. Tartışmaya başlamasını, olayların kendi açısından nasıl olduğunu anlatmasını bekliyordum, ama yapmadı. "Öyleyse güven meselesi."

bu," dedi sonunda. "Güzel, bunu halledebilirim." Bana yan yan bakarak, "Bu da beni sık sık göreceksin demektir. Etrafında olmazsam güvenini nasıl tekrar kazanabilirim. Bundan sonra beraberiz, anlaşıldı mı?" dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. Wyatt'ın, güven eksikliğini alıp tekrar güvenimi kazanabilmesi için onunla birlikte olmak ~~zorundaymıym~~ gibi göstereceğini nasıl da düşünememiştim. Size söylüyorum, adam şeytanın teki.

"Sen kafadan çatlaksın," dedim, elimden geldiğince nazik olmaya çalışarak. "Sana güvenmiyorum demek, seninle birlikte olmak istemiyorum demektir."

Homurdanarak, "Evet, elbette, bu yüzden ne zaman birbirimize dokunacak kadar yaklaşıp, birbirimizin elbiselerini yırtarak çıkartıyoruz."

"Bu kimyasal bir dengesizlik, o kadar. İyi bir vitamin takviyesiyle hallolur."

"Konuşmaya yemekte devam ederiz. Nerede yemek istiyorsun?"

Oyle ya, dikkatimi yiyeceklerle dağıt bakalım. Eğer çok aç olsaydım bu taktik asla işe yaramazdı. "Havalandırma sistemi ödül kazanmış bir yerde oturup kibar garsonların süreceği margaritaları içmek istiyorum."

"Bu bana da uyar."

Wrightsville Beach bir ada üzerine kurulmuş, böylece Wilmington'a giden köprüyü geçtik ve fazla aranmadan beni havalandırması sonuna kadar açık, mönüsündeki kocaman margaritalarla meşhur kalabalık bir Meksika lokantasına götürdü. Wilmington'a daha önce gelmediyse bu lokantayı bilmesine imkân yoktu, gerçi bu da abartılacak bir şey değil. İnsanlar, pervane nasıl ateşe çekilirse, aynen öyle sahil kasabalarına gidiyorlar. Kuzey California'da bir sürü kumsal var, ama eminim Wyatt üniversitede futbol oynadığı hızlı günlerinde, sahili bir uçtan ötekine gezmiştir.

Ben amigo kız takımındaydım ve güneydoğudaki sahilin Kuzey Carolina ile Florida Keys arasındaki bölümüne, yukarıda da Coast Körfezi'ne kadar her yerine gittim.

Genç bir Güney Amerikalı garson münüleri getirdi ve içki siparişlerimizi almak için bekledi. Wyatt kendine bira, bana da buzlu bir *Cuervo Gold Margarita* söyledi. *Cuervo Gold*'un ne olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Özel bir çeşit tekiladır diye düşündüm, ama pekâlâ normal tekila da olabilirdi, bu konuda bilgim hiç yoktu.

Margaritayı getirdikleri bardak bir bardak değildi. Vazoydu. Öyle kocamandı ki. Aslında vazo değildi elbette, ama bardak da denilemezdi. Daha çok ince kaidesi üstüne oturtulmuş devasa, saydam bir kâse gibiydi.

"Ah... ahl" dedi Wyatt.

Onu duymazdan gelip iki elimle margaritayı kavradım, kaldırmak için iki el gerekiyordu kesinlikle. Kocaman cam kâse buzluysa ve ağzının etrafı ruzla kaplıydı. Tepesine iki dilim yeşil limon oturtulmuş ve içindekilere ulaşabilme için de parlak kırmızı bir kamış konulmuştu.

Wyatt "Sipariş versek iyi olur," dedi.

Kamışı alıp margaritadan koca bir yudumu mideye indirdim. Tekila tadı fazla sert değildi şansıma, aksi takdirde bu şeyin daha yarısına gelmeden sandalyeden devrilebilirdim. "Bana *burritos rancheros* lütfen, dana etinden olsun."

Sipariş verirken beni izlediğini görmek çok keyifliydi. Kamıştan büyük bir yudum daha çektim.

"Sarhoş olursan," diye uyardı, "resmini çekerim."

"Neden, teşekkürler, sarhoşken pek şirin olduğum söylenir." Söylenmemişti ama o bunu bilmiyordu. Aslında daha önce hiç sarhoş olmamıştım, bu da anormal bir üniversite hayatı geçirdiğimi gösterir. Her zaman ya amigo kız takımının çalışmaları ya da jimnastik idmanlarım vardı - veya beklenmedik bir şey çıkardı, sınav gibi- ben de bun-

Ölümçül Hata

ların hiçbirinin akşamdan kalma bir kafayla eğlenceli geçmeyeceğini düşündüğümünden, hiç sarhoş olamadan içmekten tümüyle vazgeçtim.

Garson bir sepet dolusu sıcak, tuzlu tortilla cips ve yanında, birinde acılı öbüründe az acılı sos olan iki kâse getirdi. Tortilla çipsin yarısına tekrar tuz attım ve bir tane alıp acılı sosa batırdım, sos lezzetli ve gerçekten acıydı. Üç cips sonra ter içinde kalıp margaritama uzandım.

Wyatt eliyle vazomu -bardağımı- erişemeyeceğim bir yere çekti.

"Heyl!" dedim kızgın bir tavırla.

"Küfelik olmanı istemiyorum."

"Küfelik olmak istersem, olurum!"

"Sana sormam gereken sorular var, aslında bu yüzden kenti terk etmemeni söylemiştim."

"İyi deneme, Teğmen." Öne eğilip margaritamı aldım.

"Birincisi olay üzerinde dedektifler çalışıyor, sen değil. İkincisi, Nicole'un yanında duran, sonrada koyu renkli Sedan'la uzaklaşan adamdan *başka bir şey* görmedim. İşte bu kadar. Başka bir şey yok."

"Ya da farkında değilsin," dedi ve margaritayı elimden kapı, tam da yeni bir yudum almak için kamışı dudağıma götürüyordum. "Bazen ayrıntılar günler sonra hatırlanır. Mesela arabanın ön farları ya da arka. Görebildin mi?"

"Ön farları görmedim," dedim kendimden emin olarak, soru ilgimi çekmişti. "Arka farlar... humm. Olabilir." Gözlerimi kapattım ve sahneyi tekrar kafamda canlandırdım. Şaşırtacak derecede ayrıntılı ve canlıydı. Hayalimde koyu renkli bir arabanın önümden geçip gittiğini gördüm ve kalp atışlarımın hızlandığını hayretle fark ettim. "Sokak benim sağımda kalıyordu, hatırlıyorum, öyleyse her şeyi yandan görmüş olmalıyım. Arka farları... uzundu. Şu yuvarlak olanlardan değil,

uzun ve ince bir şey." Gözlerim aniden açıldı. "Sanırım bana Cadillac türlerinin böyle arka farları var."

"Başka arabalarda da var," dedi. Söylediklerimi not alıyordu, kullandığı küçük not defterini cebinden çıkarmıştı anlaşılan çünkü cebine sığacak şekilde katlanmıştı.

"Bunu bana telefonda da sorabilirdin," diye sertçe yüzüne vurdum.

"Evet, eğer telefonuna cevap verseydin," diye aynı tonda cevap verdi.

"Telefonu suratıma kapatan sensin."

"İşim vardı. Dün o kadar meşguldüm ki, senin arabası için endişelenecek zamanım olmadı. Bu arada zaten arabayı nı alamazdım çünkü anahtarları bana verme zahmetine bile girmemişsin."

"Biliyorum. Yani başta bilmüyordum elbette. Bunu sonradan fark ettim. Ne yapabiliyordum, gazeteler tanık olarak sadece benden bahsediyordu, bu beni tedirgin etti, hem Tiffany de sızlanmaya başlamıştı, ben de araba kiralayıp sahile geldim."

Durakladı. "Tiffany mi?"

"İçimdeki plaj tavşanı. Uzun süredir tatil yapmamıştım."

Sanki aniden ikinci bir kafam çıkmış ya da çift kişilikli olduğumu itiraf etmişim gibi bana baktı. Nihayet, "İçinde Tiffany'den başka yaşayanlar da var mı?" diye sordu.

"Bir kar tavşanım yok, eğer sormak istediğin buysa. Bir kez kayak yapmaya gitmiştim. Yani neredeyse. Şu ayakkabıları giymeyi denedim, o kadar rahatsızlar ki, insanlar kafalarına dayanmış bir silah olmadan onları nasıl giyiyorlar anlamıyorum." Parmaklarımla masanın üstünde tempo tuttum. "Bir zamanlar Kara Bart vardı, ama bir süredir ortaya çıkmadı, o yüzden belki de sadece çocukça bir şeydi."

"Kara Bart? Bu senin içindeki... silahlı savaşçı mı?" Soru ritmaya başlamıştı.

"Hayır, o benim içimdeki psikopattı, Barbilerimden birisine zarar gelecek olursa kontrolden çıkıp öldürmeye başlıyordu."

"Eminim çocuk parkında dehşet saçıyordun."

"Bir kızın Barbileri asla şakaya gelmez."

"Bir dahaki sefer bir Barbi kapıp ayağımın altında ezme arzusu duyduğumda bunu hatırlarım."

Dehşet içinde ona baktım. "Bunu gerçekten yaptın mı?"

"Uzun süredir yapmadım. Beşime geldiğimde Barbi-bek-ezen tarafımdan kurtulmuş olmalıyım."

"Kara Bart canını çok fena yakardı." Masada duran küçük not defterini yeni fark etmiş gibiydi. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı; konunun nasıl olup da ön farlardan, Barbi bebeklere geldiğini merak ediyor olmalıydı. Ne var ki, konuyu tekrar istediği yöne çeviremeden garson yemekleri getirdi ve tabakların sıcak olduğu uyarısını yaparak önümüze yerleştirdi.

Tortilla cipsler beni açlıktan ölmekten kurtarmıştı, ama hâlâ süper-açtım, o yüzden bir elimle *burritos*'a dalarken, Wyatt'ın dikkatimin dağılmasını fırsat bilip öbür elimle margaritamı geri almak için uzandım. İki elini birden kullanabilmem kendince avantajları var. Sol elimle yazı filan yazamam ama kesinlikle kaçırılmış margaritaları geri alabilirim.

Söylediğimi gibi içki sert değildi. Çoktu gerçi. *Burritolarımı* birinde içkimin yarısını da mideye indirmiştim ve kendimi çok mutlu hissediyordum. Wyatt yemeğin parasını ödedi ve kamyonete doğru yürürken kolunu belime sarılı tuttu. Bunu neden yaptı bilmiyorum, yalpalamıyordum, şarkı bile söylemiyordum.

Sanki kendi başıma yerleşecek kapasitede değilmişim gibi, beni kaldırıp kamyonete çıkardı. Bir bacağıma bacağına dolayıp pırl pırl gülümsedim. "Binmek mi istiyorsun, koca adam?"

Kahkaha atarken neredeyse boğulacaktı. "Eve gidene kadar bu söylediğini unutma, olur mu?"

"Belki o zamana kadar ayılırim ve bunu neden yapmam gerektiğini hatırlarım."

"Şansımı denerim." Beni uzun uzun öptü. "Sanırım bir çözüm bulabilirim."

Ah, elbette. Boynum. Boynumu biliyordu. Balıkçı raka kazaklara yatırım yapmam gerekecekti anlaşılan.

Wrightsville Beach'e dönüş yolundaki köprüyü geçtikten sonra, çakırkeyif halim geçmiş, uykum gelmişti. Yine de kendi kendime kamyonetten çıktım, evin ön kapısını doğru yürümeye başlamıştım ki, Wyatt beni kucagina alıp havaya kaldırdı. "Şu teklif hâlâ geçerli mi?"

"Üzgünüm. Ateş küllendi. Alkolün tetiklediği schizofreni kalıcı olmuyor." Sanki hiç ağırlığım yokmuşçasına beni taşıyordu, kaslı olduğum için sandığınızdan daha ağırdı. Gerçi Wyatt benden otuz santim daha uzundu ve o da kaslıydı. Bu da benden en az otuz kilo daha ağır demektir.

"Güzel. Beni kafanın kıyak olması dışındaki sebeplerden istemeni tercih ederim."

"Beynim kontrolü tekrar ele aldı, daha önce sıraladığım sebepler hâlâ geçerli. Seninle sevişmek istemiyorum." Yalan idi elbette. Onu deli gibi istiyordum. Onu istemem onunla birlikte olacağım veya aramızdaki ilişkinin yuruyacağı anlamına gelmiyordu gerçi. Yaptığımız küçük konuşma beni rahatlatmamıştı, söylenenlerden çok yapılanlar önemlidir ve bir öğleden sonrayı birlikte geçirmenin de fazla bir anlamı yoktu.

"Fikrini değiştirebileceğime bahse girerim," dedi kapı açarken. Ben kaçmanın, o da beni yakalamanın telaşı içinde olduğumuzdan kapıyı kilitlememiştik.

Bir saat kadar sonra, tam uykuya dalmak üzereyken alarmdan bir düşünce geçti; balıkçı yakayı boş verebilirdim. Wyatt'ı uzak tutabilmek için tüm vücudumu kapatan bir zırha ihtiyacım olacaktı.

Dokuz

Gece bir ara üşüyerek uyandım, nerede olduğumdan habersizdim. Soğuk olması şaşırtıcı değildi çünkü Wyatt yatak odasının penceresindeki havalandırmayı "dondurucu"ya ayarlamıştı. Herhalde rüya görüyordum, silahla ateş edilmiş gibi yüksek bir sesle irkilerek uyandım ve bir an için nerede olduğumu hatırlayamadım.

Bir ses çıkarmış ya da irkilince nasıl sıçranırsa, öyle sıçramış olmalıyım. Wyatt yatakta doğrulup otururken, uykusundan hemen sıyrılıp "İyi misin?" diye sordu. Bu soruyla ben de yaşadığım tuhaf andan çıktım. Karanlıkta gözlerimi dikip ona baktım, geri planda nispeten aydınlık olan pencere vardı, bu yüzden sadece Wyatt'ın vücudunun dış çizgilerini görebiliyordum. Uzanıp ona dokundum, elim kalçalarına dolanan çarşafın üstünde çıplak karnının sıcaklığını buldu. Ona düşünmeden, sırf içgüdüsel bir ihtiyaçla dokunmuştum.

"Üşüdüm," diye homurdandım, Wyatt tekrar yatağa uzanıp beni kendisine doğru çekti ve örtüyü omuzlarıma sardı. Başımı omuzlarının arasına sakladım ve elimi göğsüne yerleştirdim, bedeninin sıcaklığı, sertliği ve yanımdaki fiziksel varlığıyla rahatlamıştım. Onunla yatmak istememişim -yani uyumak anlamında diyorum çünkü hâlâ umutsuzca sınırlarımı korumaya çalışıyordum- ama tartışmanın ortasında uyuyakalmıştım, o da benim şuursuz halimden yararlanmış olmalıydı. Bunun bilerek uyguladığı bir taktik olmasından şüpheleniyordum: Beni sevişmekten yorgun düşürmüş, ben de uyanık kalamamıştım. Gerçi şu anda yanımda olduğu için memnundum, bana sokuluyor ve soğuktan koruyordu. Daha önce ondan beklediğim tam

olarak buydu işte, bu yakınlık, hayat arkadaşlığı ve bağlılık. Kollarımdayken hissettiğim memnuniyetin derinliği kodlanıyordu.

"Ne gördün rüyada?" diye sordu, bir yandan sırtımdan yavaşça rahatlatmak için okşuyordu. Sesinin derin tonu, uyku mahmurluğuyla kalınlaşmıştı, orada onunla öyle yatmanın tatlılığı beni pamuktan bir yorgan gibi sarmaladı.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Uyandığımda ve nerede olduğumu hatırlamadığım o ürkütücü anlardan birisiydi, üşümüştüm de. Bir şey söyledim mi?"

"Hayır, sadece tuhaf sesler çıkardın, sanki korkmuşsun gibi."

"Sanırım yüksek bir ses duydum, ama rüyamda görmüş olabilirim. Rüya görüyordusam elbette."

"Ben bir şey duymadım. Nasıl bir sestir?"

"Silahla ateş edilmiş gibi."

"Hayır, kesinlikle silah sesi filan yoktu." Kendinden çok emin konuşmuştu. Sanırım polis olduğu için bu tür sesleri ayırt etmeye alışkındı.

"Öyleyse rüyamda cinayeti görmüşümdür. Hatırlamıyorum." Esneyip daha yakına sokuldum ve bunu yapar yapmaz hatırlamaya başladım. Rüyamda gördüğüm Nicole'un cinayeti değil, *benimkiydi*, çünkü polisler Nicole'un cesedini bulana kadar bana ateş edildiğini düşünmüştüm. Yaklaşık bir on dakika, polisler gelene kadar çok korkmuştum.

"Bekle, biraz hatırlıyorum. Bana ateş edildiğini gördüğüm rüyamda, o gece de ilk olarak böyle düşünmüştüm. Sanırım bilinçaltım yapıyor bunu."

Beni saran kolları daha sıkılaştı. "Ne yaptın? O gece."

"Aşağıda kaldım, emekleyerek kapıya geri yürüyüp binanın içine girdim ve 911'i aradım."

"Akıllı kız. Yapılacak en doğru şeyi yapmışsın."

Ölümcul Hata

"Panige kapıldığımı söylemeyi unutmuşum. Ölesiye konuşmuşum."

"Bu da geri zekâlı olmadığını ispatlar."

"Aynı zamanda benim Nicole'ü vurmadığımı da ispatladı çünkü yağmurda dışarı çıkıp ne olduğuna bakmamıştım. Tamamen kuruydum. Barut lekesi testi yapmalarını istedim gene de, çok yorgundum ve ifademini alınması için merkeze gitmek istemedim. Gerçi boşuna çabaladığım sonradan ortaya çıktı, sen beni sürükleyerek götürdün nasılsa." Bu konu hâlâ canımı sıkıyordu.

"Evet, 'alengirli' testinden bahsedildiğini duydum." Ses tonu ifadesizdi. Anlaşılan dedektifler şüphelenmesin diye aptal sarışını oynadığını düşünmüştü. Böyle fikirlere nereden kapılıyor, hiç anlamıyorum.

"Doğru ismi o sırada aklıma gelmedi işte," dedim masum bir şekilde. "Bitkindim." Söylediklerimin yansı gerçektir.

"Hi-hu."

Bana inanmamıştı sanırım. Aynen devam edip "Vurulduğumu neden şimdi rüyamda gördüğümü bilmiyorum. Neden ilk gece değil? Asıl o zaman çok sarsılmıştım," dedim.

"Çok yorgundun. Muhtemelen gördün, ama uyanıp hatırlayamamışsındır."

"Peki dün gece? Dün gece de rüyama girmedi."

"Aynı nedenden. Fazla uyumadan uzun süre araba kullanmıştın. Yorgundun."

"Hah! Bu gece yorgun değil miydin sanıyorsun?"

"Değişik türden yorgunluk." Sesi neşeli çıkıyordu şimdi. "Öbürü strestendi. Bu geceki zevkten."

İşte orası kesindi. Onunla kavgaya etmek bile bir çeşit zevkti, öylesine keyif alıyordum ki bu işten. Biraz tedirgin dim çünkü bütün çatışmaları o kazanıyor gibi duruyordu,

ama gene de mücadelenin kendisinden hoşlanıyordu. Pervaneler de doğru ateşin içine uçarlarken mutlulukla herhalde. Wyatt beni bir kez daha yakarsa, ne yaparım bilmiyorum. Daha öncekinden çok daha fazla yakınlaşmıştım benimle, onunla yatakta olduğum gerçeği de bunu doğruluyordu.

Onu çimdikledim, sırf canım istedi diye.

Yerinden sıçradı. "Ayl Bu niyeydi şimdi?"

"Yatağa atmadan önce benimle flört bile etmediğin için," dedim hiddetle. "Bana kendimi kolay hissettiriyorsun."

"Tatlım, seninle ilgili hiçbir şey kolay değil. Güven bana." Sesi iğneleyiciydi.

"Eminim öyleyindir." Ses tonuma birkaç damla gözyaşı kondurmayı becerdim. Hey, savaşları kazanamamam bile en azından onunla oynayabilirim, değil mi?

"Ağlıyor musun sen?" derken kesinlikle şüphelenmiyordum gibiydi.

"Yoo." Gerçeği söylüyordum. Sesim biraz titreyen çıktıysa ben ne yapabilirdim?

Büyük eli yüzüme dokundu. "Ağlamıyorsun."

"Öyle dedim ya." Kahretsin, bu adam hiçbir şeyi sorgulamadan kabul etmez mi? Güvenmekle ilgili sorunum olduğu kesindi. Hiçbir şeyden yakayı sıyıramayacak mıydım?

"Evet, ama şu küçük kendini suçlu hissettirme numarasını yapıyordun. Bal gibi biliyorsun, gerçekten istemeyi din tek yapman gereken ilk bulduğun fırsatta 'hayır' demekti."

"Şu boyun numarasıyla beni sabote ediyorsun. Buna bir son vermemiz gerekiyor."

"Nasil yapacaksın bunu, boynundan kurtularak mı?"

Ölümcul Hata

"Boynumu rahat bırakmaya söz vermiyorsun anlamına mı geliyor bu?"

"Dalga mı geçiyorsun? Kendi bindiği dalı kesecek biri gibi mi duruyorum?" Sesi tembel tembel eğleniyormuş gibi geliyordu.

"Seks yapmamak konusunda ciddiym. Bence bu kadar erken olması doğru değil. Aramızda bir ilişki başlayıp başlayacağını görmek için beklemeliydik."

"Başlamak mı?" diye tekrarladı. "Bana çoktan yolu yarladık gibi geliyor."

"Hiç de değil! Daha başlangıç çizgisini terk etmedik bile. Daha bir kez olsun dışarı çıkmadık. Bu sefer demek istiyorum. İki sene önceki sayılmaz."

"Bu gece birlikte yemek yedik."

"O da sayılmaz. Bana karşı fiziksel şiddet uyguladın ve tehdit ederek zorladın."

"Bomurdandı: "Aç olmasaydın ve hesabı benim ödeyeceğimi düşünmeseydin, bunların hiçbiri seni avazın çıktığı kadar bağırmaktan alıkoyamazdı."

O da var elbette. Artı, bir an için bile canımı gerçekten korkutacağını düşünmemiştim. Wyatt'la birlikteyken kendimi tamamen güvende hissediyordum - her şeyden korunuyordum, onun dışında her şeyden yani.

"Oyleyse anlaşılm. Her şeye yeniden başlıyormuşuz gibi seninle çıkarım. Senin de istediğin bu, değil mi? Yeni bir şans? Bu da seks yok demektir, seks işleri karıştırıyor çünkü"

"Öyle bir şey yok."

"Pekâlâ, benim açımdan karıştırıyor. Belki seni daha iyi tanırsam ve sen de beni tanırsan, birbirimizden aslında çok da hoşlanmadığımızı anlarız. Ya da sen, benim senden hoşlandığımı kadar benden hoşlanmadığımı anlarsın. Söylediğim gibi seks işleri benim açımdan karıştırıyor. Erkekler

birisiyle seks yaptıklarında bundan etkilenmeyebilirler, kadınlar öyle değil. Eğer geri gidip işleri yavaştan ahır beni olası bir kalp kırıklığından koruyabilirsin."

"At kaçtıktan sonra ahırın kapısını kapamamı istiyordun benden."

"Öyleyse yakalayıp pantolonuna -ahıra demek istiyordum- geri koy."

"Bu senin düşüncen. Bence söylediklerin seninle olabildiğince sık sevişmemi isteyen bütün dürtülerime aykırı. Bir erkek kadının kendisine ait olduğundan böyle emin olur."

Sesinden hırçınlaşmaya başladığını anlayabiliyordum. Işıkların yanık olmasını istedim bir an için, böylece ifadesini okuyabilirdim, ama bu, o da benimkini okuyabilecek demektir. O yüzden konuyu fazla kurcalamadım. "Eğer ilişkimiz o kadar ilerlemiş olsaydı, dediklerinde haklıydın"

"İlimizdeki kanıtlara göre, bence zaten ilerledik."

İkimiz de çıplaktık ve aynı yataktaydık. Ne olmuş ya?

"Hiç de değil. Birbirimizin fiziksel cazibesine kapılmayabiliriz, ama birbirimizi tanımıyoruz bile. Mesela benim en sevdiğim renk hangisi?"

"Hadi oradan, üç sene evli kaldım ve karımın hangi rengi sevdiğinden haberim yoktu. Erkekler renklere kafa yormazlar."

"Bir şeyi öylesine fark edebilmek için üzerinde kafa yormana gerek yok." Önceden evli olduğu gerçeği üzerinde durmadım. Biliyordum zaten, annesi bizi tanıştırdıktan söylemişti, ama bu konuyu kendi başarısız evliliğimi üzerinde düşünmeyi ne kadar seviyorsam o kadar seviyordum. İş Wyatt'ın evliliğine gelince, onu kısıkanıyordum.

"Pembe," dedi.

"Yaklaşın, ama tam değil. O benim ikinci favori rengim."

"Ulu Tanrım, birden fazla mı var?"

"Ördek başı."

"Ördek başı bir renk mi? Ben onu ördeğin bir kısmı sanıyordum."

"Belki de aslında öyledir. Bilmiyorum. Asıl demek istediğim, birlikte uzun zaman geçirmiş olsaydık ve birbirimizi tanımaya başlasaydık, benim sık sık o renkte giyindiğimi fark eder ve böylece tahminde bulunabilirdin. Ama yapmadın çünkü birlikte çok zaman *geçirmedik*."

"Bunun çözümü de birlikte daha fazla zaman geçirmek olmalı"

"Anlaştık. Ama seks yok."

"Sanki kafamı tuğla bir duvara vuruyormuşum gibi hissediyorum," dedi tavana bakarak.

"O hissi bilirim." Kızmaya başlamıştım. "Olay şu, bana çok yakınlaşmana izin verirsem, kalbimi kırmandan korkuyorum. Sana âşık olmaktan ve senin de yine terk edip gitmenden korkuyorum. Sana âşık olursam her adımında benim yanımda olduğunu bilmek isterim. Yatarsak bunu nasıl bilebilirim, seks kadınlar için önemlidir, ama erkekler için kendini tatmin etmekten farkı yok. Kimyasal bir olay, seks kadın beynini kısa devre yapıyor, sanki uyuşturucu gibi ve böylece çok geç olana kadar bir sıçanla yatağa girdiğini anlamıyor."

Uzun bir sessizlik oldu, sonunda Wyatt, "Ya sana çoktan âşık olduysam, seksi de sana bunu göstermek ve daha yakın olmak için kullanıyorsam?" dedi.

"'Vuruldum' desen sana inanırdım belki. Tekrar ediyorum, beni tanımiyorsun, bu yüzden gerçekten sevemezsin. Bizimkisi heves, âşık değiliz. Henüz değiliz, belki de hiçbir zaman olmayacağız."

Bir uzun sessizlik daha. "Ne söylediğini anlıyorum. Kanımlıyorum ama anlıyorum. Sen, seksi sana verdiğim öne-

mi göstermek için kullandığımı söylediğimde ne dediğini anladın mı?”

“Evet,” dedim kendimi savunarak. Nereye varmaya çalışıyordu? “Ve katılmıyorum.”

“Öyleyse ne ileri ne geri. Sen seks istemiyorsun ve ben istiyorum. Gel bir anlaşma yapalım: Ne zaman seninle sevişmeye kalkışsam, tek yapman gereken hayır demek, so veriyorum hemen duracağım, ne olursa olsun. Tam üzere de içine girmek üzere bile olsam, hayır de, duracağım.”

“Haksızlık bu!” diye hayıflandım. “Sana şu ana kadar kaç kere hayır diyebildim ki?”

“İki sene önce iki sıfır öndeydin. Bu kez skor dört bir benim lehime.”

“Gördün mü? Benden üçte iki daha iyisin bu işte. Ben sınırlar koymamız lazım.”

“Sekse nasıl sınır koyuyorsun?”

“Boynuma dokunamazsın.”

“I – ih. Boynunu bu işin dışında tutmanın imkânı yok.” Sadece söylediğini ispatlayabilmek için de beni yukarı doğru çekti, böylece onunla aynı hizaya gelmişim ve onu durdurma fırsatı bulamadan, yüzünü boynum ve omzumağındaki yaya yerleştirip beni hafifçe ısırdı. Zevk dalgası çarpıp içimden geçti ve gözlerim yuvaları içinde döndü.

Evet, hile yapmıştı.

Bir müddet sonra, ikimiz birden ter içinde ve ciğerlerimiz deli gibi hava basarken üzerimden kolları uzanarak doğrularak kalktı ve kendinden çok hoşnut bir halde, “Bir sıfır oldu,” dedi.

Erkeklerin kazanınca böbürlenmesinden nefret ediyorum. Siz etmez misiniz? Özellikle hile yaptıysa.

“İve uçakla dönelim,” dedi, kahvaltıdan sonra çantalarımızı toplarken.

“Ama kamyonetim...”

"Buradaki büroya teslim ederiz. Ben arabamı gelirken havaalanına bıraktım. Dönüşte seni arabamı alacağın yere bırakırım."

Sonunda arabama kavuşacaktım. Plan buraya kadar iyiydi, ama uçağa binmekten fazla hoşlanmam; arada uçarım, ama araba sürmeyi tercih ederim. "Uçağa binmek istemiyorum," dedim.

Doğrulup gözlerini bana dikti. "Korktuğunu söyleme sakın."

"*Korkmıyorum*, tam olarak değil, öyle soluğum filan kesilmiyor, ama çok sevdiğim de söylenemez. Bir keresinde bizim takım maç için *West Coast'a* uçuyordu, türbülansa yakalandık ve o kadar aşağılara düştük ki, pilotun uçağı asla tekrar yukarı kaldıramayacağını sanmışım. O zamandan beri de pek rahat edemiyorum."

Bana bir dakika daha bakmaya devam etti, sonra da "Tamam, arabayla gidelim," dedi. "Havaalanına kadar arkamdan gel, arabayı teslim edeyim."

Buyrun bakalım. Bir an için beni uçağa zorla bindireceğini düşünmüştüm; geçen bir-iki gün içinde ona o kadar çok yalan söylemişim ki, gerçeği söylediğimde neden inanmıştı? Anlaşılan annem gibi Blair Yalan Dedektörü kullanıyordu ve uçağa binmenin beni ne kadar tedirgin ettiğini belli etmemeye çalıştığımı fark etmişti. Tabii birazcık, öyle paniğe kapılıyor filan değilim.

Böylece kiralık arabayı geri vermesi için onu havaalanına kadar takip ettim, sonra eşyalarını arabanın arkasına, benimkilerin yanına yerleştirmesini beklerken direksiyondan kalkmadım. Sürmeyi teklif bile etmeden, şoför yanına oturarak beni bir kez daha şaşırttı. Ancak kendine güveni tam olan bir erkek kadının kamyonu sürmesine izin ver... ya böyle ya da sinsice bana yağ çekmeye çalışıyordu.

Her neyse işe yaradı. Uzun eve dönüş yolculuğunda kendimi onun yanında çok daha rahatlamış hissediyordum.

Arabasını bıraktığı küçük yerel havaalanına vardığımda akşamüzeri olmuştu. Kiraladığım kamyoneti geri verdim ve yanımdaki her şeyi onun Crown Vic'ine taşıdım. Arkasından arabamı almam için beni *Grat Bod's*'a götürdü.

Bana ait şeylerin çoğunun hâlâ polis kordonunda olduğunu dehşet içinde fark ettim. Ön taraftaki otoparkta neredeyse yarısı, binanın ve arkadaki otoparkın tamamı benle çevrilmişti. Park yerinin açık olan kısmına arabayı bıraktım. Arabamın anahtarlarını ona verirken "Yeniden ne zaman açabilirim?" diye sordum.

"İncelemeyi yarın bitirtmeye çalışırım. Olursa salı günü açarsın, ama hiç bir şey için söz vermiyorum."

O arka tarafa dolanırken ben arabasının yanında durup bekledim, biraz sonra benim Mercedes'imı sürerek geldi. Crown Vic'in sokaka yakın olan tarafında durdu. Motoru çalışır halde bırakıp çıktı ve spor çantamı arabamın ufak arka koltuğuna taşıdı, sonra da biraz geriye çekildi, ben binmeye çalışırken çok yakınımda duruyordu. Kolumu yakaladı, büyük elinin sıcaklığını tenimde hissettim.

"Bu gece çalışmam lazım, bir-iki evrak işi var. Annelerinin evinde mi olursun?"

Wyatt şu son iki gün zihnimi o kadar meşgul etmişti ki, Nicole cinayetiyle ilgili tek tanık olarak gösterilmemün tedirginliği neredeyse tamamen geçmişti. "Aptalca bir şey yapmak istemiyorum, ama bu adamın tanığı, yanımdan ortadan kaldırmaya çalışma olasılığı gerçekten var mı?"

"Olasılık yok diyemem," dedi, karamsar görünüyordu. "Pek mümkün değil, ama imkânsız da değil. Annelerinde ya da benim evimde kalırsan kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Bizimkilere giderim," diye karar verdim. Wyatt endişelenmem gerektiğini düşünüyorsa, ben de endişelenirim.

"Ama eve gidip giysilerimi almam, faturalarımı ödemem filan lazım."

"Seninle geleyim. Ne gerekliyse al ve işlerini annenlerde hallet. Daha da iyisi gerekenleri söyle, ben alıp sana getireyim."

Ya, sanki iç çamaşırını çekmecemini karıştırmasına müsaade edermişim gibi.

Bu düşünce aklımdan geçtikten hemen sonra kafamda omuz silkтім. Sadece iç çamaşırlarımı —en azından bir kısmını— görmekle kalmamış, onları üzerimden çıkartmıştı da. Ayrıca güzel iç çamaşırlarını severim, öyleyse çekmede onun görmesinden çekineceğim şeyler yoktu.

"Şu senin küçük not defterini bir de kalem ver bana," dedim ve dediklerimi cebinden çıkarıp verince, ondan almasını istediğim giysileri ayrıntılarıyla anlatan bir liste yaptım, ödenmemiş faturaların nerede dosyalandığını yazdım. Makyaj malzemelerim ve saç bakım ürünlerim zaten yanımdaydı, bu işten yakayı kolay sıyırmıştı.

İki anahtarlarımı verdiğimde suratında acayip bir ifadeyle onlara baktı.

"Ne?" diye sordum. "Anahtarlarda bir sorun mu var?"

"Yoo, her şey yolunda," dedi ve başını eğdi. Öpüşü sıcak ve yavaştı, daha ne olduğunu anlamadan parmak uçlarına yükselip kollarımı boynuna dolamıştım, öpüşüne heyecanla ve ilgiyle karşılık veriyordum.

Başını kaldırdığında, dudaklarını yavaşça tadıma bakarak yaladı. Ayak parmaklarım kıvrıldı, neredeyse beni eve götürmesini söyleyecektim, ama sağduyu son anda tekrar ortaya çıktı. Arabaya girebilmem için kenara çekildi.

Son dakikada hatırlayıp "Ha, bizimkilerin evini tarif etmem lazım sana," dedim.

"Nerede yaşadıklarını biliyorum."

"Nasıl ol... tabii, polis olduğunu unuttum. Kontrol etmişsindir."

"Cuma günü seni bulamadığım zaman ettim, evet."

Ona eski Kısık Göz Numarası'nı yaptım, annemi bir şeyler karıştırdığımızı anlayıp bizi itiraf ettirmeye çalıştığındaki bakışına Siana bu ismi vermişti. "Bu kadar avartılı olman haksızlık bence, polislik taşıyorsun. Buna son vermen lazım."

Arabasına binmek için arkasını dönerken "Hiç sanmam. Biz polisler böyleyizdir," dedi gülümseyerek.

"Bekle! Şimdi eve gidip eşyalarımı getiriyor musun yoksa işten çıktıktan sonra mı yaparsın?"

"Şimdi getiririm. İşte kaç kadar kalırım bilmiyorum."

"Peki, orada görüşürüz öyleyse." Çantamı sürücü yanındaki koltuğa fırlattım, ama yeterince hızla atamamıştım, konsola çarpıp tekrar sürücü koltuğuna düştü. Alıp tekni atmak için eğildiğimde sokakta keskin bir çatırtı yankılandı. İrkilip yana doğru sıçradım, bıçak gibi keskin bir sancı sol kolumu kesip geçti.

Ardından bir tonluk bir beton çarparak beni kaldırdı devirdi.

On

Beton sertti, sıcaktı ve aynı zamanda ağzı da çok bozuktı. Artı, daha önce söylediğim gibi bir ton ağırlığındaydı. "Orospu çocuğu!" dedi kenetlenmiş dişlerinin arasından, her kelime ağzından bir kurşun gibi çıkıyordu. "Blair, iyimisin?"

Emin değildim. Kaldırıma oldukça hızlı çarpmış ve kafamı yarmıştım, onun ağırlığı altında ezildiğim için neredeyse boğuluyordum ve bunların üstüne bir de kolum feci sızıyordu. Şokun etkisiyle dizlerimin bağı çözölmüştü çünkü aynı çatırtıyı daha önce de duymuştum ve koluma ne olmuş olabileceğini az çok tahmin ediyordum. "İyiyim, herhalde," dedim, kendim de fazla inanmadan.

Yanımıza yaklaşabilecek katilleri kollamak için kafasını sağa sola çeviriyordu. Üstümden kalktı, sonra beni oturtup ön lastiğe dayadı, "Burada kal!" dedi sanki bir tür kukla beklemişim gibi. Sorun değil, zaten bir yere gitmiyordum.

Emelerinden cep telefonunu çekip bir tuşa bastı. Sanki elinde *walkie talkie* varmış gibi tutarak konuşuyordu, söylediği belli belirsiz şeylerden sadece "Ateş edildi," dediği kısmı ve yerimizi tarif ettiğini anladım. Bir yandan küfretmeye devam ederken, çömelmiş halde arabasına doğru koşarak arka kapıyı hızla açtı. İçeri uzanıp büyük bir otomatik tabanca çıkardı.

Kendini yumruklarken "S..tiğimin silahını çantadan çıkarmayı unuttuğuma inanamıyorum," diye kükredti. Sırtı bana, prabanın arka lastiğine dönüktü, kamyonetin üzerinden yukarı doğru çabuk bir bakış attı, hızla yerine döndü. "En boktan zamanlarda bile..."

"Onu görüyor musun?" diyerek peş peşe homurdandı. Küfürleri kestim.

"Hiçbir şey yok."

Ağzım kurumuştur, silahlı adamın arabanın etrafında dolaşıp ikimize birden ateş edeceği düşüncesiyle kalbim deli gibi çarpıyordu. İki arabanın arasında sandviç olmuştuk, aslında yerimiz emniyetli gözüküyordu ama arabaların iki tarafındaki boşluk yüzünden kendimi korkunç hissediyordum.

Caddenin karşısından ateş edilmişti. Sıra sıra dükkân-
lardan pek azı pazar günü açıktı, özellikle de öğlede-
ranın geç saatlerinde hemen hiç trafik yoktu. Kulak kabın-
tım, uzaklaşan araba sesi duymadım, benim düşünce-
zıma göre bu iyiye işaret değildi. Uzaklaşmak iyi, kalbim
kötüydü. Adamın gitmesini istiyordum. Ağlamak istiyor-
dum. Hatta ciddi ciddi kusmayı düşünüyordum.

Wyatt omzunun üzerinden bana baktı, ifadesi karamız
ve dikkatliydi, olaydan beri ilk kez bana doğru düğün
bakıyordu. Bütün vücudu kaskatı kesildi. "Ah, kahretsin,
tatlım," dedi yumuşak bir şekilde. Bir kez daha kamyon-
etin üstünden çabucak göz atıp arkasından tekrar çömeldi.
"Neden bir şey söylemedin? Vurulmuş kirpi gibi kamyon-
et-
sun. Dur, yaran ne kadar kötü bir bakayım."

"Çok değil sanırım. Sadece kolumu sıyırdı." Eski kov-
boy filmlerindeki kahraman gibi konuşmuştum, güzel
çi kadını yarasının sadece bir çizikten ibaret olduğunu
etmeye çalışan bir kahraman. Hatta görüntüyü tamamlı-
mak için Wyatt'ın silahını kapıp caddenin öbür tarafından
gelen kurşunlara karşılık vermeliydim. Öte yandan, otu-
rurmaya devam edebilirdim, bu daha az çaba gerekti-
yordu.

Yaramı incelemek için kolumu tutup çevirirken
man elleri nazik hareket ediyordu. Ben şahsen bakmıy-
dım.

Göz ucuyla bile çok fazla kan görebiliyordum, üstelik hepsinin benim kanım olduğunu bilmek de hoş bir duygu değildi.

"Çok kötü değil," diye mırıldandı. İtrafı bir kez daha kontrol ettikten sonra cebinden mendilini çıkarmak için silahını kısa bir süreliğine yere bıraktı ve mendili yaramın üstüne katlı durumda yerleştirdi. Koca tabancayı yere koyduktan sonra beş saniye geçmeden tekrar eline almıştı. "Koluna gücünün yettiği kadar sıkı basur bunu," dedi, söylediği gibi yapmak için sağ elimi kaldırdım.

Kızmamak için kendimle mücadele ettim. *Çok kötü değil mi?* Ben vurulmayı cesur karşılayabilir, önemsemeyebilirdim, ama ona ne oluyordu? Alevler içinde yanan kendi kolu olsa, kendi kanı elbiselerini ıslatsa ya da kaldırıma gölet haline getirse acaba bu kadar rahat olabilir miydi?

Hah. Şu kaldırımdaki gölet kısmı iyiye işaret değildi. Belki bu yüzden başım dönüyor, midem bulanıyor ve ateşim çıkıyordu. Belki uzansam daha iyi olacaktı.

Kendimi yana doğru bıraktım, Wyatt beni boştaki eliyle yakaladı. "Blair!"

"Biraz uzanıyorum sadece," dedim ters ters. "Midem bulanıyor."

Bir eliyle destek yaparak yere uzanmama yardım etti. Asfalt sıcak ve pütürlüydü, hiç aldırmadım. Derin nefes almaya konsantre oldum ve başımın üstündeki gökyüzünün parlak öğleden sonra mavisine gözlerimi diktim. Yavaş yavaş bulantı geçti. Wyatt cep telefonu/walkie talkie'ine, ya da elindeki her neyse ona konuşuyor, ambulans ve doktor istiyordu. Teğmenlerine ateş açıldığını haber alıp gelen birimlerin siren seslerini duymaya başlamıştım. Silah ateşlendiğinden bu yana ne kadar geçmişti? Bir dakika- İki dakikadan fazla olmadığına emindim.

Bir tarafım her şeyi yavaş çekimde geçiyormuş gibi gör-
larken, diğer tarafım aynı anda çok fazla şeyi bir arada gö-
rüyordu. Sonuç her şeyin apaçık görünüyormuş gibi dur-
duğu bir gerçeklik dışı duygusuydu. Bunun iyi mi, kötü
kötü mü olduğuna karar veremedim. Herhalde görü-
nün biraz donuk olmasının sakıncası yoktu, bu olayla ilgili
net anılarım kalmasını hiç istemiyordum.

Wyatt üstüme çömelip sol elini boynuma koydu. Ama
Tanrım, şu halde beniyle sevişmeye mi kalkışacaktı? Ba-
şımı kaldırıp ona dik dik baktım, ama farkına varmadı
çünkü kafası yukarıdaydı ve bütün açılardan etrafı kontrol
ediyordu, silahı da sağ elindeydi. Geç de olsa nabzıma bak-
tığını ve eskisinden daha karamsar göründüğünü fark et-
tim.

Ölmüyordum, değil mi? Kolundaki kurşun yarısından
ölen olmamıştır. Aptallık bu. Ben sadece ani kan ka-
yızından ufak bir şok geçiriyordum, Kızıl Haç için kan
verdiğimde de aynı şey olur. Önemli değildi. Ama tebe-
ambulans istemişti, hence bu durumun ciddiyetini g-
steri-yordu, belki benim göremediğim bir şey görüyordu, me-
la oluk gibi kan fışkırtan bir atardamar filan. Kendim bak-
tığımdan değil, çünkü bakarsam aynen bunu görmekten
korkuyordum.

Katlanmış mendili kolumdan çekip baktım. Kandın
tamamen ıslanmıştı.

"Blair," dedi sertçe, "onu yaranın üstüne geri koy."

Tamam belki de ölebilirim. Parçaları bir araya getirdim
-bir sürü kan, şok, ambulans- ve ortaya çıkan resim ho-
şuma gitmedi. "Annemi ara," dedim. Tıbbi bir kriz yaşı-
ğımı ve kimsenin ona haber vermediğini öğrenirse gerçe-
ten tepesi atardı.

"Aranım," diye cevap verdi, artık sesi beni rahatlatmak
istemiş gibi çıkıyordu.

Ölümcul Hata

"Hemen. Ona hemen ihtiyacım var."

"Tatlım, iyileşeceksin. Onu hastaneden ararız."

Çok öfkeliydim. Ben burada kanlar içinde ölmek üzere yatıyordum ve annemi aramayı reddediyordu! Daha fazla enerjim olsa bu konuda bir şeyler yapardım, ama bu koşullarda tek yapabildiğim yerde yatıp ona ters ters bakmaktı, bunun da fazla etkisi olduğu söylenemez çünkü gözu bende değildi.

Işıkları yatıp sönen, sirenleri açık iki devriye arabası park yerine girdi ve her birinden silahları ellerinde ikişer polis fırladı. Tanrı'ya şükür iki arabanın da sürücüsü durmadan önce sirenleri susturmuştu, aksi takdirde hepimiz sağır olurduk. Yolda başka devriyeler de vardı gerçi, onların siren seslerini duyabiliyordum, her yönden geliyor gidiyorlardı.

Evvah, bu işler açısından kötüydü. Dört gün içinde iki kez ateş edilen bir spor salonuna üye olsam ne hissedirdim diye düşündüm. Güvende mi? Kesinlikle değil. Öldürülseydim bunlar için endişelenmeme gerek kalmazdı elbette, ama ya çalışanlar? Piyasanın üstünde ödeyen ve ikramıyesi olan işlerini kaybedeceklerdi.

Gözümde kaldırımlarından otların fışkırdığı, pencereleri kırık, tavanı çökmüş boş bir park yeri canlandı. Polis bandı direklerin ve ağaçların üstünde sahipsizce sarkıyordu, onunden geçen çocuklar yürürken birbirlerine çürüyen binaları gösteriyorlardı.

"Sakin," dedim, dümdüz yattığım yerden "park yerime şu san banttan bir santim daha çekmeyin. Yetti artık. Bant filan yok artık."

Wyatt dört polis memuruna talimat vermekle meşguldü, ama ağacıya baktı, bana sanki gülümsememeye çalışıyor. Sonra geri geldi. "Elimden geleni yaparım."

Ben burada ölümüne kanıyorum, oysa gülümsüyordu. *Gülümsüyor*. Yeni bir listeye başlamam gerekliydi. Düşünüyorum da, aslında Wyatt'ın el koyduğu önceki listeyi teniden yazmam lazımdı. Seksele dikkatimi dağıtmıştı, ama şimdi tekrar berrak düşünmeye başladığıma göre, suçlarının listesi belki de iki sayfaya ulaşmıştır – yazacak kadar yaşarsam.

Bunların hepsi onun suçuydu.

“Hepimizin kim olduğunu bildiği bir teğmen beni *dink-yip* arabamı *ondan istediğim gibi* cuma günü bana getiriydi, bunlar olmayacaktı. *Kanıyorum*, kıyafetlerim *mabru* ve bunların hepsi senin suçun.”

Wyatt, ben onu lanetlerken kısa bir süre durdu, hemen ardından sanki ben hiç bir şey söylememişim gibi adamına talimat vermeye devam etti.

Şimdi de beni duymazdan geliyor.

Memurlardan birkaçı salgın hastalığa yakalanmış olmalıydılar, durmadan aynı anda öksürüyorlardı – sebebi ya buydu ya da amirlerinin yüzüne karşı gülmek istemiyorlardı, gerçi bundan da hoşlanmadım çünkü ikinci kez ben orada kanlar içinde yatarken, onlar gülüyorlardı. Affedersiniz ama vurulmanın komik olmadığını düşünen bir tek ben mi varım?

“Bazı insanlar,” diye gökyüzüne duyurdum, “vurulmuş ve kan kaybından ölmek üzere olan birisine gülmek kadar terbiyecidir.”

“Kan kaybından ölmek üzere filan değilsin,” dedi Wyatt, sesi biraz zorlanıyor gibi çıkmıştı.

Olabilir de, olmayabilir de, ama şüpheden yararlanma izin veremezler miydi? Sırf ona gününü göstermek için kanamadan ölebilirdim, ama bunun kime faydası olurdu? Ayrıca ölürsem, ona hayatı zehir etmek için etrafında olmazdım, değil mi? Bu tür ayrıntıları düşünmek gerekli.

Ölümcul Hata

Başka polis arabaları da geldi. Wyatt'ın bir yakala-ve-yok-et operasyonu düzenlediğini duyabiliyordum, o bu ismi kullanmıyordu tabii. Daha çok "Bulun o orospu çocuğunu," gibi şeyler söylüyordu, ama ben ne demek istediğini anlıyordum. İncecik örülmüş saçlara ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel çikolata renkli gözlere sahip olan genç, siyah bir kadınla, şebboy renkli kırmızı saçları bana *Red Button*'i hatırlatan bir adamdan oluşan iki kişilik sağlık ekibi, içinde tıbbi araç gereçleri olan tam takım alet edevat kutularıyla geldiler ve yanıma diz çöktüler.

Başlıca şeyler çabucak yapıldı; nabzımı ve kan basıncımı ölçtüler, koluma bastırması için bant geçiriverdiler.

Onlara "Kurabiyeye ihtiyacım var," dedim.

"Hepimizin yok mu?" dedi kadın anlayışla.

"Kan şekerimi yükseltmek için," diye açıkladım. "Kan verenlere Kızıl Haç kurabiye dağıtıyor. O yüzden kurabiye iyi giderdi şimdi. Çikolata parçacıklı. Bir de cola."

"Seni duydum," dedi kadın, ama talep ettiklerimi elime vermek için kimse çaba göstermiyordu. Onlara anlayış gösterdim, bugün günlerden pazardı ve yakındaki dükkânlardan hiçbirisi açık değildi. Sağlık araçlarında da kurabiye ve alkolsüz içki taşıdıklarını hiç sanmıyorum, ama, neden taşıyorlar gerçekten?

"Etraf insan kaynıyor, içlerinden en az birinin arabasında kurabiye vardır. Ya da reçelli bir çörek. Adamlar *polis*."

Kadın sırtarak "Haklısın," dedi. Sesini yükseltip seslendi: "Hey! Yanında tatlı bir şeyler olan var mı aranızda?"

"Hiçbir şey yememen gerekiyor," dedi kırmızı saçlı adam. Tatlı *Red Button* suratına rağmen, ondan kadından hoşlandığını kadar hoşlanmamıştım.

"Niye? Ameliyat olmam gerekmiyor değil mi?" Yemek yememek için aklıma başka bir sebep gelmiyordu.

"Bilmem, buna doktorlar karar verir."

Kadın "İ-ih, ameliyat olmana gerek yok," dedi ve Kızıl ona ters ters baktı.

"Bunu bilemezsin."

Adamın, onun kuralları aşırı esnettiğini düşündüğü belliydi, aslında demek istediğini anlıyordum. Kadın da ben anlıyordu. Rahatlamaya ihtiyacım vardı ve bir kurabiye bile bu işi görürdü, kan kaybımı Kızıl Haç'a kan vermekle aynı kefeye yerleştirecekti. Eğer etrafta yiyebileceğim tatlı bulunuyor da bana vermiyorsa bunun tek anlamı olabılırdı: Durumumun Ciddiyeti.

Devriyelerden biri geldi, hâlâ emekleyerek yürüyordu, oysa ilkinden sonra bir daha ateş eden olmamıştı, üstelik katilin bir gram akı varsa, destek ekipleri gelir gelmez olay yerini terk etmiştir. Elinde bir paket tutuyordu. "Yanımda incir şekerlemesi var," dedi. Şaşırmış duruyordu, sanki sağlık ekibinin neden bir şeyler yemek istediğini ve bu isteklerinin neden bekleyemediğini anlayamamış gibiydi.

Kadın "Bunlar işe yarar," diyerek paketi aldı ve yırtıp açtı.

Kızıl "Keisha," dedi onu uyarmak için.

Keisha "Of, şşşşt," dedi ve ikram edilen paketten bir incir şekerlemesi çıkardı. Ona gülümsedim. "Teşekkürler. Artık ölmem sanırım."

Üç şekerleme sonra başımın dönmesi tamamen geçmişti doğrulup tekrar tekerleğe yaslanarak oturdum. Kızıl bana da itiraz etti, ama sırf benim iyiliğimi düşündüğü için, bu yüzden beni incirlerden alıkoymak istemesini de affettim. Etrafta dolanan polislerden çoğunun artık normal yürümeye başladığını fark ettim, anlaşılan ateş eden her kimse, uzun zaman önce ortadan kaybolmuştu.

Wyatt görünürlerde yoktu. Yakala-ve-yok-et operasyonuna katılmış ve henüz dönmemişti. Belki de bu sefer bir ipucu yakalamışlardır, şöyle onları doğru katilin kapısına girecek bir ipucu mesela.

Ambulansın kutu şeklindeki arkasına yüklendim. Sedyenin arkasını düz yatırmak yerine yukarı doğru kaldırmışlardı, böylece oturur vaziyetteydim. Bir yere yürüyecek halim olmasa da, rahatlıkla oturabiliyordum.

Suç ya da kaza yerlerinde hiçbir şey aceleyle yapılmıymış gibi görünüyor. Ciddiyim. Etrafta dolaşan bir sürü insan vardı, çoğunun üniforması üstündeydi ve kendileri gibi hiçbir şey yapmayan insanlarla konuşmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Telsizler cızırdıyor, memurlar onlarla konuşuyordu. Anlaşılan silahın ateşlendiği yeri bulmuşlardı, adli tıp oraya gidiyordu. Kızıl walkie-talki'siyle konuşuyordu. Keisha aletlerini geri yerleştiriyordu. Hiç kimsenin acelesi yoktu ve bu da rahatlatıcıydı.

"Çantam lazım," dedim, Keisha onu arabadan alıp sedyenin yanına yerleştirdi. Bir kadın olarak çantamıza ne kadar çok ihtiyaç duyduğumuzu anlıyordu.

Çantamdan kalem ve ajandamı bulup çıkardım. Arkalarındaki, not almaya yarayan boş sayfaları çevirip yazmaya başladım. Bu liste gerçekten *uzamaya* başlamıştı.

Wyatt ambulansın açık kapısının önünde belirdi. Rozetini kemerine takmıştı ve tabancası polo gömleğinin üzerine giydiği omuzdan sarkan kılıfında duruyordu. Ağzının kenarlarında çizgiler oluşmuştu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi," dedim kibarca. İyi değildim, hiç değildim, kolum çok fena zonkluyordu ve kan kaybı yüzünden kendimi hâlâ hissediyordum, ama ona hâlâ kızgındım ve ondan destek almaya hiç niyetim yoktu. Anlarsınız, erkekler onlara ihuyac duymanızı isterler, bu onların pek gelişmiş ko-

ruma içgüdülerini tatmin eder ve onun anlayışına ihtiyacı olmadığını göstererek yerinin köpek kulübesi olduğunu söylüyordum. Bu tür şeylerde, satır aralarını okumayı bilmelisiniz.

Yeşil gözleri kısıldı. Ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı. "Hastaneye kadar ambulansı takip ederim."

"Teşekkür ederim ama hiç gerek yok. Ailemi arayacağım."

Gözleri daha da kısıldı. "Takip ederim dedim ya, ailemi de yoldan arayabilirim."

"Peki, nasıl istiyorsan öyle yap." Bu da ne yaparsa yaparsın kızgınlığımı geçmeyecek demektir.

Bu mesajı da aldı. Ellerini beline yerleştirerek orada son derece maço, kaslı ve canı sıkılmış halde durdu. "Canını sıkan ne senin?"

"Vurulmuş olmamın dışında mı demek istiyorsun?" dedim tatlı tatlı.

"Ben de vuruldum. Ama senin gibi şeylik yapmadan kendine hâkim oldu, ne söyleyeceğini daha iyi düşünecektir herhalde."

"Şirretlik? Şımarıklık? Primadonnalık?" diyerek ona seçeneklerde yardımcı olmak istedim. Onda yukarıda Kiki oturuşunu bile bozmadan tartışmamızı dinliyorduk. Yana çekilmiş kapıların kapanmasını bekleyen Keisha ise gökyüzünde uçan bir kuşu izliyormuş gibi yapıyordu.

Wyatt zalimce gülümsedi. "Kendine uyan bırını seç."

"Sorun değil. Seçerim." Listeme bir madde daha ekledim.

Gözlerini ajandama dikti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Liste."

"Aman Tanrım, bir tane daha mı?"

"Aynı liste. Sadece eklemeler yapıyorum."

"Ver şunu bana!" Sanki defteri elimden kapacakmış gibi ambulansın içine doğru eğildi.

Geri çektim. "Bu defter senin değil, benim. Dokunma." Omzumun üstünden Kızıl'a, "Hadi, şovumuza yolda devam edelim," dedim.

"Blair, huysuzluk yapıyorsun..."

Evet, yapıyordum. Kendimi daha iyi hissettiğimde yumuşayabilirim, ama o zamana kadar huysuzluklarımı hak ettiğini düşünüyorum. Söyler misiniz, eğer vurulduğunuzda huysuzlanamazsanız, ne zaman yapacaksınız?

Keisha ambulansın kapılarını kapatırken, "Gör bakalım, bir daha seninle asla yatıyor muyum!" dedim.

On bir

"Teğmen Bloodsworth'la mı yatıyorsun?" diye sordu Keisha, sırtarak.

"Geçmişte yatmıştım," dedim burnumu çekerek. Geçmiş dediğim sadece bu sabahsa ne olurdu yani? "Bir daha ki sefer için sabırsızlanmasa iyi olur." Aşk hayatımın ayrıntılarını ortaya döktüğüm için hayal kırıklığına uğramıştım biraz, ama çok üstüme gelinmişti.

Kızıl haddinden fazla yavaş sürüyormuş gibi geldi bana. Acaba her zaman bu kadar dikkatli miydi -ambulansta ölmek üzere biri varsa iyi fikir olmayabilirdi- yoksa hasta neye varmadan konuşmaların mümkün oldukça çoğunlukla dinlemek mi istemişti, bilemiyorum. Keisha dışında hiç kimse, ama *hiç kimse*, durumumun ekstra bir endişe veya dikkat gerektirdiğini düşünmüyordu.

Keisha neler hissettiğimi biliyordu. Bana incir şekerlemelerini o vermişti ve çantamı almıştı. Keisha beni anlıyordu.

"Geri çevrilmesi zor bir adam olmalı," diye yorumda bulundu, düşünceli düşünceli. "Bunu söylediğime kızma, san."

"Bir kadın yapması gerekeni yapmalıdır."

"Seni anlıyorum kardeşim." Birbirimize anlayış dolu gözlerle baktık. Erkekler zor yaratıklar; kontrolü ele geçirmelerine izin veremezsiniz. Tanrı'ya şükür Wyatt zorluk çıkarıyordu, böylece birinin beni öldürmeye çalıştığı gerçeğinden başka düşünecek bir şeyler veriyordu bana. Henüz bu sorunla uğraşmaya hazır değildim, o kadar. Şu an için güvendedim ve bu da bana nefes alacak zaman vermişti, tek ihtiyacım olan buydu. Olaylarla ilgilenecek kadar ken-

dimi iyi hissetmeden, Wyatt'la ve listeyle ilgilenmeye devam edecektim.

Hastanede, beni çabucak taşıdılar ve özel küçük bir bölüme koydular –kapı yerine perdesi olan bir yere ne kadar özel denebilirse–, bir çift güler yüzlü, neşeli iş bitirici hemşire sutyenimi ve tişörtümü kestiler. Sutyenimin kurban edilmesi gerekiyordu, bundan gerçekten nefret ettim, güzelim denizköpüğü dantelinden yapılmıştı ve külotuma uyuyordu, şimdi uyan yeni bir sutyen almazsam onu da giymeyecektim. Ne yapalım? Sutyen zaten gitmişti. Dantelden kan lekesini çıkarmanın bir yolu olduğundan kuşkuluydum, kaldı ki, onunla özdeş kötü anılarım vardı artık ve canım onu bir daha giymek istemeyebilirdi. Beni mavi-beyaz hastane geceliğine sardılar, bu geceliklerin hiçbir şekilde modaya uyduğunu sanmıyorum, ardından onlar hazırlık çalışmalarını yapırlarken ben de sırtüstü yattım.

Kolumdaki bandajı da açtılar, artık hasara kendim de göz atacak kadar iyi hissediyordum. “İğggg!” dedim burunumu kırıstırarak.

Bakin, adale zedelenmesi olmadan kurşun yarası alacağınız bir yer yoktur, göz dışında tabii, bu durumda endişelenmenize gerek olmaz çünkü muhtemelen ölüsünüzdür. Kurşun kolumun üst kısmında, omuz eklemimin hemen altında derin bir yarık açmıştı. Biraz yukarı gelse, eklemi dağıtırdı ki bu da çok daha ciddi bir hasara yol açabilirdi. Durum zaten kötü görünüyordu, bir-iki dikişle bu yarık nasıl kapanacaktı bilemiyorum.

“O kadar kötü değil,” dedi hemşirelerden birisi. İsim rozetine göre adlı Cynthia'ydı. “Sadece dokular yaralanmış, yapısal hasar yok. Felaket acıyordur gene de, değil mi?”

Buna da şükür.

Hayati işlevlerimi ölçtüler – nabzım biraz hızlı atıyordu, ama kimin atmazdı ki? Solunum normaldi. Kan basıncı

standartlara göre biraz yüksekti ama çok fazla değil. Kırac vücutum vurulmaya karşı hafif bir tepki gösteriyordu. Bunda domuz gibi sağlıklı ve tam formda olmamın payı da vardı tabii.

Kolum tekrar idman yapabilecek kadar iyi olduğum ben ne şekilde olurum diye kara kara düşündüm. Birkaç gün içerisinde *cardio*, sonra da yoga yapmaya başlayabilirdim, ama jimnastik ya da ağırlık çalışması için en azından bir ay beklemem gerekiyordu. Vurulmak eskiden geçirdiğim yaralanmalara biraz benziyorsa, gözle görülen belirtiler geçtikten sonra bile kasların travmayı atlatabilmesi zaman alacaktı.

Yarayı iyice temizlediler, bu da kolumu, temizlenmeden önce acıdığından daha fazla acıtmadı. Tişörtüm kolum olduğu ve yaranın içine iplik parçaları yapışmadığı için şanslıyım. Bu işleri çok kolaylaştırmıştı.

Sırık gibi boyu, kırışık alnı ve cıvı cıvı mavi gözleriyle doktor da sonunda geldi. Yaka kartında MacDuff yazıyordu. Plastik eldivenleri takarken, şaka yollu, "Randevunuz zorlu geçmiş, ha?" dedi.

Şaşırdım, ona gözlerimi kırıştıtarak bakıp "Nereden bildiniz?" diye sordum.

Durakladı, o da şaşırmıştı. "Nasıl yani... tüfekle vurdun dendi bana."

"Doğru, ama randevumun sonunda oldu." Kumsala kadar takip edilip hazırlıksız yakalanmaya ne kadar "randevu" denilebilirse tabii.

Kahkahayla güldü. "Tamam. Yeni anladım."

Kolumu gözden geçirdi ve çenesi ovuşturdu. "Bunu ben de dikebilirim, ama iz kalmasından endişe ediyorsanız, işi hakkıyla yapması için bir estetik cerrah çağırabiliriz. Dr. Homes yara izlerinde uzmandır ve şu anda burada, kentte. Hastanede biraz daha uzun kalmanız gerekecek gerçi."

Ölümcul Hata

Kolumda uzun bir yara izi için heveslenmeyecek kadar zelliğime düşkündüm, ama vurulup da, vurulduğumu gösterecek bir iz kalmayacak olmasından hoşnut değildim. Bir düşünsenize. Bu ileride çocuklarıma ve torunlarıma gösterip anlatmak için harika bir malzeme değilse nedir? Ayrıca hastanede gereğinden fazla oyalanmak da istemiordum.

“Yap gitsin,” dedim.

Biraz şaşırmışa benziyordu ama dediğimi yaptı. Kolumu uyuşturduktan sonra, yaranın iki ucunu özenle bir araya getirdi ve birbirine dikmeye başladı. Sanırım seçimim gururunu okşamıştı, örnek bir iş çıkarmaya koyuldu.

İşlemin ortasında dışarıdan gürültüler geldiğini duydum ve “Annem geldi,” dedim.

Dr. MacDuff hemşirelerden birisine dönüp “İşimi bitirene kadar herkes dışarda beklesin. Bir-iki dakika kaldı,” dedi.

Cynthia bölmenin dışına çıktı ve arkasından perdeleri sıkıca kapadı. Dışardaki gürültüler daha da yükseldi, arkasından annemin sesinin diğerlerini bastırıldığını ve kesin bir şekilde, “Kızımı görmek istiyorum, hemen!” dediğini duydum.

Dr. MacDuff’a, “Kendinizi hazırlayın,” dedim. “Cynthia’nın annemi durdurabileceğini hiç sanmam. Çılgılık atıp bayılacak filan değil. Sadece kızının hayatta olduğunu kendi gözleriyle görmek istiyor. Annelik işte.”

Sırtı, gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. Rahat bir tipe benziyordu. “Ne tuhaf oluyorlar değil mi?”

“Blair!” Annemdi bu, çılgınca yaralı yavrusunu –yani beni– bulabilme çabası sırasında acil bölümdeki herkesi rahatsız ediyordu.

Sesimi yükselttim: “Anne, iyiyim ben; buradayım, dikiş oluyorlar sadece. Bir dakikada biter.”

Bu onu rahatlatmış mıdır? Tabii ki, hayır. Daha önce onu kırk köprücük kemiğimin sadece bir morluk olduğu da ikna etmeye çalışmışım. Eksik aklımla omzumun sağ geçirip gösteriye çıkabileceğimi düşünmüştüm, kolumu çığlık atmadan oynatamasam ne fark ederdi? Verdiğim en iyi kararlardan birisi olduğu söylenemezdi.

Sakatlıklarımı değerlendirmekte artık daha ustalaştım ama annem olanları asla unutmadı ve artık inanmak için kendi gözleriyle görmek istiyor. Bu yüzden perde hızla kenara çekildiğinde –özel hayatıma gösterdiğin saygı için teşekkürler anne– ve tüm ailemi orada dikilirken gördüğümde hiç şaşırmadım. Annem, babam, Siana ve hatta Jenni. Wyatt'ı onlarla birlikte gördüğüme bile şaşırmadım. Hâlâ suratı asık ve sinirliydi.

Dr. MacDuff başını kaldırdı ve “Çıkin dışarı,” anlamına gelen bir şeyler söylemeye başladı, gerçi bunu daha çok “Dışarda bekleyebilir misiniz, birazdan işim bitecek,” diye kelimelere dönecekti sanırım, ama bu kadar ileri gidemedi. Annemi gördü ve söyleyeceklerinin hepsini unuttu.

Genelde herkesin tepkisi bu olur. Annem elli dört yaşında, en fazla kırk gösterir. Eski Kuzey Carolina güzeli, ince, uzun bir sarışın ve çok güzel bir kadın. Onu en iyi böyle tanımlayabilirim. Babam onun için deli olur, annem de onun için deli olduğundan sorun çıkmıyor.

Yanıma koştu, gerçekten de üç aşağı beş yukarı tek parça olduğumu gördükten sonra sakinleşti ve serin eliyle sanki tekrar beş yaşındaymışım gibi alnımı okşadı. “Vuruldu, ha?” dedi yumuşak bir şekilde. “Torunlarına anlatacağın harika bir hikâyen oldu.”

Söyledim size. Benzerlik korkutucu.

Dikkati Dr. MacDuff'a yöneldi bu sefer. “Merhaba Ben Tina Mallory, Blair'in annesi. Kalıcı hasar var mı?”

Doktor gözlerini kırıştırp dikiş atma işine döndü. "Ah, hayır. Bir hafta kadar bu koluyla fazla bir şey yapamaz, ama bir-iki ay sonra eskisinden farkı kalmayacak. Önümüzdeki günlerde yapmanız gerekenleri size söyleyirim."

Hafifçe gülümseyerek "Standart şeyler," dedi. "İstirahat, koluna buz torbası koyacağız ve antibiyotik."

"İşte bu kadar," dedi, annemin gülümsemesine karşılık vererek. "Reçeteye güçlü bir ağrı kesici yazarım, ama hafif bir ilaçla da yetinerek atlatabilir. Aspirin değil tabii, kanama yapmasını istemiyorum."

Benimle değil annemle konuştuğunu fark etmişsinizdir. Erkekleri hep böyle etkiler.

Ailemin geri kalanı da odanın içine girmişti. Babam annemin yanına geçti, kolunu annemin beline dolamıştı, böylece çocuklarından birinin başına gelen bu yeni krizde ona destek oluyordu. Jenni odadaki tek ziyaretçi sandalyesine oturdu ve uzun bacaklarını üst üste attı. Dr. MacDuff ona baktı ve tekrar göz kırıştırmaya başladı. Jenni anneme benzer, sadece saçları daha koyu.

Bogazımı temizleyip Dr. MacDuffı tekrar yeryüzüne indirdim "Dikiş atıyordunuz," dedim fısıldayarak.

"O... evet." Bana göz kırptı. "Bir an için nerede olduğumu unuttum."

Babam anlayışla "Olur böyle şeyler," dedi.

Babam ince uzun boylu bir adam, saçları hafif kızıla çalar ve gözleri de mavidir. Sakin yaratılışı, rahatlığı ve uçuk kaçık espri anlayışı çocukluğumuzda çok iş yaradı. Üniversitede beysbol oynamış, ama elektronikle ilgilenmeyi tercih etmiş, dört kadınlı bir evde tek erkek olmanın stresinin altından kolayca kalktı. Hastaneye gelirken arabayı endişeli sürdüğünden eminim, ama benim durumumun

ciddi olmadığını öğrenmişti artık ve sakın sakın muzurdu yapmaya devam edebilirdi.

Yatağın kenarında dikilen Siana'ya sırtarak baktım. O da bana sırttı ve gözlerini sağa devirdi. Ardından kollarını kaldırarak bakışlarını bana çevirdi, bu da kız kardeş dilinde "Bu seksi şey de ne böyle?" demektir.

Söz konusu seksi şey, yani Wyatt, muayene masasının ayak ucunda duruyordu, gözlerini resmen bana dikmişti. Dikmiş denemez aslında, hatta sabitlemiş bile değil. Bana odaklanmıştı, gözleri kısık ve çenesi kararlılıkla gerilmişti. Hafifçe öne eğikti ve ayak ucundaki demirlere asılmıştı, kolunun alt kısmındaki güçlü kaslar gergindi. Silahın kılıfı halen omzundan sarkıyordu ve büyük silahı sol kolunun altındaki yerinde duruyordu.

Ailem artık rahatlamış olabilirdi, ama Wyatt rahatlamamıştı. Ruh hali çok kötüydü.

Dr. MacDuff son dikişi attı, ardından dikiş takımlarını tezgâhın üstüne bırakıp orada reçete koçanına bir şeyler karaladı ve üstteki sayfayı kopardı. "İşte bu kadar," dedi, "evrak işi hariç. Reçete hem antibiyotik hem de ağrı kesiciler için. Kendini iyi hissetsen bile antibiyotikleri bitir. Tamam işte. Sargını yaptırdıktan sonra gidebilirsin."

Hemşireler sargı işini hallettiler, kolumun üstü ve omzum için bir sürü gazlı bez ve sargı kullandılar, o kadar ki hiçbir kıyafetime giremez hale geldim. Yüzümü ekşitim. "Bu böyle olmayacak."

Annem, Cynthia'ya "Bandajı değiştirmek için ne kadar bekleyelim?" diye sordu.

"En az yirmi dört saat geçsin." Bana dönerek, "Yann gece duş alabilirsin," dedi. "Size bir yapılacaklar listesi vereceğim, birinin size kıyafetlerinizi getirmesini beklemek istemiyorsanız, eve kadar bu güzel gecelikle gidebilirsiniz."

"Gecelik mi?"

Ölümcul Hata

"Herkes böyle diyor. Ben de anlam veremiyorum, ama zevkler tartışılmaz, di mi?" Cynthia yapılması gereken evrak işini halletmek için gitti, çıkarken de perdeyi ustaca çekerek kapattı.

Söz konusu geceliğin sağ oyuğundan kolum geçmişti, ama sol tarafım dışında duruyordu. Geceliği göğüslerimi kapatacak şekilde tutarak namusumu korumayı başarmıştım, ama diğer kolumu da içine sokmaya kalkışırsam herkes her şeyi görecekti.

"Beyler, dışarı çıkarsanız," diye başladım, ama annem Keisha'nın ayakucumda bıraktığı ajandamı eline alınca devam edemedim.

"Nedir bu?" dedi, okudukça kaşları hafifçe çatılıyordu. "Kanunsuz alıkoyma, adam kaçırma, tanığa kötü muamele, ukala tavırlar..."

"Onlar Wyatt'ın işlediği suçların listesi. Anne, baba, Teğmen J.W. Bloodsworth ile tanışın. J, Jefferson'un kısaltması, W de Wyatt'ın. Wyatt bunlar benim ebeveynlerim – Blair ve Tina Mallory – ve kız kardeşlerim – Siana ve Jennifer."

Wyatt annemle babama başıyla selam verirken, Siana da listeye uzandı. "Bir bakalım şuna."

Annemle kafa kafaya verdiler. Siana, "Bu listedeki bazı maddeler işleme konulabilir," dedi. Avukat bakışlarını Wyatt'a çevirdiğinde gamzeleri gözden kaybolmuştu.

"Annemi aramayı reddetmek mi?" diye okudu annem ve suçlayıcı bakışlarını Wyatt'a çevirdi. "İşte bu savunulamaz."

Siana "Ben kanlar içinde yerde yatarken güldü," diye devam etti.

"Yapmadım," dedi Wyatt ve bana kaşlarını çatarak baktı.

"Gülümsedin. Bu da yeter."

"Bakalım, burada zorlama, taciz ve takip etme de var..."

Wyatt, "*Takip etmek mi?*" dedi, fırtına bulutu taklidinde çok başarılı olmuştu.

"Yaramın ciddiyetini dikkate almamak." Siana harika vakit geçiriyordu. "Bana küfür etti."

"Etmedim."

Annem ajandayı Siana'dan geri alırken "Liste fikrini sevdim," dedi. "Çok etkili, böylece hiçbir şeyi unutmaz olursun."

"Zaten hiçbir şeyi unutmuyor ki!" dedi Wyatt, sesi kurgun çıkıyordu.

"Liste fikrini Tina'nın aklına soktuğun için teşekkür ederim," dedi babam Wyatt'a, pek içten değildi. "Çok yolumuz var seninle." Elini Wyatt'ın koluna koyup dışarı doğru çekti. "Dışarı çıkalım, böylece onlar Blair'i giydireler, ben de sana bir-iki şeyi izah edebilirim. Yardıma ihtiyacın varmış gibi göründü bana."

Wyatt gitmek istemedi -bunu yüzünden okuyorduk ama babama ukalalık taslamayı da göze alamadı. Hayır, hepsini bana saklıyordu. İki adam dışarı çıktılar ve arkalarından perdeyi çekip örtmediler elbette. Jenni ayağa kalktı ve işi doğru düzgün halletti. Onlar duymayacakları mesafeye gidene kadar sesli gülmemek için burnunu tutuyordu.

Siana, "Özellikle 'ukala tavırlar' kısmını sevdim," dedi sonra da eliyle ağzını kapatarak kıkırdemesini bastırdı.

Annem "Suratının halini gördünüz mü?" diye sınırdan fısıldadı. "Zavallı adam."

Zavallı adam, gerçekten de.

"Hak etti ama," diye sızlandım, yatakta oturmuş, geceliğin sol kolunu bulmaya çalışıyordum.

"Sen kıpırdama yeter, ben hallederim," dedi annem.

"Sen kolunu hiç oynatma." Konuşan arkamda duran Jenni'ydi. "Annem geceliği senin koluna geçirsin."

Annem, koca sargılara dikkat ederek beni giydirdi. Gerçi sargılar o kadar kalındı ki, Dr. MacDuff dikip atmay başlamadan kolumu uyuşturmasaydı bile, bir şey hissed

İzledim sanırım. Jenni geceliğin uçlarını arkada birleştirdi ve ufak bağcıkları bağladı.

Annem, "Bu kolunu en azından birkaç gün kullanamayacaksın," dedi. "Bir-iki parça giysi alıp seni bize götürelim."

Ben de böyle hesaplamıştım, o yüzden başımla onayladım. Doktor da, bir müddet annem babam tarafından kuşkuyla bakıldığını söylemişti. Tamam, böyle demedi, ama böylese iyi ederdi.

Cynthia elinde imzalamam için formlar, yapılacaklar listesi ve tekerlekli iskemleyi taşıyan bir hastabakıcıyla döngüde, Wyatt ve babam da geri gelmişlerdi. Wyatt'ın ruh hali daha iyi değildi, ama en azından herkese tehditkâr bakışlarla bakmıyordu.

"Gidip arabayı getireyim," dedi babam, hastabakıcı tekerlekli iskemleyle ortaya çıkınca.

Wyatt onu durdurdu. "Ben kendi arabamı getireyim. Eve benimle geliyor."

"Ne?" dedim, şaşırarak.

"Eve benimle geliyorsun. Unutmuş olabilirsin hayatım, ama birisi seni öldürmeye çalışıyor. Sizininkilerin evi katilin aklına gelen ilk yer olacaktır. Senin için güvenli olmadığı gibi, onları da tehlikeye mi atmak istiyorsun?"

Annem, "Ne demek istiyorsun, birisi onu öldürmeye mi çalışıyor?" diye sertçe açıklama istedi. "Ben rasgele ateş etmediğimi."

"Tesadüf eseri isabet almış olma ihtimali düşük de olsa var elbette. Ama geçen perşembe bir cinayete tanık oldu ve adı gazetelere çıktı. Katil olsaydınız sizi gören kişi için ne gibi planlar yapardınız? Benim evimde güvende olur."

"Katil seni de gördü," dedim, hızlı düşünerek. Beni öptü. "Sana kadar izimi sürmeyeceğinden nasıl emin oluyorsun?"

"Benim kim olduğumu bilemez, öyleyse nerede yaşadığımı nasıl bulacak? Polis olduğumu anlamasının tek yolu olaydan sonra gitmeyip etrafta dolanması ve inan bana etrafta kimse yoktu."

Lanet olsun, haklıydı. Ailemden kimseyi veya iş o noktaya gelirse, Wyatt'ı da tehlikeye atmak istemiyordum. Öyleyse yapılacak en son şey onlarla eve gitmekti.

Annem "Seninle eve gidemez," dedi. "Kolunu kullanıncaya kadar birinin onunla ilgilenmesi lazım."

"Han'fendi," dedi Wyatt, bakışlarını onunkinden ayırmadan, "ben onunla ilgilenirim."

Pekâlâ, şimdi de aileme yatığımızı söyledi çünkü "ilgilenmenin" banyo yaptırmak, giydirmek filan anlamına geldiğini herkes bilir. Adamlarının önünde, bir daha onunla yatmayacağımı bağırarak söylemiş olabilirim, ama bu bayağıydı. En azından benim için bayağıydı. Bunlar benim ailem ve burası da Güney, elbette Güney'de de böyle şeyler olur, ama dünyaya veya ailenize duyurmazsınız. Babam onu kolundan yakalayıp küçük bir sohbet için tekrar dışarı çıkarmasını bekledim, ama babam onun yerine başımı salladı.

"Tina, ona bir polisten daha iyi kim bakabilir?"

Annem, "İki sayfa uzunluğunda suç listesi var," diye cevapladı, bana bakabileceğinden emin olmadığını belirtmek istiyordu.

"Ayrıca silahı da var."

"O da var," dedi annem ve bana döndü. "Onunla görüşyorsun."

On iki

"Sen de biliyorsun ki," dedim, reçetede yazılı ilaçları aldıktan sonra Wyatt'ın evine arabayla giderken, "adam arabayı gördü ve arabanın üzerinde bir tek 'polis' tabelası eksik. Başka kim Crown Vic kullanır - yani altmış yaşına gelmeden Crown Vic kullanan polislerden başka kim var?"

"Yanı?"

"Beni orada, otoparkta öpün, hatırlıyor musun? Yani, aramızda bir şeyler olduğunu kolayca anlayabilir, sen polisin ve bundan sonrasını da çözebilir. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Şubede iki yüzden fazla çalışan var, eleyerek kim olduğumu bulmak zaman alır. Sonra da beni bulmak zorunda. Telefon numaram kayıtlı değil, şubedekilerden kimse ne benim ne de başkasının hakkında dışarıya bilgi verir, bundan adım gibi eminim. İşimle ilgili benimle görüşmek isteyen, beni buradan bulur," dedi ve cep telefonuna vurdu. "O da valilik adına kayıtlı."

"Pekâlâ," diyerek kabul ettim. "Senin evinde daha güvenciyim. Tamamen değil, ama daha çok güvenciyim." *Birisi beni öldürmeye çalışıyordu. Şu âna kadar bunu düşünmemek için ne kadar çaba göstersem de, acımasız gerçeklerden kaçmam gittikçe zorlaşıyordu. Çok yakında -di-yelim ki yarın- gerçeklerle yüzleşmem gerekecekti. Bir şekilde bunu bekliyordum... tam olarak değil tabii, ama olasılık zihnimin bir köşesinde duruyordu... fakat vurulmanın yokunu hesaba katmamıştım. Bu tamamen beklenmedik bir şeydi.*

"İşimden bir - bum! - hayatım kontrolden çıkmıştı. Eve gelemezdim, yanımda hiç giysim yoktu ve canım yanıyor-

du, kendimi zayıf ve sarsılmış hissediyordum, işlerimi nasıl etkileneceğini de ancak Tanrı bilir. Tekrar kontrol ele almam gerekiyordu.

Wyatt'a çevirdim bakışlarımı. Şehir merkezinin dışına sürüyordu; bütün sokak lambalarını geride bırakmıştı, bu yüzden yüzünü sadece soluk bir ışık aydınlatıyordu, ne kadar güçlü görüldüğüne bakıp hafifçe ürperdim. (Onun) içinde bulunduğumuz durum da tamamen kontrolde çıkmıştı. Tüm gücümle frene basmaya çalışmışım, ama başarılı olmak bir yana, onunla evine gidiyordum. Fırsanmış yakalamış ve tereddütsüz kullanmıştı, gerçi listem için ne kadar kızgın olduğu düşünülürse, bunu yapmasına şaşır-
mışım.

Böylesine önemsiz bir şeyin, onu bu kadar çileden çıkaracağını kim tahmin edebilirdi? Alınganlık işte. Üstelik şimdi de onun merhametine kalmışım. Etrafımda başka kimse yoktu...

Aklıma korkunç bir fikir geldi. "Saç yapmayı biliyor musun sen?"

"Ne?" diye sordu, sanki yabancı dilde konuşmuşum gibi.

"Saç. Saçımı sen yapmak zorundasın."

Saçıma şöyle bir göz attı. "Perşembe günü saçını atkur-
ruğu yapmıştın. Öyle yapabilirim."

Tamam, bu kadarı yeterliydi, belki de ben tam işlevim kavuşana kadar en iyisi buydu. "İş görür. Saç kurutma ma-
kinem bile yanımda değil zaten. Hâlâ arabamda duruyor."

"Çantayı aldım. Arkada benimkinin yanında duruyor."

Onu öğtebilirdim, o kadar rahatlamışım ki. Çantadaki kıyafetlerin çoğunun yıkanması gerekiyordu, ama her ihtimale karşı kumsala giderken yanıma yedek bir kıyafet almıştım. İç çamaşırım, uyurken giymek için bir şeylerim ve hatta canım yapmak isterse makyaj malzemem bile vardı. Doğum kontrol haplarım da yanımdaydı, Tanrı'ya şükür.

ama en azından bu gece ona karşı güvende olduğumu sa-
yıyordum. Genelde her şey yoluna girmeye başlamıştı.
Siana biraz daha kıyafet toparlayıp Wyatt'la buluştuğunda
ona verene kadar, idare edebilirdim.

Kilometrelerdir gidiyorduk, artık etrafta görünen bir-iki
ev dışında hiçbir şey yoktu, onların da arası açılmaya baş-
lamıştı. Varmak için sabırsızlanıyor ve bu işin sonunun
nereye varacağını merak ediyordum. "Dünyanın öbür
ucunda mı yaşıyorsun?"

Neredeyse geldik. Bizi kimsenin izlemediğinden emin
olmak istedim, o yüzden bir-iki fazladan dönüş yaptık.
Şehrin hemen dışında yaşıyorum."

Evini görmek için sabırsızlanıyordum. Ne bekleyeceği-
mi bilemiyor ve bir taraftan da kendimi tipik bir bekâr
evine hazırlıyordum. Profesyonel futbol oynarken iyi para
yapmıştı, kendine uzun kamara tarzında bir kulübeden
sahte bir şatoya kadar her şeyi almış olabiliirdi.

"Annenle yaşamamana şaşırdım," dedim, şaşırmıştım
da. Bayan Bloodsworth kıvrak espri anlayışı olan tatlı bir
yaşlı bayandı ve Tanrı bilir ya çok sevdiği Viktorya stili
büyük, eski evinde bir apartman bloğunun yanısına yetecek
kadar yeri vardı.

"Niye? Sen de annenle yaşamıyorsun," diye yüzüme
vurdu.

"Kadınlar için daha farklı."

"Niyeymiş?"

"Bizim için yemek yapacak, çamaşırlarımızı yıkayacak
ya da etraftı toplayacak birine ihtiyacımız yok."

"Flaş haber hayatım, benim de yok."

"Çamaşırlarını kendin mi yıkıyorsun?"

Becermek için bilim adamı olmaya gerek yok, değil
mi? Etiketleri okuyup makinenin kontrol düğmelerini ayar-
labiliyorum "

"Ya yemek? Gerçekten yemek pişirebiliyor musun sen?" Heyecanlanmaya başlamıştım.

"Öyle özel şeyler değil, ama evet. İdare ediyorum." Gözleriyle bana baktı. "Neden soruyorsun?"

"Düşün bakalım, Teğmen. Geçmişte herhangi bir zamanda yemek yediğini hatırlıyor musun" –gösterge tablosundaki saate göz attım– "beş saat mi? Açlıktan öleceğimi?"

"Kurabiye yemişsin diye duydum."

"İncir şekerlemesi. Dört tane yedim ve acil bir durumdu. Bu yemek kategorisine girmez."

"Dört incir şekerlemesi benim yediklerimden fazla, bu yüzden benim için o kategoriye girer."

"Konumuz bu değil. Beni beslemek artık senin görevin."

Dudakları hafifçe seğirdi. "Görev mi? Bu sonuca nasıl vardın?"

"Beni zorla müsadere altına aldın, almadın mı?"

"Bazı insanlar, bunu daha çok hayatını kurtarmak olarak algılayacaktır."

"Ayrıntı bunlar. Annem olsa bana çok güzel yemekler yedirirdi. Beni onun elinden aldın, öyleyse yerini doldurmak zorundasın."

"İlginç bir kadın, annen diyorum. Huyunu ondan almışsın, gerçekten de."

"Hangi huy?" diye hayretle sordum.

Uzanıp dizime teselli edemiş gibi vurdu. "Önemi yok. Baban bana seni idare etmenin sırrını söyledi."

"Söylememiştir!" Dehşet içindeydim. Babam düşman işbirliği yapmazdı, değil mi? Elbette, babam Wyatt'ın düşman olduğunu bilmiyordu ki! Anladığım kadarıyla Wyatt ona nişanlı olduğumuzu ya da buna benzer bir şey söylemiştir, o yüzden beni eve götürmesini gözünü bile kırpmadan onayladı.

Ölümçül Hata

"Elbette söyledi. Erkekler birbirlerine destek olmalıdır, bilirsin."

"Babam bunu yapmaz. Jason'a asla sırlarımızı söylemedi. Zaten sır falan da yok. Bunu şimdi uydurdun."

"Uydurmadım."

Cep telefonumu çantamdan bulup çıkardım ve öfkeli öfkeli annemle babamın numarasını tuşlamaya başladım. Wyatt uzanıp telefona rahatça el koydu, kapatma tuşuna bastı ve cebine atıverdi.

"Ver şunu banal" Sol tarafımda oturduğu için yaralı kolum bana iyiden iyiye engel oluyordu. Koltukta dönmeyi denedim ama kolumu neredeyse hiç oynatamayınca bir şekilde önüme çıktığı ve koltuğun arkasına omzumu çarptım sonunda. Bir saniye için yıldızları gördüm.

"Yavaş ol, tatlım." Wyatt'ın yumuşak sesi acı dalgalarının arasından bana ulaştı, ama sağ taraftan geliyordu, bu da insana yön duygusunu kaybettiriyor.

Birkaç derin nefes aldım ve gözlerimi açtım, sesinin herçektken de sağ taraftan geldiğini çünkü benim tarafımdaki açık kapıdan arabanın içine doğru eğilmiş olduğunu gördüm. Araba garajın önündeki yolda duruyor, motoru hâlâ çalışıyor ve karanlık ev de önümüzde dikiliyordu.

"Üstüme düşüp bayılacak mısınız?" diye sordu, bir yandan da yavaşça beni koltukta dik oturtmaya çalışıyordu.

"Hayır ama üstüne kusabilirim belki," diye dürüstçe cevap verdim ve gözlerimi tekrar kapatıp kafamı koltuğun arkasına dayadım. Mide bulantısı ve acı aynı seviyede anımsırlardı sanki.

"Yapmamaya çalış."

"Midem boştur nasılsa, endişelenme. Bir şey yemedim tutulursan."

"Dört incir şekerlemesi dışında."

"Onlar gideli uzun zaman oldu. Emniyettesin."

Elini hafifçe alnımda gezdirdi. "Sevindim." Arabanın kapısını kapadı ve geri gelip direksiyona oturdu.

"Bu senin evin değil mi?" diye şaşırarak sordum. İlk gördüğü evin önüne mi sapmıştı?

"Elbette ki benim, ama garaja park edeceğim." Güneşliğe takılı duran, garaj kapısını açan uzaktan kumandada bir düğmeye bastı, aynı anda dışarının ışığı yandı ve evin yan tarafındaki çift kanatlı garaj kapısı yukarı doğru açılmaya başladı. Arabayı vitesle takip ilerledi, sonra sağa döndü ve güzelce arabayı yerine park etti. Düğmeye tekrar bastı ve arkadaki kapı aşağı doğru kayarak kapanmaya başladı.

Garaj topluydu, etkilenmişim. Genelde garajlar, yapıldıkları amaçları olan arabaları korumak dışında, içine her şeyin atıldığı sepetler olarak kullanılır. Wyatt'ın garajı öyle değildi. Sağıma doğru bir alet tezgâhı vardı, şu teknik elemanların çalışırken yanlarına kurdukları kırmızı büyük ve çok çekmeceli alet dolaplarından. Çekiç, testere ve erkeklerin kullanacağı türden diğer şeyler sıra sıra ve düzgün bir şekilde duvardaki yerlerine asılmıştı. Onlara bakakaldım, acaba bunların hepsinin ne işe yaradığını biliyor mudur diye düşündüm. Erkekler ve oyuncakları. Hah.

"Benim de bir çekicim var," dedim ona.

"Bahse girerim vardır."

Aşağılanmaktan nefret ederim. Benim çekicimin onun koleksiyonuyla aynı keşfe konulamayacağını düşündüğü açıkça belliydi. "Pembe renkli."

Arabadan çıkarken dondu kaldı, dehşet içinde bana bakıyordu. "Sapkınlık bu. Yanlış bir şeyler var."

"Hadi canım. Bir gerecin çirkin olması gerektiğini söyleyen bir kural yok."

"Çirkin değiller. Güçlü ve işlevseller. İşe yaramak için yapıldıkları, görünüşlerinden belli oluyor. Pembe değiller."

"Benimki pembe ve en az seninki kadar da iyi. Belki o kadar büyük olmayabilir, ama iş görüyor. Bahse girerim, kadınların polis olmasına da karşısındır sen, doğru değil mi?"

"Elbette değil. Bunun lanet olası pembe çekiçle ne ilgisi var şimdi?"

"Kadınlar genelde erkeklerden daha güzeldir ve onlar kadar da iri olmazlar, ama bu işleri halledemeyecekleri anlamına gelmez, di mi?"

"Çekiçler hakkında konuşuyoruz, insanlar değil." Arabadan inip kapıyı çarparak kapattı ve benim tarafıma doğru hışımla yürüdü.

Kapıyı açtım ve beni duyabilmesi için sesimi yükselttim. "Senin işlevsel olduğu kadar güzel de olan araç gereçlere garezim var sanırım - mmmph." Ağzıma kapattığı elinin üstünden ona bakakaldım.

"Kes artık. Çekiçler hakkında senin yıkılmak üzere gibi durmadığın bir zaman tartışırız." Kaslarını soru sorarmış gibi kaldırıp benim onaylamamı bekledi ve beklerken de elini ağzımın üstünde tuttu.

Canım sıkılmış halde, başımı evet anlamında salladım, o da elini çekti, sonra da emniyet kemerimi açıp beni yavaşça arabadan çıkardı. Bunun üstünde iyice düşünmemişti çünkü düşünmüş olsa beni arabadan çıkarmadan önce evin giriş kapısının kilidini açardı, ama birazcık yalpalasa da halletti. Ona yardım edemedim çünkü sağ elim kendi bedenim ve onunkisi arasında sıkışmıştı ve sol elim de işe yaramıyordu. Yarım elimi biraz kullanabilirim, ama tecrübelerimden biliyorum ki, travmadan hemen sonra kaslar çalışmayı reddederler.

Beni içeri sokarken, bir yandan da ışıkları dirseğini kullanarak açtı ve beni mutfak masasının durduğu girintideki sandalyelerden birine yerleştirdi. "Ne olursa olsun, ayağa kalkmaya çalışma. Ben çantaları arabadan çıkarıp geliyorum, sonra seni nereye istersen taşıyım."

Garaja doğru giden kısa holün ucunda kayboldu. Ben de arkasından acaba doktorun benim durumum hakkında söylediği her şeyi bana anlatmıyor mu diye düşündüm. Çünkü gayet rahat yürüyebilecek haldeydim. Evet, arabada biraz başım dönmüştü, ama o da kolumu çarpıdığı için. Biraz halsiz olmanın ve kolumun eşek gibi acıması dışında gayet iyiydim. Halsizlik hissi yarın geçecektir, kan verdiğimde de hep böyle hissederim. Çok halsiz bile değilim, sadece bir parçacık. O zaman "ne olursa olsun ayağa kalkmaya çalışmamak" da neyin nesiydi?

Haa! Telefon.

Etrafıma baktım ve duvardan sarkan kablo lu telefon gördüm, kablosu mutfağın her yerine uzanabilecek kadar uzundu. Lütfen. Neden telsiz telefon almıyor, anlamıyorum. Cihazları çok daha çekici görünürlü.

Wyatt iki elinde çantaları taşıyarak küçük holün öbür tarafında belirdiğinde, çoktan numarayı çevirmiştim ve karşı tarafın telefonu çalmaya başlamıştı. Ona "beni kandırdın" anlamında yapmacık bir gülücük gönderdim, o da gözlerini devirdi.

"Babacım," dedim babam telefona cevap verince. Eğer ciddi bir konuda konuşacaksam ona babacım derim, birtinin ismini tam söylemek gibi bir şey bu. "Wyatt'a ne söyledin de beni idare etmenin sırrını öğrendiğini sanıyor? Nasıl yaparsın?" Konuşmamı bitirirken çileden tam çıkmış haldeydim.

Babam kahkahayla gülmeye başladı. "Tamam, bebeğim." Hepimizi bebeğim diye çağırır, çünkü bir zamanlar onun bebeğiydik. Anneme ise asla bebeğim demez gerçi, - 11. Bunu yapmayacak kadar tecrübelidir. "Senin durumunu güçleştirecek bir şey değil; sadece hemen bulma gerekenler vardı."

"Ne gibi?"

"O söyler sana."

"Pek sanmıyorum. Böyle konularda çok inatçı."

"Hayır, bunu söyleyecek. Söz veriyorum."

"Söylemezse onu benim için döversin, di mi?" Bu babamla aramızdaki eski bir şakaydı, güya babam kızlarından birini mutsuz eden erkeği döverdi. Jason'ın, Jenni'yi öptüğünü babama bu yüzden söylemedim, böyle bir durumda onu gerçekten dövebileceğini düşündüm.

"Yok, ama senin canını yakarsa, o zaman döverim."

Bahatlanmış bir halde, hoşçakal deyip telefonu kapattım, arkamı döndüğümde Wyatt'ı kollarını kavuşturmuş, mutfak dolabına dayanmış beni eğlenerek izlerken buldum.

"Sana söylemedi, değil mi?"

"Sen söyleyecekmişsin, öyle dedi, üstelik söylemezsen seni dövecek." Gerçeği biraz değiştirdimse ne olur yani? Wyatt babamın gerçekte söylediklerini duyamazdı ki.

"Kötü bir şey değildi." Doğrulup buzdolabına doğru gitti. "Kahvaltıya ne dersin? Çabuk yapabileceğim bir o var. Yumurta, jambon ve tost."

"Kulağa çok hoş geliyor. Yardım için ne yapabilirim?"

"Bu kolla fazla bir şey yapamazsın. Bir yere oturur ve ayak altında dolaşmazsan, bu da yardım yerine geçer."

Durdum, Wyatt gerekenleri dolaptan çıkarıp jambonu buzdolaba fırına atarken, ben de mutfak masasının durduğu bölümü ve mutfakı inceledim. Mutfakın eski görünüşlü olması beni şaşırtmıştı. Aletler en iyi kalitede ve epeyce yeniydi, mutfakın ortasında ocağın durduğu bir ada vardı, ama mekânın kendisinde sağlam ve yerleşik bir hava vardı.

"Bu ev kaç yıllık?"

"Yüzyılın başında yapılmış. Geçtiğimiz yüzyılın. Yani yüzyıldan biraz daha yaşlı. Çiftlik eviymiş, birkaç kere tadilat geçirmiş. Sanın-aldığımda ben de büyük bir tadilat yaptırım, içeride birkaç duvarı yıktı, daha modern bir görünüş alması

için yer açıldı, bir-iki banyo eklendi. Yukarıda üç banyo var, küçük bir tane de aşağıda. Evin büyüklüğü gayet hoş, üç dönümün biraz üstünde. Yarın sana etrafı gösteririm.”

“Kaç yatak odalı?”

“Dört. Eskiden altı küçük yatak odası ve tek banyo vardı, fazla alanı yeni banyolar yapmak ve yatak odasını dolapları büyütmek için kullandım. Böylece bir gün taşınmaya karar verirsem evi daha kolay satabilirim.”

“Neden taşınasın ki?” Ev bir kişi için çok büyük olabilir ama görebildiğim kadıyla hoş bir yuva havası da vardı. Mutfak dolapları sıcak altın renginde, tezgâh üstleri yeşile çalan granittendi ve yerdeki cilalı çam parke üzerine renkli kilimler atılmıştı. Granit olmasına rağmen fantezi bir mutfak değildi, ama iyi düzenlenmiş ve rahat bir havası vardı.

Omuz silkti. “Ben burada doğdum ve rahatım yerinde, ailem de burada, ama bir yerlerde daha iyi bir iş çıkabilir. Böyle şeyler belli olmaz, hayatımın sonuna kadar burada kalabilirim, kalmayabilirim de.”

Çok makul bir hayat görüşü, ben de benzer düşünüyordum. Evimi çok seviyorum, ama neler olacağını kim bilebilir ki? Zeki insan esnek olmalı.

Fazla oyalanmadan masaya yağda yumurta, jambon ve kızarmış ekmekten oluşan kahvaltı tabaklarını hazırladı. İkimize birer bardak süt koymuştu. Bir şişe de antibiyotik açıp iki tanesini benim tabağımın kenarına bıraktı, ayrıca ağrı kesici de vardı.

Ağrı kesici alma konusunda fazla düşünmedim. Salak değilim. Acının bitmesini istiyordum.

Yemeği bitirdiğimde esnemeye başlamıştım. Wyatt tabakları duruladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi, ardından beni sandalyeden kaldırıp kendisi oturdu, beni de kucağına aldı.

“Ne?” diye sordum, tünemekten dolayı biraz şaşkıncı. Erkeklerin kucağına oturmaktan çok hoşlandığımı söyle-

nemez -kendimi hantal hissettiriyor- ama Wyatt, yüzlerimiz aynı hizaya gelecek kadar uzun boyluydu ve doladığı kolları bana arkadan mükemmel bir destek veriyordu.

"Korktuğun zaman çok konuşuyormuşsun, baban öyle böyle. Ne kadar konuşkan ve talepkâr olursan, o kadar korktun demekmiş." Koca elleriyle sırtımı okşadı. "Dedi ki, korkun geçene kadar böyle idare ediyormuşsun."

Ailemde herkes bunu bilir, orası kesin. Ona dayandım. Korkudan donup kalmıştım."

"Ağzın dışında her yerin," diyip kikir kikir güldü. "Biz orada silahlı bir katili bulmak için araştırma yaparken, senin arabanın arkasından bağırarak kurabiye isteyen sesini duyordum."

"Sesimi yükseltmedim ben."

"Yükselttin. Adamlarım gülmelerini tutamıyorlardı, onları öldürmek için tekmelemek zorunda kalacağımı sandım."

"Birinin beni öldürmeye çalıştığı fikrine kendimi alıştırmak çok zor. Hatta imkânsız. Böyle şeyler normalde olmaz. Güzel ve sakın bir hayatım vardı, oysa bir-iki gün içinde her şey altüst oldu. Güzel ve sakın hayatımı geri istiyorum. Bu adamı yakalamamı istiyorum, hem de hemen."

"Yakalayacağız. Peşini bırakmıyoruz. MacInnes ve Forester bütün hafta sonu çalıştılar, ipuçlarını takip ettiler. Bir-iki güzel ipucu yakaladılar üstelik."

"Nicole'un erkek arkadaşı mı?"

"Böyleyemem."

"Bilmiyor musun, yoksa gerçekten söyleyemiyor musun?"

"Kelimenin tam anlamıyla süren bir soruşturma hakkında konuşamam." Alnımı öptü. "Hadî, yukarı çıkıp yatağa girelim."

Beni misafir yatak odalarından birine değil de kendi yatak odasına götüreceğini tahmin etmem iyi oldu, çünkü aynı şekilde öyle yaptı. Yürüyebilir, kendim yukarı bile çıkabilirim.

dim, ama beni etrafta taşımak istiyor gibi duruyordu, öyleyse neden olmasın? Beni çift taraflı lavabosu, küveti ve geniş bir duşu olan büyük banyoda yere indirdi. "Çantayı getireyim, havlular ve sabunlanmak için süngerler burada," diyerek çamaşır dolabını gösterdi.

Bir havlu ve sünger aldım, tek elimle hastane geceliğinin yakasını çözmeyi başardım. İkinci düğümü çözemedim gerçi, sırtımın neredeyse yarısına geliyordu. Önemli değil. Koca şeyi aşağı doğru düşürüp çıkardım ve kumaş çemberinin içinden adım atarak çıktım.

Aynadaki yarı çıplak görüntümü inceledim. İğh. Sol kolum Betadin yüzünden neredeyse tamamen turuncu olmuştu, ama sırtımda ve kol altımda hâlâ kan izleri duruyordu. Sünger ıslanıp Wyatt gelene kadar uzanabildiğim yerlerdeki kanın hepsini temizledim. Sünger elimden alıp kalan yerleri temizledi, sonra da üstümdeki diğer kıyafetlerden kurtulmama yardım etti. Onun yanında çıplak durmaya alıştığım iyi olmuştu, değilse utanırdım. Canım çekerek duşa baktım, ama imkânı yoktu. Küvet ise bir ihtimal. "Küvette yıkanabilirim belki," dedim, ne kadar umutlu olduğum açıkça belliydi.

Benimle tartışmadı bile. Onun yerine, suyu açtı ve içine girmeme yardım etti. Ben mutlu bir şekilde suda yatarken, o da soyunup çabucak duş aldı.

Küvetin içinde arkama yaslanıp onun duştan çıkmasını ve havluyla kurulanmasını izledim. Wyatt Bloodsworth çıplakken, geniş omuzları ve dar kalçalarıyla gerçekten hoş bir manzara oluşturuyor; bacakları uzun ve kaslı, paket de hiç fena değil. Üstelik paketin içindekileri nasıl kullanacağını da biliyor.

"Keyif yapman bitti mi?" diye sordu.

Daha keyif yapabilirdim ama yıkanmamı bitmişti, o yüzden başımı salladım, ayağa kalkmama yardım etti, sonra

Ölümcul Hata

büyük küvetten dışarı çıkınca ayağımın kaymaması için güzelce sabitledi. Tek elle kendi kendime kurulanabilirdim, biraz sakarca belki ama yapardım. Wyatt gene de havluyu aldı ve beni baştan ayağa kuruladı, ardından çantamdan tuvalet eşyalarımı çıkardı ki, nemlendirici ve tonik sürebileyim. Cilt bakımı önemlidir, peşinizle bir katil olsa bile.

Uyurken giymek için bir tişört vardı yanımda, ama koca bandajın üstüne giymemin imkânı yoktu, kolumu yukarı kaldıramadığım için içine sokma ihtimalim olmadığından bahsetmiyorum bile.

Wyatt, "Gömleklerimden birini getireyim," dedi ve yatak odasına açılan açık sistem gardirobun içine girip gözden kayboldu. Baştan aşağı düğmeli, beyaz bir gömlekle gen geldi ve bir kolunu yavaşça omzuma geçirdi. Gömleğin boyu baldırlarımın yarısına kadar gelmişti, kolları da ellerimi geçip aşağı sarkıyordu. Ellerim gözükeneye kadar gömleğin kolunu üç kere kıvrması gerekti. Aynanın önüne geçip nasıl durduğuna baktım. Erkek gömleğinin kadın üzerindeki görüntüsüne baylıyorum.

"Evet, seksi görünüyorsun," dedi, gülümseyerek. Elini gömleğin altına soktu ve çıplak popoma dokundu. "Bu gecenin kalanında uslu bir kız olursan, yarın boynunu öper, seni mutlu ederim."

"Boyun öpmek yok. Anlaşmamızı hatırlıyor musun? Seks yapmayacağız artık."

"O senin anlaşman, benim değil," dedi ve kucığına alıp yatağa götürdü. Beni çift kişilik yataktaki yorganların arasına yerleştirdi, sağıma döndüm ve ışık söndü.

On üç

Birkaç saat sonra soğuktan titreyerek uyandım, canım yanıyordu ve genel olarak sefil haldeydim. Sağa sola dönüp durdum, ama bir türlü uyuyamadım. Wyatt uyanıp lambayı yakmak için uzanınca oda loş bir ışıkla doldu. Eliyle yüzüme dokunarak, "Neyin var?" diye sordu. "Ah."

"Ah, ne?" diye aksi aksi sordum, yataktan kalkmış ban-yoya doğru gidiyordu.

Bir bardak su ve iki tabletle geri geldi. "Ateşin var biraz. Doktor olur demişti zaten. Al şunları; sana bir ağrı kesici daha getireyim."

Getirdiği iki tableti içmek için doğrulup oturdum, sonra Wyatt diğer ilacı getirene kadar yorganların altına girdim. Tableti yuttum, ışığı söndürdü, bana sıkıca sarılarak vücudumun sıcaklığını benimle paylaştı. Burnumu omzuna gömdüm, sıcaklığı ve kokuyu içime çekiyordum, kalbim sanki verimden fırlayacakmış gibiydi. Şüphe kalmadı artık, ona abayla iyice yakmıştım ölümün eşiğine gelsem, beni gene baştan çıkarabilirdi.

Tekrar uyumak için çok soğuk ve rahatsızdım, böyle olunca ben de konuşabiliriz diye düşündüm.

"Neden boşandın?"

"Ben de konuyu ne zaman buraya getirirsin diye bekliyordum." diye gevşek bir ses tonuyla aklından geçenleri söyledi.

"Konuşmanın sakıncası var mı? Uykum gelene kadar sadece."

"Tark etmez. Profesyonel futbolu bıraktığım gün boşanmak için baş vurdu. Polis olmak için önce parayı arkamda bırakmanın delilik olduğunu düşündü."

"Çoğu insan ona katılacaktır."

"Ya sen?"

"Yani, ben senin hemşerimim, o yüzden gazetelerdeki yazıları okudum, her zaman tek istediğin şeyin polislik olduğun ve üniversitede ceza hukuku okuduğun biliyordum. Yaptığın beni şaşırtmadı. Anladığım kadarıyla o hatırlıksız yakalanmış."

"Hem de nasıl! Onu suçlamıyorum. Profesyonel bir futbolcunun eşi olmak, para ve şöhret için imza attı, bir polisin karısı olarak hep para sıkıntısı çekerek ve kocası eve gelecek mi, yoksa işbaşında ölecek mi diye bilmeden yaşamak için değil."

"Evlenden önce geleceğinizi konuşmadınız mı? Neler yapmak istediğiniz hakkında mesela?"

Homurdandı. "Evlendiğimizde yirmi bir yaşındaydım, o da yirmi. O yaşlarda gelecek beş dakika içinde olan bir şey, beş sene sonrası değil. İçine biraz da ayağa kalkmış hortlonlardan koy, al sana bir boşanma tarifi. Bu noktaya gelmemiz sadece birkaç yılımızı aldı. İyi bir kızdı, ama hayattan beklentilerimiz farklıydı."

"Ama futbol oynadığın sırada dünya kadar para kazandığını herkes biliyor, daha doğrusu kazanmışsındır diye düşünüyor. O para yetmedi mi?"

"Milyon dolarlar yaptığım doğru, tam rakam vermek gerekirse oynamayı bıraktığımda dört tane vardı. Bu para beni Donald Trump yapmadı, ama ailem için hayatı kolaylaştırmaya yetti. Annemin evinin yenilenmesi ve tadilatını yaptırdım, kız kardeşimin çocuklarının üniversite masraflarını bankaya yatırdım, bu evi aldım, baştan aşağı tadilatını yaptırdım ve kalanıyla da yatırım yaptım. Geriye kalan çok değil, ama o zamana kadar dokunmazsam, bana rahat bir emeklilik sağlamaya yetecek. Beş-altı sene önce borsa dibe

vurunca biraz sarsıldım, ama benim hisseler düşmeden önceki değerlerine döndü, o yüzden şimdilik işler iyi.”

Esnedim ve başımı omzuna iyice rahat bir şekilde yerleştirdim. “Neden daha küçük bir ev almadın. Daha az bakıma gerek duyan bir yer.”

“Bu mahalleyi çok seviyorum, üstelik bir gün aile kurmak için de uygun olacağını düşündüm.”

“Aile kurmak mı istiyorsun?” dedim, hafifçe şaşımıştım. Bir bekârın böyle söylediğini duymak zordur genelde.

“Tabii. Bir gün yeniden evlenmek istiyorum, iki-üç çocuk da güzel olur. Ya sen?”

İçim hop etti bir an, hemen ardından bunun düşünülmeden yapılmış bir teklif olmadığını anladım. Alinganlaşmaya başladığıma göre, ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamış olmalıydı. “Elbette yeniden evlenmek istiyorum,” dedim uykulu uykulu. “Ve çocuk yapmak. Sistemi mükemmel kurdum. Bebeği işe benimle götürebilirim, nasılsa kendi işyerim ve resmi bir yer değil, rahat ortam. Muzik çalıyor, televizyon yok ve etrafta göz kulak olacak bir sürü yetişkin var. Daha iyi ne olabilir?”

“Her şeyi planlamışsın, ha?”

“Aslında hayır. Ne evliyim ne de hamile, öyleyse her şey teoride kalıyor. Sadece esnek davranıyorum. Koşullar değişirse, ben de uyum sağlayabilirim.”

O sırada bir şey daha söyledi, ama yeni bir esnemenin tam ortasındaydım, o yüzden duyamadım. “Ne?” diye sordum, tekrar konuşacak hale gelince.

“Boş ver.” Alnımdan öptü. “Uyumak üzeresin. Bu hapların etkisini göstermesi yarın saati bulur sanıyordum.”

“Dün gece de yeterince uyumadım,” diye ağzımda fısıldadım. “Üst üste geldi.” Dün gece doğru dürüst uyuma- ma sebebim kendisiydi, beni iki-üç saatte bir sevişmek için uyandırmıştı çünkü. Hatırlayınca ayak parmaklarım kıvrıldı

ve bir saniye için bedeninin benimkinin üstünde olmasının nasıl bir his olduğu aklıma geldi. Vay canına. Artık kesinlikle üşümüyordum.

Üstüne çıkıp meseleyi halletmeyi düşündüm, ama ona seks yok diyen bendim, kendi kararımı çiğneyemezdim. Onunla aynı yatağa yatmadan iç çamaşını giymek iyi fikir olabilirmiş gerçi, gömlek belime kadar toplanmıştı doğal olarak. Gömlekle uyursanız böyle olur işte. Çok centilmen davranıp bana dokunmaya filan çalışmadı, ama bu sadece yaralı olduğum içindi. Böyle kalmasını bekleyemezdim çünkü muhtemelen centilmen davranmak onu geriyordu. İyi terbiye almadığı için değil, ama saldırgan ve rekabetçi içgüdüleri vardı. Bu özellikleri onu harika bir sporcu yapmıştı. Fiziksel yeterliliği dışında, acımasız bir üstün gelme arzusu vardı. Kolum yüzünden ne kadar daha düşünceli davranacağını merak ediyordum.

Aklımda bu düşünce varken uykuya daldım ve sorumun cevabını sabah altı civarında beni nazikçe sırtüstü yatırıp bacaklarımın arasında yerleştğinde aldım. Başladığında uyku sersemiydim, bitirdiğindeyse tamamen uyanmıştım. Koluma özen göstermişti, ama boynuma yaptığı saldırı çok merhametsizceydi.

Sonunda ayağa kalkabildiğimde, fırtına gibi banyoya koştum. "İliş adil değildi bu." Zevkli olabilirdi, ama adil değildi. "Sinsice saldırdın."

Kapıyı çarparak kapadığımda kahkahalarla gülüyordu. Sadece emin olmak için kapıyı kilitledim de. Öbür banyolardan birini kullanabilir gerekirse.

Bu sabah kesinlikle kendimi daha iyi hissediyordum, çünkü kadar halsiz değildim ve kolumdaki acı yerini belli belirsiz bir zonklamaya bırakmıştı. Aynamda kendimi kontrol edince rengimin bile solgun olmadığını gördüm.

Wyatt beni yeni becermişken nasıl solgun olabiliydim? Yanaklarım kızarmıştı, üstelik nedeni yüksek ateş de değildi.

Temizlendim, sonra tek elle, hâlâ banyonun tam ortasında duran spor çantamın içini karıştırdım. Temiz iç çamaşırlarımı buldum ve giymeyi başardım, dişlerimi ve saçımı fırçaladım. Kendi başıma yapabileceklerim buraya kadardı. Temiz giysiler buruşmuştu ve bir kez kurutucudan geçirilmeleri gerekiyordu. Gerçi yeni ütülenmiş bile olsalar, tek başıma halledemezdim. Sutyenimi bile giyemiyordum. Kolumu bu sabah biraz daha oynatabiliyordum ama giyinmeye yetecek kadar değil.

Kapının kilidini açıp dışarı fırladım. Wyatt görünürde yoktu. Beni işitebileceği bir yerde durmazsa, ona nutuk çekmemi nasıl bekleyebilir?

Dumanlar çıkararak, temiz giysileri sağ koluma topladım ve aşağı kata indim. Merdivenler beni üç metreye yakın tavanı, deri mobilyaları ve olmazsa olmaz büyük ekran televizyonuyla muhteşem bir odaya götürdü. Görünürde tek bir çiçek bile yoktu.

Kahve kokusu soluma dönmeme neden oldu, oradan da yemek odasına ve mutfağa çıktım. Wyatt, yalınayak ve gömleksiz halde, ocağın üstünde bir şeyler pişirmekte meşguldü. Orda durup adaleli sırtına, güçlü kollarının omurliliğini takip eden derin çukura ve kotunun bel hizasında iki yandan çıkan hafif tümseğe baktım, kalbim gene yerinden çıkacakmış gibi oldu. Başım büyük beladaya, üstelik bunun tek nedeni de, geri zekâlı bir katilin beni öldürmeye çalışması değildi.

"Çamaşırları nerede yıkıyorsun?" diye sordum.

Garaja açılan kısa holdeki kapılardan birisini işaret etti. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Kendim yapabilirim. Kıyafetimdeki buruşuklukları düzeltmem lazım sadece." Çamaşır odasına gidip kıyafetleri

mi kurutucuya koydum ve makineyi çalıştırdım. Arkasından mutfağa dönüp savaşa başladım. Tabii önce benim için hazırladığı fincana kahve koydum. Bir kadının Wyatt Bledsworth kadar alçak ve sinsi birisiyle uğraşırken tam uyanık olması gerekir.

"Bunu yapmayı bırakman gerekiyor."

"Neyi yapmayı?" diye sordu, bir yandan da esmer undan krepi fırlatarak çeviriyordu.

"Sinsi saldırıları. Sana hayır dedim."

"Yaparken hayır demedin ama. Çok ilginç şeyler söyledin, ama aralarında hayır yoktu."

Yanaklarım kızardı, ama bunu elimin tersiyle bir kenara ittim. "O sırada söylediklerim sayılmaz. Kimyamızın yuşması olayı sadece, bundan istifade etmemelisin."

"Niyeymiş o?" Yan tarafına dönüp kendi fincanını eline aldı. "Gülüşüyordu."

"Çıktığın kıza tecavüz etmek gibi bir şey bu."

Kahve ağzından yere fışkırdı. Tann'ya şükür pişen kreplerin tarafına dönük değildi. Öfkeli bir şekilde bana baktı. "Böyle konuşmaya başlama. Komik olduğunu sanıyorsan yanıyorsun. Çıktığım kıza tecavüzmüş, kıcımın kenarı. Bir anlaşmamız var ve bunu sen de biliyorsun. Tek yapman gereken dur demek ve hemen bırakırım. Şu âna kadar, hayır demedin."

"Önceden hepsini içine alacak bir hayır demiştin."

"Anlaşma kuralları böyle söylemiyor. Daha başlamadan beni durduramazsın. Beni gerçekten istemediğini ispatlayabilmek için, ben harekete geçtikten sonra hayır demelisin." Yüzü hâlâ asıktı, ama krepleri yanmaktan kurtarmak için vaktinde döndü. kreplere tereyağı sürdü, kağıt havlu alıp yerdeki kahveyi temizledi. Sonra da sakın sakın tavaya, biraz daha krep karışımından koydu.

"Sorun da bu ya işte! Beynime kısa devre yaptırıp duruyorsun, haksızlık bu. Sanki ben de senin beynine aynı yapılabiliyordum gibi."

"İddiaya girer misin?"

"Öyleyse neden sen kazanıyorsun ve bense kaybediyorum?" diye hayıflandım.

"Çünkü beni istiyorsun, ama sadece inatçılık ediyorsun."

"Hah. *Hah!* Bu mantığa göre, aynı durumdaysak senin beynin de en az benimki kadar kızarmış olmalı, öyle olsa sen her zaman kazanıyor olmazdın. Ama kazanıyorsun, bu da, sen beni istemiyorsun demektir." Tamam, iddialarım bazı boşluklar olduğunu kabul ediyorum, ama onu çürütmek için bütün düşünebildiğim buydu.

Kafasını yana devirdi. "Bekle bir saniye. Soylediklerime göre seninle sevişiyorum çünkü seni istemiyorum, öyle mi?"

Boşlukları hemen görmek ve kelime yüklü bir kamyonu konuşmanın ortasına sürmek konusunda ona güvenebilirim. Buradan nereye çıkabileceğimden emin değildim, o yüzden geriye çark ettim. "Konu şu, nedeni ne olursa olsun, seks istemiyorum. Buna saygı göstermen gerekir."

"Gösteririm. Hayır dersen."

"Şimdi hayır diyorum."

"Şimdi sayılmaz. Sana dokunana kadar beklemek zorundasın."

"Bu aptal kuralları kim koydu?" diye kükredim, sınırdan kontrolü kaybetmişim artık.

Sırıttı. "Ben koydum."

"Ben bu kurallarla oynamıyorum, anlaşıldı mı? Krepleri çevir."

Tavaya göz attı ve krepleri çevirdi. "Kaybediyorsun diye kuralları değiştiremezsin."

"Değiştirebilirim. Eve giderim ve seni de bir daha görmem."

"Eve gidemezsin, seni öldürmeye çalışan biri var."

O var tabii. Sinirimden köpürerek masaya oturdum, bu arada iki kişilik masayı da çoktan hazırlamıştı.

Elinde spatulayla bana doğru geldi ve eğilip dudağıma sıcak bir öpücük kondurdu. "Hâlâ korkuyorsun, değil mi? Bütün bunlar bu yüzden."

Babamı bir daha görene kadar bekle sen. Düşman kampına bilgi sızdırmakla ilgili onunla konuşmam gereken bir-iki şey vardı.

"Evet. Hayır. Önemi yok. Hâlâ geçerli nedenlerim var."

Saçımı karıştırdı, sonra da kreplere geri döndü.

Onunla tartışmanın bir faydası olmadığını görebiliyordum. Bir şekilde, yeniden harekete geçtiğinde ona hayır diyebilecek kadar aklımı başıma toplamam gerekiyordu, ama uyurken üstüme atlamaya devam ederse bunu nasıl yapabilirdim? Düşünecek kadar uyanık olduğumda, artık işi ten geçmiş oluyordu çünkü ona hayır demek istemiyordum.

Mikrodalga fırından jambonu çıkardı, tabaklara bölüşürdü, sonra da yumurta, un ve süttten yapılmış krepleri tabaklara koydu. Oturmadan önce kahvelerimizi tazeledi ve benim için bir bardak su doldurdu, antibiyotik ve ağrı kesici tabletlerini de hazırladı.

İki hapi da aldım, kolum daha iyi olsa da, ağrının bir adım önünde gitmek istiyordum.

Yiyeceklere saldırırken, "Bugün ne yapıyorum?" diye sordum. "Sen işteyken burada mı kalacağım?"

"Yok. Kolunu kullanana kadar olmaz. Seni annemin evine götüreceğim. Ona haber verdim bile."

"Güzel." Annesinden hoşlanmıştım ve yaşadığı o koca Viktorya tarzı evin içini gerçekten görmek istiyordum. "Ailemle istediğim zaman konuşabilirim herhalde, değil mi?"

"Konuşmaman için bir neden aklıma gelmiyor. Sadece görmeye gidemezsin, onların seni görmeye gelmesini de istemiyorum. Böylece katili doğrudan senin yanına getirebilirler."

"Katilin kim olduğunu bulmakta neden böyle hepini zorlaniyorsunuz anlamıyorum. Erkek arkadaşından başkası olamaz."

"Bana işimi nasıl yapacağımı söyleme," diye uyardı. "Devam eden ciddi bir ilişkisi yokmuş. Çıktığı adamları da kontrol ettik, hepsi temiz. Olayı başka açılardan inceliyoruz."

"Uyuşturucu işi ya da buna benzer bir şey değildi" işini nasıl yapacağını söylemekle ilgili kaba yorumu duymazdan geldim.

Başını kaldırıp baktı. "Nereden anladın?"

"*Great Bod's*a geliyordu hatırlarsan. Hiçbir belirti göstermiyordu ve formu gayet iyiydi. Muhteşem olmayabilir yaşamı pahasına olsa havada ters takla atamazdı, ama beşgimli da değildi. Erkek arkadaşın başkası olamaz. Bütün erkeklerle asılıyordu, kıskançlık yüzündendir. Çalışanları sorup bir şey fark edip etmediklerini öğrenebilirim..."

"Hayır. Karışma sen. Bu bir emir. Çalışanlarının hepsini le çoktan görüştük."

Alınmışım, konuyla ilgili tüm fikirlerimi duymazdan geliyormuş gibiydi, tabağımdakileri konuşmadan bitirdim. Tipik erkek işte, bu da hoşuna gitmedi.

"Surat asmayı kes."

"Surat asmıyorum. Konuşmanın hiçbir anlamı olmadığını fark etmek surat asmakla aynı şey değil."

Kurutma makinesi bittiğini haber verdi, o masayı topladım, ben de makineden giysilerimi çıkardım. "Sen yukarı çık," dedi. "Biraz sonra ben de gelip giyinmene yardım ederim."

Krepler dişlerimi yapış yapış yapmıştı, o yüzden dişlerimi tekrar fırçalamaya başladım, o sırada Wyatt yukarı

geldi ve aynanın önünde durup diğer lavaboyu kullanarak o da diş fırçalamaya başladı. Birlikte diş fırçalamak kendimi garip hissetmeme neden oldu. Bunu evli çiftler yapar. Acaba gelecekte her gün dişlerimi burada mı fırçalarım yoksa başka bir kadın benim yerimi mi alır diye merak ettim.

Yere çömelip capri pantolonumu tutarak giymeme yardım etti, ayağımı bacak kısmından geçirirken dengemi sağlamak için bir elimle omzuna tutundum. Fermuarı çekip düğmeyi ilikledi, ardından gömleğini üstümden çıkartıp bityenimi giydirdi ve kopçalarını ilikledi.

Bluzum kolsuzdu, bu da iyiydi elbette, ama bandaj o kadar büyüktü ki, kol yeri içinden ancak geçmesine yetiyordu. Sokmak için kumaşın içinden zorla geçirmesi gerekti, canımın yanabileceğini düşünüp hafifçe irkildim ve Dr. MacDuff'a ilaçlar için içimden teşekkür ettim. Bluzun önünden tepeye kadar çıkan küçük küçük düğmeleri ilikledi, ardından yatağa oturup ayağımı sandaletler için yukarı kaldırdım. Oturmaya devam edip onun giyinmesini izledim. Takım elbise, beyaz takım elbise gömleği ve kravat. Omza asılan tabanca kılıfı. Polis rozeti. Kelepçeleri kemerinin arkasına ilişti. Cep telefonu ön tarafa takıldı. Aman Tanrım, onu sadece izlemek bile kalbimi deli gibi attırmaya yetiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır. Henüz saçımı yapmadın." Saçımı toplamasam da olurdu aslında, bugün çalışmıyordum nasılsa, ama kızışıklığımı hâlâ geçmemişti.

"Pekâlâ." Fırçayı aldı, ben de saçımı arkada toplayıp atkuyruğu yapabilsin diye yan döndüm. Saçımı tek elinde toplayınca, "Neyle toplayalım?" dedi.

"Fırfırlı tokayla."

"Neli toka?"

"Fırfırlı. Sakın bana fırfırlı tokam yok deme."

"Bu kahrolasıca fırfırlı tokenın ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Atkuyruğu yapuğın şeye deniyor!"

"Son zamanlarda saçımı atkuyruğu yapmadım," dedi ifadesiz bir sesle. "Lastik iş görür mü?"

"Hayır! Lastik saç kırıyor. Fırfırlı toka kullanmak zorundasın."

"Nereden bulacağım peki?"

"Çantama bak."

Hâlâ arkamda kıpırdamadan duruyordu. Birkaç saniye tek kelime etmedi, sonra saçımı bırakıp banyoya gitti. Arkı beni göremediğine göre kendi kendime gülümsedim.

"Bu baş belası şey," dedi yarım dakika kadar sonra "neye benziyor?"

"Üzerinde kumaş geçirilmiş bir lastik parçası."

Sessizlik uzadı. Sonunda banyodan elinde beyaz bir fırfırlı tokayla çıktı. "Bu mu?"

Başımı evet anlamında salladım.

Saçımı toplama işlemine tekrar başladı.

"Tokayı bileğine tak," diye talimat verdim. "Sonra da atkuyruğunun etrafına geçir."

Kalın bileği tokamı son sınıra kadar germiştı, ama teoride bir kerede kaptı ve daha fazla gecikme olmaksızın saçımı güzelce atkuyruğu yaptı. Banyoya gidip sonucu kontrol ettim. "Tanrı'ya şükür. Sanırım bugün küpesiz de idare edebilirim, senin için sakıncası yoksa elbette."

Gözlerini devirerek tavana baktı. "Sağ ol Tanrım."

"Alaycı olma. Bu senin fikrindi, hatırlarsan."

Aşağıya inerken arkamdan mırıldandığını duydum: "Seni küçük pislik," ve gene kendi kendime sırıttım. Onda intikamımı alacağımı bilmesi iyiydi, aksi takdirde ne anlamı vardı?

On dört

Bayan Bloodsworth'un evine bayıldım. Ev beyazdı, süslemeler ve kenarlar lavanta rengine, ön kapısı da canlı tonda bir maviye boyanmıştı. Evini bu renklere boyayacak cesareti olan bir kadına herkes saygı duymalı, hatta ondan korkmalıdır. Evin iki tarafını saran veranda geniş ve şirindi, palmye ve eğrelti otlarıyla doluydu. Üstelik doğanın işini ihmal ettiği yerde devreye girip rüzgâr estirmesi için tepeye pervaneler takılmıştı. Çeşitli tonlardaki güller renk cümbüşü yaratıyordu. Koyu yeşil gardenya fundaları, güçlü kökleriyle beyaz tomurcuklar verandaya çıkan geniş balmakların iki yanını kaplamıştı.

Wyatt eve ön kapıdan yürüyerek girecek şekilde park etmedi; garaj yolundan devam edip evin arkasında durdu. Beni küçük bir avluya açılan arka kapıya getirdi, oradan mutfaka girdik. Mutfak stili bozulmadan modernize edilmişti. Annesi bizi orada bekliyordu.

Roberta Bloodsworth klasik anne tiplerine uymuyordu. İnce uzun yapıydı, saçları kısa ve son moda uygun kesilmişti. Wyatt keskin yeşil gözlerini ve koyu renkli saçlarını ondan almıştı. Bayan Bloodsworth artık koyu renk saçlı değildi; saçları beyazlayacağına sarışın olmuştu. Çok erken olmasına rağmen, saat daha sekiz bile değildi, çoktan makyajını yapıp küpelerini takmıştı. Kıyafeti süslü değildi gene de, üzerinde açık kahverengi bir şort vardı, tişörtünü dışına çıkarmış ve ayacağına sandalet giymişti. Ayak parmakları ıftaiye arabası kırmızısına boyalıydı, sol ayak parmağında da yüzük vardı.

Benim tarzımda bir kadındı.

"Blair tatlım, Wyatt vurulduğunu söylediği zaman inanamadım," dedi, tek koluyla beni dikkatlice kucakladı. "Nasil hissediyorsun? Kahve ister misin ya da bir fincan sıcak çay?"

İşte bu kadar, benim de tam annelik yapacak birine ihtiyacım vardı. Kendi anneme izin verilmediğine göre, Wyatt'ın annesi onun yerini alabilirdi. "Çay iyi fikir," dedim şevkle, o da hemen eski usul bir çaydanlığa musluk su doldurup kaynaması için ocağın üstüne koydu.

Wyatt kaşlarını çatı. "Çay istediğini söyleseydin, ben de yapardım. Kahve sevdiğini sanıyordum."

"Kahve severim, ama çay da güzel olur. Bugün kahve içtim zaten."

"Çay insana kahvenin veremeyeceği duyguları verir," diye açıkladı Bayan Bloodsworth. "Sen masaya otur ve hiçbir şey yapmaya kalkışma. Hâlâ sarsıntıyı üstünde atamamışsındır."

"Dün geceki halimden çok daha iyiyim," dedim, bana verilen talimata uyup ahşap mutfak masasında bir sandalyeye otururken.

"Aslında bugün neredeyse normal hissediyorum." Dün gece... kafamla bir sendeleme hareketi yaptım.

"Tahmin ederim. Wyatt sen işine gidebilirsin. O iğrenç herifi yakalaman gerekiyor, bunu da mutfağında dikiler yapamazsın. Blair'i merak etme."

Wyatt gitmeye istekli görünmüyordu. "Bir yere ayrılmam gerekirse, Blair'in burada kalması daha doğru olur," dedi annesine. "İnsanlara fazla görünmesini istemiyorum, bu aralar."

"Biliyorum; bunu daha önce söyledin."

"Kendini fazla zorlamaması gerekiyor, dün o kadar çok kan kaybetti ki."

"Biliyorum; bunu da daha önce söyledin."

"Belki seni kandırıp..."

"Wyatt! *Biliyorum!*" dedi annesi çileden çıkmışçasına. "Benlerin hepsini telefonda konuşmuştuk. Bunadığımı mı düşünüyorsun?"

"Akıllı davranıp itiraz edebildi: "Tabii ki hayır. Ben sadece..."

"Sen sadece aşırı korumacı davranıyorsun. Anlıyorum. Blair ve beni merak etmene gerek yok. Tanrı vergisi sağduyumu kullanıp Blair'e ana caddenin ortasında resmi geçit yaptırmam, tamam mı?"

Wyatt "Tamam," dedi sırtarak, sona bana doğru geldi, elini belime yerleştirmeden önce sırtımda gezdirdi ve yarıda çömeldi. "Ben yokken beladan uzak durmaya çalış."

"Affedersin ama, olanlardan hangisi benim suçumdu?"

"Senin suçun değildi, gene de umulmadık şeyleri üzerine çekme konusunda özel bir yeteneğin var." Elinin yönünü değiştirip omurgamı takip ederek boynumu buldu, başparmağı ile ensemin yanına dokundu, arkasından yüzümdeki alarm ifadesine gülmeye başladı.

"Uslu dur, tamam mı? Gün içinde arayıp kontrol edelim, akşama da gelip seni alacağım."

Beni öptü, atkuyruğumu çekti ve ayağa kalkıp arka kapıya yöneldi. Kapının kolunu tutarak bir müddet durdu ve yeniden annesine baktı, bu sefer polis ifadesini takınmıştı. "Ona çok iyi göz kulak ol, gelecekteki torunlarının annesi o."

"Değilim!" diye çığlık attım, şok içinde geçen kısa bir anın hemen ardından.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi annesi aynı anda.

Kapıya yetiştiğimde çıkmıştı bile. Hızla açıp Wyatt'a baktım: "Değilim! Bu yaptığın çok sinsice, yalan söylediyimi sen de biliyorsun!"

Azabanın açık kapısının önünde durdu. "Dün gece çocuk sahibi olmaktan konuştuk mu, konuşmadık mı?"

"Bizim çocuklarımızı değil!"

"Kendini kandırma tatlım," diye akıl verdi, sonra da arabaya binip uzaklaştı.

O kadar öfkelenmişim ki, her adımın üstüne "Kahretsin!" deyip sertçe basarak *Rumpelstiltskin*" gibi yürümeye başlayınca bir aşağı bir yukarı zıplamak kolumu acıttı elbette, o zaman ben de "Allah Kahretsin! Ayl Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Ay!" diye devam ettim.

Sonra bunu onun annesinin önünde yaptığımı fark ettim ve dehşet dolu bakışlarını ona çevirdim. "Aman Tanrım, çok özür dilerim..."

Oysa lavaboya eğilmiş çatlarcasına gülüyordu. "Keşke kendini görebilseydin! 'Allah Kahretsin! Ayl Kahretsin! Ay!' Keşke bir fotoğraf makinem olsaydı."

Yüzümün ateş gibi yandığını hissedebiliyordum. "Çok üzgünüm..." diye tekrar başladım.

"Ne için üzgünsün? Sence ben hiç 'kahretsin' ya da daha kötülerini demedim mi? Kaldı ki, Wyatt'a kul köle olmayan bir kadın görmek beni memnun ediyor. Herhalde ne demek istediğimi anlıyorsundur. Bir erkeğin arzu ettiği her şeyi elde etmesi doğanın düzenine aykırı, oysa Wyatt hep her istediğini elde etmiştir."

Kolumu tutarak masaya geri döndüm. "Pek sayılmaz, karısı onu boşamadı mı?"

"Wyatt bir kere bile geriye dönüp bakmadı. Ya onun itediği olur ya da hiçbir şey olmaz, Wyatt taviz vermez. Karısı -adı Megan bu arada, ama geçen yıl yeniden evlendi, o yüzden soyadını bilmiyorum- hep onun dediğini yapardı. Wyatt büyük bir futbol yıldızıydı, sanırım Megan'ın gözünü şöhret bürümüşü. Ne kadar zorlu ve pis olursa olsun, NFL göz kamaştırıcı bir iş. Onun fikrini hiç almadı."

* Grimm kardeşlerin masalındaki kötü cüce. Ç.N

dan futbolu bırakmasını anlayamadı, kaldıramadı. Megan hayatta beklediği her şeyden bir anda uzaklaşmıştı. Wyatt onun ne istediğiyle hiç ilgilenmedi. Hep böyle oldu, hiçbir zaman bir kadın için uğraşması gerekmedi. Bu da beni deli ediyor. Sonunda birilerinin ona karşı geldiğini görmek iyi oluyor.”

“Ne kadar iyi olursa olsun,” dedim somurtarak. “Her savaşı kazanıyor gibi duruyor.”

“En azından ortada bir savaş var, karşısındaki direnişin farkında. Söylediği şeye neden bu kadar sinirlendin?”

“Beni durmadan ikna etmeye çalışıyor, bunun bir anlamı olduğundan emin değilim. Ona ‘hayır’ dedim, hiçbir işe yaramadı gerçi, ama rekabeti öylesine seviyor ki, bir boğaya kırmızı pelerin sallamakla aynı etkiyi yaptı. Peki gitmeden önce söylediği şeyi beni sevdiğinden mi, yoksa kaybetmeye dayanamadığı için mi söyledi? Oyumu ikinci olasılık için kullanıyorum çünkü beni sevebilecek kadar tanımıyor. Bunu ona kaç kere söyledim bilmiyorum.”

“Aferin sana.” Çayın suyu kaynamaya başlamıştı, çaydanlıktan ısıklık sesi geliyordu. Ocağı kapatıp fincanlardaki çay poşetlerinin üstüne kaynar suyu dökerken ısıklık yavaş yavaş kesildi. “Çayını nasıl içersin?”

“İki şeker lütfen, sütsüz.”

Benimkine şeker, kendininkineyse şeker ve krema koydu, sonra da fincanları masaya getirdi. Önüme koyduğu fincan için teşekkür ettim, o da karşıma oturdu. Kaşları düşünceli şekilde çatılıyken çayını karıştırdı. “Sanırım onu elinde tutmanın en iyi yolu bu. Senin peşinden koşsun, böylece seni daha çok takdir edecektir.”

“Söyledim ya, bütün mücadeleleri o kazanıyor.” Keyfim kaçmıştı, çayımdan bir yudum aldım.

“Tatlım, ona sor bakalım, başa baş geçen zorlu bir maçı mı, yoksa açık farkla yenmeyi mi tercih ederdi? Son ana

kadar kazananın kim olacağı belli olmayan maçlara ve top kimdeyse onu durdurmak için girilen şu kemik ufalayıcı çalımlara bayılırdı eskiden. Onun için işleri kolaylaşmıştı, senden bir haftada sıkılırdı."

"Bütün oyunları kazanıyor hâlâ. Hiç adil değil. Ben de arada sırada kazanmak isterim."

"Eğer sinsi davranıyorsa, sen daha sinsi olmak zorundasın."

"Atilla'dan daha çok han olmam gerektiğini söylemiş gibi bir şey bu." Birden keyfim yerine geldi çünkü bunu yapabiliyordum. Boynum için verdiğim savaşı kazanamayıp, lirim, ama birbirimize daha denk olduğumuz başka alanlar vardı.

"Başaracağına inanıyorum," dedi Bayan Bloodswort. "Akıllı ve anlayışlı bir genç bayansın; senin yaşında *Graeme Bod's*'ı başarılı hale getirebilmek için öyle de olman lazım. Üstelik de çekicisin. Seninle yatmak için yanıp tutuşuyor, dur, sana tavsiyem ona izin verme."

Çaydan aldığım yudumu boğulmadan yutmayı başardım. Annesine çoktan yattığımı söylemem imkânsızdı. Wyatt dün gece beni eve götürmek için ısrar edince *benim kiler* çoktan olan biteni anlamıştı, ama onun annesine itiraf etmem mümkün değildi.

Suçluluk duygusu içinde konuyu Wyatt ve seks hayatımızdan uzaklaştırıp bana evi gösterip gösteremeyeceğimi sordum. Doğru seçim yapmışım. Sevinçle gülümseyip hemen ayağa kalktı, dolaşmaya başladık.

En iyi tahminle evin en azından yirmi odası vardı. Çoğu sekizgen şekilliydi, hoş görünüyorlardı ama eminim inşa etmek çok zor olmuştur. Salon neşeli, sarı-beyaz tonlardaydı, yemek odasındaki duvar kâğıdı krem rengi ve vespaz çizgiliydi, masa ve sandalyelerse çok koyu ahşaptandı. Her odada belirgin bir renk teması kullanılmıştı. Çok sayıda

Beğenmiş tema bulma becerisine hayranlık duymamak elde değil. O kadar çok seçilecek renk var ki. Evin tamamı Bayan Bloodsworth'un harcadığı emeği ve yaparken içine kattığı sevgiyi açıkça gösteriyordu.

"Gün içinde kendini yorgun hissedip kestirmek istersen bu odayı kullan," dedi; cilalı parke zemini, soluk mor boyalı duvarları ve buluta benzeyen kral yatağın bulunduğu yatak odasını göstererek. "Kendine ait banyosu da var."

İşte o sırada, aldığı yaradan dolayı hâlâ zonklayan kolunu sakındığını fark etti. "Eminim kolunu bir askı ile desteklersek çok daha iyi hissedersin. Tam buna göre bir şeyim var."

Kendi yatak odasına gitti -beyazın tonları kullanılarak dekore edilmişti- ve çok güzel, açık mavi bir şalla geri geldi. Katlayıp benim için rahat bir askı şekli verdi. Gerçekten de kolumdaki dikişlerin verdiği rahatsızlığı biraz hafifletmişti.

Ona ayak bağı olduğuma emindim, günlük rutin işlerini halletiyor olmalıydım. Oysa benim yanında olmamdan memnun görünüyordu, tatlı tatlı konuşmaya devam etti. Birlikte televizyon seyrettik, bir şeyler okuduk. Annemi arayıp konuştum, ona babamın yaptıklarını anlattım. Annem onun aklını başına getirecektir. Öğlen yemeğinden sonra kendimi yorgun hissedip biraz uyumak için yukarı kata çıktım.

Bir saat sonra uyanıp aşağı indiğimde Bayan Bloodsworth, "Wyatt durumunun nasıl olduğunu öğrenmek için aradı," dedi. "Uzanıp dinleniyor dedim, biraz endişelendi. Dün gece ateşinin yüksek olduğunu söyledi."

"Yaralandıktan sonra ateşlenmek normal, üstelik beni çok da rahatsız edecek kadar yükselmedi."

"Bundan nefret ederim, ya sen? Çok sefil bir duygu. Şu anda ateşin yok değil mi?"

"Hayır, sadece yorgunum biraz."

Yarı uyuklarken, Nicole'ü ve Wyatt'ın onun katili hakkındaki fikirlerimi nasıl kestirip attığını düşündüm. Polis olduğu ve herkesi sorguya çekebildiği için, onun hakkında benim bildiğimden daha fazla şey bildiğini nasıl düşünürdüm? Yanılıyordu ve ben de bunu biliyordum.

Yardımcım Lynn Hill'i aradım, evinde buldum. Sesimi duyunca nefesi kesildi. "Aman Tanrım, vurulduğunu duydum! Doğru mu?"

"Sayılır. Kolumu sıyrıp geçti daha çok. Ben iyiyim, aceceyi hastanede geçirmek zorunda bile kalmadım. Gene de Nicole'ü öldüren adam yakalanana kadar ortada görünmemem lazım. Şu işin bitmesini dört gözle bekliyorum. *Great Bod's*ı yarın açarsak, altundan kalkabilecek misin?"

"Tabii, hiç problem değil. Maaşları ödemek dışında her şeyi yapabilirim."

"Onu ben hallederim, sana çekleri gönderirim. Bak sen Nicole'le arada bir konuşurdun."

"Konuşmak zorunda kaldığımda," dedi ifadesiz bir sesle.

Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. "Özel bir erkek arkadaşın bahsetti mi?"

"Her zaman gizemli imalarda bulunurdu. Bence evli erkeklerle birlikte oluyordu, nasıl biri olduğunu biliyorsun. Hep başka kadınların sahip olduklarına gözünü dikerdi. Kısa bir süre için egosunu tatmin etmenin dışında bekâr erkeklerle ilgilenmezdi. Ölünün arkasından kötü konuşmamak lazım ama, tam bir baş belasıydı."

"Evli erkekler. Bu çok mantıklı," dedim. Lynn, Nicole'ün karakterini çok iyi çözmüştü.

Ona hoşçakal deyip Wyatt'ı cep telefonundan aradım. Hemen açtı, merhaba bile demeden "Bir sorun mu var?" diye cevap verdi.

Ölümcul Hata

"Vurulmamdan ve birinin beni öldürmek için uğraşmamasından başka mı demek istiyorsun? Pek yok." Bunu söyleme fırsatını kaçıramazdım. "Her neyse, biraz araştırdım, Nicole'un evli adamlarla görüştüğüne dair bir söylenti dolaşıyor etrafta."

Durdu. "Sana polislerin işine karışmamanı söylemiştim sanıyorum." Sesindeki kızgınlığı kontrol etmeye çalışıyordu.

"Bu durumda o biraz zor gibi. İnat mı edeceksin, yoksa bu ipucunu araştırmayı düşünüyor musun?"

"Evden dışarı çıkmadın değil mi?" Soruma soruyla karşılık verip benimkini cevaplamadı.

"Tabii ki hayır. Buraya güzelce tıkdım kaldım."

"Güzel, orada kal. Ve evet, söylediğini kontrol ettireceğim."

"Erkekler karılarını aldatıklarını kolay kolay itiraf etmezler. Ben araştırayım mı..."

"Hayır! Hayır. Senin hiçbir şey yapmanı istemiyorum, anlaşıldı mı? Bırak bu soruşturmayı biz yürütelim. Bir kere vurulmuş olman yetmiyor mu?" Telefonu kapattı.

Verdiğim ipucunu takdir etmiş gibi bir hali yoktu. Tamam, başıma tekrar bir şeyler gelmesinden korkuyordu, ben de kendimi tehlikeye atmak için can atmıyordum zaten. Gene de etrafa telefon açabilirdim, di mi? Cep telefonumu kullanıyorum, nerede olduğumu ele vermemin imkânı yoktu. Sıradan insanların cep telefonu takip ekipmanları olmaz.

Ayrıca, bir savaşı kazanamıyorsanız eğer, gidip kazanabileceğiniz bir savaş bulun.

On beş

Sonradan dedektiflerin tüm çalışanlarını sorguladı. Lynn'in onlara da evli adam teorisinden bahsetmiş olabileceği aklıma geldi. Wyatt söylediğimi daha önceden araştırıp söylediğini söyleyerek beni üzmemek mi istememişti? Ne sınır bozucu.

Tekrar Lynn'i aradım. "Nicole'ün evli adamlarla görüşme gücüyle ilgili bana söylediklerinden polislere de bahsetti mi?"

"Yok, hayır," dedi. "Birincisi bir şey bildiğim yok; sadece o tipte bir kadın olduğunu söylüyorum. Aslında dedektif bana Nicole'ün kimseyle romantik anlamda görüşme görüşmediğini biliyor muyum diye sordu. Ben de, hayır dedim çünkü bilmiyordum. Sohbate girip baksana, şöyle böyle yapacak birisi miydi, diye sormadı. Sonradan düşünürken birden aklıma geldi, Nicole, *Great Bod*'da hep evli adamlarla flört ederdi. Bilirsin, aslında bütün erkekler aslırdı, ama evli olanların peşinde koşuşunda başka bir şeyler vardı. Onu işbaşındayken sen de gördün, neden bahsettiğimi biliyorsun."

Kesinlikle biliyordum. Nicole her zaman dokunurdu ya, ka düzeltirmiş gibi yapar, kola yavaşça vurur ya da yanından geçerken adamların beline kolunu dolar, illa dokunurdu. Erkekler aptal değildir; Nicole'ün ne ima etmek istediğini çok iyi anlıyorlardı. Adam akıllıysa, bundan hoşlanmazdı da kancasına takılmıyordu. O kadar akıllı olmayanlar ya da yılışık tipler karşılık veriyordu, o zaman *Great Bod*'ın dışında da birbirlerini gördükleri belli olurdu. Binni tavladığı tan sonraysa, Nicole yeni birisini bulmaya hazırlanırdı.

Ölümcul Hata

Ona "Nicole'le çok ilgilenen özel biri dikkatini çekti mi?" diye sordum çünkü ben *Great Bod's* dayken genelde ofis işleriyle meşgul oluyordum, Lynn benden daha fazla-
amı ~~ör~~üyordu "Ne renk araba sürdüğünü de biliyorsan harika olur."

"Bir düşüneyim. Son zamanlarda değildir çünkü çoğunlukla devamlı müşterilerimiz geliyordu, onlar da Nicole'e karşı temkinli davranırlardı. Birkaç ay önce Nicole'ü erkekler ~~tuvaletinden~~ çıkarken gördüm, yüzünde öyle ukala bir ifade vardı ki, bir güzel tokatlamak istedim. İki-üç dakika sonra da erkek müşterilerimizden birisi çıktı, ben de yüznumarada iş pişirdiklerini düşündüm."

"Neden bana söylemedin?" diye cırladım. "Kaçına tek-meyi hemen basardım!"

"Bunu yapabilir miydin? Yüznumarada iş pişirdikleri için?"

"Erkekler tuvaletindeydi. Yakalanmamış olmalarına ~~nam~~ıyorum."

"~~Umursadığını~~ sanmıyorum. Kabinlerden birisinin için-
deydiler muhtemelen. Belki de adama saksofon çalıyordu, ama bu onun tarzı değil. Benim tahminim Nicole hep alan ama hiç vermeyen tarafı."

"Adamın ismini hatırlıyor musun?"

"Ezberimde yok. Fazla sık gelmezdi, hatta o günden sonra bir daha geldiğini sanmıyorum. Düzenli gelenlerden biri değildi; bir aylık ödedi ve birkaç kere gelip idman yaptı, sonra da üyelikini yenilemedi. Adını görsem tanırım ama. Üyelik ~~yenileyenler~~ için ayrı bir dosya tutuyor musun?"

"Kağıt üstünde değil. Bilgisayarda kaydı vardır gerçi. Gü-nün geri kalanı için ne yapmayı planlıyordun. Polisleri arayıp ~~bulacağım~~" -özellikle kendi polisimi- "seninle *Great Bod's* da buluşup bilgisayardaki dosyaları taramak isteyebilir-ler."

"Tamam, buralardayım. Dışarı çıkacak olursam da, cebimden bulursun."

"Peki, seni tekrar arayacağım."

"İlginç bir konuşmaya benziyordu," dedi Bayan Bloodsworth, yeşil gözleri ilgiyle parlayarak. Kulak misafiri olmamış gibi davranma gereği duymadı. Ne de olsa onun da aynı odada oturuyordum.

"Umarım. Şimdi, Wyatt bir kez daha suratıma telefonu kapatmazsa..."

"Telefonu suratına mı kapattı?" Şimdi yeşil gözleri alevdi. "Ona bundan daha iyi terbiye vermiştim. Ben onun kulağını çekerim..."

"Ay hayır, yapmayın! Şimdi düşünüyorum, belki de onu tekrar aramasam daha iyi olacak. Dedektif MacInnes'i arayacağım." Dedektifin kartını bulup üzerindeki numarayı aradım.

Cevap verdiğinde neşeyle, "Merhaba, ben Blair Mallory," dedim.

"Bir saniye bekleyin Bayan Mallory, hemen Teğmen'i..."

"Hiç gerek yok. Sizinle konuşsam da olur. Şöyle bir durum var, biraz önce yardımcım Lynn Hill'le yarın *Grant Bods* tekrar açıldığında benim yerime bakması hakkında konuşurken... yarın tekrar açılıyor, değil mi? Şu çirkin tan bant tamamen kalktı?"

"Ah, sorup size geri döneyim..."

"Boş verin. Sonra kendim öğrenirim. Her neyse, Lynn bana Nicole'ün evli erkeklerle ilgilendiğinden bahsetti. Bilirsiniz işte, rekabet, başka kadınların sahip olduklarını elinden alma isteği. Lynn kendisini sorguya çeken dedektife bundan bahsetmediğini çünkü o sırada aklına gelmediğini söyledi. Sonradan olan biteni tekrar düşünürken, Nicole'ün davranış tarzı yüzünden bunun pek muhtemel olduğu sonucuna varmış."

"Aaa..." tekrar araya girmeye çalıştı, ama ona aldırma-
dan konuşmaya devam ettim.

"Lynn ve ben ihtimalleri konuşuyorduk, Lynn birkaç ay
önce, Nicole'ü bir adamla erkekler tuvaletinde yaparken,
şey birbirlerini yaparken yakalamış. Adam *Great Bods*'a sa-
dece birkaç kez uğrayıp sonra da geri gelmediği için adını
hatırlayamıyor ama ismi görürse tanıyacağından emin. İs-
terseniz, sizinle *Great Bods*'da buluşup kaydını yenilemeyen
üyelerimizin bilgisayardaki listesini inceleyebilir. Takip
edebiliyor musunuz?"

"Evet," dedi, kendini artık söylediklerime daha çok
vermiş, ilgili bir şekilde.

"Güzel. Buradan bir ipucu çıkabilir. Bu adamdan bir
şey çıkmayabilir, ama Nicole'ün evli erkeklerden hoşlandı-
ğını bilmek olayların yönünü değiştirebilir, değil mi?"

"Kesinlikle." Şimdi sesi neredeyse neşeli çıkıyordu.

"Lynn'in numarası clinizin altında değilse, buyrun."
Numarayı hemen söyledim. "Sizden haber bekliyor. Evde
bulamazsanız bu da cep telefonu." Çabucak bir numara
daha verdim. Cıvı cıvı "İyi günler dedektif," dedim, karşı-
dakinin düşünmeden gevelediği cevabından sonra kapattım.

"Etkileyici," dedi Bayan Bloodsworth, kulaktan kulağa
sıtarak. "Çok iyi aptal sarışın taklidi yapıyorsun, ama o
kadar hızlı bilgi verdin ki, adamın hepsini yazabildiğini
sanmıyorum."

"O zaman arar," dedim umursamaz bir havayla "ya da
başka biri arar."

Elbette ki beş dakika bile geçmeden başka biri aradı.
İyi. kuzmuştu, "Davayla ilgili bildiğin şeyler varsa beni ara.
Adamlarımı değil," dedi sertçe.

"Telefonu iki kere suratıma kapatan sen değil misin?
Ne olursa olsun seni bir daha arayacağımı sanmıyorum."

Büyük Kanyon kadar derin bir sessizlik oldu aramızda. Sonra da "Ah, sıçtık," diye homurdandı, tıpkı hiç suphesiz kabalık yaptığını anlayan ve tükürdüğünü yalayıp özür dilemesi gereken birisi gibi. Sadece bu da değil, kendisine daha iyi bir terbiye verdiğini düşünen annesinin yanında olduğumu biliyordu. Ufacık tefecik bir savaştı, fakat pusuya düşmüştü ve ben de bundan büyük zevk almıştım.

Sonunda içini çekti. "Özür dilerim. Bir daha asla suratına kapatmayacağım, söz veriyorum."

"Özrün kabul edilmiştir," dedim uzatmadan. "Şimdi, Lynn yarın *Great Bod's*u açabilecek mi?" Yere düşene tekme atmanın bir anlamı yok, haksız mıyım? Kazanan ben olmuştum, bir yetişkin gibi konuyu kapatabilirdim.

"Yüzde doksan ihtimalle açabilir."

"Güzel. Arabam hâlâ önünde mi duruyor?"

"Hayır, çantandan anahtarları aldım ve bu sabah evinin önüne çektiirdim. Tamamen güvende."

"Anahtarları ne zaman aldın?" diye merak içinde sordum, aldığını görmemiştim bile.

"Geçen gece. Sen derin uykudaydın."

"Evde her şey yolundaydı umarım, kırık pencere filan yoktu değil mi?"

"Devriye memuru kontrol edip her yerin ve tüm pencerelerin hâlâ kilitli olduğunu ve görünürde kurşun delikden olmadığını söyledi."

"Çite tırmanıp arka taraftaki cam kapılara da bakmış mı?"

"Bütün kapılara baktım dedi. Biraz bekle, iç hattan çağdırıp özellikle o kapıya bakmış mı diye sorayım." Telefonu bıraktı ve birkaç dakika sonra geri geldi. "Simmons çite tırmanmak zorunda kalmamış, dış kapıyı açıp içeri girmiş."

Sırtımdan aşağı bir ürperti geçti. "Dış kapıyı her zaman kilitlenm." Parmaklarım ahızeeye yapışmıştı. "Kilitli bıraktığımdan eminim."

"Kahretsin! Oraya hemen şimdi birisini gönderiyorum. Sen bir yere ayrılma."

"Sanki başka bir şey yapabilirmişim gibi," dedim iğneler bir tonda. Birbirimize çok kibarca hoşçakal dedik, böylece kimse öbürünü suratına kapatmakla suçlayamayacaktı. Arkasından son gelişmeleri Bayan Bloodsworth'a anlattım. İşte o zaman Siana aklıma geldi. Bugün benim evime gidip kıyafetlerimi getirmesi gerekiyordu. Ya korkunç bir tesa-düfle, kilidi açan kişi içerideyken -kilit sadece içeriden açılabilirdi- o da eve girdiyse? Siana sarışındı. Benden biraz daha uzun boyluydu fakat Nicole'ün katili bunu bilemezdi. Bendekileri olur da kaybedersem diye, kardeşimde evin anahtarları duruyordu.

Kıyafetleri almaya gün içinde ne zaman gittiğini bilmi-yordum; belki sabah ilk iş olarak veya öğlen tatilinde gitmiş ya da bunun için akşam işten çıkmayı beklemişti - ama o kadar geç bıraktığını sanmam çünkü çantayı vermek için Wyatt ile buluşması gerekiyordu ve bazı günler akşam se-kiz, dokuza kadar çalıştığı olurdu.

"Sorun nedir?" diye sordu Bayan Bloodsworth, yüzümü inceleyerek.

"Kardeşim," dedim, zayıf bir sesle. "Bugün benim için bir çanta hazırlayıp Wyatt'a verecekti. Wyatt konuşurken bundan söz etmedi, belki onu benimle..."

Onu benimle karıştırmış olabilirler, aman Tanrım!

Hayatımda etmediğim kadar içten dua ederek Wyatt'ı aradım. Telefona cevap veren sesi ihtiyatlıydı. "Siana'nın eve gidip kıyafetlerini getirecekti," dedim çabukça. "Bu-gün ondan haber aldın mı?"

"Sakin ol," dedi ses tonunu beni rahatlatmak için de-ğiş-tirerek. "Siana iyi. Çantayı sabah ilk iş olarak getirdi."

"Tanrı'ya şükür! Oh, şükürler olsun!" Yaşlar gözlerimi yakıyordu. "Hatırladım da... o da sanşın ve ölçülerimiz

tutuyor; katil aramızdaki farkı ayırt edemez." Bu daha önce aklıma gelmediği için dehşet içindeydim, homurdlandım. Küfürden anladığım kadarıyla, Wyatt da benzerliği düşünmemişti, en azından bu açıdan. İkiz gibi benzemediğimiz için bizi tanıyanlar asla birbirimize karıştırmazlar, ama yüzeysel bakınca, dikkatsiz bir gözlemci için...

Polis olduğu için sormak gereği duydu: "Dış kapıya Siana açık bırakmış olabilir mi?"

Akan gözyaşlarımı elimle sildim. "Onu arayıp sorarım, ama böyle bir şey yapması için sebep göremiyorum."

"Ben ararım. Ona sormam gereken başka sorular da var. Sana da bir şey daha sormam gerekiyor. Alarm sistemin kurulu mu?"

Ağzımı açınca cevap otomatikman çıktı, "Elbette," ama hemen arkasından hatırladım, geçen cuma günü evde araba kiralama şirketinin adamını kapıda beklemiş, araba gelince de fırlamıştım. Kapıyı kilitlediğimi hayal meyal hatırlıyorum, ama alarmı kurduğuma dair hiçbir anı yoktu.

"Çalışmıyordu," dedim sonunda. "Tabii Siana bu sabah çıkarken kurmadıysa. Şifreyi o da biliyor."

"Peki, ben hepsini buradan hallederim. Sen sakin ol, biraz da şansın yardımıyla seni birkaç saat içinde almış olurum."

"Tamam." Alarmı çalıştırmayı unuttuğum için kafama ütulemediğine sevinmiştim. Aklım hangi cehennemdeydi? Ah tabii, kumsal. Uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum.

Katil, hafta sonu herhangi bir zamanda eve girip kendi evindeymiş gibi benim dönüşümü bekleyebilirdi, ama bunu yapmamıştı. Belki de evi bir süre gözledikten sonra arabamın hiç orada olmadığını görüp başkasında kaldığını düşünmüştü. Ama *Great Bod*'a geri döndüyse arabamı görebilir ve önünde sonunda arabamı alacağımdan, oranın beni beklemek için en uygun yer olduğuna karar verebilirdi.

Planı doğru çıkmıştı üstelik, bir noktaya kadar, hayatta olmam tamamen şans eseri idi. Peki sonraki adımı ne olabilir? Hayır, bir saniye – dün geceki planın işe yaradığını düşünmüş olabilirdi, yere düşmüştüm, o da kalıp kontrol etmemişti. Beni öldürdüğünü sanmıştır. Gece on haberlerinden öyle olmadığını anlamıştır – hatta o zaman bile anlamamış olabilir. Hastaneler artık dışarıya eskisi gibi bilgi vermiyor. Polis dün gece elindeki kâğıtları kapalı oynayıp önce Wyatt'ın beni güvenli bir yere kapatmasını beklemiştir – sanki yatağı güvenliymiş gibi, her neyse. Sabah haberlerindeyse benim hastanede tedavi gördükten sonra taburcu olduğumu söylenmiştir.

Öyleyse bundan sonraki hareketi ne olabilirdi? Belki de şu anda evimdedir, beni bekliyordur. Ya da sadece etrafı kolaçan edip içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordur. Cam kapılar en iyi ihtimaldi, hem çit de kapıları kurcalarken filan görülmesine engel olabilirdi.

Gene de bu aptalca olurdu. Güvenlik şirketinin amblemi ön camımda alenen görülüyordu. Alarmin çalışır vaziyette olup olmadığını anlamasının imkânı yoktu, işini şansa bırakmamıştır, eğer kafatasının içinde bir beyin varsa elbette.

Bayan Bloodsworth endişeli bir şekilde Saina'nın iyi olup olmadığını sorarak dikkatimi çekmeyi başardı, böylece düşüncelerimden sıyrıldım. "Evet, iyiymiş," dedim ve son gözyaşı damlasını da sildim. "Çantamı bu sabah erkenden hazırlayıp Wyatt'a vermiş. Wyatt onu arayıp alarmı çalıştırıp çalıştırmadığını öğrenecek."

Büyük ihtimalle çalıştırmıştı. Eve girdiğinde sistem kurulu olmasa bile, Siana evi güvenceye almadan oradan ayrılmazdı. Alarm çalmaya başlamadığına göre de, evime izinsiz kimse girmemişti. Katil içeride beklememişti. Çiti atlayıp cam kapılardan içeriye görmeye çalışmış olabilir,

ama perdeleri iyice çekmiştim. En ufak bir şey bile görmesi imkânsızdı. Her şey yolundaydı.

Rahatlayarak, zihnimden derin bir oh çektim.

"Wyatt'ın buraya kaçta geleceği hiç belli olmaz," dedi Bayan Bloodsworth. "Ben akşam yemeğimizi hazırlama başlıyorum. Yemeği bizimle yemek için vaktinde gelebilir se, ona bir şeyler ayırıp sıcak tutarım."

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum, bir şeyler olduğunu umarak, bütün gün oturan birilerinin bana hizmet etmesini beklemek tuhaf gelmeye başlamıştı.

"Tek elle mi?" dedi ve güldü. "Masayı hazırlamak başka bir şey gelmiyor aklıma. Mutfaka gelip bana arkadaşlık etmen yeterli. Evde yalnız olduğum için çok fazla yemek pişirmiyorum. Pek anlamı yok, di mi? Akşam yemeğinde sandviç yiyorum, kışsa bazen hazır çorba içerim. Paylaşacak kimse yoksa yemek çok sıkıcı bir şey."

Onu mutfaka giderken takip ettim ve bir sandalye çekip masaya oturdum. Resmi bir yemek odası da vardı elbette, bütün Viktorya tarzı evlerde olduğu gibi, ama Bloodsworth öğünlerinin çoğunun bu masada yendiği anlaşıyordu. "Biraz sıkılmış gibisiniz. *Great Bod's*a yeniden üye olmayı düşündünüz mü? Harika yeni programlarımız var."

"Aklıma geldi, ama bu işlerin nasıl olduğunu bilirim. Bir şeyi yapmayı düşünmekle gerçekten yapmak birbirinden farklı şeyler. Bisiklet kazasından sonra, korkarım biraz kabuğuma çekildim."

"Yaralandığınızda sizinle kim ilgilendi?"

"Kızım Lisa. Sefil bir durumdu. Koprucük kemiği durumu zaten yeterince kötüydü, bir de üstüne kaburga – ne büyük ısırap. Canım yanmadan hareket edemiyordum ve rahat bir pozisyon bulamadığım için sürekli kıpırdanıp duruyordum. Sol elim hâlâ biraz zayıf, ama egzersizle"

yapıyorum ve normale döndüm sayılır. Altı ay! İyileşmenin bu kadar uzun sürmesi saçmalık, bu da yaşımı ortaya çıkarıyor galiba.”

Homurdandım. Pek elit bir ses çıkmadı ama, ne demek istediğimi karşı tarafa anlatmışım. “Benim de köprücük-köprüğimden birisi kırıktır, lisede, amigo kızlar takımındayken oldu. Sonraki seneye hazırlanmak için çok sıkı çalışmam gerekmişti. Şansıma takım basketbol oyunlarında piramit oluşturmuyor ya da havaya sıçrayan hareketler yapmıyordu, öyle olsaydı başaramazdım. Altı ay bence iyileşmek için kısa bir süre.”

Gülümsedi. “Amuda kalkmıyorum ama, değil mi? Sen yapmıyordun.”

“O zamanlar ben de yapmıyordum. Yapamazdım, omzum yükü taşıyamıyordu.”

“Hâlâ amuda kalkabiliyor musun?”

“Tabii. Ve havada ters takla, yanlamasına takla atıyorum, havada bacaklarımı iki yana açıyorum. Haftada en az iki gün jimnastik yapmaya çalışırım.”

“Bana da nasıl amuda kalkıldığını gösterebilir misin?”

“Neden olmasın? Denge, güç ve çalışma meselesi. Başlamadan önce, hafif ağırlıklar kaldırarak kolunuzu ve omuzunuzu güçlendirmeniz lazım. İhtiyacınız olan en son şey düşüp başka bir tarafınızı da kırmak.”

“Anlaştık,” dedi hararetle.

“Tek elle de amuda kalkabiliyorum,” dedim, biraz bölünerek.

“Yapabilir misin?” Ocaktan başını çevirip mavi şala asılı duran yaralı koluna dikti gözlerini. “Şimdi olmaz, yapamazsın.”

“Bence mümkün, daha güçlü olduğum ve ben de sağ elimi güçlendirdim için sağ elimin üstünde amuda kalkıyorum.”

Zaten sol elimi hep arkamda tutarım, böylece sallanıp dengemi bozmaz.”

Domuz pirzolası, yeşil fasulye, patates püresi ve krakerler hazırlandığında konuşmanın ana konusuydu buydu, ikimiz de amuda kalkıp kalkamayacağımı görmek için ölüyorduk. Bayan Bloodsworth hayır deyip durdu, dikişler yeniydi ve çok kan kaybetmişim, bu yüzden kendimi daha fazla yaralama tehlikesini göze almamalıyım, bunun gibi şeyler işte. Bense amuda kalktığımda, kalan kanın beynime gideceğini ve böylece bayılma ihtimalimin düşük olduğunu iddia ediyordum.

“Zayıf düşürün ama.”

“Kendimi güçsüz hissetmiyorum. Dün gece biraz sarılmıştım, bu sabah daha iyiydim ve şimdi de kendimi gerçekten iyi hissediyorum.” Söylediğimin doğruluğunu ispat etmek için gerçekten amuda kalkmam gerekiyordu.

Bayan Bloodsworth sanki beni durdurmak istiyormuş ama bunu nasıl yapacağını bilemiyormuş gibi etrafımda dolaşarak duruyordu, aynı zamanda merak ettiğinden de eminim. Sol tarafımdaki askıyı çıkarttık. Bugün kolumu biraz daha oynatabiliyordum ama tam uzatmam mümkün değildi. Bu yüzden kolumu arkama getirip bağlamama Bayan Bloodworth yardım etti. Aniden gelen dâhice bir fikirle de, şalı kalçalarımın ve kolumun etrafına dolayarak sağlamlaştırdı.

Masanın öbür tarafına, fırından uzağa geçtim, yemek odasının geniş girişini kullanabilecektim, bu da yeterince büyük bir alan demektir. Eğildim, dirseğimi sağ dizime dayayarak elimi yere koydum, ağırlığımı kolumun üzerinde dengeleyip yavaş yavaş kıvrılarak ayaklarımı yerden kaldırmaya başladım.

İşte arka kapıdan içeri girdiği sırada Wyatt'ın gördüğü manzara buydu. Kendimizi o kadar kapıtmıştık ki, arabanın yaklaşmasını duymamıştık bile.

"Aman Tanrım!" dedi, kelimeler ağzından gümbürdeyerek çıkıyordu, annesiyle ikimizi yerimizden hoplattı.

Bu da hiç iyi olmadı tabii, çünkü dengemi kaybettim. Sallanmaya başladım, beni Bayan Bloodsworth yakaladı, Wyatt masanın üstünden atlayıp nasıl olduysa ayaklarımı tuttu, böylece beni düşmekten kurtardı. Sonra da kaslı ve güçlü kollarını belime dolayıp nazikçe ayağa kaldırdı.

Konuşmaya başladığında nezaketinden eser kalmamıştı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye kükredi, yüzü sinirden kırmıştı. Sonra da Bayan Bloodsworth'a döndü. "Anne, onun aptalca bir şeyler yapmasına engel olman gerekiyordu, yardım etmen değil!"

"Sadece nasıl yapılacağını gösteriyordum..." diye başladım.

"Sadece ne yaptığını gördüm! Allah aşkına Blair, vurulalı yirmi dört saat bile olmadı! Çok kan kaybettin! Söyler misin, bu koşullarda amuda kalkmanın nasıl bir makul açıklaması olabilir?"

"Yaptığıma göre o kadar da imkânsız değilmiş demek ki. Eğer dengemi bozmasaydın hiçbir şey olmayacaktı." Dikkat çekecek kadar yumuşak bir tavrıla konuşuyordum, onu korkutmustuk çünkü. Neler hissettiğini anlıyordum. Koluna vavaşça vurdum. "Her şey yolunda. Neden oturmuyorsun, sana içecek bir şeyler getireyim. Buzlu çay? Süt?"

"Bir şeyin yok," dedi annesi, yatıştırıcı bir sesle. "Biraz korktuğunu biliyorum, ama gerçekten her şey kontrolümüz altındaydı."

"Kontrol altında mı? Sen... o..." geveleyerek sustu ve başını iki yana salladı. "Blair burada evde olacağından daha güvende değil. Kırk bir boyun da kurşun kadar öldürücüdür. Anlaşıldı, onu yarın banyodaki lavaboya bağlayıp bütün gün benim evimde bırakmak zorunda kalacağım."

On Altı

Herhalde söylememe gerek yok, akşam yemeği pek neşeli geçmedi. Biz Wyatt'a kızgındık, o da bize. Gerçi bu iştahımı kaçıramadı; kaybettüğim kanı yeniden tedarik etmem lazımdı, bilirsiniz işte.

Mutfağın toplanmasına yardım ettikten sonra ayrılırken annesinin bana sarılarak "Tavsiyemi dinle tatlım, sakın onunla yatma," diye bizi uğurlamasının da kendisini iyi hissetmesine faydası olmadı.

Alaycı bir edayla "Tanrım, sağ ol anne," deyince kimse onu takmadı.

"Size tamamen katılıyorum," dedim, annesine.

Bana "Yarın geri gelecek misin?" diye sordu Bayan Bloodsworth.

Wyatt, "Hayır," diye tersçe yanıt verdi, soru ona sorulmuş olmasa da. "Birbirinizi kötü etkiliyorsunuz. Tıpkı söylediğim gibi onu yarın banyoya zincirleyeceğim."

"Seninle gitmek istemiyorum," dedim, kaşlarımı camp Wyatt'a bakarak. "Annenle kalmak istiyorum."

"Ne yazık. Benimle geliyorsun, işte o kadar!" Sağ bacağımla güçlü eliyle sıkıca tuttuğu gibi arabaya doğru sürükledim.

Evine kadar arabada konuşulmadı, ben de bu arada son öfke gösterisinin ne anlama geldiğini tekrar tekrar düşündüm. Onun açısından, bizim değil. Bizim neyimiz olduğunu biliyordum, öyleyse üzerinde düşünmenin bir anlamı yoktu.

Onu korkutmuştum. İlk anda sandığım gibi anlık bir korku değildi bu, beklenmedik şeyler karşısında insan nasıl irkilirse öyleydi, iliklerine kadar; Wyatt korkudan taş kesilmişti.

İşte bu kadar, basit. Gözünün önünde vurulmama şahit olmus, hemen ertesi gün beni şehirdeki en güvenilir yer **duğunu** düşündüğü annesinin evine saklamıştı. Yorgun bir günün ardından eve girdiğinde beni kendimi zorlarken, ona göreysen boynumu kırmaya ya da yeni dikişlerimi patlatmaya çalışırken bulmuştu.

Benimi görüşüme göre, yetişkin birisinin dilediği özür dilerinin yolunu açar. Eğer o özür dileyebiliyorsa, ben de diyebilirim.

"Affedersin," dedim. "Seni korkutmak istememiştim, ayrıca sana karşı birlik olmamamız gerekirdi."

Bana düşünceli gözlerle baktı ve cevap vermedi. Tamam, anlaşılan özürleri kabul etmekte benim kadar istekli değildi. Onemsememeye çalıştım, ne de olsa ters davranması bana değer verdiğini gösteriyordu. Sadece cinsel dürtülerin ya da şu rekabetçi yanının etkisi altında hareket **liyordu**. Üstüne kalıcı bir ilişki kurmamıza yetecek kadar bana değer verip vermediği hâlâ havadaydı, ama en azından bu işte tek başıma değildim.

Evine varmadan az önce, "Bunu bir daha asla yapma," diye **veveledi**.

"Neyi?" dedim, hayretler içerisinde. "Seni korkutmayımı, yoksa sana karşı başkalarıyla işbirliği yapmayı mı? **Amuda** kalkmamdan bahsediyor olamazsın, çünkü hayatımı nasıl kazandığımı biliyorsun. Biliyorsun değil mi? Her hafta **gimnastik** yapıyorum. *Great Bod*'ın müşterileri beni **tenman** yaparken görüyorlar, böylece ne yaptığımı bilimden emin oluyorlar. İşler açısından iyi."

"Kendini öldürebilirdin," diye homurdandı. O zaman **ahında**, erkeklere özgü bir şekilde, kendisini korkutan bu **rumdan** istifade etmeye çalıştığını fark ettim.

"Wyatt, sen bir polissin, bana mesleğimin ne kadar tehlikeli **lduğunu** mu öğretmek istiyorsun?"

"Ben teğmenim, devriye değil. Tutuklama yapmıyorum, trafikte araç durdurmuyorum ya da gizli görevle uyuşturucu alışverişini denetlemiyorum. Tehlikede olanlar sokakta devriye gezenler."

"Şu anda yapmıyor olabilirsin, ama bir zamanlar yaptın. Sonuçta akademiden teğmen olarak mezun olmadın." Biraz durdum. "Ya hâlâ devriye polisliği yapıyor olsaydın ve ben de işinin tehlikesini bahane edip bir şeyler kopartıyorsa çalışsaydım, ne yapardın?"

Garaj yoluna sapıp arabayı garaja park ederken bir şey söylemedi. Garajın kapısı arkamızda kapanırken isteksizce "Sana bunun benim işim olduğunu ve elimden geldiği kadar iyi yapacağımı söyledim. Bunun, senin vurulduğunun ertesi günü annemin mutfağında amuda kalkmaya çalışmanla hiçbir ilgisi yok," dedi.

"Haklısın," diye onayladım. "Fark etmene sevindim. () yüzden seni kızdıran şeyden uzaklaşma, böylece işlenimi nasıl yürüteceğime dair ilgisiz tartışmalara girmemiş oluruz."

Benim tarafıma gelerek kapımı açtı, arabadan çıkması yardım etti, arka koltuktan Siana'nın eşyalarını koyduğu çantayı aldı ve içeriye girdik. Sonra da çantayı yere atıp kollarını belime doladı, uzun ve ateşli bir öpücük için beni kendine doğru çekti.

Tehlike çanları geç de olsa çalmaya başladığında, onun öpüşüne hevesli hevesli karşılık veriyordum. Nefes nefese geri çekilmeyi başardım. "Beni öpebilirsin, fakat seks yapamayız. İşte bu kadar. Bana dokunduktan sonra söyledime göre geçerli."

"Belki de sadece öpmeyi planlıyordum," diye homurdandı ve beni tekrar öptü.

Tabii, Napoléon da Rusya'ya tek günlük bir gezi için girmişti. Gerçekten beni kandırabildiğini mi düşünüyor?

Beni dizlerimi dolaşana ve ayak parmaklarımı kıvrılana kadar öptü, sonra da suratında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beni bıraktı. Pantolonundaki sertlik fark edilemeyecek gibi değildi neyse ki, böylece ben de kendimi iyi hissettim.

"Lynn dosyalarındaki adamın ismini bulabildi mi?" diye sordum. Belki de bu soruyu çok önce sormam gerekirdi, ama şu amuda kalkma meselesi bizi bir süreliğine konuşturulmayan bölgeye atmıştı. Bu konuyu hallettiğimize göre artık bilmek istiyordum.

"Henüz değil. MacInnes ismi buldukları zaman beni arayacak, önden biraz hazırlık çalışması yapmış. Lynn'in bilgisayarla ilgili bazı sorunları var."

"Ne sorunu? Neden aramadı? Bu tür programları nasıl kullanacağını biliyor, sorun nedir öyleyse?"

"Bilgisayar çökmüş."

"Ay, olamaz. Bilgisayar çökemez. Yarın açmamız gerekiyordu. Yarın *arıyoruz*, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Cinayet yerini incelemeyi bitirdik ve şu çirkın sarı bant da kalktı." "Çirkın sarı bant" derken ufak bir sözlü tınak işareti kullanmıştı. Anlaşılan MacInnes ona -ve tüm bölüme- aramızda geçen konuşmayı kelimesi kelimesine aktarmış.

Aldırmazlıktan geldim. "Bilgisayar," dedim aceleyle.

"Bilgisayardan anlayan elemanlardan birini gönderdim. Ne yapılabilir bir baksın. İşten çıkmadan önce son durum buydu, o zamandan beridir de bir şey duymadım."

Cep telefonumu çıkarıp Lynn'i cebinden aradım. Cevap verdiğinde pek akli başında değil gibiydi. "Blair, başka bir bilgisayar bulmamız lazım. Bunun içine şeytan girmiş."

"Şeytan girmiş de ne demek?"

"Tuhaf tuhaf şeyler yapıyor. Anlayamadığım bir dilde konuşuyor, en azından o dilde yazıyor. Abuk sabuk şeyler. İngilizce bile değil."

"Bilgisayarcı polis ne diyor bu işe?"

"Kendisini vereyim söylesin."

Bir-iki saniye sonra bir adam telefonu aldı ve "Bilgisayarınız iyice çökmüş, ama hepsini olmasa da dosyalarınızın çoğunu kurtarabildim. Programlarınızı başka bir bilgisayara tekrar yükleyeceğim. Ancak ondan sonra ne kadarını kurtardığımızı anlarsınız. Yedek var mı?" dedi.

"Yok, ama gerekiyor dersiniz bu gece oraya bir tane gönderebilirim. Neden çökmüş?"

"Bilgisayar bu, çöker," dedi neşeli neşeli. "Şu anda etrafındaki anlamsız yazıların dışında tamamen kilitlenmiş vaziyette. Fare çalışmıyor, klavye çalışmıyor, hiçbir şey çalışmıyor. Gene de üzülmeyin. Tekrar başlatıp -üç keredir kilitleniyor- şu dosyaları çıkaracağız."

"Bu gece yeni bilgisayar lazım mı?"

"Zararı olmaz," dedi.

Kapatıldıktan sonra, Wyatt'a durumu anlattım. Sonra da ofis malzemesi satan büyük mağazalardan birisini arayıp ne istediğimi söyledim ve kredi kartı detaylarımı verdim. Siparişi hazırlamalarını, bir polis memurunun uğrayıp alacağını söyledim. Wyatt çoktan kendi telefonundan alma işini organize ediyordu. Lynn'i arayıp yeni bilgisayarın yolda olduğu haberini verdim. Artık bilgisayar-gurusu polisin sübirini konuşturmasını beklemekten başka yapabileceğimi bir şey yoktu.

"Şu son birkaç bin doları harcamayı planlamıyordum," diye homurdandım. "Ama en azından vergiden düşebileceğim."

Kafamı çevirip bakınca Wyatt'ı sınırtırken buldum. "Bu kadar komik olan nedir?"

"Sensin. O kadar hoppasın ki, ağzından işle ilgili şeyler duyarak komik geliyor."

Duyduklarım karşısında dehşete kapılmıştım, öylesine hayretler içerisindeydim ki, ağzımın açık kaldığına eminim. "Hoppa mı?"

"Hoppa," dedi kararlı bir şekilde. "Pembe bir çekicin var. Eğer bu hoppalık değilse, başka ne olabilir bilmiyorum."

"Hiç de değilim! Kendi işyerim var ve yaptığım işte de iyiyim! Hoppalar bunu yapamazlar, başkalarının kendi işlerini halletmesini beklerler." Öfkeden kontrolü cidden kaybetmek üzere olduğumu hissediyordum çünkü aşağılanmaktan nefret ederim ve hoppa diye tanımlanmak kesinlikle aşağılanma olsa gerek.

Belimi iki eliyle sardı, hâlâ sırtıma devam ediyordu.

"Seninle ilgili olan her şey hoppa. Saçımdan üzerinde deniz kabukları olan sandaletlerine kadar her şey. Halhalını hiç çıkarmıyorsun, ayak parmaklarının ojesi seksi pembe ve sütyeninle külotun birbirine uyuyor. Bir külâh dondurmaya benziyorsun, her yerini yalayabilirim."

Hadi canım, ben de insanım; şu yalama kısmının biraz dikkatimi dağıttığını kabul ediyorum. Kafamı toplayıp tartışma konusunu hatırlayabildiğimde —en azından ben tartışıyordum, oysa anlaşılan eğleniyordu— beni tekrar öpmeye başlamıştı. Daha ne olduğunu anlayamadan boynumda gezinip ısırmağa başlamıştı bile, irademin kalmadığını hissediyordum. Bir kez daha. Hemen oracıkta, mutfakta külotumu ve kontrolümü kaybettim. Bunun olmasından nefret ediyorum. Daha da kötüsü, bitikten sonra iç çamaşırlarımı tekrar giymek için onun yardımına ihtiyacım vardı.

"Yeni bir listeye başlıyorum," dedim arkasından kızgın kızgın, o ukala bir tavırla bavulumu yukarı çıkarmaya başlamıştı bile. "Üstelik bu seferkini annene göstereceğim."

Durdu ve omzunun üstünden bana baktı, gözlerinde uyanık bir ifade vardı. "Annemle seks hayatımızı mı konuşacaksın?"

"Senin nasıl küstah bir *üçkağıtçı* olduğunu konuşacağım!"

Sırttı ve başını salladı, sonra da "Hoppa," deyip yukarı çıkmaya devam etti.

"Sadece bu da değil," diye arkasından bağırdım, "evde tek bir çiçek bile yok ve burada olmaktan içime sıkıntı geldi!"

"Yarın sana bir çalı alırım," diye omzunun üzerinden cevap verdi.

"Doğru dürüst bir polis olsaydın, yarın burada olmam için sebep kalmazdı!" İşte buyrun. Bunun altından kalksın bakalım, tabii kalkabilirse.

Aşağıya geldiği zaman takımını çıkartmış, kotunu ve beyaz gömleğini giymişti. Bu arada ben de bir not defteri bulup evin en güzel odasındaki büyük deri koltuğa kaykılmışım ve televizyonun kumandası da kolumdaki askıda duruyordu. *Lifetime* kanalı açıktı.

Televizyona bakıp acıyla yüzünü buruşturdu, sonra da bana baktı. "Koltuğumda oturuyorsun."

"Lambaya yakın. Işık lazım bana."

"Bunu daha önce de tartıştık. Bu benim koltuğum." Bir niyeti olduğunu belli ederek bana doğru yaklaştı.

"Eğer kolumu acıtorsan, ben de..." Pes ettim ve beni yukarı doğru kaldırırken tiz bir çığlık attım. Sonra da beni kucagındayken koltuğa oturdu.

"İşte," dedi, burnunu boynumda gezdirirken. "Şimdi ikimizin de koltuğu var. Uzaktan kumanda nerede?"

Hâlâ askının içinde, Tanrı'ya şükür ve orada da kalacak. Sağ elimde kalemle defteri tutarken, bir yandan da boynuma yaptığına aldırmamaya çalışıyordum. En azından şu

an için emniyette sayılırdım, mutfak faslından sonra bu kadar çabuk hazır olabileceğinden kuşkuluydum. "Biraz önce buradaydı," dedim, içtenlikle etrafıma bakarak. "Yastığın arkasına düşmüş olmasın?"

Kontrol etmesi gerekti, böylece kucağından kalktum, o da yastığın arkasına bakmak için ayağa kalktı. Koltuğun etrafını dolaşip iyice aradı, sonra da ters çevirip kumanda koltuğun içine düşmüş olabilir mi diye inceledi. Gözlerini kısıp bana baktı. "Blair. Kumandam nerede?"

"Buradaydı diyorum!" dedim kızgın kızgın. "Doğruyu söylüyorum!" Tekrar ediyorum, yalan söylemiyordum. Beni kaldırıana kadar kumanda oradaydı.

Ne yazık ki, Wyatt bir polisti ve saklanabilecek yerleri iyi biliyordu. Askıma gözlerini dikti. "Ver onu bana, seni sinsi şey."

"Sinsi mi?" Bir yandan da geri geri gidiyordum. "Ben de sadece zararsız bir hoppa olduğumu sanıyordum."

"Zararsız olduğunu hiç söylemedim." Bana doğru bir adım attı, ben de dönüp koşmaya başladım.

Aslında iyi bir koşucuyumdur, fakat onun bacakları daha uzun ve sandaletlerle iyi koşulmuyor, böyle olunca kovalamaca fazla uzun sürmedi. Beni kolumdan yakaladığında kıkırdıyordum, sonunda kumandayı saklandığı yerden çekip çıkardı.

Beysbol seyretmek istedi tabii. Benimse beysbolle hiç ilgim yoktur. Bildiğim kadıyla, beysbolde amigö kızlar yok, bu yüzden oyun hakkında hiçbir şey öğrenmedim. Futbol ve basketbol biliyorum, ama beysbol kendini beğenmişlerin sporu gibi duruyor, öyleyse onunla hiçbir işim olamaz. Gene de ikimiz de büyük koltukta oturduk, o maç seyrederken ben de onun kucasına yayılmış vaziyette listemi yapmaya devam ettim. Listemde hoşuna gitmeyen

bir madde görüp homurdandığı zamanların dışında, o kendi işine baktı, ben de benimkine.

Listem bittikten sonra canım sıkılmaya başladı –bu aptal oyun ne kadar sürecek daha?– ve uyum geldi. (Oma hemen oracıktaydı, kolu sırtıma destek veriyordu, ben de kıvrılıp uyumaya başladım.

Uyandığımda beni yukarı kata taşıyordu. Aşağıdaki ışıklar sönük olduğuna göre, sanırım yatma zamanı gelmişti. Esneyerek “Bu gece duş yapacağım,” dedim, “ve yeni bir sargı gerekli.”

“Biliyorum. Duşa girmeden önce her şeyi hazırladım.”

Gazlı ve steril bezleri hazırladı, sonra da dikkatlice kaba sargıları kesip çıkardı, tam dikişlerin üzerine yapışan bezleri gelinceye kadar – lafin gelişi değil, gerçekten yapışan. Biraz dikkatlice çektiirdikten sonra, duşa girmeye ve suyun bezi dikişlerden ayırmasına izin vermeye karar verdim.

Wyatt duşu açtı böylece su ısınmaya başladı, önce beni arkasından da kendisini soydu. Onunla seks yapmanın konusundaki kararım düşünülürse –bu kararın onu ne kadar durdurduğu tartışılır ya– belki de çıplakken bir araya gelmek iyi fikir olmayabilir, ama işin aslı bunu seviyordum. Hem de çok. Onu çıplak görmek hoşuma gidiyordu, ben çıplakken bana baktığını görmekten de hoşlanıyordum. Bana dokunuşunu seviyordum, sanki elinde olmadan yapıyormuş gibiydi. Memelerimi avcunun içine almasını; pacmaklarını meme uçlarımda gezdirmesini seviyordum. Boynumu keşfettiğinden beri göğüslerime fazla ilgi gösteriyordu, ama boynumla beni memnun etmek için, memleirimleyse kendisi için ilgilendiğinden eminim. Onları beğeniyor ve bunu belli de ediyordu.

Duşa girince vücutlarımız ıslak ve kaygan hale geldi, üstelik kolumdan gazlı bezi çıkartabilmesi için birbirimize iyice yaklaşmıştık, böylece göbeklerimiz birbirine değdi.

yavaşça karşılıklı hareket etmeye ve tensel bir su dansı yapmaya başladık. Aletini yeniden kaldırmasına yetecek kadar zamanın geçtiğini fark ettim ve aceleyle "Seks yok!" diye bağırdım. Önemi yokmuş gibi güldü ve beni yıkamaya başladı. Neden önemi olmadığını kısa sürede anladım. Bakın, denedim. Gerçekten denedim. Beni yıkarken dokunduğu bütün o yerler ya da bu kadar uzun sürmesi için hazırlıklı değildim.

"Surat asma," dedi, sonrasında ben aynanın önündeki sandalyede oturur, o da kolumu çok daha makul bir yöntemle sandalarken "Bana karşı koyamaman hoşuma gidiyor."

"Üzerinde çalışıyorum," diye homurdandım. "Henüz pek başarılı değilim."

Adıuyduğumu çözdü ve fırçaladı, aslında fırçalama kısmını kendim de halledebilirdim. Dışımı fırçalamayı beceriyorum, değil mi? Ama kendisi istedi, ben de izin verdim. Cilt bakımını rutinimi yaptım, sonra da yatağa giymeyi düşündüğüm beli bağcıklı pantolon ve dar tişörtümü sordum Homurdanarak, "Onlara ihtiyacın olacak sanki," dedi ve beni kucığına alıp olduğum gibi, yani çıplak halde yatağa taşıdı.

Zavallı Dedektif MacInnes, evde Wyatt'la birlikte geçen uzun saatler boyunca onu tamamen unutmuştum. Wyatt tam yatakta yanuma uzanırken telefon çaldı, daha bir kere çalmandan ahizeyi eline almıştı bile. "Bloodsworth. Buldunuz mu?" Bana bakarak "Dwayne Bailey. Sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Bir seksen boylarında, iriyarı ve kılılı bir adamın görünüşü aklıma geldi. "Onu hatırlıyorum," dedim. "Epilasyona ihtiyacı vardı."

Gördüğün adam olabilir mi?"

Görsel algılama yeteneğim gerçekten çok iyidir, kafamda Dwayne Bailey'i, Nicole'un arabasının yanında dururken tanıdığını gördüğüm adamla karşılaştırabildim. "Yü-

zünü tanımama imkân yok, ama bedenleri aşağı yukarı uyuyor. Bir seksen boylarında ve hafifçe toplu. Biraz ters bir adamdı, sanki aniden sinirlenebilirmiş gibi." Bunu hissetmiyorum çünkü diğer düzenli üyelerimizden birisiyle alakasızlık makinesini yüzünden kavga etmişti. Anlaşılan acele vardı ve diğerinin hareketlerini tamamlamasını beklemeye fikrinden pek hoşlanmamıştı.

"Yeterince iyi. Yarın onu görmeye gideriz," dedi Wyatt. "MacInnes, ne kadar uyuyabilirsen uyu."

"Bailey'i bu gece neden yakalamıyorsunuz?" diye kızgınca sordum. Nicole'ü öldüren ve bana ateş eden adamı bulmuş olma ihtimalleri var, onu hemen yakalamayı düşünmüyorlar mı?"

Bir yandan ışığı söndürüp yorganın altına girerken "Adamı öyle hemen tutuklayamayız," dedi, "elimizde olası cinayet sebebi yok, üstelik kentteki hiçbir yargıç arama emrini imzalamayacaktır. Onu sorguya çekeceğiz, bakalım neler dökülecek. İşte soruşturmalar böyle yürür tatlım, insanlarla konuşarak."

"Bu sırada adam da, masum hoppalara ateş ederek etrafta dolaşabilir. Tabloda yanlış bir şeyler var."

Wyatt kıkır kıkır gülüp saçımı karıştırdı ve beni yanına yerleştirdi. "Masum olduğunu da söylemedim hiç."

Onu yandan cımcıkledim. "Bir düşünsene," dedim heyecanlanmış gibi yaparak. "yarın bu zamanlarda, kendi yatağında olabilirim."

"Fakat olmayacaksın."

"Neden?"

Tekrar güldü. "Çünkü bu hoppa kendi başına giyinemiyor bile."

On yedi

Ertesi sabah kolumu biraz daha oynatabiliyordum, yavaşça elbette. Wyatt aşağıda kahvaltayı hazırlarken saçımı ve dişlerimi fırçaladım, sırf ona yapabildiğimi göstermek için üstüme bir-iki şey bile giydim. Kıyafetlerimi dolapta, onunkilerin yanında asılı buldum. İkimizin giysilerini böyle yana yana görünce içim bir tuhaf oldu. Dün gece çantamı yukarı taşıdığımda içindekileri de boşaltmış olmalı, çünkü bunu yapan kesinlikle ben değildim. İç çamaşırlarımı aradım, onları beklediğim gibi tıksınılmış değil, giysi çekmecelerinden birine aynı benim yapacağım gibi, düzgünce katlanıp konulmuş buldum. Adamın kendince bir derinliği var.

Kendi çamaşırlarının nasıl durduğunu görmek için çekmecelerin geri kalanına da baktım, düzenli biri olduğu ortadaydı. Tişörtleri katlanmış ve düzenlice istif edilmişti, boxerları katlıydı ve çorapları eşleştirilip kaldırılmıştı. İç çamaşırlarında olağandışı hiçbir şey yoktu, sade erkeklerin kullandığı sıradan şeyler. Bu da hoşuma gitti, çünkü kendine aşırı özen gösteren iki insanın ilişkisi ayna zamanından çalabilir. Birinin normal olması lazım.

Görünüşüme düşkün olduğumu kabul ediyorum. Birazcık. Genç de eskiden, genç bir kızken olduğum kadar değil, sanırım yaşımla ilerledikçe görünüşümü konusunda kendime biraz daha güvenmeye başladım. Tuhaf değil mi? Ön altı yaşımıdayken –kabul edelim insanın vücudunun ve güzelliğinin zirvede olduğu bir yaş– saçımı ve makyajımı yapmak için saatler harcardım, kıyafetlerin birini çıkarıp ötekini giydim, yeterince güzel göründüğümünden emin olamazdım çünkü. Şimdi otuz oldum, on altı yaşındaki kadar güzel görünmediğimi bilmeme rağmen, kendimden

daha eminim. Cildimi nemli tutmak artık çaba gerektiriyor. Kilomu kontrol altında tutabilmek için çılğınlar gibi idman yapıyorum. Önemli biriyle çıkacağım zaman ya da normalden daha resmi bir işim olduğunda makyajım ve kıyafetimle hâlâ çok uğraşıyorum, ama çoğu zaman sıkıntıya girmiyorum. Biraz rimel ve dudak parlatıcısı, hepsi o kadar.

Gerçi kıyafetlere hâlâ düşkünüm, yalnızca doğru kombinasyonu bulabilmek için sahip olduğum her parça kıyafeti üstümde deneyebilirim. Bazı günlerse hangi renk iç çamaşın giyeceğime karar veremem. Bugün mavi günü mü, yoksa pembe mi? Ya da kırmızı? Siyah? Beyaz da olabilir.

Bugün de öyle bir gün. Önce ne giyeceğime karar vermem gerekli, iç çamaşının rengini belirleyen odur. Beyaz pantolonun içine koyu iç çamaşını olmaz, haksız mıyım? Kendimi renkli hissediyordum. O yüzden sonunda maviyemiş renkte bir şort seçtim, pembe askılı tişörtle kırsını takım yaptım. Bu arada, tişörtlerimin askıları kalındır, sütyen-askısı-ortada tarzına katlanamıyorum. Pejmürdelikten başka bir şey değil bence. Her neyse, pembe tişört içine koyu renkte bir şey giymemem demektir, bu da pastel iç çamaşını anlamına geliyor. En uygun seçeneğin pembe olduğu ortada, ama belki de fazla ortada.

Wyatt yatak odasının kapısında belirdi. "Niye bu kadar uzadı? Kahvaltı hazır."

"Hangi renkte iç çamaşını giyeceğime karar veriyorum."

"Aman Tanrım," dedi ve çıktı.

Sarı! İşte bu! Sarının pembeyle iyi gittiğini düşünmeyebilirsiniz, ama takım soluk sarı renkte ve pembenin içinde hanka duruyor. Benden başka kimse göreceğinden değil -Wyatt dışında, hâlâ sütyenimi tek başıma takmayı beceremiyorum çünkü- ama bu takım bana kendimi dün bahsettiği döndürme külahı gibi hissettirdi. Belki bu onun aklına yine yalamayı getirir.

Yemek bekliyordu, o yüzden dikkatlice külotumu ve portumuyu giydim, Wyatt tişörtümü ve sütyenimi giymeme yardım edene kadar dolabından onun düğmeli gömlekle-
ninden birisini aldım. Ayağıma sandaletleri geçirdim –bun-
ların bağcıklarında mavi-yeşil boncuklar vardı– ve aşağıya
indim.

Mutfaka girince göz ucuyla beni süzdü. “Sandalet ve
gömleklerimden birini seçmek mi yarım saatten fazla aldı?”

“Şort da giyiyorum.” Görsün diye gömleğin kenarını
yukarı kaldırdım. “Geri kalanı için bana yardım etmen ge-
rekiyor.” Masaya oturdum, içinde yumurta, sosis ve kızar-
mış kepek ekmeği olan tabağı ısıtıcıdan çıkartıp önüme
yerleştirdi. Ziyafeti küçük bir bardak portakal suyu ve kah-
ve tamamlıyordu. Önümdekilere dalarken “Buna alışmaya
başlıyorum,” dedim.

“Hiç yemek pişirmiyor musun?”

“Elbette pişiriyorum, bana bu kadar sık servis yapılma-
na alışkın değilim sadece. *Great Bods* çok erken açıldığı
için ancak yolda bir şeyler atıştırarak vakit buluyorum.”

“Orayı sen mi açıp kapatıyorsun?” Kendi tabağını alıp
karşıma oturdu. “Günlerin uzun oluyor demektir.”

“Sabah altıdan akşam dokuzaya kadar. Ama her gün ikisi-
ni de ben yapmıyorum. Lynn ile aramızda hallediyoruz;
ben geç çıkacaksam salonu o açıyor ya da tam tersi. Hafta-
da bir gün, pazartesi ben açıp kapatıyorum, böylece
Lynn iki günlük hafta sonu tatili yapıyor. Tüm çalışanların
iki gün tatili var, ama dağınık halde. Yoga derslerinin her
gün verilmemesi gibi uygulamalar bu yüzden.”

“Neden pazartesi? Lynn iki gün hafta sonu tatili istiyor-
sa neden cumartesi yapmıyor?”

“Cumartesi en yoğun olduğumuz gün de ondan, pa-
zartesiye işler durgun. Nedenini bilmiyorum, güzellik salon-
larında da aynı şey geçerli. Çoğu pazartesi kapalı olur.”

Bana bu bilgiyle ne yapacağını bilemezmiş gibi baktı. Polis olduğuna göre, böyle şeyleri bilmek işine gelir diye düşünüyor insan. Ya günün birinde çılgın bir kuaförü ya kalaması gerekirse? Günlerden pazartesiye, dükkana hiç gitmeyerek zaman tasarrufu yapabilir.

"Zaten," dedim, konuyu değiştirerek, "neden kendini giyinme zahmetine soktum ki bugün? Nasıl olsa ben banyoya zincirleyeceksin. Umarım ayrıntıları düşünmüşsündür, orada olmanın hemen fark edilen avantajlarını bir kenara bırakırsak, merak ediyorum; nasıl yemek yiyeceğim?"

"Sandviç yapıp buz kutusuna koyarak yanında bırakabilirim." Gözlerinde kahkahanın parıltısı görülüyordu.

"Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben banyo yemem. İğrenç, yiyeceğine atlamak için sabırsızlanan banyo bitlerini düşünsene."

"Uzun bir zincir yaparım, böylece kapının dışında durabilirsin."

"Ne kadar yumuşak kalplisin. Uyarmadı deme, canım ne zaman sıkılsa, başım belaya girer."

"Banyoda ne tür bir belaya bulaşabilirsin ki?"

Hemen aklıma bir-iki şey geldi, ama bunları onunla paylaşma gereği duymadım. Gene de yüzümün ifadesinden bir şeyler okumuş olmalı ki, başını iki yana salladı. "Fikir cazip geliyor, ama bütün gün seni tek başına bırakmam mümkün değil."

"Öyleyse annene gidiyoruz, değil mi?"

"Korkarım öyle. Annemi bu sabah çoktan aradım bile."

"Ve çok çabuk parladığın için özür diledin, umarım."

"Evet, özür diledim," dedi, yorgun bir halde. "Sana bunu kaydedip versem iyi olacak, böylece ne zaman ihtiyaç hissedersen çalabilirsin."

Bence bu özür dilemenin ruhuna tamamen aykırı, bunu ona da söyledim. "Teoride öyle," diye cevap verdi ve tarımada umduğum kadar avantajlı duruma geçmediğimi bildirdi.

Bu sefer mutfağı toplamasına yardım ettim. Kolumu oynatırken çok dikkatli davranıyordum, ama yavaşça hareket ettirmeye başlamanın ve idman yapmanın zamanı gelmişti. Sonra da yukarı çıkıp hazırlandık, yine sanki aynı şeyi yıllardır yapıyormuşuz gibi yakın ve rahat bir havadaydık. Sarı sutyen hoşuna gitti, şortumu indirip aynı renkteki külotumu da görmek için ısrar etti. En azından bahanesi buydu. Külotumun içine kayan eli gerçek niyetini ortaya çıkardı. Yemin ederim, bu adam seks delisi.

Hemencecik "Hayır!" dedim; göz kırpmaya, cımcık, hafif bir vuruş ve parmağının beni ayak uçlarıma yükselten yoklayışı sonunda elini geri çekti.

Of, kahretsin. Kalbim hızla çarpıyor ve ateşim çıkmış gibi hissediyordum. Bütün gün annesinin evinde azmış halde dolaşmak zorundayım şimdi de.

Ondan öcümü aldım. Diz çöktüm ve çömelirken fermuarına tatlı bir öpücük kondurdum. Hafifçe sarsıldı ve bacaklarını saçımın içinden geçirdi. "Bir düşünsene," diye kedi gibi mırıldandım, "pantolonun yolunun üstünde olmasa nasıl hissederdin?" Eli gerildi ve bedeninin titrediğini hissettim.

Ayağa kalktım ve çabucak "Takat üstünde ve senin de işe gitmen gerekiyor," dedim.

"Çok çirkin bu yaptığın," diye homurdandı, gözleri ateş gibiydi.

Böylece ödeştik. Bütün gün azmış halde gezeceksem, sen de gezersin."

"Bu gece çok ilginç geçecek," dedi düşünceli düşünceli, bir yandan da kıyafetlerini düzgünce yerleştirirken.

“Geçmeyebilir de. Senden hızlı hareket etmeye başladım,” dedim, kendimden hoşnut bir şekilde.

“Öyleyse, tek yapmam gereken ensene daha hızlı ulaşmak.”

Bayan Bloodsworth’un evinde olaysız bir gün daha geçirdim. Lynn’le konuştum, bilgisayarlarla ilgili son gelişmeleri anlattı, ayrıca artık açık olduğumuza göre dönen müşterilerimizin sayısını verdi. Söylediğinde çok hoşuma gitti, daha birkaç yavaş hafta geçiririz diye bekliyordum. Anlaşılana ağırlık odası doluydu, bütün *cardio* makineleri kullanıyordu ve neredeyse herkes iyi olup olmadığını sormuştu. Nicole’ün ölümüyle ilgili söylenenlerse, “Onu pek umursamazdım, fakat bunu hak etmemişti,” yorumundan, “İlişki şaşırmadım,” denilmesine kadar değişiyordu. Müşterilerden birisi, salon üç günlüğüne kullanıma açık olmadığı için üyelisinin uzatılmasını istemiş. Lynn’e üyeliği dört gün uzatmasını söyledim. Her toplulukta bir baş belası mutlaka vardır. Kim olduğunu öğrendiğimde şaşırmadım. Şehrin kendini çok ayrıcalıklı sanan kalantorlarından birisiydi. Ne yaparsa yapsın hoş görülüyordu. Zar zor.

Annemi arayıp ona son gelişmeleri anlattım. Adamın masum olma ihtimalini düşünerek, Dwayne Bailey’in ismini vermedim. Bilgisayar felaketinden bahsettim, o da bana kendi makinelerindeki sorunları sıraladı. Annem emlakçılıkta işinde, bütün kayıtlarını evdeki küçük ofisindeki bilgisayarda tutuyor. Anlaşılana bütün elektronik eşyalar annemle karşı direnişe geçmişlerdi. Bir haftadan az bir sürede, yazıcısı hurdaya çıkmış, fotokopi makinesi tamire gitmiş ve bilgisayarın iki kez ufak çapta çökmüş. Üç aylık vergi beyannamelerini hazırlama işinin tam ortasında ve sinirleri son derece bozuktu. Benim vurulmamın da pek faydası olduğu söylenemezdi.

Onu yatıştırarak sesler çıkardım ve durumum hakkındaki gelişmelerden haberdar edeceğime söz verdim. Wyatt'ı sordu, sanıyorum bu da doğal, adam kızını alıp evine götürmekte ısrar etmişti. Ondan hoşlanmış. Ateşli birisine benzediğini söyledi. Çıplak hali gözümün önüne geldi hemen, onunla aynı fikirdeydim.

İşlerimle ilgileniliyor ve aile cephesi de halloldu, Bayan Bloodsworth'la birlikte olaysız bir gün daha geçirmeye razıydık. O bir süre çiçek bahçesiyle ilgilendi, bense ihtiyatlı davranıp dışarı çıkmadım. Nicole'ün katilinin, Bayan Bloodsworth'un evinin önünden arabayla geçerken benim otları yolmakta olduğumu göreceğini sanmam, ama Wyatt olayın kapandığından emin olana kadar hiç risk almaya niyetim yoktu. Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatan bir kolum vardı ve çok da acıyordu.

Kitap okudum. Televizyon izledim. Saate baktım. Fikir çok cazip gelse de Wyatt'ı aramadım. Eminim yeni bir şey çıkarsa beni arayacaktır, öyleyse rahatsız etmenin bir anlamı yoktu.

Kaslarımı harekete alıştırmak için hafif yoga hareketleri yaptım. O sırada Bayan Bloodsworth içeri geldi, yaptıklarım ilgisini çekmişti. Üstüne rahat bir şeyler giyerek idman tengerini çıkardı, yanıma yere koydu. Ona bazı temel yoga hareketleri gösterdim, kaslarımızı gevşettik. Böylece öğle yemeği zamanına kadar oyalandık.

İki civarı Wyatt aradı. "MacInnes ve Forester bu sabah Dwayne Bailey ile, karısının yanında görüştüler. Anlaşılan kadın da adamın onu aldattığından şüpheleniyormuş. Aile kavgaası çıkıp şiddetlenmiş. Bailey daha fazla dayanamayıp suçunu itiraf etmiş; anlattığı hikâyeye göre, Bayan Bloodwin onu ihtiyacı olan parayı vermezse olanları karısına söylemekle tehdit ediyormuş, adam da onu vurmuş. Şu anda gözaltında."

Birden rahatlayınca gücüm tükendi, arkaüstü kanepede devrildim. "Şükürler olsun! Bu kaçma-saklanma işinde hoşlanmıyorum. Öyleyse eve gidebilirim. *Great Bod'a* geri dönebilir miyim? Her şey bitti mi?"

"Öyle gözüktüyor."

"Benim dış kapımı açan da o muymuş?"

"Bunu yaptığını kabul etmiyor. Ayrıca sana ateş etmiş de inkâr ediyor, akıllıca bir davranış tabii. İyi bir avukat Bayan Goodwin'in cinayetinden ikinci derece ile kurtulmasını sağlayabilir, ama seni vurduysa bunu önceden tasarlamış demek ki ve otomatikman daha uzun bir hapis cezası alır."

"Ama ispat edebilirsiniz, değil mi? Balistik ve diğer şeylerle."

"Aslında edemiyoruz. İki farklı silah kullanılmış. Bayan Goodwin'i öldürmekte kullandığı silahı bulduk, ama seni vuran kurşunun kalibresiyle uyuşmuyor. Bu da kullandığı ikinci silahı bir yerlere atı demektir, fakat silah olmadan suç kanıtlayamayız."

Bu hiç hoşuma gitmemiştir, sanırım resmi bir intikam filan istiyordum. Eğer beni vurmaktan hüküm giymeseyse, bu ceza almadan kurtulması gibi bir şeydi. Onun, Wyatt'ın bahsettiği şu daha uzun hapis cezasını almasını istiyordum.

"Kefaletle serbest bırakılır mı?"

"Olabilir. İş ortaya çıktığına göre, artık tanığı öldürmüş sine gerek kalmadı, haksız mıyım?"

Haklıydı, gene de adamın ortada serbest dolaşmasını hoşnut değildim. Kendini kaybedip başladığı işi bitirme gerektiğine karar verebilirdi.

"Eğer yardımı olacaksa," dedi, "adam katil ruhlu bir manyak değil. Karısı onu aldatıldığını öğrenmesin diye uğraşan çaresiz biri sadece; ardından da cinayetten hüküm giymemek için çaresizce uğraşmış olmalı. Şimdi ikisi de olup bittiğine göre artık çaresiz değil. İşbirliği yapıyor."

Tamam, bunu anlayabiliyordum. İnsan sadece olmamış bir şeyden korkar, olduktan sonra tek yapabileceğiniz onunla başa çıkmayı öğrenmektir.

"Annemlere söylesem olur mu?"

"Elbette. Nasılsa bu gece televizyonda gösterirler, yarın da gazetelerde çıkar."

"Ne güzel haber," dedi Bayan Bloodsworth, ona Dwayne Bailey'den bahsedince, "Gündüzleri senin arkadaşlığını özleceğimi. Sanırım *Great Bods*'a kaydolacağım; kazadan beri ne kadar sıkılmışım da, farkında bile değilmişim."

Annemi arayıp ona iyi haberi verdim, sonra Siana'yı aradım, arkasından Lynn'i. Ona ertesi gün işe döneceğimi söyledim, ama sabah salonu açmasını istedim. Kolumu daha iyi kullanıncaya kadar, hiçbir şeyi aceleyle yapmam söz konusu değildi.

Wyatt'ın beni annemlere götüreceğini düşündüm, mantıklı olan buydu. Kendi kendime giyinmeyi becerene kadar annem beni bir-iki gün şımartır ve ondan sonra da her şey normale döner.

Biraz normallik için kendimi hazır hissediyordum. Neredeyse bir haftadır tüm hayatım altüst olmuştu, her şeyin yoluna girmesini istiyordum. Anlaşılan artık bir sevgilim vardı, onu kontrol altında tutmaya çalışacaktım. Wyatt'ın işleri biraz karıştıracakı kesindi ama şu tehdit meselesi ortadan kalktığına göre gerçek hayatın rutinine dönebilir, yaşamızda gerçekten kalıcı bir şeyler var mı, yoksa olan her neyse kimyalarımızın uyuşmasından ibaret de zamanla önüp gidecek mi anlayabilirdik.

Durum iyiye gidiyordu. İlişkimizde yeni bir döneme başlamak için sabırsızlanıyordum: tekdüze bir dönem.

On sekiz

Kendimi kafesinden çıkmış bir kuş gibi hissettim. Özgürlüğüm sadece kırk sekiz saattir sınırlanmıştı, fakat bana çok daha uzun gelmişti. Hâlâ her şeyi kendi başıma yapamıyordum, ama artık en azından hareketlerim kısıtlı değildi. İstedğim yere gidebilirdim; içeride durmak zorunda değildim; arka kapılardan gizlice girmek zorunda değildim.

Wyatt beni almaya geldiğinde, "Özgürüm, özgürüm, özgürüm," diye şarkı söylüyor, bir yandan da arabaya doğru disko hareketleriyle gidiyordum. Dünkünden daha geç bir saatte gelmişti; güneş neredeyse batmak üzereydi, demek ki sekizi geçmişti.

"Pek değil," dedi, beni arabaya sokup emniyet kemeri mi bağlarken.

"Pek değil de ne demek?" diye bağırdım. Bağırdım çünkü o sırada arabanın etrafından dolaşıyordu ve bağırmam beni duymazdı.

"Bana hâlâ zayıf görünüyorsun," dedi direksiyona geçerken. "Kendi başına giyinemiyorsun, saçını yıkayamıyorsun ve iki elin direksiyonda araba süremiyorsun."

"Sürerken *sen* de iki elini direksiyonda tutmuyorsun," diye yüzüne vurdum.

"Zorunda da değilim, ben usta bir sürücüyüm. Sen de gilsin."

Homurdandım ama beni kışkırtmaya çalışmasına aldırmadım. "Her şeye rağmen başta annemlere gitmedim; tek sebebi de senin Dwayne Bailey'in beni orada arayacağı söylemendi, kendimi olduğu kadar onları da tehlikeye atmak istemedim. Dwayne Bailey tutuklandığına göre, beni

araması için hiçbir sebep kalmadı. Öyleyse annemlere gidebilirim."

"Bu gece olmaz."

"Neden olamayacağını bilmek istiyorum!"

"Seni götürmeyeceğim çünkü."

"Bu gece yapacak işlerin mi var? Annem beni almaya gelebilir."

"Aptal numarası yapmayı bırak artık. Beni kandıramazsın. Tam olmanı istediğim yerdesin ve orada da kalıyorsun."

Tepemin taşı gittikçe atıyordu. "Canın ne zaman istese oynayabileceğin bir seks nesnesi değilim ben. Dönmem gereken bir hayatım var. Yarın işe gitmem lazım."

"Yarın işe gidersin, ama şimdi benimle eve geliyorsun, annelere değil."

"Bunun hiçbir mantığı yok! Bir şey çıkar da işe gitmen gerekirse ne olacak? Sizi her an göreve çağırabilirler, haksız mıyım?"

"Olabilir, ama olay mahalline fazla çağrılmıyorum. Benim dedektifler bu işe yarıyorlar."

"Yarın beni işe kimsenin götürmesine gerek yok. Arabam otomatik vitesli ve emniyet kemerini de tek elle takabiliyorum. Arabayı mükemmel sürebilecek haldeyim ve lütfen şu iki-el-direksiyonda konusunu açma gene." Wyatt beni tutmaya ne kadar kararlıysa, ben de gitmeye o kadar kararlıydım. Daha önce farklı davranmıştım, ama bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünüyordu pişkin pişkin, fazla ileri gitmeden ona haddini bildirmem gerekiyordu artık.

Bir süre suskun kaldı; ardından fısıldar gibi, "Benimle birlikte olmak istemiyor musun?" diye sordu. Beni zayıf tarafımdan yakalamıştı.

Ağzım açık ona bakakaldım. Kendime engel olmayı fırsat bulamadan, "Elbette istiyorum," diye ağzımdan kaçmışım; tabii hemen arkasından aklım başıma geldi, "Bekadar alçak ve sinsi olabildiğine inanmıyorum. Kadınlar kullandığın taktiği bana karşı kullandın!" dedim kızgın bir edayla.

"Fark etmez, kabul ettin ya." Zafer kazanmış gibi ukalaca sırtı, sonrada gözlerini kırıştırdı. "Kadınların kullandığı taktik neymiş bakalım?"

"Bilirsin işte, duygu sömürüsü yapmak."

"Lanet olsun, bu kadar işe yaradığını bilsem, daha önce de kullanırdım." Uzanıp dizimi sıkıştırdı. "Tüyo için teşekkürler."

Göz kırptı, kendimi tutamayıp güldüm. Dizimdeki elini ittirdim. "Koşulların engel olduğunun farkındayım, ama yaptığımız pazarlığa uymadın. Bana hiç kur yapmadın. O yüzden eve gitmek istiyorum."

"Sanki bu tartışmayı daha önce de yapmıştık diye hatırlıyorum. Senin kur anlayışınla benimkisi aynı değil."

"Ben birlikte dışarı çıkmak istiyorum. Sinemaya gitmek yemeğe çıkmak, dans etmek - dans edersen, di mi?"

"Seyircilerin yoğun protestosu altında."

"Hay Allah." Ona karşı KÜG - kocaman üzgün gözlemler kullandım. KÜG, cephanelikte gözyaşlarının hemen önünde durur. "Dans etmeye bayılırım."

Bana endişe dolu bir bakış fırlattı, arkasından geveledi. "Kahretsin. Pekâlâ. Seni dansa götürürüm." Bunu acı çekmiş gibi bir tavırla söylemişti.

"İstemedenden yapacaksan, beni dansa götürmeni istemiyorum." Eğer bu klasik kadın taktiklerinden birini kullanmak için mükemmel bir fırsat değilse, ben de bir şey bilmiyorum. Söylediklerimin arkasına saklanamazdı çünkü bunun beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum, ama

beni dansa görürse, zevk alıyormuş gibi davranması gerekecekti. Bu kadınların, erkeklerin regli olmayışının intikamını alma yöntemlerinden birisidir.

"*Ana randevu bitince, ben ne yapmak istersem onu yapacağız değil mi?*"

"Ne istediğini bulmak için iki hakkınız var. Şok geçiriyormuş gibi baktım. "Dışarı çıkmanın bedelini seks yaparak mı ödememi istiyorsun?"

"Bence mahzuru yok," dedi ve dizimi yeniden sıkıştırdı.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Güzel. Demek ki dansa gitmek zorunda değilim."

"Aklından *işbirliğine yanaşmamak ve benim için bir şeyler yapmaya istekli olmamak* maddelerini suç listesine ekledim. Bu şekilde devam ederse liste ansiklopedi gibi cilt cilt olacaktı.

"Cevap vermiyor musun?" diye kışkırttı.

"Listene koyacağım şeyleri düşünüyordum sadece."

"Şu lanet olası listeyi unutamaz mısın? Ben de senin hatalarının ve eksiklerinin bir listesini tutmaya kalksam, hoşuna gider miydi?"

"Listeyi okur ve problem çıkaran yönlerimi düzeltmeye çalıştım," dedim, doğruyu savunarak. Yani, listeyi okurdum en azından. Onun sorun kabul ettiği şeyle benimki aynı olmayabilir.

"Yalan bu. Bence sen problem çıkaran yönlerini özellikle geliştiriyorsun."

"Mesela?" Sesim birdenbire çok tatlılaşmıştı.

"Şu ukalalık saçan ağzın, başlangıç olarak."

Ona bir öpücük gönderdim. "Bu sabah çömelip fermuandan öperken ağzım hoşuna gitmişti ama."

Pekâlâ hatırlıyordu, gözle görülür şekilde titredi. "Hakkınsın," dedi geveleyerek. "Çok hoşuma gitti."

Neler hissettiğini anlıyordum. Ben de bütün gün onu arzu edip durmuştum. Kimin tepede olacağına ilişkin tartışmamız şu cambazlıklara bir son verip bir kez olsun onu yiyip bitirmek, keyfini çıkarmak, seks ve zevk içinde yuvarlanmak istiyordum. Belki onu evde yakaladığımda; o zamana kadar, kazandığını düşünmesine izin vermeye hiç gerek yoktu.

“Üstelik dalga geçtin ama, aslında saçımı seviyorsun.”

“Dalga geçmedim. Ve evet, seviyorum. Seninle ilgilenen her şeyi seviyorum, tam bir baş belası olduğunda bile. Sen yürüyen bir ıslak rüyasın, biliyorsun di mi?”

Ona şüpheyle baktım. “Bu iyi mi, kötü mü emin değilim.” Aklımdaki görüntü iğrenç ve yapış yapıştı.

“Benim bakış açımaya göre iyi, şahsi açıdan elbette, profesyonel yönden değil. İşteki konsantrasyonumun canını okuyorsun. Tek düşünebildiğim üstündekileri çıkarıp seni çıplak bırakmak. Herhalde bir-iki sene evli kalsak söner gider bu, ama şu anda çok yoğun.”

Tereddüt etmeden, “Seninle evleneceğimi söylemedim,” dedim, ama kalbim topuk dansı yapıyordu ve benim zihnim de aramızdaki konuşmaya bir son verip onun üzerindeki çıkarmaya konsantre olmak istiyordu.

“Önünde sonunda olacak ve bunu ikimiz de biliyoruz. Rötüşlanacak bir-iki ayrıntı var hâlâ, seni tedirgin eden güven sorunu örneğin, ama birkaç ay içinde onu da kontrol altına alırım sanırım, belki Noel’de düğün bile yapabilirsiniz.”

“Kesinlikle olmayacak. Evet desem bile, ki demedim, bir düğünün organizasyonu ne kadar sürer en ufak bir fikrin var mı? Bu Noel imkânsız, belki gelecek Noel’e - yani bu sürede düğünü organize etmek mümkün olur demek istiyorum, gelecek Noel’de evlenmek istiyorum değil. Zaten evlenecek olsak bile, Noel’de evlenemezdik çünkü yıldönümlerimiz tüm o bayram telaşında kaybolup giderdi,

ben de bundan nefret ederim. Yıldönümümüz özel geçmeli."

Bana bakarak sırttı. "'Yıl dönümümüz' dedin. Bu kabul ettin anlamına geliyor."

"Dilimizi anlamıyorsan öyle tabii, 'evlenecek olursak' dedim, 'evlendiğimizde' değil."

"Freudyen dil sürçmesi onu bastırdı. Anlaştık öyleyse."

"Hayır, henüz anlaşmadık. İki küçük kelimeyi söyleyene kadar, o da söylersem tabii, kendimi hiçbir söz vermiş kabul etmiyorum."

Bana düşünceli bir şekilde baktı, sanki şu ana kadar iklimizin de "seni seviyorum" demediğini fark etmemiş gibi. Erkeklerin "seni seviyorum" demeye, kadınlar kadar önem verdiklerini hiç sanmıyorum. Onlar için söylemekten çok yapmakla ilgili bir şey bu, ama nedenini kavrayamamalar bile, en azından kadınlar için önemini anlayabilirler. Benim henüz söylememiş olmam dikkatini çekmişti ama, böylece aramızda her şeyin sandığı kadar berrak olmadığını anlamıştır.

"Onun da zamanı gelir," dedi, beni de söyletmeye teşvik etmek için "seni seviyorum" demeyince rahatlamıştım, çünkü o zaman içten olmadığını bilecektim. Tanrım, şu kadın-erkek arasındaki şey ne kadar karmaşık, satranç oyunu gibi ve biz de birbirine denk iki rakibiz. Ne istediğimi biliyordum: onun bu ilişkiye uzun vadeli gözüyle bakışından tamamen emin olmak. Öyle *umuyordum*, ama *iyice emin olanı* kadar kendimi biraz geride tutuyordum. O iyi vakit geçiriyordu, sanırım, ben de öyle, hatta kavgaya edersen bile. Bir an gelecek ve satranç oyunu bitecekti, o zaman ne durumda olduğumuzu görebilirdik.

İlimi tuttu. Sol elimi elbette çünkü araba kullanıyordu, öyle olunca da kolumu kıpırdatamadım. Yavaşça elini be-

nimkinin altına koydu ve parmaklarımız birbirine geçti. Lanet bir strateji ustası olduğuna hiç şüphe yok.

O gece, önceki iki geceden çok farklı geçti. Camaları yıkadı, hem benim, hem de kendininkileri, üstelik işi eline yüzüne bulaştırmadı, ki bu da çok etkileyiciydi. Çimle biçti, buna vakit bulduğunda hava kararmıştı oysa. Çim biçme makinesinin üzerinde ışık vardı, ayrıca evin önündeki gece lambası da yanıyordu. Kendimi Bay Çalikuşu'nu izleyen, Bayan Çalikuşu gibi hissettim; ailesine ne kadar iyi bakacağını göstermek için yuvasını bir sürü ilginç ve parlak tulu şeyle süsleyip Bayan Çalikuşu'nu içeri çekmek umuduyla önünde gösteri yürüyüşü yapıyor gibiydi. Evcimen Wyatt işbaşında haliydi bu. Gerçi dürüst olmak gerekirse bahçesi zaten bakımlıydı; çimlerini düzenli olarak biçtiğinden eminim.

İçeri geldiğinde saat on olmuştu, gömleği yoktu, kolları lenmişti ve hava kararsa da dışarı hâlâ sıcak olduğuna göğsü ter içindeydi. Doğruca lavaboya gidip büyükçe bir bardak suyu mideye indirdi, suyu yutarken güçlü boğazlaşığı yukarı oynuyordu. Ona arkadan saldırıp yere devirmek istedim, ama yamalı kolum henüz cyleme geçmeye hazır değildi.

Bardak lavabaya bırakıp bana döndü. "Duş almaya hazır mısın?"

Taktiksel bir hata olabilir tabii, ama bu gece gerçekten kendimi elde edilmesi zor hissetmiyordum – gerçi, ona ne zaman tam anlamıyla zorluk çıkarabilmişim ki? Denemişim için bir-iki puan alırım belki. Bu gece denemeli bile istemiyordum. "Bu sefer saçımı da yıkar mıyız?"

"Tabii."

"Kurutmak fazla uzun sürmüyor."

"Önemli değil." Yavaşça gülümsedi. "Çalışırken manzaranın keyfini çıkartacağım."

Önaki saatin nasıl geçtiğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yok. İkimiz de ıslak, kaygan ve sevişmeye istekliydik, ben de kontrolün canı cehenneme dedim –sadece bu seferlik– ve kendimi sevişmeye bıraktım. Duşta başladı –ardından saçımı kurularken soluklanmak için biraz ara verdik– ve yatakta sona erdi.

Üzerimden inleyerek çekildi ve sırtüstü yattı, derin derin nefes alıp verirken bir kolunu da gözlerinin üstüne koymuştu. Ben de hızlı hızlı nefes alıyordum, üstelik zevk ve yorulmaktan neredeyse pelte gibiydim. Neredeyse. Onun üstüne tırmanıp gerinirken çenesini, dudaklarını, boynunu ve nabıbdığım her yeri öpecek enerjiyi buldum yine de.

“Tanrım,” dedi zayıfça.

“Ne istediğimi bile bilmeden vaz mı geçiyorsun?”

“Ne olursa olsun, yapamam. Ölü gibiyim.” Eli çıplak popomun üstüne yerleşti, şöyle bir vurduktan sonra gevşekçe yatağın üstüne düştü.

“Cinsel birleşme sonrası sendromu. Sarılmak istiyorum.”

“Bak onu yapabilirim.” Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıpırdadı. “O da belki.”

“Sen sadece uzan. Ben her şeyi hallederim.”

“Bunu neden on dakika önce söylemedin?”

“Aptal birine benziyor muyum?” Başımı omzundaki oyuğa yerleştirdim ve mutlulukla iç geçirdim.

“Hayır, daha önce de söyledim, dondurma külâhına benziyorsun.”

Beni yalamıştı da üstelik. Hatırlayınca hafifçe ürperdim. Ayakta duruyor olsam, bacaklarım çözülürdü mutlaka. Onun bacakları da çözülürdü diye, kendimden hoşnut bir halde düşündüm. Bu oyunu oynamayı bilen tek o değildi.

Tekrar yapmayı düşünüp gülümsedim, şimdi değil tabii. Bir süre sonra. Esnedim ve sarılmanın ortasında ışıklar söndü.

Ertesi sabah kahvaltı ederken annem aradı. Gerçi onun aradığını anlamadım. Telefona Wyatt cevap verdi ve iki kez "Evet, han'fendi," dedi, ardından "Yedi," dedi ve kapatmadan önce bir "Evet han'fendi," daha.

O yemeğinin başına dönerken, "Annen miydi?" diye sordum.

"Hayır, seninki."

"Benimki mi? Ne istiyormuş? Neden bana vermedi?"

"Seni telefona istemedi. Bizi akşam yemeğine çağırıyor saat yedide. Ben de geliriz dedim."

"Nasıl gideceğiz? Ya işten geç çıkarsan?"

"Senden alıntı yaparsam; aptal birine benziyor muyum? Orada olurum ve seni *Great Bod*'dan tekmeler atıp bağırırken sürükleyerek çıkarmak zorunda kalsam bile, sen de geliyorsun."

Gözlerimi öyle bir devirdim ki, "Ne var?" diye ters ters sormak zorunda kaldı.

"Emirler yağdırmaya başlamadan önce, bugün için zaten neler ayarladığımı sorabilirdin."

"Pekâlâ, zaten neler ayarladın bakalım?"

Ne ukala bir herifti bu. "Lynn açtı, ben gelince o gidecek ve gün ortasındaki bölümde ben çalışacağım. O saat beşte tekrar gelecek ve kapanışa kadar kalacak. Böylece sabah üç, akşam dört saat çalışmış oluyor. Bu sadece kolum iyileşene kadar böyle, sabah ve akşam yapılması gereken şeyler benim için tek kolla çok zor olur. Verdiğim emirler ne kadar gereksizmiş, di mi?"

"Güzel olmuş." Bana göz kırptı.

Annemin bizi neden çağırdığını tahmin etmek kolaydı. Bir yandan yaralanan ilk gözağnısını kucaklamak, diğer yandan da Wyatt'ı kontrol etmek içindi. Meraktan çıldırması olmalıydı, üstelik Wyatt'ın beni saklı tutması merakını daha

da durmuştır. Annem gerginlikle bir noktaya kadar çok iyi baş eder. O noktayı geçince *tsunamiler* yaratır.

Başlayacak gün için heyecanlanıyordum. Arabamı alıyordum —sonunda—, çalışmaya başlayacak ve işten sonra kendi evime gidecektim. Eşyalarımı toplamıştım, Wyatt benimle bu konuda tartışmadı, pek de hoşnut görünmüyordu gerçi. O sabah kendi kendime giyinmeyi başardım, sutyen kısmını bile. Sutyenimi takacak şekilde kolumu geri tamıyordum hâlâ, ama onu ters giydim, böylece kancalar öne geldi, kancaları taktım, sonra da sutyeni vücudumun etrafında çevirdim ve askıları geçirdim. Bu yöntem öbürü kadar seksi durmuyordu, ama işe yaradı.

"Ağırdan al bugün," diye talimat verdi, beni arabamı almam için evime götürürken. "Belki de bir eczanede bulup kolun için askı alsak iyi olacak, böylece kolunu fazla yormamayı unutmazsın."

"Unutmam," dedim suratımı ekşiterek. "İnan bana." Hızlı hareket etmeye başlar başlamaz, birbirine tutturulan kollarım bana hemen hatırlatıyordu.

Bir-iki dakika sonra, "Benden uzak olmandan hoşlanıyorum," dedi.

"Ama senin evinde geçici kaldığımı biliyordun."

"Geçici olmak zorunda değil. Benim yanıma taşınabilirsin."

"İ - ih," dedim tereddütsüz. "Pek iyi bir fikir değil bu."

"Neden değilmiş."

"İşte."

"Çok aydınlatıcı," dedi alaycı bir ifadeyle. "Neden işte?"

"Bir sürü sebebi var. Bu her şeyi çok aceleye getirmek demek. Biraz geri çekilip kendimize nefes alacak yer bırakmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Dalga geçiyorsun herhalde. Geçirdiğimiz şu beş günden sonra, benim yanıma taşınmaya *aceleye getirmek* mi diyorsun?"

"Yani, şu olanlara bak. Hiçbir şey normal değildi, son perşembe gecesinden beri tek bir dakika bile rutin geçmedi. Acil durum gibi bir şey geçirdik, ama artık bitti. Şimdi gerçek hayat başlıyor, bu koşullarda işlerin nasıl gideceğine bakmamız gerekli."

Bu hiç hoşuna gitmedi. Ben de bu fikre bayılmıyordum, ama birlikte yaşamaya başlamanın büyük bir hata olduğundan emindim. Benim şahsi görüşüme göre, bir kadın erkekle evlenmeden asla birlikte yaşamamalı. Eminim etrafta yanlış bir aşçı ve yardımcıya hayır demeyecek bir sürü harika adam vardır, ama böyle işlerin sonunun nereye vardığını tahmin edersiniz. Hayır, efendim. Bu bana göre değil.

Ben, kendi değerini bilen bir kadın tarafından büyütüldüm. Onun kızları da, erkek kadını elde etmek için çabaladığında, kadın için hayatın çok daha güzel olacağına kesinlikle inanırlar. İnsan doğası gereği, uğrunda çabaladığı şeylere daha çok değer veriyor, bu bir araba da olabilir, kıyafet da. Benim fikrime göre, Wyatt iki sene önce yaptığını affettirmek için yeterince çaba harcamamıştı. Evet, bunun için ona hâlâ kızgındım. Üstesinden gelmeye başlamıştım, yine de, bunun bir kadın için genelde iyi olmadığını düşünsem bile, onunla birlikte yaşamaya yetecek kadar değildi henüz.

Evime geldik ve işte benim küçük beyaz sevimli üstü açığımı ait olduğu yerde, sundurmada park edilmiş duruyordu. Wyatt arabasını onun arkasına çekti ve iki çantamı da arka koltuktan aldı. Suratu hâlâ asıktı, ama tartışmayı bırakmıştı. En azından o an için bırakmıştı. Bu konuda daha söyleyecek çok şey olduğunu biliyordum, ama ben dinleyip bir süre için geri çekilmişti. Herhalde hain bir saldırı planlıyordu.

Yan kapıyı açtım ve içeri girdim; güvenlik sisteminden gelen *bip* sesi Siana'nın eşyalarını aldıktan sonra evden çıkmadan önce alarmı gerçekten de kurduğunu gösteriyordu. Sistemi kapattım ve bana ait olan eşyaların, o delice özlediğim eşyaların arasında, mutfağın ortasında göğsümü gererek, öylece durdum. Bir kadının hayatında eşyanın büyük önemi var.

Wyatt'a sadece kapısından bakarak tahmin edemezse diye yukarıdakilerden hangisinin benim yatak odam olduğunu söyledim. Daha önce evime gelmişti, ama yukarı çıkmamıştı. İhtiras dolu sahneler burada kanepenin üstünde geçmişti, kanepenin yüzünü değiştirmiştim gerçi, hayır lekелendiği için filan değil, ihtiras sahnesi o kadar ilen gitmemişti, sadece benim bir erkeği hayatımdan tamamen çıkarma yöntemim bu. Ayrıca mobilyaların yerlerini değiştirdim, duvarları da farklı bir renge boyattım. Oturma odamda hiçbir şey o buraya geldiğindeki gibi durmuyor artık.

Telesekreterimde mesaj olduğunu gösteren ışık yanıp sönüyordu. Yanına gittim ve yirmi yedi mesajın bırakıldığını gördüm. Aslında ne kadar uzun süredir burada olduğum ve gittiğim gün bütün gazetecilerin peşime düştüğü düşünülünce çok değildi. Dinlemek için düğmeye basım ve mesajın gazeteciden olduğunu anlar anlamaz silmeye başladım. Personelden bir-iki kişi aramıştı, çalışanlar *Great Back*'in ne zaman açılacağını bilmek istiyorlardı, ama Siana herkesi cuma öğleden sonra aradığına göre, artık önemi kalmamıştı.

Arkasından makineden tanıdık bir ses geldi, inanamayarak dinledim.

"Blair... benim Jason. Oradayken telefonu aç." Kısa bir sessizlikten sonra devam etti: "Bu sabah haberlerde vurulduğunu söylediler. Hayatım, çok korkunç bir şey bu, genç spiker tedavi ediliş, taburcu olduğunu söyledi, o yüzden durumun çok kötü değil

demek ki. Neyse, senin için endişelendim ve sadece nasıl bulduğunu sormak istedim. Ara beni.”

Arkamdan Wyatt'ın tehlikeli bir ses tonuyla, “Hayatım” dediğini duydum.

Ben de “Hayatım?” diye tekrar ettim, ama benim sesim tamamen şaşkın çıkıyordu.

“Hoşandığınızdan beri onu görmediğini söylemedim mi sen?”

“Görmedim,” dedim ve dönüp ona hayret dolu gözlerle baktım. “Tabii onu karısıyla birlikte alışveriş merkezini gördüğümü saymazsan, ama konuşmadığınıza göre, bence bir görüşme sayılması için gerekli niteliklere sahip değil.”

“Sana neden hayatım desin? İkkinizin arasında bir şeyler başlatmaya mı çalışıyor?”

“Bilmiyorum. Sen de benimle aynı mesajı dinledin. Hayatım demesine gelince, biz evliyken beni böyle çağırırdı, belki farkında olmadan söylemiştir.”

İnanmıyormuş gibi bir ses çıkardı. “Evet, tabii. Beş yıl sonra mı?”

“Neler olup bittiğini bilmiyorum. Ona asla geri dönmemiyeceğimi biliyor, nokta, o yüzden neden aramış olduğunu konusunda hiçbir fikrim yok. Jason'ı tanıdığım için söylüyorum, belki sadece politik profili için böyle davranıyordur. Bilirsin işte: ‘Adayımız ayrıldığı eşiyle arkadaş kalmış, silahla yaralandığı kazadan sonra ona telefon etmiştir.’ Bu türden bir şey işte. Öyle ayarlıyor ki, eğer bir gazeteci sorarsa ben de evet, aradı diyeceğim. Böyle şeyler vapar, hep daha sonraki seçim kampanyalarını düşünür.” Silme düğmesine basıp Jason'ın sinir bozucu sesini teleskrondan sildim.

Ellerini belime koyup beni kendisine doğru çekti. “Şaşkın onu arayayım deme. Orospu çocuğu.” Yeşil gözleri

almıştı ve yüzünde alanını savunmaya hazırlanan bir ifadesi vardı.

"Bırakmayacaktım zaten." Yumuşak başlı olma zamanıydı, kafa ütüleme değil. Onun eski karısı aniden arayıp böyle bir mesaj bıraksa neler hissederdim çok iyi biliyordum çünkü. Kollarımı ona doladım ve başımı omzundaki oyuğa geçtirdim. "Söyleyecek neyi olursa olsun, ne hissederse hissetsin umurumda değil ve öldüğünde de cenazesine gideceğim Çiçek bile göndermem. Orospu çocuğu."

Yanağını alnıma sürttü. "Seni bir daha ararsa, ona ben telefon edeceğim."

"Evet," dedim. "Orospu çocuğu."

Kıkır kıkır güldü. "Pekâlâ. Orospu çocuğu demeyi bırakabilirsin artık. Ne demek istediğini anladım." Beni öptü ve popoma hafifçe vurdu.

"Güzel," dedim neşeyle. "Artık işe gidebilir miyim?"

İkimiz de dışarı çıkuk ve aynı aynı arabalara bindik -evden çıkarken güvenlik sistemini çalıştırmayı hatırlamıştım- Wyatt caddeye çıkmam için, kısa garaj yolumun önünde bana geriye manevra yapmama yetecek kadar mesafe bırakarak yol verdi. *Beni Great Bod'a* kadar takip etmeyi düşünüyor mudur diye merak ettim, benimle konuşmak için pusuda bekleyen eski koca filan olmadığından emin olmak istiyordur belki de.

Garaj yolundan geri geri çıktım ve vites kolunu sürüş konumuna getirdim. Gaz verince motordan kedi gibi mırıltılar geldi, Wyatt arkamda yola koyulduk.

Bir kilometre aşağıda, sokağın dört şeritli işlek bir caddeyle kesiştiği yerde dur işareti vardır. Frene bastım, pedal doğru arabanın zeminine yapıştı. Dur işaretini geçtim ve dosdoğru dört şeritli trafiğin içine daldım.

On dokuz

Hayatım gözümün önünden tekrar geçmedi. Direksiyonla boğuşmakla ve "Kahretsin!" diye bağırmakla o kadar meşguldüm ki, durup boşa harcayacak bir saniyem bile yoktu.

Çok kıymetli birkaç saniyeyi umutsuzca fren pedalını körükleyerek ve mucizevi şekilde aniden tutmaya başlaması için dua ederek harcadım. Tutmadı. Dur işaretini yapmıyordum, yanından geçmeden biraz önce son çare olarak el frenini çektiğimi anımsıyordum, asıldım, araba hızla etrafında dönmeye başladı, ben kavşağa daldığımda, lastikler ötüyor ve dumanlar çıkıyordu. Emniyet kemerim sıkıca gerilerek, beni koltuğa yapıştırdı. Savrulmayı kontrol altına almaya çalıştım, ama üzerime gelen arabalardan birisi durmaya çalışırken lastikleri çığlıklar atarak arka tamponuma çarptı ve dönüş hızımı artırdı. Çok hızlı bir atlı karıncaya binmek gibiydi. Hemen arkasından arabalar karşıdan gelmeye başladılar, dosdoğru üzerime gelen kırmızı bir kamyonetin farları şimşek gibi çaktı; ardından arabam ortadaki yeşillik şeridinin etrafındaki beton tümseğe çarpıp ters bir şekilde üzerinden aşınca sert bir sarsıntı oldu ve çimenliği enine geçip diğer yandaki ilki şeritli trafiğe girdi. Dehşet içinde, sağıma baktığımda şoför tarafındaki pencereden, korkudan donup kalmış bir kadın yüzü gördüm, çarpışmadan hemen önceki saniyede zamanın kendisi de sanki donmuş gibiydi. Çok büyük bir şok dalgası bedenime çarptı ve dünya karanlığa büründü.

Karanlık birkaç saniye sürdü. Gözlerimi açıp kırpıttım, aynı anda hem hayatta olduğumu fark ettim hem de buna şaşırdım, ama fiziksel bir engel olmasa da kıpırdamıyordum, ne zarar gördüğüme bakamayacak kadar

korkmuştum. Hiçbir şey duyamıyordum, sanki dünya üzerinde tek başıma kalmış gibiydim. Görüşüm bulanıktı ve yüzümde uyuşukluk hissediyordum, ama aynı zamanda acıyordu da. Etrafımı saran tuhaf sessizliğe doğru yüksek sesle, "Ay!" diye haykırdım ve bu sesle her şey tekrar odağını buldu.

İyi haber: Hava yastığı çalışıyordu. Kötü haberse zaten çalışması gerekiyordu. Etrafıma bakıp arabama neler olduğunu gördüm ve neredeyse yüksek sesle inledim. Benim küçük sevimli arabam sıkıştırılmış hurda metal yığınının dönmüştü. Ben hayattaydım, ama arabam değildi.

Aman Tanrım, *Wyatt*. Hemen arkamdan geliyordu; her şeyi görmüş olmalıydı. Mutlaka öldüğümü düşünmüştür. El yordamıyla emniyet kemerimi aradım ve tokasını açtım, ama kapıyı açmaya çalışınca açılmadı, üstelik o taraftaki yaralı kolum olduğu için, ağırlığımı verip zorlayamadım da. O sırada ön camın patlamış olduğunu fark ettim, kendimi güçlükle direksiyonun arkasından çekerek —tıpkı Twister oynamaya benziyordu— eskiden ön camın olduğu yerden yavaşça arabanın ön kaputunun üstüne çıktım, bir yandan da cam parçalarına dikkat etmeye çalışıyordum, işte o sırada Wyatt yetişti.

"Blair," derken sesi boğuk çıkıyordu, bana doğru uzandı, ama elleri sanki bana dokunmaya korkuyormuş gibi öylece dondu kaldı. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. "İyi misin? Bir yerin kırıldı mı?"

"Sanmam." Sesim cılız ve sarsılmış çıkmıştı, burnum da akıyordu. Utanarak elimle sildim, ardından elimde parlak bir izi, yapışkan bir leke ve burnumdan damlayan ilave kanı gördüm. "Kanıyorum. Yine!"

"Biliyorum." Beni ön kaputtan yavaşça kaldırdı ve bir bina girmiş arabaların arasından kendine yol açarak, ortadaki yeşil alana taşıdı. Trafik iki yönde de tamamen dur-

muştı. Bana çarpan arabanın yamulmuş kaputunda da-
manlar çıkıyordu, diğer sürücülerden bir kaç içindeki ka-
dına yardım ediyorlardı. Dört şeritli yolun diğer tarafında
iki-üç araba tuhaf açılarda duruyordu, ama onların zana
daha çok çamurluk yamulması seviyesinde gözüküyordu.

Wyatt beni çimene bıraktı ve elime bir mendil sıkıştı.
"Sen iyiysen, öbür şoförün durumuna bir bakayım." Ben
mı salladım ve elimle ne yapabilirsin bir bak anlamında bir
işaret yaptım. "Emin misin?" diye sordu, başımı tekrar
salladım. Koluma hafifçe dokundu ve cep telefonu ile ko-
nuşarak, geniş adımlarla uzaklaştı, ben de burnuma
kanamayı durdurmak için mendil bastırarak sırtüstü uzan-
dım. Yüzüme çok sert bir darbe aldığımı hatırlıyordum.
Herhalde açılan hava yastığıydı. Hayatım kanayan bir bur-
na fazlasıyla değerdi.

Takım elbiseli bir adım gelip yanımda diz çöktü, yüzü-
me vuran güneşi kapatacak şekilde duruyordu. Nazikçe
"İyi misin?" diye sordu.

"S-sanırım," dedim genizden konuşarak, burnuma iki
parmağımla tutuyordum.

"Burada öylece yat ve kalkmaya çalışma, belki başka ta-
rafların da incinmiştir, ama daha fark etmiyorsundur. Bur-
nun kırıldı mı?"

"S-sanmam." Burnum acıyordu; bütün suratım acıyo-
du, ama burnum diğer taraflarımdan daha çok acımıyordu.
zaten alt tarafı burun kanaması işte diye geçirdim aklıma
dan.

Bir sürü merhametli insan, sanki bunun olmasını bek-
lemiş gibi ortaya çıkıp değişik şekillerde yardım öner-
ler: şişeyle su ve ıslak mendiller, hatta birinin ilkyardı-
m çantasından alkolü bez bile çıktı, bunlarla kesikleri temiz-
leyip kanayan yaraları silebilecektim ve yaranın gerçek ne
kadar kötü olduğu anlaşılabilirdi; ilkyardım buz torba-

n, yara bantları ve gazlı bezler; cep telefonları ve anlayış. Ben de dahil yedi kişi ufak yaralar almıştık ama yürüyebiliyorduk. bana yandan çarpan arabadaki şoförse ağır yaralıydı, o kadar ki kadını arabadan çıkarmamışlardı bile. Wyatt'ın konuştuğunu duyuyordum, sesi sakın ve otoriterdi, ama ne söylediğini işitemiyordum

Kazanın etkisini anlayınca titremeye başladım. Yavaşça doğrulup oturdum ve etrafımdaki kargaşaya baktım, benimle birlikte yeşil alanda duran kan içindeki bütün o insanları gördüm ve ağlamak istedim. Bunu ben mi yapmıştım? Kaza olmuştu, biliyordum, ama gene de... sebebi bendim. Arabam. Ben Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Arabama her zaman iyi bakarım ama, bakımıyla ilgili önemli bir noktayı mı atlamıştım acaba? Frenlerimin bozulmak üzere olduğunu dair bir uyarı işaretine mi dikkat etmemiştim?

Uzaktan tiz siren sesleri geliyordu, yalnızca birkaç dakika geçtiğini fark ettim. Zaman o kadar yavaş ilerliyordu ki, menlerin üzerinde en azından yarım saatir yatıyordum gibi gelmişti. Gözlerimi kapatıp bana çarpan kadının ölmesi için tüm kalbimle dua ettim. Kendimi zayıf, güçsüz hissediyordum, hafifçe başım döndüğü için yeniden yere uzandım ve gözlerimi mavi gökyüzüne diktim.

Birdenbire tuhaf bir déjà-vu hissine kapıldım ve bu sahnenin pazar öğlenden sonrakine ne kadar benzediğini fark ettim. Tek farkı otoparkın sıcak zeminine değil taze çimlere sahip olmamandı, ama sirenler aynı şimdiki olduğu gibi çalıyor ve etraf polis kaynıyordu. Belki de sandığımdan daha uzun zaman geçmiştir, polisler buraya ne zaman gelmişlerdi?

Bu sağlık görevlisi yanımda diz çöktü. Onu tanımıyordum. Ben Keisha'yı istiyordum, o bana kurabiye vermişti. "Bakalım durum nedir?" diyerek sol koluma doğru bir hamle yaptı. Sargının yeni bir yarayı kapattığını düşünmüş olmalıydı

"Ben iyiyim," dedim. "Bu dikişler ufak bir ameliyattan kalma."

"Bütün bu kan nereden geliyor öyleyse?" Nabzımı ölçüyor ve gözlerime kalem büyüklüğünde bir ışık tutarak inceliyordu.

"Burnum. Hava yastığı burnumu kanattı."

"Neler olabileceğini düşününce, hava yastıklarına içi kükür etmek lazım," dedi. "Emniyet kemerin takılı mıydı?"

Başımı evet anlamında sallayınca, o da emniyet kemeri yüzünden yaralanma olup olmadığını kontrol etti ve sağ koluma bir alet takarak kan basıncını ölçtü, tahmin edeceğiniz gibi tansiyonum yükselmişti. Benim ciddi yaralanmadığımı görünce, başkasıyla ilgilenmek için uzaklaştı.

Diğer sağlık görevlileri arabadaki kadınla ilgilenirken kıpırdatmadan çıkartmak için hazırlık yaparken Wyatt geldi ve yanıma çömeldi. "Ne oldu?" diye sordu sessizce. "Hemen arkadaydım, normal dışı bir şey görmedim ama aniden dönmeye başladın." Hâlâ suratı solgun ve asık görünüyordu, ama güneş gözümün içine giriyordu, o yüzden emin olamadım.

"Dur işaretinden önce frene bastım ve pedal yere kadar iniverdi. Tutmuyordu. Ben de el frenini çektim, işte o anda dönmeye başladım."

Uzaktaki şeritte, ön iki tekeri kaldırıma çıkmış halde duran arabama doğru gözlerini çevirdi. Onun bakışlarını takip ettim ve bir an için enkaza bakıp hafifçe titredim. Hız çarpmanın etkisiyle arabanın gövdesi U şeklini almış, şoför yanıysa artık yoktu. Ön camın fırlamasına şaşırmanın lazım. Emniyet kemeri olmasaydı, büyük olasılıkla ben de fırlayacaktım.

"Son zamanlarda frenlerde bir sorun var mıydı?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir sorun yoktu. Düzenli servise de götürdüm."

"Arabayı evine bırakan polis herhangi bir sorun rapor etmemiş. Sen hastaneye gidip güzelce bir kontrolden geç..."

"Ben iyiyim. Gerçekten. Hayatı fonksiyonlarım yerinde ve yüzüme hava yastığı patlaması dışında bir sorun olduğunu sanetmiyorum."

Başparmağını elmacikkemiklerim üzerinde gezdirdi, çok yavaşça dokunmuştu. "Seni alması için anneni arasam mı? En azından birkaç saat daha yalnız kalmamanı tercih ederim."

"Arabalar çekildikten sonra. Onun arabamı görmesini istemiyorum; bu yüzden uykuları kaçacak. Sana sigorta belgem ve ruhsat lazım biliyorum," dedim kederli bir şekilde, gözlerimi hâlâ metal yığınından ayırmamıştım. "Torpido gözünde duruyorlar, tabii eğer torpido gözünü yerinde bulabilirsen. Çantam da onun içinde."

Şöyle bir omzuma dokunup ayağa kalktı ve arabamın önündeki iki şeridi yürüyerek geçti. Pencereden içeri baktı, etrafında dolaşıp öteki tarafına geçti ve geri geldi, sonra acayip bir şey yaptı: Asfalta sırtüstü yattı, başını ve omuzlarını ön tekerleğin hemen arkasından arabanın altına soktu. Kaldırınma yayılmış olan bütün o camları düşünüp acıyla yüzümü buruşturdum, umarım bir yeri kesilmez. Ne anyor olabilirdi?

Arabanın altından kayarak çıktı, ama benim olduğum tarafa dönmek yerine üniformalı polislerden birisinin yanına gitti ve ona bir şeyler söyledi. Konuştuğu polis de arabamın yanına giderek altına girdi, aynı Wyatt'ın yaptığı gibi. Bu arada Wyatt yeniden cep telefonuyla konuşuyordu.

Ufak bir çekici konvoyu, hasarlı arabaları çekmek için geliyordu. Ambulans geldi ve sağlık görevlileri kadını arabadan yavaşça çıkarma işlemine başladılar. İçlerinden biri elindeki serum torbasını kadının üstünde tutuyordu. Kadı-

nın yüzü kanla kaplıydı ve boynuna boyunluk geçirilmişti. Bir dua daha mırıldandım.

Yola barikat kurulmuştu ve görevliler iki taraftaki trafiği başka tarafa yönlüyorlardı. Çekiciler boş boş duruyordu, ama hiçbir arabayı yerinden oynatmadılar. Başka polis arabaları da geldi, kaza yerine ulaşmak için ortadaki yavaş alanı kullanıyorlardı. Bunlar sivil polis arabalarıydı, beni şaşırtan eski dostlarım MacInnes ile Forester'i de orada görmek oldu. Dedektiflerin kaza yerinde ne işi vardı?

Wyatt'la ve arabanın altına giren diğer memurla konuştular. MacInnes sırtüstü yere yatıp arabamın altına girdi. Neler oluyordu? Neden herkes benim arabamın altına bakıyordu. MacInnes arabanın altından çıktı, Wyatt'a bir şeyler söyledi; Wyatt memurlardan biriyle konuştu ve daha ne olduğunu bile anlayamadan konuştuğu memur yanıma gelip ayağa kalkmama yardım etti ve beni devriye arabasına doğru götürmeye başladı.

Aman Tanrım, beni tutukluyorlardı.

Fakat memur beni ön koltuğa oturttu; arabanın motoru çalışıyordu ve havalandırma açıldı, vantilatörlerden birini suratıma gelecek şekilde ayarladım. Yandaki aynayı nasıl göründüğüme bakmak için düzeltmedim. Hütün yüzü morarmış olmalıydı, ama bunu bilmek istemiyordum.

Önceleri yüzüme esen hava güzel geldi, ama bir dakikanın sonra soğuktan rüylerim diken diken olmaya başladı. Vantilatörü kapattıysam da pek işe yaramadı. Kollarım bedenime doladım.

Orada ne kadar soğuktan donarak oturdum bilmiyorum. Normalde havalandırmanın ayarlarını değiştirirdim ama bir şekilde polis arabasını kurcalamak için gerekli yetkiyi kendimde bulamadım. Wyatt'ın arabası olsaydı neyse, ama devriye polisinin arabası olmaz. Ya da sadece harekete geçemeyecek kadar afallamıştım.

Ölümçül Hata

Bir süre sonra Wyatt gelip kapıyı açtı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Gittikçe daha çok tutulmamın ve kendimi dayak yemis gibi hissetmemin dışında tabii. "Üşüyorum gerçi."

Ceketini çıkarıp içeri doğru eğildi ve beni ceketle sarmaladı. Kumasta hâlâ onun vücut sıcaklığı vardı ve soğuk tenime harika geldi. Cekete iyice sarındım ve gözlerimi kocaman açıp ona baktım. "Tutuklandım mı?"

"Tabii ki hayır," dedi, yüzümü ellerinin arasına alıp parmağını dudaklarımda gezdirdi. Bana sürekli dokunuyordu, sanki hâlâ tek parça olduğuma kendisini ikna etmek ister gibiydi. Aralık kapının önünde çömeldi. "Merkeze gelip bize ifade verecek kadar iyi misin?"

"Tutuklu olmadığımı emin misin?" diye sordum, tedirgin bir şekilde.

"Kesinlikle."

"Öyleyse neden merkeze gelmemi istiyorsun? Kadın öldü mü? Trafikte adam öldürme suçuyla mı yargulanacağım?" Gittikçe dozu artan bir dehşet hissi beni sonunda tüketti ve dudaklarımdan titrediğini hissettim.

"Hayır tatlım, sakın ol. Kadın iyileşecek. Bilinci yerindeydi, sağlık görevlileriyle aklı başında konuşuyordu. Boyununu bodelemiş olma ihtimali var, o yüzden onu taşıırken dikkatli davranıyorlardı."

"Hepsi benim suçum," dedim sefil bir halde, ağlamak için kendimi zor tutuyordum.

Başını iki yana salladı. "Kendi fren yağ borunu kesmediysen senin suçun olamaz," dedi, sert bir ifadeyle.

Dwayne Bailey kefaletle dışarıdaydı, ama yeniden içeri alınıp sorgulandı. Sorgulamada bulunmama izin vermediler, sonunda iyi de oldu böylece ben de kendimi toplayacak zaman buldum. Frenimin yağ borusu kesilmişti. Arabama

kasten sabotaj yapılmıştı. Ölebilirdim; Nicole'ün öldürülmesine tanık olmayan diğer insanlar da ölebilirdi. Çok sınırlıydım. Wyatt benim Dwayne Bailey'in yakınına bile gitmeme izin vermiyordu.

Wyatt'ın neden beni devriye arabasına koyduğunu şimdi anlıyordum: beni korumak için. Orada çimenlikte otururken, ola ki binleri –adını vermek gerekirse Dwayne Bailey – beni bir daha vurmaya kalkışsaydı tamamen korunmuş olurdum. Bunu yapması için aklıma bir neden gelmiyordu, aslında arabamı sabote etmesi de anlamsızdı, suçunu çoktan itiraf etmişti ve beni öldürmesine gerek kalmamıştı, gerçi hiçbir zaman gerek olmamıştı, ama o bunu bilmiyordu. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş de olabilirdi elbette, yine de polislerin ona kendisini zaten teşhis edemediğini söylediklerini hiç sanmıyorum.

Kadınlar tuvaletinde elimi yüzümü yıkadım, yüzümdeki ve saçımdaki kurumuş kan lekelerini çıkarmak için kâğıt havluları kullandım, ne kadar çıkarabildiysem tabii. Burnumdan çıkan kanın saçlarıma nasıl bulaştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama bulaşmıştı işte. Kulağımın içine kan girmişti, kulağımın arkası, boynum, kollarım kan içindeydi – bir sutyen daha mahvolmuştu, lanet olsun! Ayaklarım bile kan olmuştu.

Burnumun kemiğinde enlemesine küçük bir kesik vardı, yanaklarım kızarmış ve şişmişti. Sabah kalktığımda iki gözüm de morarmış olacaktı tahminimce. Ayrıca başka bir sürü yerim ağrıyıp sızlayacağı için, bir ya da iki gözümün birden morarmasının umurunda olmayacağını da tahmin ediyordum.

Wyatt çantamı bulamamıştı, o yüzden cep telefonum yoktu. Çanta arabanın içinde bir yerlerdeydi... kesinlikle ve araba da polis parkında, kapısı kilitli tellerin arkasındaydı. Adli tıp ekibi orada, olay yerinde arabayı incelemişti, en

azından dışını, böylece çekici hiçbir delile zarar vermeden arabayı götürebildi. İçini incelemek için de ellerinden geleni yapacaklardı, Wyatt o zaman çantamı da bulacaklarını söyledi. Çantamın içindekilerin hepsinden vazgeçebilirdim, ama cüzdanımdan ve çek defterimden asla. Kredi kartlarının hepsini, ehliyetimi, sigorta poliçelerini ve diğerlerinin yenisini çıkarmak tam bir dertti, bu yüzden çantamı bulmalarını umut ediyordum.

Annemi henüz aramamıştım, ona birinin beni -tekrar- öldürmeye çalıştığını söylemek, kaza geçirdiğimi söylemekten kesinlikle daha zordu.

Polisler bana yiyip içmem için bir şeyler getirip duruyorlardı. Galiba pazar günkü kurabiye olayı hakkında anlatılan hikâyeleri duymuşlardı ve yiyecek takviyesine ihtiyaç duyduğumu düşünüyorlardı. Mavi üniforması içinde ciddi ve sert duran, saçları sıkıca örülmüş bir kadın bana bir torba patlamış mısır getirip yanında ikram edecek tatlı bir şeyi olmadığı için özür diledi. Kahve içtim, diyet cola içtim. Sakız ve peynirli kraker ikram ettiler. Patates kızartması. Tuzlu fıstık. Tuzlu fıstıkla patlamış mısırı yedim, gerisini geri çevirdim, yoksa patlayacaktım. Buna rağmen beklediğim şeyi ikram etmediler. Affedersiniz ama, çörekler nerede? Burası bir polis merkezi, Tanrı aşkına. Herkes polislerin çörek yediklerini bilir. Tabii artık öğlen saati olduğuna göre, çörekler çoktan yenip bitmiştir herhalde.

Kaza yeri ön soruşturmasını da yapan Memur Adams, onların üstünden benimle birlikte, sırasıyla ve ayrıntılı biçimde geçti. Bana diyagramlar çizdirdi, kendisi de çizdi. Sıkıldım ve arada gülen suratlar da çizdim.

Beni oyalamaya çalışıyorlardı, elbette, bunun farkındaydım. Büyük olasılıkla Wyatt böyle talimat vermiştir, böylece Dwayne Bailey'in sorgulamasına müdahale etmeye kalkamayacaktım, sanki böyle bir şey yaparmışım gibi. Inan-

ması güç olabilir ama nerede duracağımı bilirim. Anlaşılan Wyatt bundan pek emin değildi.

İki civarında, Wyatt beni almaya geldi. "Seni evime götürüyorum, orada yıkanıp üstünü değiştirirsin; sonra da şimdilik kaydıyla annelere göstereceğim. Çantanın hazırlanması iyi çünkü benim evime geri dönüyoruz."

Ayağa kalkarken "Neden?" diye sordum. Onun sandalyesinde oturmuş, masasında yapmam gereken şeyleri bir listesini yapıyordum. Listeyi görünce Wyatt hafifçe kaşlarını çatı ve okumak için kendisine doğru çevirdi. Listenin kendi hakkında olmadığını anlayınca kaşları düzeldi.

"Bailey arabana dokunmadığına yemin ediyor," dedi. "Nerede yaşadığını bile bilmediğini söylüyor, üstelik perembe gecesinden bu yana nerede vakit geçirdiğini de ispatlayabileceğini iddia ediyor. MacInnes ve Forester adamın söylediklerini araştırıyorlar, biz de bu arada kendimizi emniyete almak için Plan A'ya geri dönüyoruz. O da seni saklı tutmak."

"Bailey burada değil mi? Tutuklandı mı?"

Başını hayır anlamında salladı. "Gözaltında ama tutuklanmadı. Resmi suçlamada bulunmadan onu fazla içerde tutamayız."

"Madem o içeride, kimden saklanıyorum ben?"

Bana bakışları ciddi ve düşünceliydi. "Bailey en barışçıl aday - tabii eğer frenleri dünden önce sabote etmişse ve bize bundan bahsetmediyse çünkü o zaman pazar günü ateş edenin o olduğunu ve arabayı bozarak seni tekrar öldürmeye çalıştığını anlardık. Öte yandan Bailey nerede olduğunu gerçekten ispatlayabilirse, başka birinin de seni öldürmeye çalıştığı ve hazır Bailey'in seni öldürmek için sehepleri varken bu fırsattan yararlanmak istediği ihtimalini düşünmemiz gerekir. Bayan Goodwin öldürüldüğü gece bu konuşmayı yapmıştık, ama tekrarlamak zorundayız - tartıştığın kimse var mı?"

"Sen," dedim, söylememe gerek varmış gibi.

"Benden başka."

"Yok. İster inan ister inanma, fazla tartışmaya girmem. Sen istisnasın."

"Çok şanslıyım," diye homurdandı.

"Hey. Geçen ay içinde *sen* benim dışımda, kaç kişiyle tartışın bakalım?" diye sordum, kızgın kızgın.

Yüzünü ovaladı. "Sen de haklısın. Pekâlâ, kapatalım bu konuyu. Bu arada eski kocanı da sorguya çekeceğim."

"Jason'ı mı? Neden?"

"Beş sene görüşmedikten sonra, seni birdenbire araması bana biraz garip geldi. Tesadüflere inanmam."

"Jason neden beni öldürmeye çalışsın? Sanki ölürsem hayat sigortam ona kalacakmış gibi, ya da bildiğim bir şeyin ortaya çıkmasını..." durdum, çünkü Jason hakkında politik kariyerini zedeleyebilecek bir şey biliyordum ve ispatlayacak resim de elimdeydi. Gerçi elimdeki resmi bilmiyordu ve onun karısını aldatan bir pislik torbası olduğundan haberi olan da tek ben değildim.

Wyatt'ın gözlerinde o sert, delici polis bakışı vardı gene. "Ne?" dedi. "Ne biliyorsun?"

"Sebep beni aldatığını biliyor olmam değildir herhalde," dedim. "Çok manuksız. Bir kere, beş yıldır kimseye bir şey söylemedim, neden aniden bundan tedirgin olsun ki? Ayrıca bunu bilen bir tek ben değilim, beni ortadan kaldırmak hiçbir işe yaramaz."

"Başka kimler biliyor?"

"Annem. Siana ve Jenni. Babam Jason'ın beni aldatığını biliyor; annem ona alıştırarak bu kadarını anlattı, ama ayrıntılardan haberi yok. Beni aldattığı *kadın* kesinlikle biliyor. Jason'ın ailesi de büyük olasılıkla. Sanki beş sene önce, gıncı evli olmadığı bir kadınla eski karısını aldatmış olması politik kariyerini bitirmiş gibi, belki zedeler ama bitir-

mez." Bu arada on yedi yaşındaki kız kardeşime aslında yakalandığı ortaya çıksa işte o zaman kariyeri biterdi çünkü sapık durumuna düşüyordu.

"Pekâlâ, haklısın diyelim. Başka bir şey var mı?"

"Düşünebildiğim kadarıyla yok." Dedğim gibi Jason resimlerin bir kopyasının ben de olduğunu bilmiyordu, bu yönden emniyetteydim. "Zaten Jason şiddete başvuracak bir tip değildir."

"Seni arabayı parçalamakla tehdit etti sanıyordum. Bana göre bu da kesinlikle aynı kategoride."

"Beş sene önceydi ama. Ayrıca beni aldattığını etrafa duyurursam arabamı parçalamakla tehdit etti. O zamanlar eyalet meclisi seçimleri için adaylığımı koymuştu, böyle bir şeyin ortaya çıkması ona kesinlikle zarar verirdi. Dürüst olmak gerekirse, böyle davranmasını tek nedeni boşanma anlaşmasında istediğim her şeyi bana vermezse yaptıkları etrafa duyurmakla onu tehdit etmemdi."

Wyatt başını geriye atıp tavanı incelemeye başladı. "Bu beni şaşırtmadı, neden acaba?"

"Zeki bir adamsın çünkü," dedim, poposuna hafifçe vurarak.

"Tamam, eski kocanın yaptığını düşünmüyorsan - onu gene de bir kontrol edeceğim - başka bir fikrin var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bir cinayet işlemek için nedeni olan düşünebildiğim tek insan, Dwayne Bailey."

"Hadi, Blair. Düşün!"

"Düşünüyorum!" dedim sinirli bir şekilde.

O da sınırlanmaya başlamıştı. İki elini kalçasına koyup bana küçümseyerek baktı. "Öyleyse daha iyi düşün. Amigo kız değil misin sen? Seni öldürmek isteyen yüzlerce insan olmalı."

Yirmi

Bunun üzerine attığım çığlık, kapalı ofis kapısının dışından gelen seslerin uğultusunu bastırdı. "Söylediğini geri al!"

"Tamam, tamam. Sakin ol," diye homurdandı. "Lanet olsun, öyle demek istemedim."

"Hayır, pekâlâ demek istedin." Tecrübeyle sabittir, bir erkeğin söylediğini ilk denemede geri almasına asla izin vermemelisiniz. Güneyli Kadınlar Kanunu Madde 3, paragraf 10'a göre eğer birisi (bir erkek anlamında) kalın kalınlık edecekse, bunun diyetini ödemesi gerekir.

"Öyle demek istemedim. Çok sinirliyim." Bana doğru uzandı.

Bana dokunamadan geri çekildim, hızla kapıyı açıp dışarı fırladım. Tam düşündüğüm gibi: Büyük, kalabalık odadaki herkes bize bakıyordu, bazıları alenen, bazılarıysa bakmıyormuş gibi davranmaya çalışarak. Asansöre doğru ses çıkarmadan, ama hışımla yürüdüm, bu arada her türden ağır ve sızı kendini hissettirmeye başladığı için, hışımla yürümek can yakıcı olabiliyor. Sürünmek daha iyiydi belki de, ama tavır koyarak sürünmek gibi bir şansınız yok. Duygularım incinmişti ve onun bunu bilmesini istiyordum.

Asansör kapısı açıldı ve iki uniforma dışarı çıktı. Yani üniformalı iki polis demek istiyorum, ama bunu zaten anlamışsınızdır. Wyatt'la birlikte sessizce asansöre bindik, asansörün düğmesine o bastı.

"Öyle demek istemedim," dedi, asansörün kapısı kapanır kapanmaz.

Ona pis bir bakış fırlattım, ama bir şey söylemedim.

"Dört gün içerisinde iki kez gözümün önünde neredeyse öldürülüydün," dedi sersefil bir edayla. "Bunu Bailey

yapmadıysa, başka bir düşmanın olmalı. Bir sebebi olmak zorunda. Bir şeyler biliyorsun, ama bildiğinden haberin olmayabilir. Beni doğru yöne götürecek bilgiyi bulup çıkarmak için uğraşıyorum.”

“Beni öldürmek isteyen ‘yüzlerce’ kişi olduğunu düşünmeden önce, Bailey’in söylediklerinin doğruluğunu araştırman gerekmez miydi, sence de?”

“Biraz abartmış olabilirim.”

Olabilir mi? Biraz *abartmak* mı? “Ah! Sence beni öldürmek isteyen kaç kişi vardır *gerçekle*?”

Gözlerinde hınzır pırıltılar varken bakışlarını bana çevirdi. “Benim de seni öldürmek istediğim oldu bir-iki kere.”

Asansör durdu, kapılar açıldı ve dışarı çıktık. Son söylediğine cevap vermedim, beni yeterince delirtip *ağzından* kendimi zor duruma düşürecek bir şeyler almaya çalışıyordur diye düşündüm. Onu frenlerimle oynamakla *suçlam* gibi mesela, nasılsa beni öldürmek istediğini itiraf etmişti ve sonra da ondan özür dilemek zorunda kalacaktım çünkü aslında öyle demek istememişti ve ben de bunu biliyordum. Avantajlı durumumu riske atmaktansa, çamura yatıp çenemi kapalı tuttum.

Park yerine çıktığımızda, Wyatt beni belimden yakalayıp kendine doğru döndürdü. “Gerçekten çok üzgünüm,” diyerek alnıma hafif bir öpücük kondurdu. “Son birkaç gündür başına gelmeyen kalmadı, özellikle bugün, ne kadar sinirli olsam da, bir de ben üzerine gitmemeliydim.” Beni tekrar öptü ve sesi sertleşti. “Savru olarak o kavsağa *girdiğini* ve ilk arabanın sana çarptığını gördüğüm zaman, kalbim duracak zannettim.”

Canı cehenneme, gereksiz yere acımasız olmanın anlamı yok di mi? Başımı ona yaslayıp sabahleyin hissettiğim mid bulandırıcı dehşeti unutmaya çalıştım. Benim için bu kadar

zor olduysa, onun için nasıldı kim bilir? Onun arkasından giden ve öldüğünü izleyen ben olsaydım neler hissederdim biliyorum, eminim o da benim öleceğimi düşünmüştü.

"Seni zavallı küçük surat," diye mırıldandı, saçımı arkaya iterek yüzümü incelerken.

Bütün gün polis merkezinde oturup suratımın şişmesini ve gözlerimin morarmasını beklemekten başka işlerim vardı. Polislerden birisi bana plastik sandviç torbası vermişti, ben de onu buzla doldurup ara sıra yüzüme koydum, o yüzden şu anda ne kadar kötü görünürsem görüneyim, aslında daha kötüsü de olabilirdi. Burun kemiğimdeki kesiğin üstüne de bir yara bandı yapıştırmıştım. Maçtan yeni çıkmış bir boksöre benzediğimi düşündüm.

Bın "J. W." dedi ve ikimiz birden dönüp baktık, gri takım elbise, kıvrık saçlı bir adam bize doğru geliyordu. Bu saçla daha renkli bir takım giymesi gerekirdi diye geçti aklımdan ya da en azından güzel, mavi bir gömlek iyi giderdi, o zaman bu kadar sıkıcı bir izlenim bırakmazdı. Karısı modadan hiç anlamıyor mu diye merak ettim. Kısa boylu ve tıknaz yapıydı, ismi benziyordu ama, yanımıza yaklaşıncaya onun gözleminde de aynı keskin bakışın olduğunu fark ettim.

"Şef," dedi Wyatt, ben de bundan onun Polis Şefi olduğu sonucunu çıkardım, yani Wyatt'ın patronu. Onu daha önce gördüysem bile hatırlayamadım; o anda adını bile çıkaramıyordum.

"Bütün emniyetin hakkında konuştuğu genç bayan bu mu?" diye sordu şef, bir yandan da beni büyük bir merakla inceliyordu.

Wyatt "Korkarım öyle," dedi, "Şef bu benim nişanlım Blair Mallory, bu William Gray, Polis Şefi."

Onu tekmeleme isteğimi basturdum -Şefi değil, Wyatt'ı yerine el sıkıştık. Yani ben el sıkışacaktım ama, Şef Gray sanki incitmekten korkuyormuş gibi elimi yavaşça kavra-

makla yetindi. Wyatt'ın "zavallı küçük surat"ından ve şimdi de şefin bana kırılacak bir cam parçası gibi davranışından sonra aynada görüntümü son kez kontrol ettiğimden bu yana halimin çok daha kötüleşmiş olmasından korkuyordum.

"Bu sabah olanlar gerçekten çok korkunçtu," dedi ciddi bir şekilde. "Kentimizde çok cinayet işlenmiyor - bu şekilde de kalmasını istiyoruz. Sorunu halleden Bayan Mallory; size söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Acele edin mi deseydim? Dedektifler ne yaptıklarını biliyorlardı ve işlerini iyi yaptıklarına da güveniyordum - tıpkı benim bazı şeyleri iyi yaptığım gibi. "Saçınızın rengi harika, eminim mavi gömlek giydiğinizde muhteşem duruyordur, haksız mıyım?" dedim.

Şaşırmış göründü, Wyatt da gizlice belimi cıncıkledi, orali olmadım.

Şef Gray "O kadarını bilemiyorum," dedi, erkekler aynı anda hem koltukları kabarıp hem de utanınca nasıl gülerlerse öyle güler.

"Ben biliyorum," diye ona güvence verdim. "Fransız mavisi. Eminim bu renkte en az on tane gömleğiniz vardır, üzerinizde öyle iyi durur ki."

"Fransız mavisi mi?" diye geveledi "Bilemi..."

"Biliyorum," dedim gülererek, "bir erkek için mavi mavidir ve bütün o fantezi isimlerle uğraşmazsınız bile, di mi?"

"Farklısınız," diye kabul etti. Boğazını temizleyip geniş doğru bir adım attı. "J.W., soruşturmanın nasıl gittiğinden haberdar et beni. Vali de soruyor."

"Olur," dedi Wyatt ve Şef binaya doğru yürümeye devam ederken, aceleyle beni arabasından tarafa çevirdi. "Sen biraz önce Polis Şefi'ne *moda tavsiyesi* mi veriyordun gerçekten?"

"Birinin yapması gerekiyordu," dedim kendimi savunarak. "Zavallı adam."

Soför koltuğunun öbür tarafındaki kapıyı açıp içeri girmeme yardım ederken, "Bu duyulana kadar bekle sen," dedi dişlerinin arasından. Zaman geçtikçe her tarafım daha çok tutuluyor ve canımın yanması da artıyordu.

"Nedenmiş o?" diye sordum.

Başını olumsuz bir edayla salladı. "Geçtiğimiz perşembe gecesinden beri şubede senden başka bir şey konuşulmuyor. Ya sonunda belamı bulduğumu düşünüyorlar ya da yervüzünün en cesur adamı olduğumu."

Şey, ben şahsen, bu konuda ne düşüneceğimden emin değildim.

Kazanın olduğu kavşağa gelince gözlerimi kapadım. Bu "dur" işaretine gelip de her şeyi yeniden hatırlamamam için üzerinden ne kadar zaman geçmesi gerekecekti acaba? Wyatt evime giden yola saptıktan sonra "Gözlerini açabilirsin artık," dedi.

Fren çılgınlığının anısını kafamdan sildim ve gözlerimi açtım. Kavşak artık arkamda kalmıştı, her şey gözüme normal, tanıdık ve güvenli geliyordu. Yaşadığım bina sağ tarafta hayal gibi duruyordu, Wyatt sundurmaya park etti. Etrafa bakıp memurun arabamı eve getirdiğinde çit kapısının kilidini açtığını hatırladım. Frenle her kim oynadıysa — gerçi ben hâlâ Dwayne Bailey'in en olası şüpheli olduğunu düşünüyordum— belki de etrafta sinsice beklemişti. Arabamın getirildiğini görüp bana ulaşmakta bir yöntem işe yaramazsa öbürünün yarayacağını mı düşünmüştü?

"Sınırım taşınacağım," dedim belli belirsiz. "Kendimi burada emniyette hissetmiyorum artık."

Wyatt arabadan inip bana kapıyı açmak için etrafından dolaşı ve benim inmeme de yardım etti. "İyi fikir," dedi.

"Sen iyileşirken, biz de eşyalarını paketleyip benim evime taşınırız. Mobilyaların ne olacak peki?"

Ona sanki uzaylı bir yaratık görmüşüm gibi baktım. "Ne demek istiyorsun? Mobilyaların ne olacak ne demek? Nereye taşınırsam taşınayım onlara ihtiyacım var."

"Benim evimde zaten mobilya var. Daha fazlasına ihtiyacımız yok."

Ah! Ne kadar da yavaşım. Neden bahsettiğini yeni anlayabilmıştım. "Senin yanına taşınacağım demedim. Sadece taşınmaktan bahsettim, bu evi satıp yeni bir tane almaktan. Müstakil ev için hazır değilim. Sanmam çünkü bahçeye, çiçeklere filan bakacak zamanım yok."

"Bir yerine iki kere taşınmaya ne gerek var?"

Artık ne demeye çalıştığını anladığım için onu daha kolay takip edebiliyordum. "Sırf sen Şef Gray'e nişanlı olduğumu söyledin diye nişanlandığımız anlamına gelmez. Hem atı arabanın arkasına bağlıyorsun, hem de zavallı hayvanı ahırdan çıkarmayı unutuyorsun. Henüz bir kere bile dışarı çıkmadık, hatırladın mı?"

"Beş gündür birbirimizden neredeyse hiç ayrılmadık. Çıkma kısmını çoktan geçtik bence."

"Sen öyle san bakalım." Kapının önünde durdum ve o anda birdenbire kendi evime giremediğimi fark ettim. Canım yanımda değildi, anahtarlarım yoktu, hayatımın kontrolü elimde değildi. Dehşet içinde ona baktım ve ardından kapının önündeki basamağa oturup ağlamaya başladım.

"Blair... hayatım," dedi, ama canımı sıkmanın ne olduğunu sormadı. Herhalde sorsaydı ona bir tane patlatabilirdim. Onun yerine yanıma oturup beni kollarının arasına aldı ve kendisine doğru sıkıca çekti.

"İçeri giremiyorum," diye hıçkırdım. "Anahtarlarım yok."

"Siana'da var değil mi? Onu ararım."

"Ben kendi anahtarlarımı istiyorum. Çantamı istiyorum!" Bugün başıma gelen onca şeyden sonra çantamın da olmayışı bardağı taşıran son damlaydı, artık sınırı geçmiştim. Wyatt mantıklı düşünme yeteneğimi kaybettiğimi sonunda anladı ve sarılıp ben ağlarken öne arkaya sallamakla başladı.

Sallanırken cep telefonunu çıkardı ve Siana'yı aradı. Soruşturma yüzünden bu sabah olanlar ailemden kimseye haber verilmemişti, Wyatt açıklamayı kısa tuttu: Bu sabah bir trafik kazası geçirmiştim, hava yastığı açılmıştı ve yaralanmamıştım, hastaneye bile gitmem gerekmemiştir, ama çantam arabada kalmıştı ve evime giremiyordum. Gelip kapıyı benim için açabilir miydi? Eğer açamazsa, Wyatt devriyelerden birinden anahtarlarımı getirmesini isteyecekti.

Siana'nın sesini, sesindeki tedirginliği duyabiliyordum ama tam olarak ne söylediğini anlayamıyordum. Wyatt'ın sakın sakın verdiği cevaplar onu yatıştırdı gerçi, telefonu kapatınca "Yirmi dakika içinde burada olur," dedi. "Arabaya girip havalandırmayı açmak ister misin?"

İstiyordum. Yüzümü elimle sildim —çok dikkatli bir şekilde— ve ona kâğıt mendili olup olmadığını sordum. Yoktu. Şu erkekler ne kadar hazırlıksız oluyorlar.

"Bagajında tuvalet kâğıdı var ama, işe yarar mı?"

Pekâlâ, bagajda tuvalet kâğıdının ne aradığını bilmek istemiyordum, ama erkeklerin hazırlıksız oldukları konusundaki fikrimi değiştirmiştim. Dikkatim gözyaşlarından uzaklaştı ve gidip o bagajı açarken, içinde daha başka neler olduğuna bakmak için yanında dikildim.

En belli başlı şey büyük bir karton kutuydu, kutunun içindeki tuvalet kâğıdı, kapsamlı bir ilkyardım çantası, bir kutu plastik ameliyat eldiveni, birkaç rulo seloteyp, katlanmış plastik örtüler, kâğıt torbalar, plastik torbalar, cımbız, makas ve diğer bir sürü şeyin yanı sıra bagajda ayrıca

kürek, kazma ve testere de vardı. "Cımbız niye ki?" diye sordum. "Birin acil kaşları alınması gerekir diye mi el altında bulunduruyorsun?"

"Delil toplama işi," dedi, bir yandan tuvalet kâğıdından bir parça koparıp bana verirken. "Dedektiflik zamanı yanımda bulundurmam gerekiyordu."

"Ama artık dedektif değilsin," diye hatırlattım. Tuvalet kâğıdını katladım, gözlerimi sildim, sonra da burnu temizledim.

"Alışkanlıkları bırakmak zor. Belki bir gün lazım olur diye düşünüyorum hep."

"Peki ya kürek?"

"Ne zaman bir çukur kazman gerekeceğini asla bilemezsin."

"A - ha." En azından bunu anlayabilirdim. "Ben de arabamda hep bir tuğla taşırım," itiraf ettim ve hemen ardından arabamın ne halde olduğunu hatırlayınca, yüreğimi garip bir acı sıkıştırdı.

Arabanın bagajını kapattı, kaşları çatılmış halde, "Tuğla mı? Tuğlaya neden gerek duyasın ki?" diye sordu.

"Cam kırmam gerekirse diye."

Bir an için durakladı ve kendi kendine konuşarak, "Bilmek istemiyorum," dedi.

Siana gelene kadar arabada oturup bekledik. Siana son model bir Camry kullanarak geldi. Dışarı çıktığında üzerindeki açık pembe-kahverengi karışımı takım ve ceketinin altına giydiği kırmızı dantel bluzuyla zeki ve seksi duruyordu. Pembe-kahve renkteki, arkası bantlı ayakkabıları ince topuğu yedi santimdi. Altın sarısı saçları omuz hizasında güzelce kesilmişti, sade kesim kalp şeklindeki vücut harika gösteriyordu. Muhteşem gamzelerine rağmen yüzündeki ifade "Dikkatli ol. Çok dikkatli ol," diye uyarıyordu sanki. Kardeşlerim ve ben aramızda bütün gerekçelere

Ölümcul Hata

ahıptık. Ben yeterince güzeldim, ama daha çok atletik yapılı ve işine düşkün bir tiptim. Siana'nın hatları daha az oranlı olabilirdi, ama zekâsı yüzünde deniz feneri gibi parlıyordu, ayrıca harika memeleri vardı. Jenni ikimizden de uzundu, saçları daha koyu renkteydi ve olağanüstü güzeldi. Kendine bir kariyer yapamamıştı ama yörede bulduğu modellik işlerinden iyi para kazanıyordu. İstese New York'a gidip şansını orada deneyebilirdi, ama yeterince ilgilenmiyordu.

Wyatt'la ikimiz arabadan çıktık. Siana'nın bana bakmasıyla hafif bir çığlık atması ve bana doğru koşarken gözyaşlarına boğulması bir oldu.

Sanki bana kollarını dolamak ister gibi duruyordu, ama yapamadı, hafif hafif dokunup elini geri çekti. Gözyaşları yüzünden aşağı iniyordu.

Wyatt'a baktım. "Bu kadar kötü halde miyim?" diye sordum emin olamayarak.

Cevabı, "Evet," oldu, ama bu cevap beni aksine rahatlatı, gerçekten çok kötü görünüyor olsaydım, beni rahatlatmaya çalışırdı.

"Hiç de kötü görünmüyorum," dedim ve Siana'ya hafifçe onu rahatlatmaya çalışarak vurdum.

Siana, "Ne oldu?" diye sordu, bir yandan gözlerini kuruluyordu.

"Frenler tutmadı." Tam açıklama bekleyebilirdi.

"Neye çarptın peki? Elektrik direğine mi?"

"Başka bir araba bana çarptı. Şoför tarafından."

"Araban nerede? Tamir olur mu?"

"Hayır," dedi Wyatt. "Hurdaya çıktı."

Siana yeni baştan dehşete kapılmış duruyordu.

Kardeşimin dikkatini başka tarafa çekmeye çalıştım. "Annem bizi bu akşam yemeğe davet etti, oraya gitmeden önce konuşmam gerekli."

Siana başıyla onayladı. "Orası kesin. Senü böyle, üstün başın kan içinde görürse aklını oynatır. Umanım adam gibi kapatıcıların vardır. Gözlerinin etrafı rakunlaşmaya başlamış."

"Hava yastığı," diye açıkladım.

Evimin anahtarı anahtarlığında, kendininkilerle karışmış bir haldeydi. Onu diğerlerinden ayırıp kapının kilidini açtı, sonra da ben içeri önden girip alarm sisteminin şifresini girerken geri çekildi. Wyatt'la benim arkamdan eve girdi. "Annem beni de çağırdı bu akşam. Buraya gelip ofise geri dönünceye kadar zaten çıkma saatinin geleceğini düşünerek bugünlük işten erken ayrıldım. Bana ihtiyacınız olur mu? Vaktim var."

"Hayır, sanırım her şey kontrol altında."

"Arabanın bedelini alana kadar, sigorta şirketi kiralamış araba verdi mi sana?"

"Evet, Tanrı'ya şükür. Acentedeki kız bana yarı bir araba ayarlanacağını söyledi."

Siana tam bir avukattı. İleriyi düşünmeye başlamıştı bile. "Arabanı kaza sonrası muayene edecek bir teknisyen buldun mu? Noter onaylı ifade gerekecek..."

"Hayır," dedi Wyatt. "Mekanik bir hata değildi."

"Blair frenlerin tutmadığını söyledi."

"Doğru ama biri onlara yardım etmiş. Biri frenlerin yağ borusunu kesmiş."

Siana gözlerini kırptırdı, arkasından da rengi soldu. Gözlerini bana dikerek, "Birisi seni öldürmeye mi çalıştı?" diye düşündüklerini sesli söyledi. "Yine."

İç geçirdim. "Biliyorum. Amigo kız olduğum içinmiş, Wyatt öyle dedi." Yan gözle Wyatt'a bir "Nasıl ama" hakkı fırlatıp düş almak için yukarı çıkmaya başladım. Siana'nın beni savunmak için atılmasını dinlerken gülümseyordum. Gülümseme merdivenleri çıkarken yavaş yavaş

kayboldu. Hayatıma yönelik iki saldırı yeterliydi. Tüm bu olanlar sinirime dokunmaya başlamıştı. MacInnes ve Forester, Dwayne Bailey'in bir aralar nerede olduğunu ispatlayamadığını ortaya çıkarsalar iyi olurdu, ayrıca zavallı arabamda bıraktığı bir dizi parmak izi de işe yarayabilirdi.

Üzerimdeki kan bulaşmış ve kurumuş kıyafetlerden kurtuldum, hepsi teker teker yere düştü. Zaten artık giyilmez haldeydiler. Basit bir burun kanamasının ortalığı bu kadar kirletmesine inanamıyordum. Sonunda banyoya girip boy aynasında kendime iyice bir baktım. Filmacikkemikle-rimin ve burnumun üstü kesinlikle morarmaya başlamıştı bile, ayrıca iki dizimin arkası, omuzlarım ve sağ kolum, sağ kalçamın içi de. Vücudumdaki tüm kaslar ağrıyordu; ayaklarım bile ağrıyordu. Aşağı bakınca sağ ayağımın üstünde büyük bir morluk olduğunu gördüm.

Ben orada dikilip meydana gelen zararı incelerken Wyatt banyoya geldi. Bir şey söylemeden baştan aşağı inceledi, ardından da beni yumuşak şekilde kollarına alıp bir süre ileri geri salladı. Beni kucaklamasında ilk defa cinsellik yoktu, ama zaten bütün bu morluklara bakıp da tahrik olması için hasta ruhlu olması gerekirdi. "Buz torbası lazım sana," dedi. "Hem de bir sürü."

"Bana lazım olan ne biliyor musun?" diye cevap verdim "Çörek. Hem de iki düzine kadar. Pişirmem gereken şeyler var."

"Ne?"

"Ortası delik çöreklerden. *Krispy Kreme*'de durup iki düzine çörek almamız gerekli."

"Kurabiye olsa olmaz mı?"

Ondan yavaşça uzaklaşarak duşu açtım. "Bugün herkes bana çok iyi davrandı; çöreklerden tatlı yapıp yarın onlara götüreceğim. *Krispi Kreme*'in ortası delik çöreklerini kullanarak yapılan bir tatlı tarifi var elimde."

Donup kaldı, ağzındaki tat alma hücreleri çoktan tatı hayal etmeye başlamıştı bile. "Dört düzine alsak iyi olmaz mı? Böylece iki tane yapabilirsin ve bir tanesi evde kalır."

"Üzgünüm. Bu aralar spor yapamıyorum, ne dediğin çok dikkat etmem gerekli. Evde öylece beni çağırıp duran bir tatlı olduğunu bilirsem kendime hâkim olamayabilirim."

"Polisim ben. Sana engel olurum. Gözaltına alabiliriz mesela."

"İki tane yapacak halim yok," dedim, duşa girerken.

Akan suyun sesi arasından kendini duyurabilmesi için sesini yükseltti: "Ben yardım ederim."

Sesindeki yalvaran ifade beni tekrar gülümsetti. Bu kadar tatlıya düşkün olduğunu öğrenmeme izin vermemişti; şimdi elime düşmüştü işte. Yarın polis merkezine gidip diğer herkesle birlikte yiylene kadar tatlıya el sürdüm. Her neyse, rek ona işkence yapmayı düşündüm, böylece birinin beni öldürmeye çalıştığı fikri de aklımdan çıkmış oldu. Basit bir akıl oyunu, ama ben de işe yarıyor.

Saçımdaki şampuanı durularken, Wyatt'ın cep telefonunun çaldığını duydum. Sol elim oyun dışı kaldığı için yavaş gidiyordu, ama gene de idare ediyordum. Telefon konuşmasını dinledim, ama ne dediğini anlayamadım. Yıkantıyı bitirince suyu kapattım ve duşun kapısına asılı duran havluyu alıp becerebildiğim kadarıyla kurulanmaya başladım.

"Çık dışarı da kurulanmana yardım edeyim," dedi, dışarı çıktım. İlk fark ettiğim şey suratına bir kez daha o kara sar ifadenin yerleştiği.

"Sorun nedir?"

"Arayan MacInnes'di," dedi, bir yandan havluyu elinden alıp beni yavaşça kurularken. "Bailey'in ifadesi doğruymuş. Her saniyesi. Ya evde katısıyla birlikteymiş ya da işyerinde, aradaki zamanda da sadece birinden diğerine."

Ölümçül Hata

arabayla gidecek kadar vakit kalıyor. MacInnes'in dediğine göre, Bailey'in karısı boşanma davası açmış, o yüzden adamı korumak için yalan söylemeyecektir. Daha ayrıntılı konuşacaklar, ama adam masum gibi duruyor. Seni öldürmeye çalışan başka birisi var."

Yirmi bir

Yapacağım tatlı için gerekli çörekleri ve kutu süt almak için durmamıza rağmen annemle babamın evine erkektiklerim vardı. Diğer her şey Wyatt'ın evinde vardı, buna ihtiyacı olan kaplar da dahil. Evet, *kaplar*, çoğul konuşuyorduk. Dört düzine pudra şekerli çörek aldık. Kokusu ağızma suyunu akıttıyordu, ama kendimi tuttum ve kutunun kapğını bile açmadım.

Kapıyı babam açtı, bir süre yüzümü incelemek için durdu, sonra da "Ne oldu?" dedi çok kısık bir sesle.

"Arabamı hurdaya çevirdim," dedim, sarılmak için ona doğru giderken; arkasından annemle karşılaşmak için muhtemelen faga yöneldim. Geride babamla Wyatt'ın alçak sesle konuşmaya devam ettiklerini duyuyordum, sanırım Wyatt babama ayrıntıları aktarıyordu.

Sonuçta morlukları kapatmaya çalışmamıştım. Gene de pembe-beyaz çizgili hafif pamuklu kumaştan uzun bir pantolon ve belimden bağlanan beyaz bir tişört giydim çünkü kısa pantolon giyseydim bacaklarımdaki morluklar ortaya çıkacak ve herkes Wyatt'ın beni dövdiğünü düşünecekti. Bense onun onurunu savunacak havada değildim. Gözümün altındaki morluklara kapatıcı sürmedim, düşündüğüm ki annemin yapacağı her neyse, yaptığında makyajım bozulacak ve daha kötü bir görüntü ortaya çıkacaktı.

Annem dondurucunun açık kapısı önünde durmuştu, içine ne bakıyordu. İçeri girdiğimi duyunca "Et rosto yapacaktım," dedi, başını kaldırıp bakmadan. Babam değil de benim geldiğimi anlamış mıydı bilmiyorum, önemi de yoktu. "Ama lanet olası bilgisayarlar o kadar uzun zamandır boğuşuyorum ki, zamanım kalmadı. Izgara yapsak nasıl olur?"

Başını kaldırıp beni gördü, gözleri devrildi. "Blair Mallory," dedi suçlayan bir ifadeyle, sanki bunu kendime ben yapmışım gibi.

"Araba kazası," dedim, yemek yenen tezgâhın önünde duran uzun bacaklı sandalyelerden birine yerleşirken. "Zavallı minik arabam hurdaya döndü. Birisi frenin yağ borusunu kesmiş, dur işaretinde duramayınca evin biraz aşağındaki kalabalık kavşağa, trafiğin içine daldım."

"Buna bir son vermek gerekiyor," dedi, buzluğun kapağını kapatıp buzdolabını açarken sesi sert ve kızgındı. "Polisin Nicole'ü öldüren adamı yakaladığını sanıyordum."

"Yakaladılar. O yapmamış. Bana ateş eden de o değilmiş; Nicole'ü vurduktan sonra işe gitmek dışında evinden çıkmamış. Karısı söylediklerini doğruluyor, üstelik onu tuttuğunu anladıktan sonra boşanmak için başvurmuş, o yüzden adamı koruyor filan da değil."

Annem içinden bir şey almadan buzdolabının kapağını kapattı ve buzluğu tekrar açtı. Annem ürkütücü derecede beriklidir, onun telaşlı halinden ne kadar üzgün olduğunu anlayabiliyordum. Bu sefer bir paket dondurulmuş bezelye çıkardı ve havlunun içine sardı.

"Bunu morluklarının üzerine koy," dedi, bezelyeleri bana vererek. "Başka yerinde bir şey var mı?"

Sadece morluklar. Ayrıca vücudumdaki bütün kaslar acıyor. Başka bir araba benimkinin şoför yanına kafadan çarptı, o yüzden korkunç sarsıldım. Hava yastığı suratıma çarpıp burnumu kanattı."

"İyi ki gözlük takmıyorsun. Sally..." -Sally Arledge annemin en yakın arkadaşlarından biriydi- "...arabayla eve yarafaftan çarpmış, hava yastığı açıldığında hem gözlüklerini hem de burnunu kırmış."

[Sally'nin kendi evine yandan çarptığını hatırlayamıyordum. Üstelik böyle bir şeyi annem mutlaka bana söylerdi.

Kız kardeşlerim ve ben küçükken onu "Sally Teyze" diye çağırır, birlikte gezerdik - annemle üçümüz ve Sally ile bir çocuğu. Hep birlikte bir yere gittiğimizde bayağı büyük bir grup oluşturunuyorduk. Sally'nin dört oğlu ve bir kızı vardı. Dört oğlunun da isimleri İncil'den alınmıştı, ama İncil'de kız için hoşlandığı bir isim bulamamıştı, bu nedenle çocuklarının isimleri Matthew, Mark, Luke, John ve Tammy'ydi. İsmi İncil'den alınmadığı için Tammy kendini hep dışlanmış hissedirdi. Bu yüzden ona bir süre Rıza dedik, ama bu da hoşuna gitmedi. Ben şahsen Rıza Arledge'nin kendine göre bir güzelliği olduğunu düşünüyordum, ama Tammy, Tammy olarak devam etmeye karar verdi ve sonuçta psikoloğa bile gitmesi gerekmedi.

"Sally arabayla eve ne zaman çarptı? Bana bundan bahsetmemiştin."

"Bezelyeleri yüzüne koy," dedi, ben de itaatkâr bir tavırla kafamı geriye yatırıp bezelye torbasını yüzüme koydum. Gözlerimi, yanaklarımı ve burnumu kapatacak kadar büyüktü lanet olasıca şey, soğuktu da. "Sana neden söylemediğime gelince, geçtiğimiz cumartesi oldu, sen kış dışındayken ve o zamandan beri de söyleme fırsatı bulmadım."

Ah, evet kumsal. Onu özlemle hatırladım. Sadece birkaç gün önceydi, ama o zamanlar tek problemim Wanda Kumsalda olduğum sırada beni öldürmeye çalışan kumş yoktu, belki de oraya geri dönmeliyim. Bu Tiffany'nin başına giderdi. Benim de elbette, bana ateş edilmediği ya da arabamı kurcalamaya kalkışmadıkları sürece.

"Fren yerine gaz pedalına mı basmış?" diye sordum.

"Hayır, bilerek yaptı. Jazz'e çok kızmış." Sally'nin koca sinin ismi Jasper'dı, İncil'den alınmış bir isim olmakla rağmen kimse onu bu isimle çağırmazdı, hep Jazz diye bilinirdi.

"O da evine kafadan girmiş öyle mi? Bana pek hesaplı bir yöntem gibi gelmedi."

"Aslında Jazz'i hedef almış, ama adam kenara çekilmiş."

Bezelye torbasını yüzümden çekip, anneme şaşkın bir şekilde bakakaldım. "Sally, Jazz'i öldürmeye mi çalıştı?"

"Hayır, sadece hafifçe sakatlamak istemiş."

"O zaman arabayı değil de, ne bileyim, çim biçme makinesini filan kullansaymış."

"Jazz'in çim biçme makinesini koşarak geride bırakabileceğine eminim," dedi annem, düşünceli bir ifadeyle. "Gerçi biraz kilo aldı ama. Yok, eminim koşabilirdi, düşünsene Sally amayla üzerine gitğinde yoldan çekilecek kadar hızlı olduğuna göre. Çim biçme makinesi işe yaramazdı."

"Jazz ne yapmış da?.." Gözümün önüne Sally'nin onu başka kadınlarla, hatta ihaneti ikiye katlamak için en büyük düşmanı olan kadınla aynı yatakta yakaladığı sahneler filan geliyordu.

"Televizyonda şu şovlar var ya, hani eşlerden biri öbürüne sürpriz olsun diye bir iç mimar eve çağırıp odalardan birini yeniden döşettiriyor. İşte, geçen hafta Sally, Mobile'daki annesini ziyaret ederken, Jazz de aynen öyle yapmış."

"Aman Tanrım." Annemle dehşet içinde birbirimize baktık. Tanımadığımız birisinin evimize girip yaptığımız her şeyi bozduğunu, üstelik neyi sevip neyi sevmediğimiz konusunda hiçbir fikri olmadan yeniden döşediğini düşünmek korkunçtu. Ürperdim. "Televizyon şovundaki dekoratörümü çağırmış?"

"Daha da kötüsü. Striks ve Stones'dan Monica Stevens'i çağırmış."

Buna söylenecek bir şey kalmamıştı. Böylesi bir felaket karşısında benim bile dilim tutulmuştu. Monica Stevens'in çama ve çeliğe karşı bir tutkusu vardı, sorun değil, bir laboratuvarda yaşıyorsanız, ayrıca siyah rengi sever. Her

yerde siyah renk. Ne yazık ki Sally'nin zevki daha çok konforlu çiftlik evi tarzıdır.

Jazz'in, Monica'yı neden seçtiğini tahmin edebiliyordum gerçi: telefon rehberindeki en büyük reklam onun, o yüzden zavallı Jazz, bu kadar büyük reklama parastı yetiyorsa, mutlaka başarılı ve popülerdir diye düşünmüştür. Yirmi beş yıldır evli olmasına rağmen, kadınlar söz konusuysa, şansını nereye kadar zorlayabileceği konusunda hiçbir fikri olmaması da ayrıca işleri zorlaştırmıştır. Keşke işi koyulmadan önce babama bu yeniden dekorasyon yaptırma işinin iyi fikir olup olmayacağını danışmak aklına gelseydi, o zaman hiç sorun çıkmazdı çünkü babam kadınlar konusunda fikir sahibi olmaktan öte, bu işin ilmini yapmıştı. Babam akıllı adamdır.

"Monica hangi odayı yapmış?" diye çekine çekine sordum.

"Bezelyeleri yüzüne koy tekrar." İtaat ettim ve annem "Yatak odası," dedi.

Acıyla inledim. Sally yatak odası için en uygun parçaları bulmak için o kadar uğraşmıştı ki, açıkartırma ve mülye sanatlarını dolaşarak mükemmel antika parçalar almıştı. Bazıları evladiyelik denebilecek kalitedeydi. "Jazz, Sally'nin mobilyalarını ne yapmış?" Teknik olarak mobilyalardır. Jazz'in de hakkı vardı, ama onlara duygusal yatırım yapar. Sally'yi.

"Zaten son darbeyi indiren de o oldu. Monica onları bir mağazaya konsinye bırakması için Jazz'i ikna etmiş. Ve hemen alıcı bulmuşlar elbette!"

"Ne?" Bezelyeleri düşürüp ağzım açık anneme bakakaldım. Duyduklarıma inanamıyordum. Zavallı Sally'nin odayı yeniden dekore etme şansı bile kalmamıştı. "Araba bırak, ben olsam bir *buldozer* kiralayıp adamın peşine düşerdim! Neden geri vites alıp bir kez daha denememiş?"

"Yaralıymış. Hava yastığının burnunu kıldığını söyledim ya. Gözlüğünü de, o yüzden göremiyormuş. Araları düzelir mi? Jazz'i nasıl affedebilir... Merhaba, Wyatt. Orada durduğunu görmedim. Blair, rostoyu pişirecek zamanı değilim, o yüzden hamburger ızgara yiyoruz."

Arkama dönüp iki adamın holün neresinde durup dinlediklerine baktım. Wyatt'ın yüzündeki ifadeyi anlatmamın anlamı yok. Babamsa hiç bozuntuya vermemişti.

"Bana uyar," dedi babam nazikçe. "Gidip kömürü hazırlayayım." Mutfağın içinden geçip koca mangalını tuttuğu avluya çıktı.

Wyatt polisti. Az önce bir cinayete teşebbüs edildiğini duymuştu, gerçi ben Sally'nin gerçekte Jazz'i öldürmekten çok bacaklarını kırmaya çalıştığını tahmin edebiliyordum. Wyatt'ın suratında sanki aniden alternatif bir evrene girmiş gibi bir ifade vardı. "*Kadın* mı onu affedemeyecek?" diye sordu gerilmiş bir şekilde. "Adamı öldürmeye çalışmış!"

"Tabii ki," dedim.

Annem de "Kadının yatak odasını yeniden dekore etmiş," diye ekledi. Anlaması için resim çizerek mi açıklamamız gerekiyordu?

Wyatt, "Ben dışarıdayım," dedi ifadesiz bir ses tonuyla ve babamın arkasından dışarı çıktı. Aslında daha çok kaçıyor gibiydi. Ne bekliyordu bilmiyorum? Belki de benim içinde bulunduğum durumu tartışırız diye düşünmüştü, ama benim şu zihnimi başka şeylerle meşgul etme huyumu biliyorsunuz. Annemden aldım. Bizim için Sally'nin kocasını arabayla ezmeye kalkışması hakkında konuşmak, binnin beni öldürmeye çalıştığını düşünmekten çok daha iyiydi.

Gerçi bu sefer sorun üç yüz kiloluk bir goril gibiydi, onu bir köşeye koyabilirdik, ama unutamazdık.

Siana geldi, eve gidip üstüne şort ve tişört giymişti. Arkasından Jenni içeri daldı, ten rengine yakışan açık sarı

elbisesi içinde çok neşeliydi, onu araba kazasından konuşacak havaya sokmak zaman aldı. Leziz hamburgerleri yerken yemek masasında konuşulan ana başlık buydu. Gerçi yemek masasında değil arka avludaki piknik masasında yiyorduk, ama prensipte aynı şey.

Annem hareket planlarının ne olduğunu sorunca, "Yarın gidip Blair'in eski kocasıyla konuşacağım," dedi Wyatt. "Blair o yapmaz diyor, ama istatistiklere kalırsa gidip onunla bir görüşsem iyi olacak."

Omuz silktim. "Kendini boşa yoruyorsun. Sana söyledim, boşandığımızdan beri onunla ne görüştüm ne de konuştum."

Wyatt, "Ama vurulduğunu haberlerde duyunca seni arayıp telesekreterine mesaj bıraktı," diyerek, ilgiyle dinleyen aileme açıklama yaptı.

Stana arkasına yaslanarak düşünceli bir edayla, "Senin tekrar bir araya gelmek istemesi ihtimal dahilinde," dedi. "ikinci karısıyla problemleri olabilir."

"Onunla konuşmam için bir sebep daha var demektir," dedi Wyatt, kelimeleri arasında soğuk bir hava vardı.

"Jason'ın şiddete başvuracağını sanmam," dedi annem. "Bunun nasıl bir izlenim bırakacağıyla fazlasıyla önem verir. Politik kariyerini tehlikeye atmamak için her şeyi yapar."

Wyatt, "Kariyerini korumak için öldürür mü?" diye sordu ve herkes bir anda sessizleşti. Jenni gümüş çatalıyla oynuyordu, hiçbirimizin suratına bakmadı.

"Ama ben onun politik kariyerini tehdit etmiyorum ki" dedim. "Jason hakkında ne biliyorsam, baştan beri bildiğimle aynı, yeni bir şey yok. Öyleyse neden birdenbire, ben sene sonra, beni öldürmesi gerektiğine karar versin?"

"Belki de değişen senin durumun değil, onunkidir. Belki eyalet meclisi üyelüğünden daha önemli bir şeye adaylığını koymayı planlıyordur, valilik ya da millervekilliği gibi."

"Öyleyse cinayet işleyip bundan yakayı sıyracağını mı sanıyor? Böyle bir ihtimal var mı?"

"Duruma bağlı. Akıllı biri mi, yoksa kendini akıllı sanan bir mi?"

Herkes birbirine baktı. Sorun Jason'ın aptal olmamasıydı, ama kendini sandığı kadar da keskin zekâlı değildi. "Pekâlâ, haklısın," dedim sonunda. "Ben ortada bir cinayet nedeni göremiyorum ama."

"Sen zaten kimse için bir cinayet nedeni göremiyorsun, böylece Jason da şüpheli olarak kalabilir."

"Anlıyorum. Sana özel bir isim veremediğim için herkes şüpheli gözüyle bakmak zorundasın."

"Bu arada," dedi annem, "katili yakalayana kadar, Blair'in güvenliğini nasıl sağlamayı düşünüyorsun? İşe gidemez, kendi evinde kalamaz. Buraya gelmesine izin vermene bile şaşırdım."

"İptal etmeyi düşündüm," diye itiraf etti Wyatt. "Ama onun ihtiyaçlarını da düşünmem gerekli. Arabadan inip binerken onu koruyabilirim ve evden ayrılırken bizi kimsenin takip etmediğinden emin olabilirim. Bu adam ilişkimizi ve nerede yaşadığımızı bilmediği sürece Blair benim evimde güvende sayılır. İçinizde bundan başkalarına bahseden var mı?"

"Sally'ye bile söylemedim," dedi annem. "Şu anda hiçbir şey dinleyecek halde değil."

Siana "Ben de söylemedim," dedi. "Blair'in vurulması konusu geçti, ama kişisel ayrıntılara girmedik."

Jenni başını iki yana salladı. "Benden de aynı."

"Öyleyse emniyetteyiz," dedi babam. "Ben kimseyle kimin özel hayatını konuşmayı düşünmedim bile."

"Güzel. Böyle devam edin. Annem de bir şey söylemedi, biliyorum Blair, sen kimseye bahsettin mi?"

"Lynn'e bile anlatmadım. Konuşacak başka şeylerimiz vardı, sen de biliyorsun."

"Öyleyse eski düzenlemeye geri dönüyoruz. Benim yanımda kalır, işe gitmek yok ve bu geceden sonra katili yakalayana kadar Blair'i görmeyeceksiniz. Telefonda istediğiniz kadar konuşabilirsiniz, ama yüz yüze gelmek yok. Anlaşıldı mı?"

Herkes başıyla onayladı. Wyatt tatmin olmuş görünüyordu. "Dedektifler Blair'in yaşadığı mahallede kapı kapı dolaşıp herkesle, çocuklarla bile konuşuyorlar. Belki arabanın etrafında birini görmüş, ama o sırada önemsememiş olabilirler."

Ben bundan o kadar umutlu değildim çünkü evin önündeki kaldırıma park etmemiştim, benimki diğer arabalar kadar göz önünde durmuyordu. Herhangi biri, tam o sırada komşulardan biri arka penceresinden dışarıya bakmıyorsa arabaya gizlice yaklaşabilir, sokaktan geçenler tarafından görülmeden arabanın altına girebilirdi.

En nefret ettiğim taraf da, beni öldürmek isteyen Dwayne Bailey olduğundan hiç kuşkuya düşmememdi. Cınayet işlemesi için sebebi olan bildiğim bir tek o vardı, aslında onun bile yoktu ya; kendisini teşhis edemediğimden habersizdi. Bailey'in nerede olduğunu hemen hemen dakikası dakikasına ıspatlayabildiğini öğrenmek beni kafamda çıkmaza sokmuştu, birinin ölmemi istemesi için aklıma hiçbir sebep gelmiyordu. Diğer kadınların erkekleriyle düşüp kalkmadık kimseyi aldatmadım ve üzerime gelinmediği sürece herkese karşı iyi davrandım. Hatta İşçi Bayramı'ndan sonra ve Pasakalya Yortusu'ndan önce beyaz ayakkabı bile giymedim.

"Eğer şahsı bir mesele değilse," dedim, sesli düşünerek, "işimle ilgili olmalı, haksız mıyım? Para. Başka ne kaklı ki? Kimseyi dolandırmadım, *Great Bad*'ı açarken piyasada kimsenin işine engel olmadım. Holaran'ın salonu ben binayı alıp yeniden dekore etmeden önce çoktan kapanmıştı. Bu konuda fikri olan var mı?"

Piknik masasının etrafındaki kafalar iki yana sallandı. "Açıklaması imkânsız bir durum," dedi Siana.

Babam "Bilinen cinayet nedenleri nelerdir?" diye sordu ve paniklanyla saymaya başladı. "Kıskançlık, intikam, açgözlülük. Başka ne kaldı? Politika ve dini saymıyorum bile, bildiğin kadın ile Blair'in politikayla ilgisi yoktur, dini yönden de aşırıya kaçmaz. Bu binnin kafayı üşütüp düşünmeden hareket etmeği türden olaylardan değil, di mi Wyatt?"

Wyatt başını hayır anlamında salladı. "Her iki teşebbüs de önceden tasarlanmıştı. Olasılık hesabıyla ile gidersek, ikisi de bir erkek tarafından..."

Siana "Bunu nereden anladın?" diye sordu, her zamanki gibi kendini entelektüel sohbete kaptırmıştı, konunun birinin benî öldürmeye çalışmasıyla ilgili olması fark etmiyordu.

"Kullanılan silah el tabancası değildi, el tabancası ile o uzaklıktan ateş edemezsin. Ateş edenin nerede durduğunu biliyoruz, boş kovanları bulduk. Yirmi iki kalibrelik bir tüfek kullanmış. Bu civarda çok kolay bulunur, iyi bir nişanlamayla öldürebilir. Ayrıca susturucu da takılıymış. Tam ateş edildiği sırada Blair yere eğildiği için kurşun hayati organları yerine koluna geldi. Kadınlar el tabancası kullanabilir, ama tüfekler pratik yapmayı ve uzaktan atış yeteneğini, yani genelde kadınların ilgi alanına girmeyen şeyleri gerektirdiği için, çok nadir kullanırlar."

"Peki ya frenler?" diye sordu annem.

"Burada dört kadın var, aranızda frenin yağ borusunun nerede olduğunu bilen var mı?"

Annem, Siana ve Jenni boş gözlerle baktılar. "Arabanın altında," dedim. "Seni bakarken gördüm."

"Önceden biliyor muydun?"

"Hayır."

"Arabanın altında bir sürü boru ve kablo var. Hangisini kesmek gerektiğini nereden bilecektün?"

"Sanırım birine sormam gerekir. Büyük ihtimalle de hepsini birden keserdim."

"Bu da beni haklı çıkarıyor. Kadınlar frenin yağ borusunu kesecek kadar arabaları tanımıyorlar."

"*Ya da* bana fren borusunun nerede olduğunu gösterecek bir kitap alırdım," dedim. "Boruyu kesmeyi gerçekten istiyorsam, bunun bir yolunu mutlaka bulurum."

"Pekâlâ, o zaman sana bir soru daha sorayım: Birini öldürmek isteseydin aklına gelen yöntem bu mu olurdu? Nasıl öldürürdün?"

"Birini öldürmek isteseydim," düşünmek için durdum. "Birincisi gerçekten ama gerçekten çok kızmış ya da bir o kadar korkmuş olmalıyım, kendimi ya da sevdiğim birini korumak zorunda kalmış olmalıyım mesela. Elime geçen ilk silahı kullanırdım, kriko, büyükçe bir taş ne olursa, hiçbir şey bulamasam çıplak elle."

"Çoğu kadın da aynı şeyi yapardı, bu da önceden tasarlamayı ihtimaller arasından çıkarır. *Çoğu* kadın dedim, hepisi değil, ama istatistiklere göre aradığımız bir erkek. Aynı fikirde miyiz şimdi?"

Herkes başını sallayarak onayladı.

"Tabii, sadece kızgın olduğum birini öldüreceksem, o zaman başka," dedim.

Wyatt'ın yüzünde sormaması gerektiğini bilen bir ifade vardı, ama gene de sordu. "Nedenmiş o?"

"O zaman plan yapmak gerekir. Mesela kadının saçına korkunç şeyler yapması için bir kuaförü parayla satın alabilirim."

Wyatt yanaklarını avcuna bıraktı ve bakışlarını bana dikti, yüzünde yarım bir gülümseme vardı. "Sen korkunç ve tehlikeli bir kadınsın," dedi. Babam gürültülü bir kahkahayla atarak Wyatt'ın omzuna vurdu.

"Evet," dedi, "ve bunu unutmasan iyi edersin."

Yirmi İki

Annem morluklarının üstünde yapacaklarını bitirmeden gitmeme izin vermedi. Siana ve Jenni de beni, soğuk torbalar, K vitaminli krem, salatalık dilimleri ve buzlu suya batırılmış poşet çaylarla kaplayarak yardım ettiler. Aslında K vitaminli krem dışında hepsi aynı şeyin değişik türevleri gibi duruyordu, ama bunları yapınca onlar kendilerini iyi hissetti, ben de birileri sarılıp benimle ilgilendikleri için kendimi daha iyi hissettim. Babam ve Wyatt bütün bunlar olup biterken ayak altında dolaşmayacak kadar zekiydiler, maç filan seyrederek kendilerini oyaladılar.

"Bir keresinde araba kazası geçirmiştım," dedi annem. "On beş yaşındaydım. Saman arabasına binmişim, arabayı da bir kamyonet çekiyordu. Paul Harrison direksiyondaydı, on altı yaşındaydı ve okulda sürececek bir şeyleri olan ender insanlardandı. Tek problem Carolyn Deale'in önde onunla birlikte oturmasıydı, kızın ona neler yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama Paul yola dikkat etmeyi unuttu ve hendeğe yuvarlanıp saman arabasını devirdi. Yaralanmamışım, o sırada düşünemedim ama ertesi sabah kaskatı kesilip her tarafımı ağrımaya başladı, kımıldayamıyordum bile."

"Ben çoktan o hale geldim," dedim üzgün üzgün. "Üstelik daha saman arabasında yolculuk bile yapmadım. Bir şeyleri kaçırıyorum galiba."

Siana, "Ne yaparsan yap, sakın aspirin alma, morlukları daha fena yapar. *Ibuprofen*'i dene," dedi. "Masaj, jakuzi bunun gibi şeyler işte."

"Ve esneme hareketleri yap," diye ekledi Jenni. Konuşurken bir yandan da omuzlarıma dikkatlice masaj yapıyordu. Bir zamanlar masaj dersleri almıştı —sırf eğlence

olsun diye alıyorum demişti-, bu nedenle bir yermiz tutulduğunda hep ona gidip masaj isterdik. Jenni genelde çok konuşkandır, ama nedense normalin dışında suskundu. Surat filan asuğundan değil, gerçi arada sırada surat da asar, ama daha çok düşünceli ve içine kapanık bir hali vardı. Normalde mutlaka buluşacak arkadaşları, randevusu ya da katılacak bir partisi vardır, bu yüzden masaj yapacak kadar kalmasına şaşırmıştım.

Ailemle birlikte olmaya bayılıyordum; *Great Bod*'la o kadar meşguldüm ki, elime bunu yapacak fazla fırsat geçmezdi. Annem bilgisayarıyla ilgili problemlerini anlatı bize, bu da "zımbırtı" ya da "alengirti, ufak şey" gibi çok teknik olmayan bir dil kullanmayı gerektiriyordu. Annem bilgisayar kullanırken gayet iyidir, ama aptalca bulduğu terimleri, mesela "anakart" gibi, öğrenmeye hiç niyeti yoktur, herhangi bir kelime de onun yerini bal gibi tutabilir. Onun diliyle bilgisayarın anakartı "asıl zımbırtı"ydı. Onu çok iyi anlıyordum. Teknik destek (boş versenize) annemin beklentilerini karşılamıyordu, anlaşılan ona her şeyi söktürüp tekrar yerine taktırmışlardı ve hiçbir işe yaramamıştı. Anneme göre her şeyi çıkartıp yerine koydurmuşlardı, o kadar.

Önünde sonunda kalkmak zorundaydık. Wyatt kapını önünde durdu; hiçbir şey söylemedi ama erkeklerin gitmek istediklerinde yüzünde beliren ifadeyle bana baktı, hani şu sabırsız "hazır değil misin daha?" diyen ifade.

Siana ona doğru baktı ve "İşte o bakış," dedi.

"Biliyorum," dedim ve ağırdan alarak ayağa kalktım.

"Bakış mı?" Wyatt omzunun üstünden geriye baktı sanki arkasında dikilen birini görmeyi bekliyor gibiydi.

Dördümüz birden suratının aldığı şekli ve beden dilini taklit ettik. Ağzında bir şeyler geveledi, olduğu yerde çark edip babamın yanına geri gitti. Konuştuklarını duyabili-

yorduk. Sanırım babam Wyatt'a, aile üyelerini dört kadının oluşturduğu bir evde nasıl yaşanacağına dair ipuçları veriyordu. Wyatt akıllı bir adamdı; Jason ise bilmesi gereken her şeyi zaten bildiğini düşünmüştü.

Gene de Wyatt haklıydı, gitmemiz gerekiyordu. Yarın kendimi çok daha kötü hissedeceğimden emin olduğum için, tatlıyı bu gece yapıp bitirmek istiyordum.

Bu da yarın beni ne yapmayı düşündüğü konusunu gündeme getirdi çünkü benim de kendime göre fikirlerim vardı. "Annene gitmek istemiyorum," dedim, arabaya bindiğimizde. "Ondan hoşlanmadığımdan değil -bence hayranlık uyandıracak bir kadın- ama yarın her tarafım acıyor olacak ve ben de kendimi sefil hissedeceğim, senin evinde kalıp istersem yataktan çıkmamayı tercih ederim."

Arabanın içindeki kısıp ışıpta bana tedirgin bir bakış attığını görebildim. "Yalnız kalman fikri hoşuma gitmiyor."

"Senin evinde güvende olacağımı düşünmesen, beni oraya götürmezdin."

"O yüzden değil. Sorun fiziksel durumun."

"Ağrıyan kaslarla nasıl başa çıkılır biliyorum. Daha önce de başıma geldi. İlk *saha* antrenmanından sonra kendini nasıl hissediyordun?"

"Sanki golf sopası ile dövülmüş gibi."

"Amigo kızların antrenmanları da aynıdır. İlk seferden sonra, bütün yıl boyunca formda kalmam gerektiğini anlamıştım, o yüzden bir daha asla o kadar kötü olmadı, ama sezonun ilk antrenmanı hiçbir zaman kolay değildir." Her men ardından aklıma bir şey geldi, iç çektim. "Evde kalıp dinlenmenin üstünü çezebilirsin. Sigorta acentem benim için kiralık bir araba ayarlayacaktı, gidip onu almak zorundayım."

"Acentenin adıyla telefonunu ver bana, onu ben hallederim."

"Nasıl?"

"Arabayı bana teslim ederler, eve getiririm, sonra da baban beni alıp işe götürür, böylece kendi arabamı alabilirim. Orospu çocuğunu bulana kadar kente gelmeni istemiyorum."

Aklıma birden çok kötü bir düşünce geldi. "Atılım tehlikede mi? Bu adam bana ulaşmak için onları kullanır mı?"

"Yok yere sıkıntı yaratma kendine. Şu ana kadar sadece sana saldırdı. Birisi onlara karşı yanlış yaptığını düşünüyor ve öç almak istiyor. Tatlım, bu iş birinin intikam almak için çalışmasına benziyor. İster işle ilgili olsun ister şahsi bir mesele, bu adam intikam peşinde."

Dürüst olmak gerekirse aklıma hiçbir şey gelmiyordu ve bir şekilde, neden birinin beni öldürmek istediğini bilmemek, neredeyse buna kalkıştığı gerçeğiyle aynı derecede kötrüydü. Peki, o kadar körü değildi, yanına bile yaklaşmazdı. Gene de bilmek isterdim. Nedenini bilirim kim olduğunu da bulabilirdim.

İş yüzünden olamazdı. Olamazdı işte. Çok üzünmüştüm çünkü öyle yapmazsam maliyeciler peşime düşer diye korkuyordum. Bildiğim kadarıyla maliyeciler uçkağaçları yere seriyorlardı. Olur da hesaplarını incelemeye alınırsa diye genelde vergi iadelerini ve indirimlerini bile istemem, böylece kendime geniş hareket alanı bırakmam çalışırım. Beni incelemeye alacak olurlarsa, sonunda onların bana üste para vermesi gerekir diye düşündüm, bu da işimle ilgili olarak hesapların incelenmesi meselesine bir son verecektir.

İşten kimseyi atmadım. Birkaç kişi istifa edip başka işlere girdiler, ama boşalan yerleri doldurmak için bazarda bulunanlardan öylesine seçmek yerine, kimleri işe aldığımı dikkat ederim. İyi elemanları işe alıyorum ve onlara iş

davranıyorum. Çalışanlarımdan hiçbirisi beni öldürmek istemez çünkü sabıka sahibi olurlar.

Bu da geriye şahsi meseleler kalıyor demekti, onun altına koca bir çizgi çektim.

"Lisede olanları dikkate almıyorum," dedim Wyatt'a.

Öksürdü. "Bir sakıncası olacağını sanmıyorum. Gerçi gençlikte olan şeyler bazen gereksiz yere büyütülebiliyor. Kapalı bir arkadaş grubun var mıydı?"

Wyatt'la ben farklı okullara gitmiştik, ayrıca benden birkaç yaş büyüktü, bu yüzden okul yıllarım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Sanırım," dedim. "Amigo kızlardan biriydim ve diğer amigo kızlarla takılıyordum, gerçi amigo olmayan bir arkadaşım da vardı, hatta maçlara bile gitmezdi."

"Kimdi o?"

"Adı *Cleo Clelund*'di. Adını hızla üç kere arka arkaya söyle, bak ne oluyor. Anne babası ona ad seçerken herhalde kafaları dumanlıydı. California'dan gelmişlerdi, o yüzden buraya taşınınca kolay uyum sağlayamadılar. Annesi şu içine biraz da feminizm katılmış toprak-anadan-gelen-doğal-güzellik peşindeki tiplerdendi ve Cleo'nun makyaj filan yapmasını istemiyordu. Biz de Cleo'yla okula erken giderdik, benim yanımda makyaj malzemelerim olurdu. Kızlar tuvaletine girer, Cleo'nun günlük makyaj işini hallederdim, böylece kimse onunla dalga geçmezdi. Buraya taşındığı zaman makyaj hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Korkunç bir şey."

Wyatt, "Tahmin ederim," diye homurdandı.

"Birileriyle çıkmaya başladığında işler biraz zorlaştı çünkü annesi görmeden makyaj yapmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Artık nasıl yapılacağını öğrenmişti, o yüzden makyajını ben yapmak zorunda değildim. Ama çocuğu çocukla buluşana kadar bekleyemezdi çünkü bu

onun Cleo'yu makyajsız görmesi demekti ki, bu da bir felaket olurdu."

"Ondan emin değilim. Sen makyajsız da çok güzelsin."

"Artık on altı yaşında değilim. On altı yaşındayken, birinin beni makyajsız görmesindense ölmeyi tercih ederdim. Güzel olanın kendin değil, makyaj olduğu fikrine kapılıyorsun. Ben azından böyle düşünen bazı kızlar tanıyorum. Ben asla düşünmedim, annem yüzünden elbette. Üçümüz de nasıl makyaj yapılacağını daha ortaokuldayken öğrettik. Böylece hiçbir zaman problem yaşamadık. Makyaj kamuflaj yöntemi değildir, silah olarak kullanılabilir, anlatabildim mi?"

"Bunları öğrenmek istiyor muyum?" diye yüksek sesle düşündü.

"Büyük olasılıkla istemiyorsundur. Çoğu erkek bunu anlamaz. Ama on altı yaşındayken kendime güvenimi kaybettığım bir dönem geçirdim. Kilo kaybetmek için ne kadar çok uğraşmıştım."

Bana inanmıyormuş gibi baktı. "Şişko muydun?"

Koluna vurdum. "Elbette hayır. Amigo kızlık yapıyordum, o yüzden kilomu hep kontrol ettim. Ama aynı zamanda uçanlardan biriydim."

"Uçanlardan biri."

"Bilirsin canım, gruptakiler tarafından havaya fırlatıldı. Kız. Piramidin tepesi. Boyum 1,65, bu yüzden uçanlardan olmak için fazla uzunum, anlarsın ya. Çoğunun boyu 1,55 filandır ve kilolarını kırk beş civarında tutarlar. Ben onlar kadar zayıf olsam da yedi-sekiz kilo daha ağır gelebilirim çünkü boyum uzun. Gerçekten çok dikkat etmem gerekiyordu."

"Tanrım, kurdan gibiydin herhalde." Beni baştan aşağı tekrar süzdü. Şu anda altmış kilo geliyorum, ama kuvveti ve kaslı olduğum için beş-altı kilo daha zayıf gösteriyordu."

"Aynı zamanda güçlü olmam da gerekiyordu," diye uyardım. "Kaslı olmak zorundaydım. Hem kas yapıp hem de kurdan gibi olamazsın. Fazla ağırlaşmadan kasları koruyabileceğim iki kiloluk bir aralık vardı. Bu yüzden sürekli kilomu dengeliyordum."

"Gerçekten değdi mi? Bütün bunlar futbol maçlarında sıçrayıp durmak ve pon pon sallamak için değil mi?"

Amigo kızlar hakkında hiçbir şey bilmediği o kadar açık ki Gözlerimi ona diktim. "Üniversiteye amigo kızlar için ayrılan burstan yararlanarak gittim, yani diyebilirim ki evet, akınlıya değdi."

"Bunun için burs mu veriyorlar?"

"Domuz derisinden bir topun peşinde koşturan erkeklerle veriyorlar ya, bize neden vermesinler?"

Konuyu değiştirecek kadar kafası çalışıyordu. "Lise yıllarına geri dönecek olursak. Kimsenin erkek arkadaşını elinden almadın değil mi?"

Söylediğinden hiç hoşlanmadığımı gösteren bir ses çıkardım. "Benim kendi erkek arkadaşlarım vardı, teşekkür ederim."

"Seninle ilgilenen başkaları olmadı mı?"

"İlgilendilerse ne olmuş yani? Devamlı bir erkek arkadaşım vardı ve başka kimseyle de ilgilenmiyordum."

"Kimdi bu erkek arkadaş? Jason mı?"

"Hayır. Jason üniversitedeki arkadaşım. Lisedekinin adı Patrick Haley'di. Yirmi yaşındayken bir motor kazasında öldü. Ayrıldıktan sonra görüşmedik, o yüzden hayatında özel biri var mıydı bilmiyorum."

"Patrick'i de yok say. Cleo Cleland nerede şimdi?"

"Raleigh-Durham'da yaşıyor. Endüstriyel kimyager oldu. Yılda bir kere filan birlikte öğle yemeği yiyip sinemaya gidiyoruz. Evlendi ve dört yaşında bir çocuğu var."

Cleo'yu da listeden silebilirdi. Öldüğü için değil, ama arkadaşım olduğu için. Kaldı ki, Cleo kadındı, oysa Wyatt beni öldürmeye çalışanın büyük olasılıkla erkek olduğunu söylemişti.

"Birisi mutlaka vardır," dedi. "Belki de yıllardır aklıma bile gelmeyen birisi."

Haklıydı. Bu şahsi bir meseleydi, o yüzden bildiğim birisi olması gerekiyordu. Benimse aklıma kesinlikle kimse gelmiyordu.

O sırada aklım başıma geldi.

"Kim olduğunu biliyorum!" diye sevinçle haykırdım.

Wyatt irkildi ve hemen alarma geçip "Kim?" diye sordu.

"Senin kız arkadaşlarından birisi olmak zorundasın!"

Yirmi üç

Araba yalpaladı. Wyatt tekrar şeridi buldu ve göz ucuyla bana dik dik baktı "Bu fikir de nereden geldi aklına?"

"Yani, ben değilsem, seninle ilgili demektir. İyi biriyim ben ve bilmediğim düşmanlarım da yok. Zaten ilk teşebbüs ne zamandı? Biz kumsaldan döner dönmez oldu. Benim peşimden geldiğini bilen kaç kişi vardı? Nicole'ün sürüldüğü perşembe gecesi bana nasıl davrandığın düşünülürse "

"Sana nasıl davrandığım mı?" diye öfke dolu bir şaşkınlıkla tekrar etti.

"Adamlarına ilişkimiz olduğunu söyledin, haksız mıyım? Halbuki ilişkimiz yoktu. Bana bakış tarzlarını gördüm, bana karşı kaba kuvvet kullandığında elli adamdanda bir tanesi yardıma gelmedi. Böylece ben de onlara yalan söylediğin sonucuna vardım, çıkıyoruz demişsindir."

"Sana karşı kaba kuvvet kullanmadım," dedi sıkılmış seslerinin arasından.

"Onemsiz detaylara takılıp kalmayı bırak, üstelik de kaba kuvvet kullandın. Buraya kadar söylediklerimde haklıyım değil mi? Onlara çıktığımızı söyledin değil mi?"

"Evet söyledim çünkü çıkıyoruz."

"Orası tartışılır..."

"Birlikte yaşıyoruz. Birlikte yatıyoruz. Nasıl oluyor da çıkıp çıkmadığımız tartışmalı oluyor?"

"Çünkü daha dışarıda görüşmeye başlamadık ve bu sadece geçici bir durum. *Sözümü kesip durmayı bırakır mısın?* Şunu demek istiyorum, çıktığın kızı benim peşimden koşmak için patates çuvalı gibi bırakmış olmalısın, kimdi o?"

Birkaç saniye dişlerini gıcırdattı. Biliyordum çünkü onları duyabiliyordum. Arkasından "Biriyle çıkışımı da nereden çıkardın?" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Lütfen yapma, uğrunda ölmeye değecek bir adam olduğunun kendin de farkındasın. Eminim kadınlar peşinde kuyruk oluyordlardır."

"Kuyruk falan oldukları yok, sence uğrumda olmeve değer, ha?"

Şimdi, sesi kendinden hoşnut geliyordu. Kafamı torpidoya vurmak geldi içimden, ama bu canımı yakmaktan başka işe yaramazdı ve zaten yeterince yerim ağrıyıp sızıyordu. "Wyatt!" diye bağırdım. "Kiminle çıkıyordun?"

"Özel biri yoktu."

"'Özel biri' olmasına gerek yok; sadece görüşüyor olmanız yeter. Bazı kadınların gerçekdışı beklentileri vardır, bilirsin. Bir kere çıkarsınız ve gelinliğini seçmeye başlamıştır bile. O yüzden son çıkışın ve aranızda ciddi bir şeyler olduğunu düşünen kız kimdi? Beni sahile takip ettiğin zaman kendini birdenbire postalanmış hissetti. Nicole'un öldürüldüğü perşembe gecesi biriyle mi birlikteydin?" Bunu nasıl araya sıkıştırdığıma dikkatinizi çekerim. Çoktandır merak edip duruyordum.

Bu sırada evine geldik ve garaj yoluna sapabilmek için yavaşladı. "Hayır, o gece kadınlardan oluşan bir sınıfa kendini savunma dersleri veriyordum," diye cevap verdi, boş bulunarak, kendimden çok hoşnutum. "Senin teonin tutar yanı olduğumu hiç sanmıyorum çünkü, en son ne zamandı... Tanrım, en son iki ay önce birisiyle çıkmıştım! Sosyal hayatım anlaşılan senin sandığın kadar hareketli geçmiyor."

"Son birlikte olduğun kişi, onunla bir kereden fazla mı çıktınız?"

"Birkaç kere çıktık, evet." Garaja çekti.

"Onunla yattın mı?"

Bana sabırsız bir bakış fırlattı. "Bu küçük çaplı soruşturmanın nereye gittiğini görebiliyorum artık. Hayır, onunla yatmadım. Ve inan bana birbirimizden hoşlanmadık bile."

"Belki sen değil, ama o hoşlanmış olabilir."

"Hayır," diye tekrarladı. "Hoşlanmadı. Benim geçmişimi kurcalayacağına kendininkini düşünsen daha iyi edersin. Erkeklerle kur yapmayı seven bir tipsin, içlerinden biri seni caddiye almış olabilir..."

"Kur yapmayı seven bir tip filan değilim! Suçu benim üstüme atıp durma."

Dolaşip yanıma geldi, kapımı açtı, tutulan ve ağrıyan kaslarımı kullanarak arabadan çıkmak zorunda kalmayayım diye eğilip beni kucakladı, ardından beni yavaşça ayaklarının üstüne bıraktı. "Kur yapmaya düşkünsün," dedi zâlmce. "Elinde olan bir şey değil, genlerinde var bu senin."

Beni tanımlamak için sürüsüyle aşağılayıcı kelime kullanıyordu ve bunları duymaktan bıkmıştım. Evet, belki arada arada kur yapıyorumdur, ama bu beni kura düşkün biri yapmaz ki. Ayrıca hoppa da değilim. Kendimi bu kadar bos bir tip olarak görmüyorum, ama Wyatt sanki dünyadaki en uçarı ve kuş beyinli insanmışım gibi konuşuyordu.

"Ve şimdi de surat asıyorsun," dedi başparmağını alt dudagımın üzerinde gezdirerek, evet belki dudagım birazıcık dışarı sarmaya başlamış olabilirdi. Sonra da eğilip beni öptü, yavaş ve sıcacık bir öpüştü, bu öpücüğün beni bir şekilde tamamen erittiğini hissettim. Belki de beni öpmekten öteye gidemeyeceğini bildiğim içindir. Bunu o da biliyordu. Böylece beni öpmek için öpüyordu sadece, yatağa atmak için değil.

"Bu niyeydi şimdi?" diye sordum hafif hırçın bir tavırla böylece dudaklarını çektiğinde ne kadar kendimden geçtiğimi olduğumu saklamaya çalışıyordum.

"Kötü bir gün geçirdiğin için," dedi ve gene aynı şeyi yaptı. İçimi çekip kendimi rahatça ona bıraktım, çünkü evet, gerçekten çok kötü bir gün geçirmiştım. Bu sefer öpüşmemiz bittikten sonra beni kendine yakın tuttu, cenesi başımın üstünde dinleniyordu. "Polislik işini yapma bize bırak," dedi. "Birdenbire aklına seni öldürmekle tehdit eden tehlikeli bir düşmanın olduğu gelmezse, ki bu durumda kesinlikle bilmek isterim."

Başımı kaldırıp dik dik ona baktım. "Yani sence ben aptal sarışınım ve böyle bir şeyi hemen hatırlayamam mı demek oluyor şimdi bu?"

İç çekti. "Ben böyle bir şey söylemedim. Söylemedim çünkü aptal değilsin. Pek çok şey olabilirsin, ama aptallardan birisi değil."

"Ah, demek öyle? Neymiş bakalım şu olduğum şeyler. Gaddarlığım üstümdeydi çünkü canım yanıyordu, korkmuştum ve hincımı birinden çıkarmam gerekiyordu. Wyatt koca adamdı, kaldıracağından emindim.

"Sinir bozucu," dedi, neredeyse onu tekmeliyordu çünkü yine aşağılayıcı bir kelime kullanmıştı. "Rahatsız edici. Inatçı. Üçkâğıtçı. Üçkâğıtçısın çünkü ne zaman elde etmek istediğin bir şey olsa, şu aptal sarışın numaraları yapıyorsun ve sanırım işe yarıyor da. Düşünme seki ödümü kopartıyor. Pervasız. Komik. Seksi ve tapılacak birisin. Evet, kesinlikle tapılacak bir kadınsın ve bu da geçici bir şey değil."

Tanrım, etraftaki tek üçkâğıtçı ben değildim, di mi? Tam büyük bir sinir patlamasının eşiğine gelmişim ki, söylediği son üç şeyle tüm hızım kesilmişti. Beni tapılacak biri olarak görüyordu, ha! Bunu bilmek güzeldi, o yüzden

bunun geçici olmadığıyla ilgili söylediklerine aldırmamaya karar verdim. Öne eğildi ve beni tekrar öperek ekledi: "Üçünde ölmeye değer."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bu kadınların söyleyeceği türden bir şey. Erkekler kullanamaz."

Doğruldu. "Neden olmasın?"

"Çok kadınısı da ondan. Senin daha maço bir şeyler söylemen gerekir, 'senin için kurşun bile yerim' filan gibi, farkı görüyor musun?"

Sıtmamak için kendini zor tutuyordu. "Anladım. Hadi içeri girelim artık."

İçimi çektim. İki tatlı yapmam gerekiyordu ve hiç havamda değildim, ama söz sözdür. Hayır, polis merkezindeki tatlı yapacağımı bilmiyorlardı, ama kafamda söz vermişim bir kere, işte o kadar.

Wyatt çöreklerle sütü arka koltuktan aldı, sonra bagajı açıp orasından burasından ince uzun şeritler sarkan bir çuval çıkardı. Bagajı kapattı, kaşlarını çatmış çuvala bakıyordu.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Sana çalı alacağımı söylemişim, buyur işte."

Zavallı ıslak çiçeğe bakakaldım. Yeşil şeritler onun küçük, zayıf yaprakları olsa gerekti. "Çalıyı ne yapayım ben?"

"Evde tek bir çiçek bile yok dedin, nasılsa ev yaşanılır bir yer mi olmuyormuş nedir? İşte ben de sana çiçek getirdim."

"Bu evde yetişen çiçeklerden değil! Çalı bu. Bana çalı mı getirdin?"

"Bitki bitkidir. Eve koyarsın, ev bitkisi olur."

"Hiç anlamıyorsun bu işten," diye patladım, zavallı şeyi elinden almak için uzanırken. "Bütün gün, bu sıcakta bagajında mı tuttun? Pişirmişsin. Ölürse hiç şaşırırmam. Belki

vitamin vererek yaşatabilirim, gerçi. Kapaıyı açacak mısın? Bunun için vitaminli bir şeyler getirdin mi?"

"Bitkiler yemek mi yiyor?" diye ihtiyatla sormadan önce kapıyı açtı.

Ona inanamayan bir bakış fırlattım. "Elbette yerler. Canlı her şey yer." Ardından elimde tuttuğum bitkiye bakıp kafamı olumsuz bir tavırla salladım. "Bu zavallı şey hiçbir zaman yiyemeyebilir gerçi."

Yükün çoğunu sağ koluma vermeme ve sol elimi daha çok denge sağlamak için kullanmama rağmen, yaralı kolum bitkinin ağırlığını kaldırırken itiraz ediyordu. Taşıması için Wyatt'a verebilirdim, ama ona bu konuda güvenmiyordum. Bitkilere karşı ne kadar acımasız olabileceğini göstermişti.

O çantaları içeri taşıırken ben de bitkiyi lavaboya yerleştirdim, canlandırmak için yapraklarına nazıkçe su serpiyordum. "Bana bir kova gerekli," dedim. "Sonradan gerekli olmayacak bir şey çünkü altına delik açacağım."

Çamaşır makinesinin yanından mavi yer silme kovanını getirmek üzereydi ki, cümlemı bitirince durdu. "Yepyeni bir kovayı neden mahvetmek istiyorsun?"

"Bu bitkiye belki de hayatına son verecek kadar kötü muamele etmişsin, işte o yüzden. Suya ihtiyacı var, ama köklerinin su içinde durmasına gerek yok. Suyun süzülmesi gerekiyor. Dibinde delikleri olan güzel bir saksın olması gerekiyor, ki hiç sanmam çünkü evinde tek bir çiçek bile yok, ben de herhangi bir kaba delik açmak zorundayım."

"Gördün mü, işte bu yüzden erkekler evde bitki bulundurmazlar. Çok sorun çıkartıyorlar ve lanet olası şeyler kafa karıştırıyor."

"Onlar evi güzel gösterir, insana kendini iyi hissettirir ve havayı temizler. Çiçek olmayan bir evde hayatta yaşamam."

İç çekti. "Pekâlâ. Kovanın dibini ben delirim."

Kahramanım benim.

Plastiğin dibini delmek için uzun bir tornavida kullandı, kısa süre sonra ıslak yapraklı bitki çamaşır odasındaki lavaboya yerleşmişti, kökleri sulanmıştı ve fazla sular süzü-lüyordu. Sabaha kadar biraz canlanmasını umut ediyordum. Sonra da çift taraflı finni yakıp yapacağım tatlı için gerekenleri toparlamaya başladım.

Omuzlarımdan yakalayıp beni nazıkçe sandalyeye oturmaya zorladı. "Otur," dedi, ki tamamen gereksizdi çünkü zaten beni çoktan oturtmuştu. "Tatlıyı ben yaparım. Sen sadece yapmam gerekeni söyle."

"Niye? Nasılsa hiç dinlemiyorsun." Ya, bunu söylemeden nasıl durabilirdim?

"Elimden geleni yaparım," dedi kayıtsızca. "Sadece bu yeterlik."

Büyüklik gösterdi değil mi? Nasıl bir gün geçirdiğim düşünülürse en azından bundan sonra söylediklerime kulak vereceğine söz verebilirdi.

Böylece tatlının yapımını oturduğum yerden idare ettim. Zaten zor bir tatlı da değildi, çörekleri büyük parçalara ayırırken, "Bana söyler misin, annenin bahsettiği şu insanlar var ya: Hani adam karısı için güzel bir şey yapmak istemiş, kadın da onu öldürmeye kalkışmış, neden hepiniz kadının tarafını tutuyordunuz?" diye sordu.

"Güzel bir şey mi?" diye tekrarladım, dehşet içinde ona bakalmıştım

"Karısına hediye olarak yatak odalarını profesyonel bir dekoratöre yaptırmış. Tazını beğenmese bile, en azından düşündüğü için kocasına teşekkür edemez miydi?"

"Yani sen, otuz beş senedir evli olmalarına rağmen, yatak odalarını doğru düzgün hale getirebilmek için karısının ne kadar uzun süredir uğraştığına dikkat bile etmemesine,

güzel bir şey yapmak mı diyorsun? Bazı antika parçaları kadıncağz onları geri bile alamadan satılmış bu arada, evladiyelik kalitedeydi ve yenisini de bulmak imkânsız.”

“Ne kadar severse sevsin, onlar sonuçta mobilya. Adamsa kocası; sence üzerine araba sürülmesinden daha iyisine layık değil miydi?”

“Kadın da karısı,” diye cevap verdim. “Sence çok sevdiği şeyin yok edilip yerine tamamen nefret ettikleri değiştirilmesinden daha iyisini hak etmedi mi? Otuz beş sene sonra, sence en azından dekoratöre Sally’nin metal ve camdan hoşlanmadığını söyleyemez miydi?”

Suratındaki ifadeden, onun da ultra modern tarzı sevmediği, ama bunu farklı şekilde ortaya koyacağı anlaşıyordu. “Öyleyse kadın, kocası hangi tarzı sevdiğine dikkat etmedi diye mi deliye döndü?”

“Hayır, kocasının ona hiç mi hiç dikkat etmediğini anlattığı için *duyguları incinmişti*. Çılgına döndü, çünkü kocasının eşyalarını sattı.”

“Onlar adamın da eşyaları değil miydi?”

“Her parçayı bulmak için aylarca aramış mı? Hepsini eliyle tamir ederek kullanılır hale getiren kim? Bana göre eşyalar kadına ait.”

“Pekâlâ. Bu adamı öldürmeye çalışmasını haklı göstermez gene de.”

“Ya, aslında adamı öldürmeye çalışmıyordu. Kendisini ne kadar üzdüyse, kocasının canını da o kadar yakacaktı.”

“Öyleyse, sen de dedin ya, araba yerine çim biçme makinesini kullanabilirdi. Ne kadar üzüntülü olursa olsun adamı öldürseydi cinayet suçundan onu tutuklamak zorunda kaldırdım.”

Bunun üzerinde biraz düşündüm ve sonunda “Bazı şeyler uğruna tutuklanmaya değer,” dedim. Ben şahsen, Sally kadar ileri gitmezdim, ama bunu Wyatt’a asla söyleme-

tabii. Kadınlar birbirine destek olmak zorundadır, ayrıca bu ona güzel bir ibret dersi olmuştur diye düşündüm: kadınların eşyalarını karıştırmaya gelmez. Her şeyi çığnayan kurallara göre kategorize etme eğiliminden bir kurtulsa, hayatı o da kavrayacaktı. "Kadınların eşyası onlar için önemlidir, aynı erkeklerin oyuncaklarının önemli olması gibi bir şey. Sahip olduğun çok değerli bir şey var mı? Mesela eskiden babana ait olan bir şey ya da araban da olabilir..." Aniden aklıma geldi. Şaşkın bir edayla ona bakakaldım.

"Senin araban yok!" Garajdaki tek araba bir Crown Vic'ti, o da valiliğe aitti ve neredeyse avaz avaz ben polis arabasıym diye bağırıyordu.

"Elbette var," dedi kibarca, bu arada önündeki, içleri üç parçaya ayrılmış dört düzine çörekle dolu, iki kâseye bakıyordu "Şimdi ne yapacağım?"

"Yumurtaları kır. Valiliğin arabasından bahsetmiyorum," dedim. "Tahoe'ne ne oldu?" İki sene önce biz çıktıkten büyük siyah bir Tahoe kullanıyordu.

"Değiştirdim." İki yumurtayı hızlı bir şekilde kırptı ve ayrı bir ufak kaba iki tane daha kırptı onları da kırptı.

"Neyle? Garaj da araba filan yok."

"Bir Avalanche ile. Üç ay önce aldım. O da siyah renkli."

"Nerede o zaman?"

"Kardeşim Lisa kendi arabası tamirdeyken kullanmak için ödünç aldı, iki hafta önce." Kaşlarını çatı. "Aslında daha önce getirir diye düşünmüştüm." Telsiz telefonu aldı, bir numara tuşladı ve telefonu çenesiyle omzu arasına yerleştirdi. "Hey, Lisa, şimdi hatırladım, benim kamyonet sende duruyor. Hâlâ tamirde mi? Neden uzadı?" Bir süre karşı tarafı dinledi. "Tamam, sorun değil. Dedğim gibi birden aklıma geldi." Bekledi, karşı tarafta bir kadının ko-

nustüğünü duyuyordum, ama ne dediği anlaşılmıyordu. Wyatt "Öyle mi dedi? Olabilir," deyip arkasından kahkah attı. "Ya, evet doğru. Şu işler bir hallolsun sana detayları anlatırım. Tamam. Evet. Görüşürüz."

Telefonun kapama düğmesine bastı ve telefonu masasının üstüne geri koyup o ana kadar yaptıklarını inceledi. "Sırada ne var?"

"Her kap için bir kutu süt." Şüpheli bakışlarını ona diktim. "'Doğru' olan neymiş?"

"Üstünde çalıştığım bir iş sadece."

Üstünde çalıştığı şeyin ben olduğuma dair içimde bir his vardı, ama onunla tartışırken haklı çıkmak için bütün gücüme ihtiyacım vardı, o yüzden üstünde durmadım. "Araba ne zaman hazır olacakmış?"

"Cumaya biter diye ümit ediyor. Ama kamyonetime sürmeyi sevdiğinden şüpheleniyorum. Butün ıvır zıvr var." Bana bakıp göz kırptı. "Sen de iri taşıt kullanmaya sevdiğine göre, kamyonetime bayılacaksın. İçine çok değer sınırsın."

Eğer yakışmazsam görünüşüm üzerinde iyice bir çaba mam gerekecekti. Hızla yorulduğumu hissediyordum. Yüzden kalan malzemenin konulması talimatını verdim. Tuz, tarçın, biraz daha süt ve vanilya. Hepsini güzelce karıştırıp iki ayrı fırın kabına boşalttı. Fırın önceden ısınmış olduğu için iki kabi da içine yerleştirdi ve fırının saatin otuz dakıkaya ayarladı. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. Çok basit oluşuna şaşırmış duruyordu.

"Evet, hepsi bu. Sence sakıncası yoksa, dişlerimi fırçalayıp yatmaya gidiyorum. Fırının saati çınlayınca kapları çıkarıp folyo kâğıdı ile kapla ve buzdolabına koy. Üstüne konacak tereyağlı sosu ben yarın hazırlarım." Yorgun bir şekilde ayağa kalktım, fiziksel dayanma gücümün sonuna gelmiştim artık.

Ölümçül Hata

Yüz ifadesi yumuşadı ve tek kelime bile etmeden beni sağına aldı.

Başımı omzuna yasladım. Beni yukarı taşıırken, "Bunu çok sık yapıyorsun," dedim. "Beni oraya buraya taşımandan bahsediyorum."

"Benim için zevk. Başka koşullarda olmasını isterdim sadece." Yüzündeki yumuşak ifade yerini karamsarlığa bıraktı. "Canının yanmış olması beni hasta ediyor. Sana bunu yapan pisliği öldürmek istiyorum."

"A-ha! Şimdi Sally'nin neler hissettiğini anladın demektir," dedim zafer dolu bir ifadeyle. Puan kazanmak için her şey yaptım, gerçi bunun için vurulup araba kazası geçirmenizi pek tavsiye etmem. Öte yandan, madem bunlar oldu, öyleyse onları neden kullanmayayım? Joker kâğıdı fırlatıp atmak aptallık olur, kartın elinize nasıl geçtiğininse önemi yok.

Dişlerimi ben fırçaladım; arkasından Wyatt üstümdeki-leri çıkardı ve beni yatağa kelimenin tam anlamıyla tıktı. O daha odadan çıkmadan uykuya dalmıştım.

Bütün gece uyudum, Wyatt yatağa geldiğinde bile kalkmadım. Saatin alarmı çaldığında uyandım ve o saati susturmak için uzanırken ben de onun yattığı tarafa el attım. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu, tekrar üstü yatıp başını benden yana çevirirken.

"Düşündüğüm kadar kötü değil. Dün gecekinden daha iyi hissediyorum. Tabii, henüz yataktan kalkmaya çalışmadım. Gözlerim morarmış mı?" Nefesimi tutup vereceği cevabı bekledim.

"Pek değil," dedi beni inceleyerek. "Morluklar dün gecekinden daha kötü değil. Dün mutfakta hep beraber yaptığınız bütün o büyüler işe yaramış olmalı."

Tanrı'ya şükür. Buz torbası koyma işini bugün de yaptım, sırf emin olmak için. Rakun gibi gözükmekten pek haz etmiyorum.

Ne o yataktan hemen kalktı ne de ben. Gerinip esne ve uykulu şekilde tekrar uzandı. Karnının hemen altına ilginç bir sertlik belirmeye başlamıştı ve ne olduğunu bilmez göz atmayı çok istiyordum ama onunla seks yapmayı istemediğime göre bu zalimlik olurdu. Hayır, bu doğru değil. İstemediğimden değil, ama aramızda hallolması gereken şeyler yoluna girene kadar seks yapmamamız gerekiyordu. Onu çok istiyordum aslında.

Arzularına yenik düşmeden –tekrar– önce dikkatimi başka tarafa zorla çevirdim ve güçbela doğrulup oturdum. Oturmak canımı acıttı. Hem de çok. Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım, ayağa kalktım ve bir adım attım. Bir tane daha. Belim bükük vaziyette, çok yaşlı insanlar gibi sendeleyerek banyoya kadar gittim.

Kötü haber, kaslarım bugün dün gecekinden çok daha fazla acıyordu, ama bunu bekliyordum. İyi haberse bununla nasıl başa çıkılacağını biliyordum. Yarın kendimi çok daha iyi hissedecektim.

Wyatt kahvaltıyı hazırlarken sıcak suyla elimi yüzümü yıkadım, biraz iyi geldi. Birkaç *Ibuprofen* almanın, esneme hareketleri yapmanın ve ilk fincan kahvemle içmenin de faydası oldu tabii. Kahve kaslarımı etkilemekten çok kendimi iyi hissetmemi sağladı, ama insanın kendini nasıl hissettiği de önemli, haksız mıyım?

Kahvaltıdan sonra tatlıların üstüne konulacak tereyağlı sosu hazırladım. Çabuk ve hızlı yapılıyor, sadece biraz tereyağı, bir kutu pudra şekeri ve un. İçindeki şeker miktarı bütün kalori hesaplarını altüst edecek kadar çoktu, ama ilk ısınmak bile ağzımın suyunu akıtmaya yetti. Wyatt yeme arzusuna direnmedi, küçük bir kaba koca bir kaşık dolusu alıp yemeye başladığında daha sos soğumamıştı bile. Gözlerini kısarak beğendiğini gösteren sesler çıkarmaya başladı. “Çok güzel olmuş, belki ikisini de kendime saklarım.”

"Böyle bir şey yaparsan, onlara söylerim."

İçini çekti. "Peki, peki. Bunun aynısından her sene doğum günlerimde yaparsın ama, tamam mı?"

Gözlerini kocaman açıp "Kendin yapacak kadar öğrendin artık," dedim, ama kalbim bütün seneler boyunca onun yanında olup doğum günlerini kutlama fikri ile mutluktan ufak ufak dans ediyordu. "Doğum günün ne zaman senin?"

"Üç kasım. Seninki ne zaman?"

"On beş ağustos." Aman Tanrım, astrolojiye filan inandığımdan değil ama, akreple aslan bir arada gerçekten çok tehlikeli olabilirler. İkisi de inatçı ve çabuk sinirlenen tiplerdir, gerçi ben bu tanımın dışında kalıyorum çünkü asla çabuk sinirlenen biri değilimdir. Gene de inatçılık konusunda aynı şeyi söyleyemem.

"Kaşlarını niye çatırdı?" diye sordu, kaşlarının arasını parmakları ile yavaşça okşarken.

"Sen Akrep Burcu'sun."

"Ne olmuş yani? Akrep öyle mi?" Elini belime koyup beni kendisine doğru çekti, sağ kulağımın arkasını öpmek için eğilmişti. "İğnemi görmek ister misin?"

"Akrep olmanın kötü tarafını bilmek istemiyor musun? Astrolojiye inandığımdan değil de."

"Eğer inanmıyorsan, akreplerin kötü taraflarını niye kafana takıyorsun?"

Böyle mantıklı konuşmasından nefret ediyorum. "Böylece sorununun ne olduğunu bilirsin."

"Sorunumun ne olduğunu biliyorum ben." Mememi elinin içine aldı ve boynumun yan tarafından hafifçe ısırdı. "Havalı, ukala ve yuvarlak oynak kalçaları olan, bir altmış beş boyunda bir sarışın beni deli ediyor."

"Benim kalçam oynamaz," dedim hemen sınırlenerek. Kalçalarımı formda tutmak için çok uğraşıyordum. Üstelik

boynuma yapışkan yüzünden, sinirli kalabilmek için de çok uğraşmam gerekti.

"Yürürken kendini arkadan görmemişsindir sen."

"Pöhl!"

Enseme doğru gülümsediğini hissettim. Nasıl olduysa kafamı arkaya atıp omuzlarından tutunarak geriye doğru sarktım, hareket edince canımın nasıl yandığını unutmamıştım. "İki top gibi yukarı aşağı oynuyor. Hiç arkaya dönüp ağzının suyunu eliyle silen erkekleri görmedin mi?"

"Gördüm ama yeterince evrim geçirmemiş olmaları ilgili bir problemdir diye düşünmüştüm."

Kıkr kıkr güldü. "Olabilir de. Kahretsin, keşke morluklar içinde ve canın yanıyor olmasaydın."

"İşe geç kalırdın o zaman." Benimle sevişmesine izin vermeyeceğimi söyleyerek protesto etmeye kalkışmadı çünkü o söz konusu olduğunda kendime hâkim olmadığım kadar acınacak kadar yetersiz olduğum ispatlanmıştı.

"Evet, böylece suratımdaki büyük gülümseme yüzünden herkes neden geç kaldığını anlardı."

"O zaman her yanımda morarmış ve acıyor olması iyi, çünkü işe geç kalınmasından hiç hoşlanmam." Eğer ona karşı kendimi tutamıyorsam belki bu mor-ve-acı numamı işe yaradığı sürece kullanabilirdim. Evet, bu biraz yorucu oluyordu, ama savaştayız ve üstelik de o kazanıyor.

Neler kaçırdığımı hatırlatmak için boynumu gene hafifçe ısırdı, sanki hatırlatılmaya ihtiyacım varmış gibi. Kesinlikle yoktu. "Ben yokken neler yapacaksın bugün?"

"Uyurum. Belki biraz yoga yaparım, adalelerimi esnetmek için. Evin her tarafını sinsice dolaşıp gördüğüm her şeye burnumu sokarım. Eğer vaktim kalırsa konserve yiyecekleri alfabetik sıraya sokup gardirobunu yeniden düzenlerim, ayrıca uzaktan kumandayı öyle ayarlarım."

ki, ne zaman televizyonu açsan hep *Life Time* kanalı çıkar." Bunun yapıp yapılamayacağını bilmiyordum, ama tehdit olarak insanın kulağına hoş geliyor.

"Aman Tanrım." Sesi dehşet içindeydi. "Üstünü giyin. Benimle birlikte merkeze geliyorsun."

"Sonsuza kadar kaçamazsın. Burada kalmam için ısrar edersen, sonuçlarına katlanmalısın."

"Şimdi anladım." Başını doğrulttu ve gözlerini kısarak, sağ bana baktı. "Pekâlâ, elinden geleni ardına koyma. Mikamımı bu gece alırım."

"Canım yanıyor, hatırlamıyor musun?"

"Bütün bunları yapabiliyorsan, söylediğinden daha iyi durumda olman gerekir. Bu gece anlarım nasılsa, değil mi?"

[Onunla birlikte yukarı çıktım ve duş alıp tıraş olmasını izledim, sonra da yatakta oturup giyinmesini seyrettim. Bu günün seçimi denizci mavisi bir takım elbise, beyaz gömlek ve ince mavi kırmızı çizgileri olan bir kravattı. Çok şık görünüyordu, böyle erkeklere bayılırım; en sonunda kıyafetimi omuzuna astığı kılıfı ve kemerindeki rozetiyle tamamlandığında, kendimi kontrol etmem neredeyse imkânsız hale geldi. Bütün bu otorite ve güç beni baştan çıkarıyordu, kabul ediyorum pek feministçe değil, ama canı cehenneme. Sizi baştan çıkaran bir şey buldunuz mu alın, Wyatt da benimkiydi – üstünde ne olursa olsun.

"Yapığın tatlıyı merkezde çalışanlara götürüyorum –ki bu da onları çok mutlu edecek–, sonra da eski kocanı görmeye gideceğim."

"Boşa vakit kaybediyorsun."

"Olabilir, ama bunu kendim görmek istiyorum."

"Onunla neden MacInnes'le, Forester konuşmuyorlar? İlerine burnunu sokmana bir şey demiyorlar mı?"

"Bir angaryadan kurtarıyorum onları, kaldı ki bu işin şahsi bir mesele olduğunu biliyorlar, o yüzden bana göz yumuyorlar."

"Terfi edip onların üstüne atandığında sana kızdılar mı?"

"Elbette kızdılar. Onların yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı. İşlerine karışmamaya çalışıyorum, ama aynı zamanda patron benim ve bunu onlar da biliyor."

Eminim, gerektiğinde işlerine karışmakta bir sakınca görmezdi. Bunu söylememiştii ama söylemesine gerek de yoktu. Onların ukalalıklarını çekecek bir tip değildi.

Garaja kadar onunla birlikte gittim, kapıda bana bir hoşçakal öpücüğü verdi. "Sinsice dolaşmaların ve her şeye burnunu sokmaların sırasında bulduğun şeyleri atma sakın, tamam mı?"

"Tamam. Tabii eski bir kız arkadaştan gelen mektupları filan rastlarsam o zaman başka; onları yanlışlıkla ateşe verebilirim. Böyle şeyler nasıl olur, bilirsin." Bilmesi gerekirdi, Jason'ı cinayete teşebbüs şüphesiyle sorguya çekmelerinin belli başlı tek sebebi, telesekreterime bıraktığı mesajı duymuş olmasıydı.

Sırtarak "Mektup filan yok," dedi, arabaya binerken.

Gene de aradım. Önümde rahat bir gün uzanıyordu gitmem gereken bir yer, yapmam gereken şeyler yoktu kimseyle konuşmam bile gerekmiyordu. Filimde bu kadar çok zaman varken, aramak *zorundaydım*. Dolabını ve konserve yiyecekleri düzenlemedim gerçi, bu işler taşıma ve kaldırmayı gerektiriyordu.

Onun yerine günü kendimi şımartmakla geçirdim. Televizyon seyrettim, kestirdim. Bir parti çamaşır yıkadım ve kendine gelen çalıyı, güneş görebilsin diye pencere önüne koydum. Bu da kaldırma ve taşıma gerektiren bir işti, çalınım yandı, ama çalının yardımı çok ihtiyacı vardı, o yüzden

den gene de yaptım. Wyatt'ı cepten aradım, sesli mesaj servisi çıktı. Ona, çiçek vitamini alması için bir mesaj bıraktım.

Ögle yemeğinde aradı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hâlâ her yerim tutulmuş vaziyette, hâlâ canım yanıyor ama onun dışında iyiyim."

"Jason konusunda haklıymışsın."

"Sana söyledim."

"Çok sağlam bir tanığı var: Şef Gray. Senin eski kocan, şef ve iki kişi daha, pazar öğleden sonrasını birlikte, *Little Creek Country Kulübü'nde* golf oynayarak geçirmişler. Böylece sana ateş etmiş olma ihtimali kalmıyor. Aklına seni öldürmek isteyen başka birisi gelmemiştir herhalde."

"Hiçbir fikrim yok." Üstelik düşünmeme rağmen bir şey bulamıyordum. Birinin beni hiç haberim olmayan bir sebepten dolayı öldürmeye çalıştığı sonucunu çıkarmıştım ki, bu da hiç iyi bir şey değildi.

Yirmi dört

O gün öğleden sonra geç saatlerde Wyatt eve arkasına yeşil bir Taurus'la geldi. Babamla karşılaşmayı bekleyerek garaja gittim, ama arabadan Jenni çıktı. "Selam," dedi şaşırarak. "Kiralık arabayı babam getirecek sanıyordum."

"Ben gönüllü oldum," dedi Jenni uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak. Wyatt bana merhaba demek için öperken arkada bekledi. Wyatt'ın dudakları sıcacıktı, benim kendine doğru çekip ysladığında dokunuşunun ıctenliği hissettim.

Yanaklarımı ellerinin içine alıp "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Hiçbir şey olmadı. Zaten benim de buna ihtiyacı vardı." Biraz huzur harika gelmişti. Aklıma ölüm ihtimali getirecek hiçbir şey olmamıştı ki, bu da gidişatta hoş bir değişiklikti. Jenni'ye gülümsedim. "Hadi içeri gel, soğuk bir şeyler içelim. Dışarı çıkana kadar ne kadar sıcak olduğunu fark etmemiştim."

Wyatt, Jenni'nin geçmesi için yana çekildi. Etrafa göz gezdirirken Jenni'nin merakı gözlerinde açıkça okunuyordu. "Ne muhteşem bir ev," dedi. "Hem eski, hem de modern duruyor. Kaç yatak odası var?"

Wyatt, "Dört," diye cevap verdi, ceketini omuzlarından silkeleyerek çıkardı ve sandalyenin arkasına yayararak koydu. Kravatının düğümünü gevşetti ve en üstteki düğmeyi açtı. "Toplam dokuz oda var, üç büyük bir de küçük banyo. Kısa bir tur ister misin?"

"Sadece alt katta," dedi gülümseyerek, "böylece annen nasıl uyuduğunuzu sorarsa, dürüstçe bilmiyorum diyebilirim."

Annem aşırı derecede namusa düşkün bir kadın değildi hatta ilgisi bile yoktu— ama kızlarına, aralarındaki ilişki ciddi değilse, akıllı bir kadının bir erkekle asla yatmayacağını sıkı sıkıya tembihlemişti. Ciddi ilişkiden kastı da en azından parmağa takılan bir nişan yüzüğüydü. Erkekler hakkındaki fikri şuydu: O kadar basit yaratıklardır ki, ancak elde etmek için uğraştıkları şeylere kıymet vermeyi bilirler. Bılgulamada olmasa da, prensipte ona katılıyorum. Yani şu içinde olduğum duruma baksanıza. Wyatt'ın beni elde etmek için uğraşmasına gerek bile kalmamıştı; tek yapması gereken boynumu öpmek olmuştu ve bu zayıf tarafımı keşfettiği güne lanet ediyordum. Kendime karşı dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar karşılaştıklarım içerisinde kademi bu kadar kolay kıran tek erkek Wyatt'dı.

Jenni kiralık arabanın anahtarlarını mutfak tezgâhının altına bırakıp ona evin giriş katında kısa bir tur attırırken Wyatt'ın peşine takıldı. Giriş katta mutfak, yemek odası, misafir yemek odası (boş duruyordu), salon (aynen) ve oturma odası vardı. O gün mutfağa açılan Wyatt'a ait küçük bir çalışma odası olduğunu keşfetmiştim, ama buraya fazla özen göstermediği belliydi; çok küçüktü, en fazla üç buçuk-dört metre kare, çalışma odasından çok kiler ya da büyükçe bir gardirop için daha uygundu, ama içinde gereken şeylerin hepsi vardı: çalışma masası, dosya dolabı, bilgisayar, yazıcı ve telefon. Dosya dolabında ilginç bir şey yoktu. Bilgisayarda biraz oyun oynadım, ama içindekileri göstermedim, benim de kendime göre sınırlarım var.

İlisini takip etmedim, ama oturma odasına geldiklerinde Wyatt'ın durup televizyonu açtığını duydum, galiba komandasını bozup bozmadığını kontrol ediyordu. Kendi kendime sınttım. Pilleri çıkarmayı düşünmüştüm, ama bunu kavga ettiğimiz bir zamana saklamaya karar verdim. Yok, mutlaka her ihtimale karşı kenara koyduğu bir sürü

pil vardır. Daha da iyisi alışveriş için çıkmak... ve çıkmak önce yanlışlıkla uzaktan kumandayı çantama atmak olurdu. Böyle şeyleri önceden düşünmeniz gerekir, böylece yen geldiğinde tereddüt etmezsiniz. Tereddüt eden yakalamı-

Yemek odasına geri döndüklerinde masanın üstünde onları birer bardak buzlu çay bekliyordu. Wyatt birini aldı ve nefes almak için bile durmadan yarısına kadar içti, vanilyalı tenli boğazı yutkunurken inip çıkıyordu. Jenni'nin vanilyalı ne kadar kibar davransa da, yüzündeki hatlardan ne kadar sinirli olduğunu görebiliyordum. Anlaşılan polis beni kimin, ne için öldürmeye çalıştığını bulamamıştı.

Sonunda bardağı indirdiğinde bana baktı ve gülümsedi. "Yaptığın tatlı çok beğenildi. Tepsi yarım saat içinde boşaldı ve herkesin kan şekeri yükseldi."

"Çörekli tatlıdan mı yaptın?" diye sordu Jenni, ardında inler gibi bir ses çıkardı. "Biraz kaldı mı?"

Wyatt tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "Tesadüf bakın ki, iki tane tatlı yapıldı ve birisi de hâlâ buzdolabında duruyor. İster misin?"

Jenni aç bir kurdun göstereceği coşkuyla kabul etti, Wyatt da tepsiyi buzdolabından çıkardı. Ben de dolaba uzanıp iki çukur tabakla kaşıkları çıkardım. "Sen yemiyo musun?" diye sordu Jenni hafifçe kaşlarını çatarak.

"Hayır. Bu aralar spor yapamıyorum, o yüzden yediklerime dikkat etmek zorundayım." Bu iş bence de pek eğlenceli değil. Kalorileri saymak yerine, her gün bir-iki saat antrenman yapmayı tercih ederim. O tatlıdan ben de yemek istiyordum, ama bir daha hiç yiyemeyeceğim demek değil ki bu - sadece şimdilik.

Wyatt'la Jenni tatlılarını yerken hepimiz masada oturduk. Wyatt'a hiç ipucu bulup bulmadıklarını sorduğum içini çekti.

"Adli tıp ekibi evinin arkasındaki toprak alanda bir ayak izi buldu, analiz ettirdik. Bayan spor ayakkabısı izi..."

"Benimdir o zaman," dedim, ama o başını hayır anlamında salladı.

"Eğer kırk bir numara ayakkabı giymiyorsan senin değil demektir, ki giymediğini ben çok iyi biliyorum."

Haklıydı. Ben otuz yedi giyiyordum; ailemde bu numara giyen kimse de yoktu. Annem otuz altı, Jenni ve Siana da otuz sekiz. Kırk bir numara giyen ve aynı zamanda evin arkasında dolaşan arkadaşlarımı düşünmeye çalıştım, ama aklıma kimse gelmedi.

"Beni öldürmeye çalışanın büyük olasılıkla bir kadın olduğunu söylemedin mi sen?" dedim suçlayan bir tavırla.

"Hâlâ da değil diye düşünüyorum. Tüfekle ateş etmek ve arabanın frenlerini bozmak kadınların genelde seçeceği yöntemlerden değil."

"O zaman ayak izinin bir anlamı yok."

"Büyük olasılıkla öyle," dedi ve gözlerini ovaladı.

"Sonsuza kadar saklanamam," dedim, amacım kimseyi suçlamak değildi, sadece bir gerçeği dile getiriyordum. Benim bir hayatım vardı, onu yaşayamazsam, bu sürünge bedenimi öldüremese de beni bir şekilde öldürmüş oluyordu.

"Belki saklanmak zorunda kalmazsın," dedi Jenni tedavüle, sanki hayatın anlamı onda yazılmış gibi cindeki kaşığa dikmişti gözlerini. "Demek istiyorum ki, kiralık arabayı ben sürmek istedim çünkü bir süredir düşünüyordum ve bir plan yaptım. Sanı bir peruk takıp senmişim gibi etrafta gezebilirim, böylece beni yem olarak kullanarak Wyatt bu sürüngeyi yakalayabilir ve sen de tekrar güvende olursun," o kadar hızlı bitirmişti ki, kelimeler birbirine karıştıyordu.

Alt çenem öyle düştü ki, neredeyse yere değeceğini "Ne?" diye tiz bir çığlık attım. Yüz sene düşünsem aklıma Jenni'nin böyle inanılmaz bir teklif yapacağı gelmezdi. O daha çok bir numara olmak konusunda başarılıdır; ben pozlarına girmek de nereden çıkmıştı. "Kendim için yem olabilirim, peruğa bile ihtiyacım yok."

"Bırak da senin için bunu yapayım," diye yalvardı, gözlerinde toplanan yaşlar beni çok şaşırtmıştı. "Sana yaptığımı şey için kendimi affettirmeme izin ver. Beni hiç affetmediğini biliyorum ve bunun için seni suçlamıyorum. Sadece kendini düşünen bir sürük gibi davrandım ve bunun seni ne kadar üzeceğini düşünmedim, ama artık büyüdüm, gerçekten ve seninle yakın olmak istiyorum, upki Siana ile senin yakın olduğunuz gibi."

Hayretler içindeydim, aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu, bu öyle her gün yaşadığım bir olay değildi. Ağzımı açtım, sonra kafam hâlâ bomboş olduğundan tekrar kapadım.

"Seni kıskanıyordum," diye devam etti, hâlâ çok hızlı konuşuyordu, sanki cesaretini kaybetmeden hepsini söyleyip bitirmek istiyormuş gibiydi. "Sen herkesin gözdesi oldun hep, benim arkadaşlarım bile senin tanıdıkları en havalı insan olduğunu düşünüyorlardı; hepsi saçlarını seninki gibi yapıyorlar, rujlarını seninkinin renginde alıyorlardı. İnsanı hasta eder bu."

İşte bildiğim Jenni geri gelmişti. Kendimi rahatlatma hissettim, artık uzaylılar kız kardeşimin bedenine girdi diye endişelenmeme gerek yoktu. Wyatt sessizce oturup her konuşulana dinliyordu, bakışları sertti. Keşke başka bir odaya gitse diye düşündüm, ama kanatlarımla çıkıp uçmaya başlama ihtimalim daha yüksekti herhalde.

"T'in iyi amigo kız sendin, güzeldin, atletik yapılıydın, sınıf sözcüsüydün, üniversiteye amigo kızlara ayrılan bursla

gittin, çok iyi notlar aldın ve işletmeden mezun oldun ve şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamla evlendin,” diye hayıflandı. “Bir gün vali, hatta millervekili ya da senatör olacağı belliydi ve olmuş bir armut gibi senin eline düştü. Seni o kadar kıskanıyordum ki, ne kadar güzel olursam olayım senin yaptıklarını yapamayacağımı biliyordum ve annemle babamın da seni daha çok sevdiğini düşündüm. Sana bile seni daha çok seviyor! İşte bu yüzden Jason bana asıldığında, ben de yüz verdim; çünkü eğer Jason benimle ilgileniyorsa, o kadar muhteşem olan sen değilsin, benim demekti.”

“Ne oldu sonra?” diye Wyatt sessizce araya girdi.

“Blair benimle Jason’ı öpüşürken yakaladı,” diye perişan bir edayla itiraf etti. “Başka bir şey yapmadık, üstelik de ilk defa oluyordu, ama her şey berbat oldu ve boşandılar. Hepsi benim suçum ve ona kendimi affettirmek istiyorum.”

Wyatt, “Başka bir yol bulmak zorundasın,” dedi, çok kesin konuşmuştu. “Dünyada ne seni ne de Blair’i yem olarak kullanırım. Bu planı uygulayacak olsak, kadın polislerden birisi Blair’in kılığına girer, sivil birini asla riske atmamız.”

Jenni büyük planı böyle çabucak geri çevrildiği için donup kalmıştı, üstelik geri çeviren sadece ben değildim, Wyatt da hayır demişti; sonuçta onun onayı önemliydi, planı reddetmek ya da uygulamaya koymak onun yetkisindeydi. Reddetmişti.

“Yapabileceğim bir şey olmalı,” dedi, bir damla yaş yüzünden aşağı hızla kaydı. Yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

“Bir bakalım.” Artık kaybolan sesimi bulmuştum. Düşünürken alt dudığıma tek tırnakla hafifçe vuruyordum. “Bir sene boyunca her cumartesi arabamı yıkayabilirsin,

arabamı aldıktan sonra elbette. Ya da banyomun sıvasını yenileyebilirsin, bunu yapmaktan nefret ederim.”

Bana ne söylediğime bir anlam veremiyormuş gibi baktı, gözlerini kırıştırdı. Arkasından kıkırdamaya başladı. Ağlarken gülmeye başladığı için hıçkırды, böyle olunca tuhaf bir ses birleşimi çıkıyor ortaya. Ben de şaşırıp kıkırdamaya katıldım – durmaya çok uğraştım gerçi, ımajım açısından. Ben bir sarışınım, kıkırdamasam daha iyi olur.

Her neyse, sonuçta birbirimize sarılıp kahkahalarla güldük ve Jenni en azından beş-altı kere özür diledi, ben de onunla kardeş olduğumuzu onu, her zaman Jason’a tercih edeceğimi çünkü Jason’ın on-yedi-yasındaki-baldızına asılacak kadar aşağılık bir herif olduğunu ve onsuz daha iyi olacağımı söyledim.

Vay! Aile dramları beni çok yoruyor.

Wyatt’ın, Jenni’yi eve bırakması gerekiyordu. Benim de onlarla birlikte gitmemi istediler, ama evde kalmayı seçtim çünkü duygularımın yatışması için biraz tek başıma kalmam gerektiğini hissediyordum. Jenni’yi affetmeye çalışmışım, hatta bir yere kadar başarmışım da çünkü suçlu aslan payı Jason’ındı; o yetişkin biriydi ve evliydi, oysa gençler mantıklı kararlar vermekte pek başarılı değildir. Buna rağmen kendi kız kardeşimin bana ihanet ettiği fikri zihnimin bir köşesinde her zaman duruyordu. Ona karşı normal davranmaya çalışmışım, ama sanırım Önce ve Sonrası arasında bir fark olduğunu biliyordu. Beni en çok şaşırtan ise bunu umursaması olmuştu. Hayır, en çok şaşırtan beni her zaman kıskandığını söylemesiydi; Jenni çok güzeldir ve her zaman da çok güzel oldu, doğduğu ilk günden beri. Ben zekiyim, ama Siana kadar değildir. Güzelim, ama Jenni ile boy ölçüşecek kadar değil. Aileden orta karar sayılacak bir tipimdir. Beni kıskanması için hiçbir sebep yoktu ki.

Ölümcul Hata

Olanları konuşmak için Siana'nın numarasını tuşlamaya başladım, ama sonra bunun Jenni ile aramızda kalmasına karar verdim. Aramızı düzeltmek konusunda gerçekten iddiyseye —gerçekten düzeltmek ama— başkalarının bilmesinden rahatsızlık duyacağı bir şey hakkında dedikodu yaparak bu fırsatı sabote etmeye niyetim yoktu.

Wyatt bir saat bile geçmeden geri geldi. Kapıdan girdiğinde koyu renkli kaşları birleşip tek çizgi olmuştu. “Boşanırken istediğin her şeyi versin diye kocana şantaj yaptığını bana neden söylemedin? Sence bu cinayet sebebi olacak bir şey değil miydi yoksa?”

“Bana ateş eden Jason değildi ki,” diye düzelttim. “Üstelik negatiflerin kendisinde olduğunu sanıyor.”

Bana yeşil-göz-lazer bakışından fırlattı. “*Sanıyor mu?*”

Yüzümde en masum ifademle, gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Bütün negatiflerin kendisinde olduğunu biliyor, demek istedim.”

“Hım. Bütün resimlerin kendisinde olduğunu *biliyor mu?*”

“Hım... öyle olduğunu düşünüyor, önemli olan da bu, haksız mıyım?”

“Yani hem ona şantaj yaptın, hem de sözünü tutmayarak kazık attın.”

“Ben daha çok kendimi emniyete almak olarak görüyorum bunu. Her neyse, resimleri kullanmama hiç gerek kalmadı, o da hâlâ durduklarını bilmiyor. Boşanmamız kesinleştikten sonra onunla bir daha hiç temasa geçmedim, beş sene geçti üzerinden. Bu yüzden beni öldürmeye çalışmanın Jason olmadığını biliyorum, öldürmek için sebebi yok.”

“Öldürmek için sebebi var ama.”

“Gerçeği bilseydi olabilirdi, ama bilmiyor.”

Sanki başını ağrıtıyormuşum gibi, burun kemiğinin parmaklarının arasında tuttu. "Kopyalar nerede?"

"Bankadaki kasamda. Kimsenin yanlışlıkla bile onları görmüş olma ihtimali yok ve bende olduklarını ailem de dahil, kimse bilmiyor."

"Pekâlâ, sana tavsiyem bu iş bitip artık saklanmak zorunda kalmadığında, resimleri al ve yok et."

"Bunu yapabilirim," diye onayladım.

"Yapabileceğini ben de biliyorum. Sorun şu: Yapacak mısın? Söz ver bana."

Ona tehditkâr bir bakış fırlattım. "Yaparım dedim."

"Hayır, yapabilirim dedin. Arada fark var. Söz ver bana."

"Öf! Pekâlâ. Söz veriyorum. Resimleri yok edeceğim."

"Ekstra kopyalarını çıkartmadan."

Öf, dünyadaki en kolay güvenen insan olduğu pek söylenemezdi. Bunu da düşünebilmiş olması beni sinirlendirmişti. Ya babam ona tekrar akıl vermişti ya da tuhaf kaçacak kadar şüpheli bir yapısı vardı.

"Elindekileri çoğaltmadan," diye tekrar etti.

"Pekâlâ!" diye parladım ve televizyonun kumandasını kazara tuvalete düşürmekle ilgili planlar yapmaya başladım.

"Güzel." Kollarını kavuşturdu. "Şimdi, benden sakladığın başka küçük sırların var mı? Şantaj yaptığın başka birisi ya da konuyla ilgisi olduğunu düşünmediğin için bana söylemeye gerek duymadığın başka bir intikam olayı gibi."

"Hayır, Jason şantaj yaptığım tek insan ve bunu hak etmişti."

"Bundan çok daha kötüsünü hak etmiş. Kışına tekme basıp bir seksen uzatmak lazımmış."

Söylediklerinden sonra biraz yumuşamış halde, omuz sılıktım. "Babam yapardı, o yüzden ona Jason'la neden boşandığımızı söylemedik. Bunu babamı korumak için

yaptık, Jason'ı değil." Jason'a haddini bildirmek, babamın saldırıdan gözüaltında bir dakika bile kalmasına değmezdi. Başına da büyük ihtimalle bu gelecekti, çünkü Jason ters bir tıptı ve babamdan mutlaka şikâyetçi olurdu.

"Anlaşılmış." Wyatt bir müddet beni izledi, sonra başını acıyarak hafifçe salladı ve beni çekerek kollarına aldı. Yaşmış halde kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yerlendirdim, o da yanağını başıma yerleştirdi. "Neden tekrar tekrar güven tazelemeye çalıştığını şimdi anlıyorum," diye mırıldandı. "Kardeşinle kocanı öpüşürken yakalamak büyük bir darbe olmuştur sana."

Nefret ettiğim bir şey varsa, o da insanların bana acımasıdır. Bu durumda gerek de yoktu. Olanları geride bırakmıştım ve Jason da giderken çıkardığım tozda boğulmuştu. Ne var ki, "Pek de üzülmemiştim," diyemezdim çünkü bu kocaman bir yalan olurdu ve Wyatt da bunu hemen anlardı, üstelik hâlâ üzgün olduğum için yaşadıklarımı kendime itiraf edemediğimi düşünecekti. O yüzden "Üstesinden geldim, ayrıca Mercedes de benim oldu," diye fısıldadım. Gerçi artık Mercedes'im yoktu, geriye buruşuk bir metal yığını kalmıştı sadece.

"Üzüntünün üstesinden gelmiş olabilirsin, ama yaşadığın travmayı atlatamamışsın. Seni tedirgin birisi yapmış."

Şimdi de minicik yaralı bir kuşmuşum gibi konuşuyordu benimle. Geri çekilip kızgın bakışlarımı ona çevirdim. "Tedirgin değilim ben; akıllı davranıyorum. Arada fark var. Seninle yatmadan önce aramızda ciddi bir şeyler olduğundan emin olmak istedim..."

"Çok geç artık," diyerek sıttı.

İçimi çektim. "Biliyorum," dedim ve başımı tekrar göğsüne dayadım. "Bir beyefendi asla böbürlenmez."

"Ne sonuç çıkardın bundan?"

Çok ukala olduğu ve savunmamı tekrar güçlendirmem gerektiğini çıkarmıştım. Büyük bir sorun vardı gerçe: Güçlendirmek gelmiyordu içimden, aksine parçalamak istiyordum. Sağduyum onunla yatmak konusundaki tavrımı da bir kenara bırakmam gerektiğini söylüyordu, nasılsa boş nefesimi tüketiyordum. Öte yandan her şeyin onun istediği gibi olmaması gerektiği fikrine tamamen ters düşüyordum.

"Belki de başka kente gidip otele kalmamın daha iyi olacağı sonucunu çıkarıyorum," dedim, sırf suratında gülümsemeyi söylebilmek için.

İşe yaradı.

"Ne?" diye parladı. "Bu aptalca fikre de nereden kapıldın?"

"Başka bir kentte tamamen güvende olurum, haklı mıyım? Sahte bir isimle oda tutabilir ve..."

"Çıkar bunu aklından," dedi. "Bırakıp gitmene, dünyaya da izin vermem." Sonra artık arabam olduğunu ve o işteyken gün boyu neler yaptığımı kontrol edemeyeceğini hatırladı. Böyle bir şey zaten hiç olmamıştı, gitmek isteseydim tek yapmam gereken telefonu alıp bizimkilerden herhangi birini aramaktı, onlar da gelip beni alırlardı. Aslında, kendi annesi bile yardımcı olurdu. "Ah, sıçtık," diye bitirdi lafını.

Konuşma sanatında pek ustadır.

Yirmi beş

O gece kâbus gördüm, bütün olup bitenleri düşününce, bu hiç de şaşırtıcı değildi aslında. Belki de çoktan birkaç kâbus görmüş olmam gerekirdi, ama bilinçaltım problemleri görmezden gelmekte, en az bilinçüstüm kadar iyidir. Pek fazla kâbus görmem; rüyalarım genelde günlük şeylerle ilgilidir, içlerinde tuhaf detaylar olur, zaten rüyalar bunun içindir, haksız mıyım? Mesela *Great Bods*'dayımdır ve dağ gibi yığılan evrak işini halletmeye çalışırken, üyeler beni sürekli rahatsız ederler, yarısı sabit bisikletleri çıplak sürmek isterken, diğer yarısı da bunun iğrençlik olduğunu düşünmektedir, ki hakikaten öyledir. Bunun gibi şeyler işte.

Rüyam vurulmamla ilgili değildi. Zaten duyduğum ses ve arkasından kolumdaki yanma hissi dışında, vurulmamın rüya görülecek bir tarafı yoktu, bunun üzerine çok fazla bir şey kurulamazdı, ama araba kazası bilinçaltımın yeniden anlayabilmesi için zengin ayrıntılarla doluydu. Rüyamda kendimi dur işaretini tekrar geçerken görmedim; onun yerine kırmızı Mercedes'imdeydim; hani şu Jason'dan bolarırken aldığım ve sonra beyazla değiştirene kadar kullandığım kırmızı Mercedes'te, işte onunla kemerli, yüksek bir köprüden geçiyordum ki, aniden araba kontrolden çıktı ve dönmeye başladı. Birbiri ardı sıra arabalar bana çarpmaya başladı, her çarpan araba beni köprü'nün kenarına daha da yaklaşıyordu, bir sonraki arabanın beni aşağı çeceğini biliyordum. Son arabanın yavaş çekimde üzerime geldiğini görüyordum; ardından korkunç bir sarsıntı oldu ve kırmızı Mercedes'im kenardaki korkuluklara çarpıp üzerinden uçu.

İrkilmişim, kalbim güm güm çarparak ve titreyerek uyandım. Titreyen bendim, kalbim değil. Gerçi kalbim de titriyor olabilirdi, fakat benim bunu bilme ihtimalim yoktu. Wyatt üzerime eğilmişti, karanlık odanın içinde büyük ve himayeci bir gölge gibi.

Göbeğimi okşadı, sonra belime sarılıp beni kollarını rahatlatı. "Kötü rüya mı gördün?"

"Arabam köprüden aşağı yuvarlandı," diye yarı uykulu homurdandım. "Çok boktan."

"Nedenini tahmin edebiliyorum." Wyatt'ın kendine göre bir rahatlatma yöntemi vardı, o da beni altına almayı gerektiriyordu. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve onu kendime yakınlaştırdım.

"Kendini bunun için yeterince iyi hissediyor musun?" diye sordu, ama bu soru için biraz geçti çünkü çoktan içime giriyordu bile.

"Evet," diye cevap verdim, yine de.

Çok dikkatliydi ya da en azından öyle olmaya çalıştı. Ağırlığını kolunun ön kısmına vermişti, beden hareketleri yavaş ve eşit aralıklıydı – ta ki sonlara kadar, o zaman artık yavaş ve eşit aralıklı olmaktan tamamen çıkmışlardı, ama canımı yakmadı, yaktıysa bile ben fark etmeyecek kadar tahrik olmuş haldeydim.

Ondan sonraki gün bir gün öncekinin tekrarı gibiydi, tek fark daha fazla esneme ve yoga hareketleri yapma. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Bir şey kaldırıma çalıştığımda sol kolum hâlâ acıyor ve kaslar zorlanıyor, ama yavaş hareket eder ve fazla oyalanmazsam kolumu neredeyse tamamen kullanıyordum.

Wyatt'ın bana aldığı çalı yaşayacaktı sanırım, ama arka bahçeye ekilmenin sarsıntısını atlatabilmek için haftalık vitamin kürü yapması gerekecekti. Wyatt'ın en bitkilen anılayışı gelişmemiş olabilirdi, ama bunu benim için almıştı.

ben de değerini bilmeye kararlıydım. Hareketsiz kalmak zorunda oluşum beni sıkırmaya başlamıştı, o yüzden evin etrafında dolaştım ve çalıyı dikmek istediğim yeri seçtim. Evin yaşı yüzünden, etrafındaki bitkiler gür ve gelişmişti, ama fundalık hâkimdi, hiç çiçek yoktu, biraz renklendirmek iyi olabilirdi. Çiçek ekme mevsimi geçmişti. Seneye artık...

Tenime değen güneş ışıkları ve sıcaklık iyi geldi. Hastalıktan bıkmıştım, sıkı bir antrenmandan sonra hissettiğim mutluluğu özlüyordum. İşe gitmeyi o kadar çok istiyordum ki, gidememek beni kızdıyordu.

Bir gece önce gördüğüm rüya beni rahatsız etti durdu. Rahatsız eden köprüden uçma kısmı değil de, bindiğim arabanın iki yıl önce değiştirdiğim kırmızı Mercedes olmasıydı. Rüyaların geleceği haber verme özelliği olduğuna inanıyorsanız, bunun da bir anlamı olması gerekirdi, ama ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Başka bir kırmızı araba almadığım için pişman mıydım? Beyazın çok sıkıcı bir renk olduğunu mu düşünüyordum? Ne var ki öyle düşünüyordum, sıcak yüzünden güneşte beyaz daha pratik bir renkti zaten.

1) Havalı oluşu açısından –kaliteden bahsediyorum– kırmızıyı üçüncü, beyazı ikinci, siyahı birinci sıraya bile koyabilirdim. Siyah arabada öyle bir şey var ki, insanın üzerinde güçlü bir izlenim bırakır. Kırmızı sportif, beyaz seçkin ve seksi, siyah ise güçlüydü. Belki de bundan sonraki arabamı siyah alırım, araba alışverişine çıkacak fırsatı bulabilirsem tabii

2) Canım sıkıldığı için oturma odasındaki eşyaların yerini değiştirdim. Mobilyaları sağ kolumu ve bacaklarımı kullanarak ıttım, sırf gıcıklık olsun diye Wyatt'ın koltuğunu televizyonun önündeki imtiyazlı yerinden kaldırdım. Wyatt'ın eşyaları yerleştiriş biçimi aslında gayet uygundu,

koltuğunun en güzel yeri almış olmasıysa, umurumda değildi, söylediğim gibi, canım sıkılıyordu.

*Great Bod's*1 açtığımdan beri televizyon seyredecek vakti çok az buluyordum, bazen gece on bir haberlerini izliyordum, o da denk gelirsem, böylece alışkanlığımı kaybetmiyordum. Wyatt bu durumu bilmiyordu gerçi. Belki en sevdiğim programları kaçınıyorum diye mızızlanarak biraz eğlenmiş bilirdim, bu programlar *Life Time*, *Home and Garden* ve *Oxygen* gibi televizyon kanallarında gösteriliyor olacak. Bu planın tek kötü tarafıysa, kumanda için verilen mücadele kazanırsam, oturup izlemek zorunda kalacaktım. Yakalanma ihtimali her zaman vardır.

Yola çıkıp posta kutusundan gazeteyi alıp getirdim sonra da mutfakta oturup her satırını okudum. Kitabı ihtiyacım vardı. Alışverişe gidip makyaj malzemesi ve ayakkabı almam gerekiyordu. Yeni makyaj malzemeleri ve ayakkabılar her zaman beni mutlu eder. Britney'in bu günlerde neler yaptığını bilmem gerekiyordu, çünkü bu kızın hayatı öylesine karışık ki, vurulması son derece makul bir şeymiş gibi kaldı.

Wyatt'ın evinde aromalı kahve bile yoktu, aslında genelinde, ev acıklı derecede beni tatmin etmekten yoksun döşenmişti.

Wyatt öğleden sonra eve geldiğinde, ben çoktan duvarlara tırmanacak haldeydim. Sırf sınırimden yeni bir suç listesine bile başladım, birinci madde evinde sevdiğim kahvenin olmamasıydı. Kriz bitene kadar burada kalacaktım, rahat etmem gerekiyordu. Ayrıca kıyafetlerimden bazılarına, en sevdiğim banyo jeline, kokulu şampuanı ve bunun gibi bir sürü şeye de ihtiyacım vardı.

Beni merhaba demek için öprü ve üstünü değiştirmek için üst kata çıkacağını söyledi. Merdivenlere giderken oturma odasından geçmek gerekiyor. Mutfakta kaldım ve

Ölümçül Hata

ayak seslerinin, yaşadığı yerdeki değişikliği incelemek için
niden durmasını dinledim.

Sesini yükseltti ve "Fışyalara ne oldu böyle?" dedi.

"Canım sıkılıyordu," diye cevap verdim.

Ne homurdandığını duyamadım, yukarı kata doğru yo-
luna devam etti.

Ben işe yaramayan bir süs eşyası değilim. Buzdolabının
içini karıştırıp buzlukta hamburger yapmak için duran
bıymayı bulmuştum. Eti kavurup spagetti sosu hazırladım.
Eve iki gün üst üste aynı saatte gelmediği için makarnayı
pişirmemişim, o yüzden o gelince haşladım. Sandviç ek-
meği yoktu, ama somun ekmek buldum, ekmek dilimlerine
parmesan tozu ve peynir serptim. Evde olmayan bir diğer
şey de, yeşil salata malzemesiydi. Benim sağlıklı beslenme
alışışım bu değil, ama Wyatt'ın mutfağındakileri ve buz-
dolabındakileri kullanarak ya bunu ya da konserve kuru
fasulye yiyecektik.

Aşağıya üzerinde sadece kot pantolonla indi, sıkı karın
başları, adaleli ve kullı göğsüyle onu görür görmez ağzımın
suyu akmaya başlamıştı. Salyalarını damlatarak kendimi
rezil etmemek için arkamı dönüp tepsideki ekmekleri fırına
yerleştirdim. Onlar güzelce kızardıklarında, makarna da
pişmiş olur.

"Güzel kokuyor," dedi masayı yerleştirirken.

"Teşekkürler, ama market alışverişi yapmazsak pişire-
cek bir şey kalmadı. Akşam yemeğinde ne yersin genellikle-
le?"

"Çoğunlukla dışarıda yiyorum. Kahvaltıyı evde, akşam
yemeğini dışarıda. Günün sonunda yorgun oluyorum ve
yemek yaparak oyalanmak istemiyorum, o yüzden böylesi
daha kolayıma geliyor."

"Ben dışarıda yiyemem," dedim huysuz bir edayla.

"Pekâlâ yerdin, başka bir kasabada olsak mesela. Yarına ne dersin? Hem randevu yerine de geçer, haksız mıyım?"

"Hayır geçmez." Bu konuyu kumsala gittiğimizde hallettik sanıyordum. "Sen zaten yiyorsun. Normalde yapmadığın bir şey yaparsak o zaman birlikte dışarı çıktık sayılır bir oyuna ya da salon dansı yarışmasına gitmek filan gibi."

"Maça ne dersin?" diye karşı çıktı.

"Şu anda beysboldan başka maç yok, o da aptalca. Maçlarda amigo kızlar bile olmuyor. Futbol sezonu başladığına da bunu yeniden konuşuruz."

Beysbolu bana karşı savunmak yerine, bardaklara buz koydu ve soğuk çayla doldurdu. "Adli tıp bugün bir şeyler buldu," dedi aniden.

Spagettinin altını kısıtım. Sanki adli tıbbın bulduğu neyse, bir anlam vermekte zorlanıyor gibiydi. "Ne?"

"Bir-iki saç teli, arabanın altına takılı kalmış. Arabanın ne halde olduğu düşünülürse, orada kalması bir mucize."

"Bir-iki saç telinden ne çıkarabilirsiniz ki?" diye sordum. "Elinizde DNA'sını karşılaştıracağınız bir şüpheli olsa neyse, ama o da yok."

"Saç telleri koyu renk, demek ki şüpheli esmer biri. Ayrıca uzunlukları yirmi beş cm kadar, bu da başından beri aradığımız kişi kadın olabilir demektir. Kesin değil tabii, uzun saçlı bir sürü erkek var, ama saç spreyi, jöle filan var mı diye analiz yapılıyor. Bunun işe yaraması gerekli çünkü etrafta böyle şeyler kullanan fazla erkek yok."

"Jason kullanıyor," diye uyardım.

"Jason havası beyninden büyük olan karı kılıklı bir orospu çocuğu," diyerek sade bir şekilde benim fikrimi de ifade etmiş oldu.

Adam hakikaten Jason'dan hoşlanmıyordu. Bu nasıl da yüreğimin yağını eritiyor.

"Seni öldürmeyi isteyebilecek koyu renk saçlı bir kadın mıyordur musun?"

"Koyu renk saçlı bir sürü kadın biliyorum. Beni şaşırtan kastaki kısım." Çaresizce omuzlarımı silkтім. Bütün bu olanlar bilmece gibiydi. "Yıllardır park yeri için bile kavga etmedim."

"Nedeni son zamanlarda olan bir şey değildir belki de," dedi Wyatt. "Nicole Goodwin öldürölüp senin adın da tanık olarak geçtiğinde, birisi bunu seni öldürölüp suçu da Nicole'un katilinin üstüne atmak için fırsat olarak görmüş-tür. Fakat Dwayne Bailey cinayeti işlediğini itiraf etti, böylece onun seni öldürmesi için hiçbir neden kalmadı."

"Peki öyleyse Bailey tutuklanınca bu kişi neden durmadı? Artık suçu onun üstüne atma ihtimali yok ki."

"Belki de kadın baktı yakalanmıyor, seni öldürölünce de paçayı kurtarabileceği sonucuna vardı."

"Son bir-iki yıldır çıktıklarını düşündün mü?" diye sordum. "İçlerinde esmer var mıydı?"

"Elbette vardı, ama sana söylüyorum, ciddi bir ilişkim olmadı."

"Gene de hepsini içeri tıkp sorguya çek," diye öfkeyle parladım. Bunun kişisel olduğu kesindi, bilinen diğler geçerli cinayet sebeplerinden hiçbirisiyle ilgim yoktu.

"Senin çıktığın adamları düşünelim. Belki içlerinden birinin onun için deli olan eski bir sevgilisi vardı -burada deli olan anahtar kelime- ve adam seninle çıkınca, kadın sana kin gütmeye başladı."

"Olabilir tabi,," Bunun üstünde düşündüm biraz. "Deli bir kız arkadaştan bahseden birilerini hatırlamıyorum gerçi. Kimse başına bela olan birisinden söz etmedi, böyle tiplerin ısrarcı olması gerekir, di mi?"

"Belki öyle, belki de değil. Artık her şeyi dikkate almalıyız, o yüzden son yıllarda çıktıklarının bir listesi gerekir bana."

"Pekâlâ. Seninle başlayalım." Tatlı tatlı gülümsedi.
"Senin kız arkadaşlarını gözden geçirelim."

Bu konuda pek ilerleme kaydedemiyoruz, siz de fark etmişsinizdir. Öyle olunca da yemek yerken ve bulaşıkla yıkarken konuya ara verdik. Ardından Wyatt koltuğu televizyonun önündeki eski yerine çekti, gazetesini alıp mutlak mesut koltuğa yayıldı. Önünde dikildim ve sonunda gazetesini elinden bırakıp "Ne?" diye sorana kadar da gözlerimi ondan ayırmadım.

"Canım sıkılıyor. İki gündür evden bir yere çıkmadım."

"Bu da kafanın çalıştığını gösterir. Birisi seni öldürmeye çalışıyor, insanların seni görebilecekleri yerlerde durman gerekiyor."

Bunun gerçekten beni yolumdan döndürmeye yeteceğini mi düşünmüştü? "Bugün başka yerlere, mesela başka bir kente gidebilirdim, ama senin endişeleneceğini düşünüyordum."

Başını hafifçe salladı. "Haklısın."

"Artık sen geldin."

İçini çekti. "Pekâlâ, ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Ne olursa."

"Bu seçenekleri aza indirdi. Sinemaya ne dersin? Henderson'daki dokuz seansına yetişebiliriz. Hem bu randevu yerine de geçer, di mi?"

"Pekâlâ." Henderson yaklaşık kırk km uzaklıkta küçük bir kenti. Saat neredeyse yedi olmuştu bile, o yüzden hastırılmak için yukarı çıktım. Yüzümdeki morluklar, anememin sayesinde çoktan sararmaya başlamıştı, veteriner kapatici kullanınca çoğu görülmez oldu. Pantolon ve uzun

zollu gömlek giydim, gömleğin eteğini belimde düğümledim. Dışımı fırçaladım, küpelerimi takım ve hazırdım.

Wyatt ise hâlâ gazetesini okuyordu ve yarı çıplaktı elbette.

"Hazırım," diye duyurdum.

Kolundaki saate bir göz attı. "Daha dünya kadar zamanımız var." Gazetesini okumaya devam etti.

Listemi buldum ve *ihmalkârlık* diye ekledim. İki sene sonraki ilk randevunuzda iyi bir izlenim bırakmak isteyeceğini düşünüyor insan, di mi? Onunla bu kadar erken yatarmanın büyük bir hata olduğunu biliyordum zaten. Beni uyandırmaktan korkmuyordu artık.

"Yedek yatak odalarından birine taşınısam iyi olacak," diye sesli düşündüm.

"Tanrım. Peki peki. Hemen çıkıyoruz." Gazeteyi yere atıp merdivenleri ikişer ikişer atlayarak yukarı çıktı.

Gazeteyi yerden alıp koltuğuna oturdum. Daha önce gazeteyi okumuştum, ama bu aralar hangi filmlerin oynadığı konusundan hiçbir fikrim yoktu. Listedekiler bizim kentte oynayanları gösteriyordu, ama Hendelson'da da benim aynıları gösteriliyordu.

Tam gülme havasındaydım ve hem sevimli hem de seksi iki romantik komedi gösterimdeydi. Wyatt beyaz bir gömleği ilikleterek aşağı indi. Durup fermuarını açtı, gömleği pantolonuna sokup fermuarını tekrar çekti. "Ne izlemek istiyorsun?" diye sordu.

"*Prenup*. Komige benziyor."

İniltiye benzer bir ses çıkardı. "Kız komedisi seyredecek değilim."

"Peki, sen ne seyretmek istiyorsun?"

"Şu enkazdan kurtulan adamın peşine düşen çetenin filmi iyiye benziyor."

"*End of the Road?*"

"Evet, işte o."

"İyi o zaman." Wyatt'ın seçimi tipik bir hepsini-vur-öldür filmiydi, kahraman dağlarda hayatı için savaş veriyor ve tabii, olmazsa olmaz yanı çıplak bir güzeli kurtarıyor. Kadın her şeyin ötesinde aptal olduğuna göre, neden onu kurtarmaya uğraşırlar hiçbir zaman anlamadım ya. Ama madem Wyatt böyle seviyor, kendisi bilir.

Taurus'a binince, sonunda değişik bir manzara gördüm için rahatlayıp içimi çektim. Güneş neredeyse batmış üzereydi, akşamüstü gölgeleri uzamıştı ve sıcaklık da arabanın havalandırmasını sonuna kadar açacak denli yükselmeye başlamıştı. Ventilatorü suratıma doğru çevirdim, morlukların üzerindeki fondötenin terle çıkmasını istemiyordum.

Sinemaya filmin başlamasından en az yarım saat önce vardık, öyle olunca da Wyatt sokaklarda dolaştı biraz. Henderson'da on beş bin kişi yaşıyordu, yani tam da dört salonlu bir sineması olacak büyüklükteydi. Tipik bir erkek gibi Wyatt da filmin başlamasını beklemekten nefret ediyordu, o yüzden beş dakika kalana kadar oyalandık.

"Ben ısmarlıyorum," dedim ve para çıkarıp bilet gişesine yanaştım. "Bir bilet *Prenup*'a, bir bilet de *End of the Road*'a lütfen." Yirmiliği gişenin penceresinden içeri uzattım.

"Ne?" Wyatt'ın öfkeli sesi arkadan geliyordu, ama duymazdan geldim. Gişe görevlisi iki bileti kesti ve paramı üstüyle birlikte pencereden dışarı itti.

Arkamı dönüp Wyatt'a biletini verdim. "Böylece ikimiz de istediğimiz filmi izleyebiliriz," dedim makul bir şekilde ve içeri girdik. Şansımıza her iki film de hemen hemen aynı zamanda başlıyordu.

Çok sinirli gözüküyordu, gene de kendi seçtiği filmi seyretmeye gitti, ben de karanlıkta tek başıma oturup çok iyi vakit geçirdim, filmdeki maskaralıkları seyrettim ve aca-

ba sıkılıyor mu diye onun için endişelenmek zorunda kalmadım. Yatak sahneleri güzel ve ateşliydi, yani tam benim sevdiğim gibi. Dönüş yolunda Wyatt'ın üstüne atlamayı oktular kafama, ilk gençlik yıllarımdan beri arabada sevişmişim, üstelik Taurus'un hatırı sayılır bir arka koltuğu vardır. Muhteşem değil, ama hatırı sayılır. Süspansiyonu da hiç fena sayılmaz.

Film bittiğinde suratımda bir gülümsemeyle dışarı çıktım, içerde geçirdiğim bir saat elli dakikadan çok keyif almıştım. Wyatt'ın girdiği film bitene kadar biraz beklemek zorunda kaldım ama duvardaki posterlere bakarak zaman geçirdim.

Wyatt'ın ruh halini, film de düzeltmeye yetmemişti; on dakika sonra çıktığında hâlâ bir fırtına bulutu gibi gürlemeye hazırdı. Tek kelime bile etmeden kolumu yakaladı ve arabaya doğru sürükledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye köpek gibi havladı, artık arabaya binmiştik, bizi kimse duyamazdı. "Aynı filmi seyredeceğimizi sanıyordum."

"Yoo, sen benim ilgilendiğim filmi seyretmek istemedin, ben de senin sevdiğini izlemek istemedim. İkimiz de yetişkin insanlarız, sinemaya kendi başımıza gidebiliriz."

"Bütün olay birlikte vakit geçirmektir, birlikte *dışarı çıkmak*." dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Benimle film izlemek gibi bir niyetin yoksa evde de kalabilirdik."

"Ama *Prenup*'ı izlemek istiyordum."

"Sonra da seyredebilirdin; bir-iki ay sonra televizyonda gösterirler nasılsa."

"Aynı şey *The End of the Road* için de geçerli. İstemediysen orada oturmak zorunda değildin; öbür filmi benimle birlikte izleyebilirdin."

"Yani kız komedisi izleyip sıkıntıdan aklımı oynatsaydım öyle mi?"

Tavırları sinirimi bozmaya başlamıştı. Kollarımı kavuyurup gözlerimi ona diktim. "Madem benimle kız filmi izlemek istemiyorsun, benim vurdulu kırdılı bir film seyretmem için iyi bir neden söyle o zaman. Benim canımı öyle istemesi dışında bir neden olsun."

"Demek her şey senin canının istediği gibi olacak öyle mi?"

"Dur bakalım orada biraz. Ben kendi başıma gayet memnun filmi izledim; benimle gel diye ısrar etmedin. Her şey benim canımın istediği olacak diye ısrar eden biri varsa, o da sensin."

Dişlerini birbirine kenetledi. "Bunun böyle olacağını biliyordum, biliyordum. Seni memnun etmek öyle zor ki, Allah kahretsin..."

"Hiç de değil" Aniden beni o kadar çileden çıkarmış ki, onu tokatlayabilirdim, neyse ki şiddete yatkın birisi değilim, çoğu zaman.

"Hayatım, 'memnun edilmesi zor'un tanımına baksan senin resmini koyduklarını görürsün. İki sene önce seni neden bırakıp gittiğimi bilmek mi istiyorsun? Bunun böyle olacağını biliyordum, erken bırakırsam başıma açılacak bir sürü dertten kurtulabilirim diye düşündüm."

O kadar kızgındı ki, kelimeleri neredeyse tükürüyordu. Ağzım açık kalakaldım. "Memnun edilmem zor' diye mi ilişkimizi bir kenara attın?" Kelimeler ağzımdan çılgık çılgına çıkmıştı. Sebebin daha derin olduğunu düşünmüştüm hep, önemli bir şey, gizli bir göreve gitmek zorunda kalmak, öldürülürse üzülmeiyim diye benden ayrılmak gibi mesela. Ama o beni memnun etmek zor diye terk etmişti, öyle mi?

Omzumdaki emniyet kemerini yakaladım ve gücümü yettiği kadar bukrüm, aynı şeyi onun boynuna yapmak ya da yapmaya çalışmak istemiyordum çünkü. Benden yirmi

beş kilo kadar fazla olduğuna göre, ne kadar başarılıydım bilmiyorum. Aslında biliyordum, o yüzden onun yerine emniyet kemerimle boğuşuyordum.

“Memnun edilmesi zor biriysem, o zaman benim yüzümden tedirgin olmana gerek yok!” diye bağırdım ona. “Kimseye ihtiyacım yok benim; kendime bakabilirim ve kendimi memnun edebilirim! Yolundan çekilirim, sen de sakın ve güzel hayatına geri dönebilirsin...”

“S..tir,” dedi vahşi bir ifadeyle ve beni öpmeye başladı. O kadar kırgındım ki onu ısırmaya çalıştım. Geriye çekilip güldü ve beni tekrar öptü. Parmaklarını saçıma geçirip boynum ortaya çıkacak şekilde kafamı geriye doğru yatırmıştı.

“Buna cesaret edemezsin!” Elinden kurtulmak için kıvranıyordum, onu omuzlarından itebilmek için emniyet kemerini bırakmıştım.

Cesaret etti elbette.

“Sakin ve güzel bir hayat istemiyorum,” dedi boynuma yakın durarak, bu arada birkaç dakika geçmişti. “Hep sorun çıkarıyorsun, ama seni seviyorum, işte bu kadar.”

Sonra beni arkama yasladı ve arabayı çalıştırdı, birinin dikkatini çekip polis çağırmadan park yerinden çıktık. Hâlâ nefes nefese ve neredeyse ağlamak üzereydim. Wyatt’ın arabayı ne kadar sürdüğünü ve yoldan çıkıp görülmeyecek şekilde büyük ağaçların arkasına ne zaman park ettiğini bilmiyorum.

Ah, Taurus’un süspansiyonu ne kadar iyiymiş.

Yirmi altı

Beni sevdiğini söyledi diye mutluluktan havaya uçtuğumu sanıyorsunuzdur, ama Wyatt buna bile acı bir ilaç havası vermişti, ya yutacaktım ya da ölecektim. Sanki bana doyamıyormuş gibi arabanın arka koltuğunda benimle sevişmiş olsa da, duygularım incinmişti. Sadece o da değil, düşünecek fırsat bulduğumda, arabanın arka koltuğunun halinden pek hoşnut olmadığımı fark ettim. Yani sonuçta araba kiralıktı, arka koltuğunun üzerine neler konmuştu kim bilir, şimdi bir de benim çıplak popom bu listeye eklenmişti.

Eve dönüş yolunda hiç konuşmadım, kapıdan içeri girer girmez duş yapmak için yukarı koştum, kiralık-araba bitirip kapmak istemiyordum. Aslında olabildiğince çabuk çıkmak demek istedim, henüz koşacak halde değildim. Banyonun kapısını kilitledim, böylece duşta bana eşlik edemeyecekti, etse sonunun ne olacağını biliyordum, kolay lokma olmaktan da nefret ederim.

Önceden düşünüp yanıma temiz kıyafetler almam gerektirdi, ama düşünememiştim, o yüzden çıkardıklarımı duştan sonra tekrar giymem gerekti. Havluya sarınmış halde dışarı çıkmayı düşünmezdim bile. Wyatt Bloodsworth'u tanıyorum, adamın sloganı: Fırsatları Değerlendir.

Banyodan çıktığımda duvara dayanmış sabırla beni bekliyordu, onu gören dünyada yapılacak başka bir işi olmadığını düşünürdü. Fark ettiğim bir özelliği de tartışmaktan çekinmemesiydi.

"Böyle olmuyor," dedim, ondan erken davranarak. "Kavga etmeden sinemaya bile gidemiyoruz, sonra da seks yaparak olayı halletmeye kalkışıyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Daha iyi bir yöntem mi var?"

"Bir erkek gibi düşünüyorsun da ondan. Kadınlar kızgınken seks yapmaktan hoşlanmazlar."

Kaşları daha da yukarı çıktı. "Bir an için hoşlandıklarına inandırdın beni," dedi ağır ağır konuşarak. Bu söylenecek en akıllıca laf değildi aslında.

Alt dudağı titredi. "Bunu benim yüzüme vurup durmaktan vazgeç. Zayıf tarafımın farkında olman benim suçum değil, ama sana karşı koyamadığımı bile bile bundan yararlanmak en büyük kendini beğenmişlik."

Yavaş bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı ve yaslandığı duvardan doğruldu. "Bana karşı koyamadığını kabul etmen, beni nasıl tahrik ediyor haberin var mı?" Yılan çabukluğuyla tek kolunu belime dolayıp bedenimi kendisinininkine kilitledi. "Gün boyunca ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Seks," dedim, doğrudan göğsüne bakıyordum.

"Şey... Bazen. Çoğu zaman. Öte yandan beni nasıl güldürdüğünü, sabahları seninle uyanmanın ve akşamları eve senin yanına gelmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Seni seviyorum ve seni dünyanın en uysal, sorunsuz ve memnun edilmesi en kolay kadınıyla değiştirsem bu beni mutlu etmezdi çünkü sendeki kıvılcım eksik kalırdı."

"Hı - hu," dedim alaycı bir tonda. "O yüzden mi beni terk edip iki koca yıl boyunca uzak durdun."

"Korktum birden." Omuzlarını silkeli. "Kabul ediyorum. İkinci buluşmamızdan sonra senin etrafında sakın bir dakika geçiremeyeceğimi anlamıştım, o yüzden zararın neresinden dönsem kârdır dedim ve daha ileri gitmeden ayrıldım. Aynı hızla devam etseydik, bir hafta sonra yataktaydık ve ben daha ne olduğunu anlamadan evlenivercektik."

"Bu sefer değişen ne peki? Ben değişmedim çünkü."

"Tanrı'ya şükür. Seni olduğun halinle seviyorum. Sanırım başıma ne dert açarsan aç, buna değeceğini anladım. O yüz-

den kent dışına çıktığında senin peşinden geldim, o yüzden kızgınlıktan aklım başımdan gitse de sinemadan çıkıp gitmedim, film den tek kelime anlamadım bu arada. Aynı sebepten seni korumak için gökyüzünü yeryüzüne taşıyabilirim."

Henüz kızgınlığımı sona erdirmeye hazır değildim, ama sinirimin geçtiğini hissediyordum. Sinirli kalmaya çalışarak tehditkâr bakışlarımı gömleğinde tutmaya devam ettim, tatlı laflarının işe yaradığını anlamasını istemiyordum.

"Her geçen gün seni biraz daha tanıyorum," diye mırıldandı, burnunu alnıma sürtebilmek için beni iyice kendine doğru çekti, ben de boynumu korumak için omuzlarımı yukarı kaldırdım. Hafifçe güldü. "Ve sana her gün daha da çok âşık oluyorum. Merkezdeki tansiyon da senin sayende biraz azaldı. Eskiden bana içerleyen adamlar artık beni anlayışla karşılıyorlar."

Daha da tehditkâr bakmaya başladım, ama bu sefer ciddiymdim. Beni sevdiği için anlayışa mı ihtiyaç duyuyordun? "O kadar da kötü değilim."

"Ayaklı bir felaket gibisin hayatım, hayatımın sonuna kadar senin yakıp geçtiğin ormanları söndürmek için koşuşturmak zorundayım, bunu onlar da görüyorlar." Alnımı öptü. "Ama asla canım sıkılmayacak, üstelik kasırganın ortasında hayatta kalma tekniklerinde baban yardımcı olacaktır. Hadi," dedi beni kandırmaya çalışarak, dudaklarını kulaklarımın üzerine değdirdi. "İlk adımı ben attım. Sen de söyleyebilirsin artık: Sen de beni seviyorsun. Sevdiğini biliyorum."

Rahatsız rahatsız kıvranıp biraz sızlandım, ama kolları sıcaktı ve teninin kokusu beni arzuyla dolduruyordu. Sonunda derin bir nefes saldım. "Pekâlâ," dedim suratımı asarak. "Seni seviyorum. Ama bu beni bir *Stepford ev kadını*^{*} dönüştürecek sanma sakın."

* "Stepford Wives" filminde erkekler karılarını her istediklerini yapan robotlarla değiştirirler Ç.N.

"Sanki bunun olması mümkünmüş gibi, cehenneme düşen bir kartopunun bile daha fazla şansı vardır," dedi özneleyici bir ifadeyle. "Ama benim karım olacağına her şeye bahse girebilirsin. Başlangıçtan beri kararlıyım bunun için... ikinci başlangıçtan beri demek istiyorum. Öldürölme ihtimalini düşünmek, gözlerimi birdenbire açtı."

"Hangisi?" diye sordum, gözlerimi kırıştıtararak. "Üç kere başıma geldi biliyorsun."

Beni kollarında sıktı. "İlk seferinde. Geçtiğimiz hafta geçirdiğim korkular bana hayat boyu yeter."

"Ah, öyle mi? Bir de benim yerime geçip denemelisin." Sonunda vazgeçip başımı göğsüne dayadım. Kalbim yine yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, bu onun stereo yapan kalp atışı da olabilirdi, kafam karışmıştı, dikkatle dinleyince aniden kendi kalp atışımı hissederken onunkini de duyduğumu fark ettim - onun kalbi de hızla atıyordu.

İçim sevinçle doldu, mutluluk sanki bir balona dolan su gibi içimi tamamen kapladı, pek iyi bir benzetme olmaya-bilir ama duruma uyuyor, çünkü içim dışıma sığmıyormuş gibi hissediyordum. Kafamı geriye atıp yüzüme yayılan kocaman gülümsemeyle ona baktım. "Beni seviyorsun!" dedim zafer kazanmış gibi.

Hafifçe tedirgin olmuş gibiydi. "Biliyorum. Ben de öyle söyledim zaten."

"Evet, ama gerçekten seviyorsun!"

"Yalan söylediğimi mi düşündün?"

"Hayır, ama duymak ve hissetmek iki farklı şey."

"Ve senin hissettiğin de..." boşlukları doldurmamı istemiş gibi kelimelerin uzamasına izin verdi.

"Senin kalp atışların." Göğsüne hafifçe vurdum. "Kalbin tıpkı benimki gibi yerinde duramıyor."

Yüz ifadesi değişerek yumuşadı. "Ne zaman senin yakınına gelsem böyle oluyor. Önceleri kalbimde bir sorun var

zannettim, sonra sadece senin yanında olduğunu fark edince muayeneye gitmekten vazgeçtim.”

Abartıyordu biliyorum, ama umurumda değildi. Onunkı tanıştığım andan beri bunu istemiş, ümit ve hayal etmiştim ve o da beni öyle terk ederek her şeyi mahvetmişti. Gerçi beni nasıl terk ederse etsin sonuç aynı olacaktı, ama en azından nedenini söyleyebilirdi. Geçtiğimiz hafta her şeyi onun için elimden geldikince zorlaştırmıştım, bundan bir saniye bile pişman olmadım çünkü bana öyle davranarak bunu çoktan hak etmişti. Tek istediğim bana ne zaman dokunsa üstüne atlamamaktı, böylece işleri onun için biraz daha zorlaştırabilirdim, ama canı cehenneme; bazen olayları n akışına bırakmak en iyisi.

“Olabildikince çabuk evlenmek mi istersin, yoksa düğün yapmak mı?”

Onun hangisini istediği çok açıktı. Kafamı toplayıp bir dakika kadar düşündüm. Daha önce şatafatlı bir kilise düğünüyle evlenmişim ve her saniyesinden keyif almıştım ama kilise düğünlerinde bir sürü sorun çıkıyor ve dünya kadar paraya mal oluyor – üstelik çok önceden planlamak gerekli. En azından bir kere o olayı yaşamam iyi olmuştur gerçi evliliğin kendisi yürümemişti, kendimi bütün o tören ve şatafata tekrar hazır hissetmiyordum. Öte yandan öyle hemencecik evlenmek de istemiyordum.

“Düğün istiyorum,” dedim, Wyatt iniltisini bastırmaya başardım. Koluna hafifçe vurdum. “Ama şatafatlı bir şey değil. Ailelerimizi düşünerek eğlenceli türden bir şeyler ayarlayabiliriz, ama buzdan heykeller ve şampanya tepeleri olmak zorunda değil. Şöyle küçük çaplı bir şey, oruz kişilik filan –o bile çok ya– belki annenin bahçesinde olur. Bu annenin hoşuna gider mi sence? Yoksa çiçeklerim ezilece diye dehşete mi düşer?”

“Buna bayılacaktır. Eviyle gösteriş yapmaya bayılır.”

"Güzel. Bekle bir dakika, ya bana ateş edenin, arabamı kuralayanın kim olduğunu bulamazsan. Ya Noel'e kadar dışarı çıkamazsam? O zaman çiçekler olmayacak demektir, kaldı ki bahçede parti yapmak için de hava çok soğuk olacak. Tarihi bile belirleyemeyiz!" diye hayıflandım. "Bu iş hallolana kadar hiçbir plan yapamayız."

"Eğer mecbur kalırsak bütün aileyi Gatlinburg'a taşıyıp oradaki şu küçük kiliselerden birinde evleniriz."

"Bir motel odasında mı hazırlanmamı istiyorsun?" diye sordum, ses tonumdan bu fikre bayılmadığımı anlaşılsın istiyordum.

"Olması için bir neden göremiyorum. Şu uzun etekli şeylerden giymeyi düşünmüyorsun, di mi?"

Düşünmüyordum ama gene de... hazırlanırken kendi malzemelerim etrafımda olsun isterim. Ya gerekenlerden birini yanıma almayı unutursam? Bu türden şeyler bir kadının düğün anılarını mahvedebilir.

"Annemi aramam gerekli," dedim ve ondan sıyrılıp telefona yöneldim.

"Blair... saat gece yarısını geçti."

"Biliyorum, ama ona hemen haber vermezsem üzülür."

"Nereden bilecek? Yarın sabah arayıp kahvaltı ederken karar verdik dersin."

"Saniyesinde anlar yalan olduğunu. Kahvaltı ederken evlenmeye karar verilmez; ateşli bir randevunun sonunda peşirsin filan öyle karar verirsin."

"Evet, özellikle şu 'filan' kısmına bayıldım," dedi hatırlayarak. "En son arabanın arka koltuğunda yaptığımdan beri on sekiz-on dokuz yıl geçti. Ne kadar rahatsız olduğunu unutmuşum."

Numaraları çevirmeye başladım.

"Annenin bu 'filan' kısmını anlamasını istiyor musun?"

Ona bir "dalga mı geçiyorsun" bakışı attım. "Sanki çoktan anlamamıştır gibi."

Annem ilk çalışta cevap verdi, sesi tedirgin çıkıyordu. "Blair? Bir şey mi oldu?"

Arayanı gösteren telefonlar ne muhteşem, karşılıklı kendinizi tanıtmakla geçecek zamandan tasarruf ediyorsunuz. "Hayır, sadece Wyatt'la ben evlenmeye karar verdik, onu söyleyecektim."

"Bunda şaşılacak ne var? Wyatt, onunla ilk tanıştığımızda bize söylemişti, hani sen vurulup hastaneye yattığında."

Hızla başımı çevirip gözlerimi ona diktüm. "Demek öyle, ha? Bana bu geceye kadar söylememiş olması ilginç di mi?"

Wyatt omuz silkti, hiç pişman olmuş bir hali yoktu. Onunla uğraşmam gereken bir dönemin beni beklediğini görebiliyordum. Kendinden çok emindi.

"Ben de neden bir şey söylemediğini merak ediyordum," dedi annem. "Kalbim kırılmaya başlamıştı."

"Bunun hesabını verecek," dedim gaddarca bir ifadeyle.

"Sıçtık," dedi Wyatt, kendisinden bahsettiğimi bal gibi biliyordu, ama bu seferki suçunun ne olduğundan emin değildi. Aşağı yukarı bir tahminde bulunabilirdi gerçi, çünkü hangi konudan konuştuğumuzu biliyordu, ama annemin kalbini asla kırmaması gerektiğinin henüz farkında değildi.

"Böyle durumlarda iki farklı düşünce okulunun görüşleri uygulanabilir," dedi annem, bu iki farklı yaklaşım üzerinde kafa yorduğu anlamına geliyordu. "Birincisine göre ona dersini bir güzel verirsin, böylece o da bu tür durumlarda nasıl davranması gerektiğini öğrenir ve aynı hatayı bir daha yapmaz. İkincisiyse bu işlerde yeni olduğu için ona karşı gevşek davranırsın."

"Gevşek' mi? O da ne demek?"

"İşte benim kızım," dedi annem onaylayarak.

"Neden hâlâ uyanıksın? Sanki telefon elinin altındaymış gibi çabucak cevap verdin." Biraz merak etmiştim çünkü annem bizim için endişelendiğinde hep telefonu yanına alarak uyurdu. Bu alışkanlığı biz on beş yaşında erkeklerle çıkmaya başladığımızda geliştirmişti.

"Jenni liseden mezun olduğundan beri telefonla uyumamışım. Hâlâ şu lanet üç aylık beyannamelerle uğraşıyorum, ama aptal bilgisayar durmadan donup kalıyor, sonra da kendi parçalarını tanımıyor. Şimdi de yazıcıdan saçma sapan metin çıkarmaya başladı. Vergi beyannamesini böyle şifreyle yazılmış halde göndermeyi çok istedim, Vergi kuralları o kadar *ayrık* ki, kendileri bile ne yaptıklarını bilmiyorlar nasılsa. Sence bu nasıl bir etki bırakır?"

"Pek iyi bir etki bırakmayabilir. Vergi dairesinin şakadan anladığını sanmıyorum."

"Biliyorum," dedi bezgin bir sesle. "Bu işi elimle yap-saydım çok daha çabuk bitirirdim, ama bu aptal makinenin kafayı yiyeceğini nereden bilebilirdim? Üstelik bütün dosyalar bilgisayarda duruyor. Bundan sonra yazılı bir kopya da tutacağım."

"Yedek bir disk yok mu?"

"Elbette var. Çalışıyor mu diye sorsana."

"Bence başındaki dert çok büyük."

"Öyle olduğunu biliyorum ve her şeyin canı cehenneme demek üzereyim. Ne var ki, bu çıldırmış canavara karşı yenilgiyi kabul etmemek bir onur meselesi haline geldi."

Bunun anlamı da annemin her normal insanın havlu atıp bilgisayarı tamirciye götüreceği noktayı zorlayacağıydı.

O sırada aklıma bir şey geldi ve Wyatt'a baktım. "Şu bulduğunuz saçtan anneme bahsetsem, ne olur?"

Biraz düşünüp başıyla olumlu bir işaret yaptı.

"Ne saçır?" diye sordu annem.

"Adli tıp ekibindekiler arabamın altına sıkışmış bir-iki koyu renkli saç teli buldu, yirmi beş santim kadar var. Beni öldürmek isteyebilecek, saç bu uzunlukta biri geliyor mu aklına?"

"Hımmm." Bu annemin düşünme sesiydi. "Saç siyah mı, yoksa sadece koyu renkte mi?"

Soruyu Wyatt'a tekrarladım. Önce suratında "ne fark eder ki" diye sormak istiyormuş gibi bir ifade vardı, sonra biraz düşününce farkı anlayıp "Bence siyahtı," dedi.

"Siyahmış," diye tekrar ettim.

"Doğal rengi mi, boya mı?"

Annemi tutmak zordu. Wyatt'a ilettim, "Doğal mı, boya mı?"

"Henüz bilmiyoruz. Kanıtı incelemeye gönderdik."

"Jüri bu konuda henüz karar vermemiş," dedim anneme. "Aklına birisi geliyor mu?"

"Melinda Connors var ama."

"On üç sene önceydi, onu mezuniyet gecesi güzellik yarışmasında yenmiştim. Çoktan üstesinden gelmiştir."

"Ben o kadar emin değilim; bana her zaman biraz ikinci bir kız gibi gelmiştir."

"Çok da sabırsızdır ama. Bu kadar uzun süre bekleyemezdi o."

"Doğru. Hımmm. Seni bir nedenle kıskanan birisi olmalı. Wyatt'a sor bakalım, siz ikiniz çıkmadan önce kiminle görüşüyormuş?"

"Bunu ben de düşündüm. Hiç aday olmadığını söylüyor."

"Bır rahip gibi yaşamadıysa, adaylar mutlaka olmuştur."

"Biliyorum, ama kendim kontrol etmem için isimlerini bana vermiyor."

Wyatt yanıma gelip yatağa oturdu, endişeli gözüküyordu. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Sen ve senin kadınlarından," dedim, ona arkama dönüp olabildiğince uzaklaştım ki, konuştuklarımıza kulak misafiri olamasın.

"Kadın filan yok hayatımda," dedi sinirlenerek.

"Duydun mu?" diye sordum anneme.

"Duydum, ama inanmıyorum. Sor bakalım, seninle tanışmadan önce ne kadardır kimseyle olmuyormuş?"

Annemin Wyatt'ın artık birisiyle olduğunu gerçeğini nasıl kolayca kabul ettiğini fark ettiniz mi? Artık aşk hayatımla ilgilenmiyor oluşu onun Wyatt'ı tamamen onayladığını gösteriyordu, bu da çok büyük bir olaydı. Annemin onayını alması, mutlu ve huzurlu bir aile hayatına giden yolda önemli bir adımdı.

Omzumun üstünden ona baktım. "Annem biz nişanlanmadan önce en son ne zaman biriyle yattığını bilmek istiyor."

Çok tedirgin olmuşa benziyordu. "Hayır, bunu sormuş olamaz."

"Evet sordu, istersen kendisi söylesin."

Telefonu ona uzattım, tedirgin bir şekilde aldı. "Merhaba," dedi ve dinlemeye başladı. Elmacikkemiklerinin üstünde renkli iki leke yanmaya başlarken, ben de onu izliyordum. Ellerini gözünün üstüne kapattı, sanki sorudan saklanmaya çalışıyor gibiydi. "Aaa... altı hafta?" dedi itaatkâr bir şekilde. "Belki. Biraz daha fazla olabilir. Blair'i veriyorum."

Bana telefonu daha hızlı geri veremezdi. Cihazı elinden aldım ve sordum: "Ne düşünüyorsun?"

Annem, "Delirmiş ve kafayı birine takmış biri için altı hafta beklemek uzun gelebilir," dedi. "Wyatt büyük olasılıkla temiz. Ya seninkiler? Yarım-sevgili biri senden sonra kaçığın tekine çatmış olabilir, kadın adamın eski kız arkadaşlarına karşı kıskançlık beslemeye başlamıştır belki."

Yanım-sevgilinin anlamı birkaç kere çıktık ama ilişki ciddiye gitmedi ve ikimiz de birbirimizin yörüngesinde kopup gittik demektir. Wyatt'ın üstüne bunlardan birkaç tane olmuştu ama adlarını bile hatırlayabileceğime emin değildim.

"Hiçbiriyle sonradan görüşmedim, ama sanırım bulabilirim," dedim, o da adlarını hatırlayabilirsem elbette.

"Aklıma başka olasılık gelmiyor," dedi annem. "Wyatt'a söyle bu işi bir an önce halletsin, büyükannenin doğum günü yaklaşıyor ve sen hâlâ saklanırken kutlama yapamıyoruz."

Telefonu kapattıktan sonra, annemin mesajını ona iletтім, o da anlamış gibi başını salladı, ama büyükanne konusunda kafasının karıştığına eminim. Üstelik büyükannem, ona hak ettiği ilgiyi göstermediğimizi düşünecek olursa başımıza ne derler açılacağından Wyatt'ın haberi bile yoktu. Büyükanne göre onun yaşında birisinin fazla doğum günü kalmış olamazdı, o yüzden onu seviyorsak doğru dürüst kutlasak iyi ederdik. Annemin annesi olur kendisi, çoktan tahmin edemediyseniz diye söylüyorum. Bu doğum gününde yetmiş dört yaşına giriyor, o kadar yaşlı bile sayılmaz, ama istediğini elde etmek için yaşını kullanmayı iyi biliyor.

Hah. Kalıtım ne ilginç bir şey değil mi?

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Öyleyse, ismi nedir bakalım?"

Kimden söz ettiğimi çok iyi anlamıştı. "Biliyordum," dedi, başını iki yana sallayarak. Bu fikre yapışacağını biliyordum. Önemli bir şey değildi. Eskiden tanıdığım bir kıza bir konferansta rastladım ve... önemli bir şey olmadı işte."

"Onunla yatmanın dışında," dedim suçlayan bir edayla.

"Saçları kızıl," dedi. "Üstelik dedektif - hayır, asla olmaz. Nerede çalıştığını söyleyemem sana. O kadar da aptal

değilim. Hemen yarın ona telefon açarsın, onu ya cinayete teşebbüs etmekle suçlarsın ya da benim hakkımda notlarınıızı karşılaştırmaya başlarsınız.”

“Polis olduğuna göre nasıl ateş edileceğini de bilir.”

“Blair, bu konuda bana güven, lütfen. Eğer az da olsa, böyle bir şey yapma ihtimali olsaydı, onu içeri alıp sorgulamakta bir saniye tereddüt eder miydim sence?”

İçimi çektim. Kelimeleri bana çok az hareket alanı bırakan şekilde kullanma konusunda gerçek bir yetenekti. Üstelik bu yeteneği çok çabuk kapmıştı.

“Ama bunu yapan beni kıskanan birisi,” dedim. “Annem haklı. Ben de haklıyım. Şahsi bir şey bu.”

“Kanlıyorum.” Ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. “Ama gece yarısını geçti, ben çok yorgunum, sen de yorgunsun ve bunu saç analizi sonuçlanınca da konuşabiliriz. O zaman gerçek bir esmerle mi, yoksa harekete geçmeden önce kılık değiştirmek için saçını boyayan biriyle mi uğraştığımızı biliriz.”

Yorgunluk kısmında haklıydı. O yüzden geri kalanı konusunda da haklı olabileceğine karar verdim. Üstümdekileri çıkarıp soğuk çarşafların arasına çıplak süzıldüm. Wyatt da, havalandırmayı İkinci Dereceden Donarak Ölüm’e ayarladı, ışıkları söndürdü ve yatağa benimle birlikte girdi, işte o zaman yorgun olmak konusunda yalan söylediğini fark ettim.

Yirmi yedi

O gece rüyamda kırmızı Mercedes'i tekrar gördüm. Bu seferkinde köprü yoktu, tek bir kadın arabanın önünde durmuş bana tabanca doğrultuyordu. Saçları siyah değildi gerçi, açık kahverengiydi, neredeyse sarışın denecek bir tonda, ama tam da değil. Tuhaf olan tarafı, arabayı Jason'la ilk evlendiğimiz zaman oturduğumuz apartmanın önündeki kaldırıma park etmiştim. Orada uzun süre yaşamadık, sadece müstakil bir ev alana kadar, belki bir sene filan. Boşandığımızda Jason'a evi ve yanında kaldırımları, *Great Beds* işine başlayabilmek için gereken sermaye karşılığında seve seve bırakmıştım.

Kadın namluyu bana doğrultmuştu rüyamda, ama korkuğum pek söylenemezdi. Daha çok bu kadar aptal olabildiği için ona sinirlenmiş gibiydim. Sonunda arabadan çıktım ve yürüyüp gittim, bu da rüyaların ne kadar saçma olabileceğini gösteriyor, asla Mercedes'imi bırakıp gitmezdim çünkü.

Kafam karışık uyandım, uyanır uyanmaz böyle hissetmek biraz tuhaf kaçıyor. Hâlâ yataktaydım —tabii ki—, o yüzden, henüz kafamı karıştıracak bir şey olmamıştı.

Oda o kadar soğuktu ki, yataktan çıkarsam popomun soğuktan donacağından korktum. Wyatt'ın neden gece yatarken havalandırmayı bu kadar düşük sıcaklığa ayarladığını bir türlü anlayamıyorum, yanı Eskimo kanı taşıyor olabilir. Başımı saati görebilmek için kaldırdım: beş sıfır beş. Alarmin çalmasına daha yirmi beş dakika vardı, ama madem kalkmıştım onun da uyanmaması için bir sebep göremiyordum. Yandan dürtükledim.

"Ah, uh," dedi sersem sersem ve yüzükoyun döndü, büyük bir el karnımı okşuyordu. "İyi misin? Kötü rüya mı gördün gene?"

"Hayır, rüya gördüm, ama kâbus değildi. Uyandım ve oda et dondurucusu kadar soğuk. Kalkmaya çekiniyorum."

Yarı homurtuya, yarı esnemeye benzeyen bir ses çıkar-
dı. Ardından saate bir göz attı. "Kalkma zamanı gelmemiş
daha," dedi ve tekrar yastığa gömüldü.

Tekrar dürtükledim. "Evet, geldi. Düşünmem gereken
şeyler var."

"Ben uyurken düşünemez misin?"

"Düşünebilirdim, ama önce her gece üstümüzde ince
bir buz tabakası oluşturmaktan vazgeçmen gerekecek ve
kahveye de ihtiyacım var. Termostatı şöyle ne bileyim kır-
ka filan getir de buzların çözülmeye başlasın, bu arada
hazır ayaktayken giymem için bir şeyler getirsene, pamuklu
gömlek ya da ne olursa."

Yeniden homurdanıp bu sefer sırtüstü düştü. "Tamam,
tamam." Ağzının içinde bir şeyler geveleyerek yataktan
kalktı ve yukarı katın havalandırma ayarının bulunduğu
hole doğru yürüdü. Birkaç saniye geçmeden havalandırma
sustu. İçerisi hâlâ soğuktu, ama en azından hava hareket
etmiyordu artık. Sonra yatak odasına geri geldi ve dolabın
içlerine uzanıp uzun ve koyu renkli bir şey çıkardı. Elinde-
kini yatağın üstüne atıp tekrar yorganın altına girdi. "Yirmi
dakika sonra görüşürüz," diye geveledi ve hemencecik
uykuya daldı.

Uzun koyu şeyi kapıp üzerime geçirdim, güzel kalın bir
sabahlıktı. Yataktan çıkıp ayağa kalktığımda, kalın kumaş
kıvrımları açılıp ayak bileklerime düştü. Kemerini yatak
odasından ayak ucumda çıkarken bağladım —onu rahatsız
etmek istemiyordum— ve aşağı inerken boynumu kırma-
mak için merdivenlerin ışığını yaktım.

Kahve makinesi beş yirmi beşte otomatik olarak çalışması için ayarlanmıştı, ama benim bu kadar beklemeye niyetim yoktu. Düğmesine basınca kırmızı ışığı yandı ve makineden kurtarma ekibinin yolda olduğunu işaret eden uylama ve poflama sesleri çıkmaya başladı.

Dolaptan bir fincan alıp ayakta dikilerek bekledim. Ayaklarımın altındaki zemin buz gibiydi, ayak parmaklarım içe kıvrılıyordu. Çocuklarımız olduğunda, Wyatt'ın geceleri havalandırmayı bu kadar düşük ayarlama alışkanlığından vazgeçmesi gerekecekti.

İçim hop etti birdenbire, aynı lunapark treninde ilk yüksek tepeyi çıkınca olduğu gibi bir gerçekdışılık duygusu sardı beni. İki paralel varoluşta aynı anda bulunuyordumşum gibi geldi birdenbire: gerçekler dünyası ve hayal dünyası. Hayalim Wyatt'tı, onunla ilk karşılaştığım andan itibaren de öyle olmuştu, ama şansımı kaybettiğim gerçeğini kabullenmiştim. Şimdi, birdenbire hayal dünyası ile gerçekler dünyası aynı olmuştu ve bunu algılamakta zorluk çekiyordum.

Bir haftadan biraz bir sürede her şey tersine döndü. Beni sevdiğini söylemişti. Evleniyoruz demişti. Her ikisinde de ona inanıyorum çünkü anne babama da aynı şeyi söyledi, kendi annesine ve bütün polis merkezine de. Sadece o da değil, onun bana karşı hisleri, benim onun için hissettiklerime benziyorsa, ilk seferinde korkmasını anlayabiliyorum, insan böyle bir durumla nasıl başa çıkar?

Kadınlar bu tür şeyleri idare etmekte erkeklerden başa-nlılar çünkü biz daha güçlüyüz. Önünde sonunda hepimiz bir gün hamile kalıp çocuk yapacağımız beklentisiyle büyüyoruz, bunun gerçekte kadın vücudu için ne demek olduğunu düşünecek olursanız, tek bir kadının bile erkeklerin kendisine bir kilometreden fazla yaklaşmasına izin vermesi şaşırtıcı.

Erkekler, her gün tıraş olmak zorundayız diye yakınırlar. Size soruyorum: Kadınların yaşadıklarıyla karşılaştırıldığında bu şımarıklık değilse, nedir?

Wyatt benim memnun edilmesi zor bir kadın olduğumu düşündüğü için, iki yılı boşa harcadı. Ben memnun edilme-si zor bir kadın değilim, büyükannem öyledir bakın. Elbet-te, onun tecrübesi çok daha fazla. Onun yaşına geldiğimde umarım ben de aynen onun gibi olurum. Şimdiyse, aklı başında, mantıklı yetişkin bir kadını, kendi işimi yapıyo-rum ve her şeyin yarı yarıya paylaşıldığı ilişkilere inanıyo-rum. Bazen her iki yarıyı da benim alacağım zamanlar ola-cak elbette, mesela vurulduğumda ya da hamileyken. Ne var ki, bunlar özel durumlar.

Kahve makinesinin kabında bir fincana yetecek kahve çoktan dolmuştu. Allahtan aruk makineleri otomatik ola-rak kendisi duracak şekilde yapıyorlar. Kabi çıkarttım, sa-dece ufak bir damla kaçıp sıcak yüzeyin üstünde cızırdadı. Kahvemi fincana doldurduktan sonra, kabi tekrar yerine koydum ve mutfak dolabına yaslanıp rüyamda beni şaşırtan şeyin ne olduğu hakkında kafa yormaya başladım.

Ayaklarım donmaya başlamıştı, ben de bir-iki dakika sonra oturma odasına gidip Wyatt'ın suçlarının listesini yaptığım not defterini aldım ve koltuğuna kıvrılıp oturdum, sabahlığa ayaklarımı da örtecek şekilde sarındım.

Annemin dün gece söyledikleri –birkaç saat olmuştu as-lında– bende bir düşünce zinciri başlatmıştı. Tek problem parçalar henüz birbirine bağlanmamıştı; böylece teknik olarak ortada bir zincir yoktu aslında, zincir oluşturmak için parçalar birbirine bağlanmak zorundadır ya, ama be-nim küçük zincir öbekleri orada öylece duruyor ve birinin gelip kendilerini birleştirmesini bekliyorlardı.

Aslında annem aşağı yukarı benim düşündüklerimi söy-lemişti, sadece onları bir parça değişik ifade etmişti ve ta

eskilere dönüp ben amigo kızların lideriyken bir de mezu niyet gecesi kraliçesi seçilince, Melinda Connors'ın nasıl öfkesinden kudurduğunu hatırlamıştı, ona göre iki unvan da benim almam haksızlıktı. Gerçi Melinda'nın kraliçe olma ihtimali zaten yoktu, *Shanks Şirketi*'nin poster kızları na benziyordu, ama kendisini çok beğeniyordu ve önündeki tek engelin ben olduğunu sanıyordu.

Ne var ki, beni öldürmeye çalışmadı. Melinda kuş beyinlinin tekiyle evlenip Minneapolis'e taşındı. Böylece hayatından çıkıp gitti.

Fakat annem bu işin ucunun oldukça eskilere dayanabileceği düşüncesini kafama sokmuştu. Ben hep son zamanlarda olan şeyleri düşünüp durmuştum, Wyatt'ın ya da benim en son sevgililerimiz gibi, bu da anlamsızdı, çünkü benim açımdan önemli olan en son kişi Wyatt'tı, o da teknik olarak sevgilim bile olamamıştı çünkü çok çabuk korkup kaçmıştı.

Aklıma gelenleri not defterine maddeler halinde yazmaya başladım. Bütün halkalar hâlâ tek başına duruyordu ama er ya da geç onları zincir haline getirecek bağlantıyı tek hareketle kuracaktım.

Yukarı katta düşün açıldığını duydum, Wyatt uyanması olmalıydı. Televizyonu açıp yerel hava durumuna baktım – sıcak, iyi mi? – ardından not defterine bakıp o gün neler yapacağımı düşündüm. Evde oturmak yetmişti artık. İlk gün muhteşemdi; dün o kadar muhteşem değildi. Bugün de bütün gün burada kalmak zorundaysam, başım bin türlü belaya girebilirdi, sırf sıkıldığım için.

Kaldı ki, kendimi iyi hissediyordum. Sol kolumdaki dişkişler alınalı bir hafta olmuştu ve kaslar güzelce iyileşiyordu. Kendi kendime giyinmeye bile başlamıştım. Araba kazasının ağırları yoga, buz torbası ve sızlayan kaslarla ilgili genel hayat tecrübesi sayesinde neredeyse geçmişti.

Yaklaşık on beş dakika sonra Wyatt aşağı indi ve beni televizyonun önünde otururken gördü. Yanıma yaklaşıırken, "Yeni bir liste mi yapıyorsun?" diye tedirgin bir şekilde sordu.

"Evet, ama seninle ilgili değil."

"Başka insanların suçlarının da listesini mi yapıyorsun?"

Sesi biraz hakarete uğramış gibi çıkıyordu, sanki listeyi hak eden bir tek kendisiymiş gibi.

"Hayır, delil listesi yapıyorum."

Önce doğru eğilip bana güneydin öpücüğü verdi ve ardından listeyi okudu. "Neden kırmızı Mercedes'i listeye koymadın?"

"Onu iki kez rüyamda gördüm çünkü. Bunun bir anlamı olmak zorunda."

"Belki de beyaz hurdaya döndüğü için kırmızıyı geri almayı istiyorsundur?" Beni tekrar öptü. "Kahvaltıda ne istersin? Yine krep mi? Yumurtalı ekmek? Sosisli yumurta?"

"Erkek yemeğinden bıktım," dedim, ayağa kalkıp mutfaka, onun arkasından giderken. "Neden hiç kız yemeği bulundurmazsın ki? Kız yemeğine ihtiyacım var."

Elindeki kahve kabıyla dondu kaldı. "Kadınlar da erkeklerle aynı şeyleri yemezler mi?" diye sordu, ihtiyatla.

Bazen gerçekten çok sinir bozucu olabiliyor. "Bir zamanlar evli olduğuna emin misin sen? Hiçbir şey bilmiyor musun?"

Kahvesini doldurmayı bitirip kahve kabını makinenin sıcak yüzeyine yerleştirdi. "O zamanlar pek dikkat etmiyordum. Hem ben ne yersem, sen de onu yedin."

"Kibarlık olsun diye yedim, beni beslemek için çok sıkıntıya giriyordun."

Bunu bir dakika kadar düşündü, ardından "Kahvem bir içeyim, bu konuda sana tekrar döneceğim. Bu sırada kah-

valıyı hazırlayacağım ve sen de yiyeceksin çünkü evde bundan başka bir şey yok ve kendini açlıktan öldürmek kabul edemem," dedi.

Ya, en ufak bir şey için nasıl da alıngan oluyor.

"Meyve," dedim yardımcı olmak için. "Şeftali. Greyfurt. Kepekli kızarmış ekmek. Arada bir kahvaltılık gevrek. İşte kız yemekleri bunlar."

"Kahvaltılık gevrek var," dedi.

"Sağlıklı olanından demek istedim." Wyatt'ın kahvaltılık gevrekten anladığı ballı gevrekle çikolatalısı arası bir şeydi.

"Neden sağlıklı yemeğe çalışıyorsun anlamıyorum. Eğer yoğurt yiyip hayatta kalabiliyorsan, her türlü şeyi yiyebilirsin demektir. İğrenç bir şey. Neredeyse süzme peynir kadar kötü."

Süzme peynir konusunda ona hak verdiğim için hemen savunmaya geçmedim. Onun yerine, "Sen yemek zorunda değilsin; sadece benim için biraz kız yemeği bulundur yeter, o da burada kalacaksam."

"Elbette kalıyorsun." Kot pantolonunun ceplerini arayıp bir şey çıkardı ve bana fırlattı. "İşte."

Kadifeden ufak bir kutuydu. Evirip çevirdim ama açmadım. Bu düşündüğüm şeyse - kutuyu gerisin geri ona attım. Tek elle yakalayıp kaşlarını çatı. "Onu istemiyormusun?"

"Neyi istemiyor muyum?"

"Nişan yüzüğünü."

"Ah, demek kutunun içindeki buydu. Bana nişan yüzüğümü fırlattın, öyle mi?" Bu o kadar büyük bir suçtu ki, kendi başına tek sayfaya büyük harflerle yazıp çocuklarımızı büyüdükleri zaman ne *yapmamaları* konusunda örnek gösterebilecektim.

Bunu kısa bir değerlendirmeden geçirirken kafasını salladı, ardından beni orada öyle çıplak ayakla, sabahlığının

İçinde cüceye dönmüş ve gözlerim kısılı, onun ne yapacağını beklerken gördü. Çabucak gülümsedi ve bana doğru geldi, sağ elimi elinin içine aldı ve dudaklarına götürdü. Sonra da tek dizinin üstüne yavaşça çöküp elimi tekrar öptü. "Seni seviyorum," dedi ciddi bir tavırla. "Benimle evlenir misin?"

"Evet, evlenirim," dedim en az onun kadar ciddi bir şekilde. "Ben de seni seviyorum." Sonra da kendimi onun kollarına attım, dengesi bozuldu ve mutfakta yere devrildik, ama o altta kalmıştı, o yüzden o kadar da kötü değildi. Bir süre öpüştük, ben bir şekilde sabahlıktan sıyrıldım ve olmasını beklediğiniz şey oldu.

Sonrasında Wyatt kadife kutuyu kapının yanından, düştüğü zaman kayıp gittiği yerden aldı ve kapağını açtı. İçinden tek taş, nefes kesici bir elmas yüzük çıkardı, sol elimi alıp yavaşça yüzük parmağıma geçirdi.

Elmas yüzüğe baktım ve gözlerim yaşlarla doldu. "Hey, ağlama," dedi ve beni öpmek için çenemi yukarı kaldırarak avutmaya çalıştı. "Neden ağlıyorsun şimdi?"

"Çünkü seni seviyorum ve bu yüzük çok güzel," dedim ve ağlamamak için yutkundum. Bazen çok güzel bir hareket yapıyor, öyle yaptığında neredeyse kaldıramayacağım kadar güzel oluyor. "Ne zaman aldın bunu? Ne zaman vakit bulduğunu anlayamıyorum."

İçini çekti. "Geçen cuma. Bütün hafta boyunca yanımda taşıdım."

Geçen cuma mı? Nicole'un öldürüldüğünün ertesi günü mü yani? Beni takip edip kumsala gelmeden önce? Ağzım açık kalmıştı.

Parmağını çenemin altına koyup yukarı kaldırdı, böylece ağzım kapandı. "O zaman emin olmuştum. Seni perşembe gecesi gördüğümde anladım, atkuyruğu saçınla ve üstündeki o bütün erkeklerin dilinin yerlerde sürünmesine yol

açan pembe tişörtünle orada öylece oturuyordun. Öldürülenin sen olmadığını anladığımda öyle rahatladım ki, dizlerimin bağı çözöldü neredeyse ve işte o zaman, son iki senedir tek yaptığımın kaçınılmaz olandan kaçınmak olduğunu anladım. Seni artık elimden kaçırmamaya o anda karar verdim ve ertesi gün yüzüğü satın aldım.”

Söylediklerini oturtmaya çalışıyordum. Ben, o kendisini bırakıp benim istediğim gibi beni sevinceye kadar kendimi korumak için uğraşırken, o çoktan kararını vermiş ve beni ikna etmeye çalışıyormuş. Gerçeklik bir kez daha değişmişti. Bu hızla giderse, günün sonuna gelmeden neyin gerçek olup neyin olmadığını çok iyi kavrayacaktım sanırım.

Erkek ve kadın aynı türden canlılar olabilir, ama bu olay benim için birbirimize benzemediğimizin kesin kanıtıydı. Gerçi bunun önemi yoktu, adam çabalıyordu çünkü. Benim için bir çalı aldı, di mi? Üstelik muhteşem bir de yüzük.

“Bugün ne yapacaksın?” diye sordu, yağda yumurta, kızarmış ekmek ve sosisten oluşan kahvaltından sonra. Ben onun yediğinin ancak üçte birini yemiştim.

“Bilmem.” Ayaklarımı sandalyenin ayaklarına doladım. “Sıkıldım. Bir şeyler yaparım herhalde.”

Tedirgin bir şekilde geri çekildi. “Ben de bundan korkuyordum. Hazırlan ve benimle işe gel. En azından güvende olduğunu bilirim.”

“Darılma ama, senin ofisinde oturmak, burada oturmaktan daha bile sıkıcı.”

“Sen güçlüsündür,” dedi hiç de anlayışlı olmayan bir tavırla. “Altından kalkarsın.”

“Hayır”ı cevap olarak kabul etmiyor bu adam; şu âna kadar bu konudaki kayıtları çok istikrarlı. O yüzden, yerde yuvarlanmamızdan sonra kolumun acıdığına karar verdim ve Wyatt da yanaklarındaki morlukları kapatmak için

makyaj yapmama yardım etmek zorunda kaldı, sonra da saçım bir türlü istediğim şekle girmeyince, ona örgü yapmak gerektiğini söyledim. İkinci teşebbüsten sonra anlaşılmaz bir şeyler homurdandı, "Pekâlâ, yeter. Beni yeterince cezalandırdın. Hemen çıkmamız gerek, yoksa geç kala-
cağız."

"Saç örgüsünün nasıl yapıldığını öğlersen iyi edersin," dedim ona kocaman açılmış gözlerle bakarak. "Küçük kızımız bazen saçları örgülü dolaşacak, biliyorum ve bunu da bazen babasının yapmasını isteyecek."

Kocaman açılmış gözlerin hücumu ve küçük kızımız lafının geçmesiyle neredeyse eriyecekti; ama kendini çabuk topladı. Çifte saldırıya dayanacak, güçlü materyalden yapılmıştı. "Hepsi erkek olacak," dedi beni ayağa kaldırırken. "Kız yok. Sen benzerini yetiştirmeden bulabildiğim tüm yardıma ihtiyacım olacak zaten."

Wyatt beni garaja doğru ittirerek götürür ve Crown Vic'e resmen tıkarken not defterimi kapacak zamanı ancak buldum. Polis merkezinde oturmak zorundaysam, ipuçla-
rım üstünde çalışsam iyi olurdu.

Valilik binasına geldiğimizde beni polis merkezine gö-
türdü, gördüğüm ilk kişi memur Vyskosigh'di. Sokağa çı-
karken giydiği kıyafetler üstündeydi, o yüzden vardiyasını
yeni bitirdiği sonucuna vardım. Durdu ve beni selamladı.
"Gönderdiğiniz tatlıyı çok beğendim Bayan Mallory," de-
di. "Vardiyam geç bitmeseydi, hiç yiyememiş olacaktım.
Bazen işler yolunda gidiyor."

"Beğenmene sevindim," dedim ona gülümseyerek.
"Eğer sormamda bir sakınca yoksa, nerede vücut çalışıyor-
sun? Çalıştığın belli oluyor."

Biraz şaşırmış göründü, sonra eliyle hafifçe saçını dü-
zeltti. "YMCA'de."

"Şu iş bitsin, ben de işe geri döneyim, sana *Great Bod*'da etrafı göstermekten çok memnun olurum. Y'nin sunmadığı programlar sunuyoruz ve ekipman da birinci sınıf."

"Geçen hafta etrafa şöyle bir baktım," dedi, başını sallayarak. "Gördüğümünden çok etkilendiğimi söyleyebilirim."

Wyatt vücuduyla beni yavaşça ittiriyordu, asansöre binmek için köseyi döndüğümüzde onun arkasından uzanıp memur Vyskosigh'a "Şimdilik hoşçakalın," dedim.

"Flört etmeyi keser misin?" dedi Wyatt, homurdanarak.

"Flört etmiyordum. İş kapmaya çalışıyordum." Asansörün kapıları açıldı ve içeri girdik.

Kendi çalıştığı kadın düğmesine bastı. "Ona flört etmek denir. O yüzden kes artık."

Şef Gray, içlerinde MacInnes ve Forester'in de bulunduğu bir grup dedektifle konuşuyordu, Wyatt beni ofisine doğru götürürken bize baktı. Şef koyu gri-kahve bir takım elbise ve Fransız mavisini bir gömlek giymişti. Ona kocaman gülümsedim ve başparmağımla onay işareti yaptım, o da üstündekilerin farkına vararak elini kravatında gezdirdi.

"Belki bu o kadar da iyi bir fikir değildi," diye mırıldandı Wyatt, bir yandan beni kendi sandalyesine park ederken. "Ama artık karar değiştirmek için çok geç, o yüzden otur yerinde ve liste filan yap, tamam mı? Buradaki çocuklardan bazılarında yüksek kolesterol var, onlara gülümsememeye çalış, böylece kalp krizi geçirmezler. Kırkın üzerindkilerle, aşırı kilolularla, evlilerle veya kırkın altındakiler ya da bekâr olanlarla flört etme, anladın mı?"

"Ben flört eden bir tip değilim," dedim kendimi savunarak ve not defterimi çıkardım. Bu kadar bencil olduğuna inanamıyordum. Listeye girmeye değer olabilirdi bu.

"Kanıtlar aksini gösteriyor ama. Mavinin ona yakıştığını söylediğinden beri Şef Gray her gün mavi gömlek giyer oldu. Başka renk tüyoları da versen iyi edersin."

"Ay, ne şeker," dedim yüzüm sevinçle parlayarak. "Hemen o gün alışverişe gitmiş olmalı."

Wyatt bir süre tavanı inceledi, sonra "Kahve ister misin? Ya da diyet cola?" diye sordu.

"Hayır, şimdilik iyiyim. Teşekkür ederim. Masanda oturduğuma göre sen nerede duracaksın?"

"Buralarda," dedi pek de yardımcı olmayan bir tavırla ve çıkıp gitti.

Sıkılacak vaktim olmadı, birkaç kişi ofise gelip çörek tatlısı için teşekkür ettiler ve tarifini sordular. Kadınlar sordu tabii, erkeklerin aklına gelmemiştir. Araya girmelerin dışında, not defterimi karaladım ve başka notlar aldım, ilgisi olsun ya da olmasın, ama şu her şeyi bir araya getirecek sihirli ayrıntıyı henüz bulamamıştım.

Öğlen yemeği sularında Wyatt içinde iki ızgara sandviç olan beyaz bir poşet ve parmaklarının arasında taşıdığı iki soğuk içecek geldi. Beni sandalyesinden kaldırdı -adamin sandalyelerle ne derdi olduğunu anlayamıyorum, paylaşıyor bir türlü-, öğle yemeğimizi yerken ipucu listemi ve karalamalarımı inceledi.

İlerlemelerimden etkilenmiş benzemiyordu. Onun adını yazdığım yer hoşuna gitti, etrafına kalp çizmem ve kalbin içinden bir ok geçirmiş olmam da öyle. Gerçi yeni suç listesini görünce kaşları çatıldı.

Yiyip bitirdikten sonra "Laboratuvarda çalışanlara göre siyah saç boyalı değil, orijinalmiş. Ayrıca Asya kökenli birine ait olduğu ortaya çıktı ki, bu da önemli bir gelişme. Asya kökenli kaç kişi tanıyorsun?"

Kafam gerçekten karışmıştı. Ülkenin bu taraflarında Asya kökenli fazla yoktur, ayrıca üniversitede bir-iki arkadaşım olduysa da, sonradan koptuk. "Üniversiteden beri hiç kimse, hatırladığım kadanyla."

"Unutma, Amerika yerlileri de Asya kökenlidir."

Bu her şeyin üstüne yeni bir ışık tutmuştu çünkü *Doğu Cherokee Koruma Bölgesi*'ne yakındık ve etrafta bir sürü *Cherokee* vardı. Yerli kökenli bir sürü insan tanıyordum, ama içlerinde beni öldürmek isteyen birisi aklıma gelmiyordu.

"Bu konuda düşünmem gerekli," dedim. "Bir liste yaparım."

Wyatt gittikten sonra, tanıdığım tüm Yerli Amerikalıların listesini yaptım, ama isimleri yazarken bile bunun zaman kaybından başka bir şey olmadığını biliyordum. Hiçbirisinin beni öldürmek için sebebi yoktu.

İpuçları listeme geri döndüm. *Saç Asya kökenli* yazdım. Bütün iyi kalite peruklar bundan yapılmıyor muydu? Asyalıların saçları çok sağlam, düz ve parlak oluyordu; her şeye uygun, boya ve perma anlamında söylüyorum. *Peruk* yazıp kelimeyi daire içine aldım.

Beni öldürmeye çalışan kişi peruk takacak kadar zekiye, o zaman saç rengi konusunda fazla kafa yormaya gerek yoktu. Bu da şüphelilerin sayısını tekrar çoğalttı. Aklıma birdenbire çılgınca bir şey geldi, listeye bir isim ekledim ve yanına bir soru işareti koydum. Bu kıskançlık konusunu abartmak demekti, ama bu kişi hakkında biraz daha düşünmek istiyordum.

Saat iki civarında, Wyatt kafasını kapının aralığından uzattı. "Sen burada kal," dedi kaba bir tavırla. "Telefonla bir cinayet/intihar ihbarı aldık. Cep telefonunu açık tut, ben seni ilk fırsatta ararım."

Cep telefonumu yanıma aldıysam, mutlaka açık tutarım. Sorun olan, Wyatt'ın ne zaman geri geleceğiydi. Cinayet yerindeki incelemelerin ne kadar uzun sürebildiğini görmüştüm; gece yarısına kadar gelip beni alma fırsatı bulamayabilirdi. Kendi arabanızın olmamasının hiçbir iyi tarafı yok.

Wyatt'ın ofisinin dışındaki büyük odadaki devamlı gü-rültü gittikçe azaldı; kapıya çıkıp baktığımda neredeyse herkesin gitmiş olduğunu gördüm. Büyük olasılıkla, hepsi cinayet/intihar mahalline gidiyorlardı. Bana da seçim hakkı verilse, ben de giderdim.

Sağ tarafımda asansör *dingledi*, birinin geldiğine işaret ediyordu. Gelen tam asansörden çıkarken ondan tarafa baktım ve bunca insan varken Jason'ı görünce şok geçirip dondum kaldım. Tamam, şok değildi; şok çok güçlü bir tepki. Daha çok şaşırmıştım diyelim. Ayrıca illa kelimelerin üstünde duracaksak, donmamıştım da.

Wyatt'ın ofisine geri dalmayı düşündüm, ama Jason beni çoktan görmüştü. Büyük bir gülümseme yüzünü aydınlatı ve bana doğru büyük adımlarla gelmeye başladı. "Blair, mesajımı aldın mı?"

"Merhaba," dedim, ona kıyasla çok daha az sevinç göstererek ve sorusuna cevap vermeye gerek görmedim. "Burada ne işin var?"

"Şef Gray'i arıyorum. Aynı soruyu ben de sana soracaktım."

"Bazı ayrıntıların üstünden geçmemiz gerekti," dedim fazla uzatmadan. Onunla beş senedir ilk kez konuşuyordum ve konuşmaktan çok rahatsız olmuştum. Hayatımdan öyle net bir şekilde çıkıp gitmişti ki, birlikte geçirdiğimiz zamanları hayal meyal hatırlıyordum.

Hâlâ yakışıklıydı ama görünüşü bana hiç hitap etmiyordu artık. Eyalet meclisi tatildaydı, ama artık eyalet temsilcisi olduğu için, polis şefiyle golf oynamak gibi şeyler yapıyordu ve şimdiki gibi spor kıyafetler giydiğinde bile, belli ki eskisinden çok daha kaliteli giyiniyordu. Üzerinde kot ve *Docksiders* vardı - çorapları yoktu elbette - açık bej rengi keten ceket giymişti. Bazı keten karışımları o kadar da korkunç kırıkmıyor, ama Jason öyle bir takım bulacak kadar

akıllıca davranmamıştı. Ceketini sanki bir haftadır onunla yatıp kalkıyormuş gibi duruyordu, ama eminim daha bu sabah giymiştir.

"Şef'i sabahtan beri görmedim," dedim, geri adım atarak, böylece ofis kapısını kapatarak sohbeti bitirmeyi planlıyordum. "Bol şans."

Kendi yoluna gitmek yerine, ofisin girişine doğru bir adım attı. "Bir dinlenme odası var mı, belki kahve içmeye filan gitmiştir?"

"Adam polis şefi," dedim kuru bir sesle. "Mutlaka kendi kahve makinesi vardır. Ona kahve koyacak birisi bile olabilir."

"Onu ararken benimle yürüsene, eski zamanlardan söz ederdik."

"Hayır, sağ ol. Yapmam gereken evrak işleri var." Wyatt'ın masasını işaret ettim, gerçi not defterim dışında, üzerindeki bütün evrak ona aitti, ama hepsini yeniden karıştırdığım için, bir nevi benim de sayılırdı.

"Ya, hadi," dedi, beni kandırmak ister gibi. Elini cebine attı ve susturuculu bir tabanca çıkardı. "Benimle gel. Konuşacak çok şeyimiz var."

Yirmi sekiz

Jason beni silahıyla yandan itirmeseydi, onunla asla gitmezdim, ama ittiriyordu ve ben de onunla gittim. Bir çeşit şoktaydım, olup biteni anlamaya çalışıyordum. Bilinçaltım bununla yüzleşmeye hazır hissedene kadar, başka şeyler düşünmeye çalışmak yönteminin bu sefer işe yaramayacağı açıktı. Beni tanıkların önünde vurmayacağını akıl ettiğimde —merkezde hâlâ bir-iki kişi vardı— iş isten geçmişti bile; çoktan onun arabasına binmiştik.

Arabayı bana kullandırdı, bu arada o da tabancasını bana doğrultmuştu. Bir telefon kulübesine filan çarpmayı düşündüm, ama yeni bir araba kazası yapma fikri beni tedirgin etti. Zavallı bedenim sonuncu kazanın etkilerinden daha yeni yeni kurtuluyordu. Başka bir hava yastığının suratıma açılmasını da istemiyordum. Evet, ben de biliyorum, morluklar geçicidir, kurşun ise sonsuza kadar kalabilir, o yüzden belki de en iyi seçimi yapmamış olabilirim. Her ihtimale karşı, olur da bir telefon kulübesine sürmek zorunda kalırsam diye, hava yastığı olduğundan emin olmak için direksiyonu kontrol ettim. Araba son model bir Chevrolet'ydi, tabii ki hava yastığı vardı, ama geçirdiğim haftadan sonra emin olmak istemem doğaldı.

Evet, korkmuştum ama işin tuhafı dehşete düşmemiştim. Jason hakkında bilinmesi gereken en önemli şey, onun imajını korumak için her şeyi yapabileceğidir. Tüm hayatı politik kariyeri, seçim anketleri ve tutkuları üzerine kurulmuştu. Nasıl olmuştu da beni onunla birlikte çıkarken gören en az iki kişi varken, cinayet işleyip yakayı kurtaracağını düşünmüştü, hiç bilmiyorum.

Onun bunu fark etmesini beklerken dediklerini yaptım, ama bir şekilde kendi alternatif gerçekliğinde yaşıyor gibiy-

di. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum, aslında gidecek bir yer düşünene kadar kentin içinde öyle dolaşıp duruyor gibiydik. Alt dudağını çekıştırıp duruyordu, eskiden de bunu bir şeyler için endişelendiğinde yapardı.

"Arabanın frenini bozarken siyah peruk takmıştın, di mi?" diye sordum, rahat bir tavırla.

Bana tedirgin bir bakış fırlattı. "Nereden biliyorsun?"

"Arabanın gövdesinin altına saç telleri sıkışmış. Adli tıp ekibi buldu."

Biraz şaşırmış göründü, sonra başını salladı. "Ya, evet, peruğun bir yere takıldığını hatırlıyorum. Çekme hissetmediğim için, saçın kopabileceği aklıma gelmedi."

"Siyah peruk alanları kontrol ediyorlar şu anda," diye yalan söyledim. Sınırlı sınırlı bana baktı gene. Aslında çok da yalan sayılmazdı. Wyatt not defterimi bulduğunda, etrafı daire içindeki *peruk* kelimesini görüp mutlaka kontrol edecekti.

"Bizi birlikte çıkarken görenler oldu," diye uyardım. "Beni öldürürsen bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Bir şeyler düşünürüm," diye homurdandı.

"Ne? Cesedimden nasıl kurtulmayı düşünüyorsun? Kaldı ki, seni o kadar çabuk yalan detektörüne bağlarlar ki, hızdan başın döner. Seni mahkemeye çıkaracak kadar delil toplaya-masalar bile, duyulursa kariyerin mahvolur." Gördünüz mü? Onu nasıl da tanıyorum; kariyerini tehdit edecek her şey onun için kâbus demektir. Arabamın frenini bozmuş olsa da, beni şahsen öldürebileceğini hiç sanmıyordum.

"Beni bıraksan daha iyi olur senin için," diye devam ettim. "Zaten beni neden öldürmek istediğini anlayamıyorum – *bekle bir dakika!* Freni bozan sen olabilirsin, ama geçen pazar kesinlikle bana ateş etmedin. Neler oluyor?" Dik dik bakmak için ona dönünce araba savruldu. Jason küfretti, ben de arabanın direksiyonunu düzelttim.

Ölümçül Hata

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi, dümdüz önüne bakıyordu, tabancasını bana doğrultmayı unutmuştu. Gördünüz mü? Jason bir suçlu gibi yaşamak için uygun biri değil.

"Bana ateş eden başka birisiydi." Beynum çok hızlı çalışıyordu, bütün o ayrı parçaları birbirine ekliyor ve zincir oluşturmuyordu. "*Kanlı* Benü öldürmeye çalışan karındı, değil mi?"

"Kıskançlıktan deliye döndü," diye ağzından baklayı çıkardı. "Ona engel olamıyorum; ikna edemiyorum. Yakalanırsa mahvoldum demektir, üstelik yakalanacak da, çünkü ne yaptığını bilmiyor."

Bu da ne yaptığını bilmeyen iki kişi demektir.

"Sen de, beni kendin öldürüp onu bu dertten kurtarmayı mı akıl ettin? Ondan çabuk davranacaktın öyle mi?"

"Onun gibi bir şey işte." Bitkin bir tavırla eliyle sarı saçlarını taradı. "Sen ölürsen, o da seni takıntı yapmayı bırakacaktır."

"Niye beni takıntı yapsın ki? Senin hayatından tamamen çıktım; boşandığımızdan beri seninle ilk defa konuşuyorum."

Ağzında bir şeyler geveledi, ondan tarafa tehditkâr bir bakış fırlattım. "Ne? Konuşsana!" Kendini suçlu hissettiğinde homurdanır genelde.

"Bu benim suçum olabilir," dedi, biraz daha yüksek sesle homurdanarak.

"Ah! Nedenmiş o?" Onu cesaretlendirmek ister gibi konuşmuştum, aslında tek yapmak istediğim kafasını kaldırıma filan çarpmaktı.

"Tartışırken, senin hakkında bir-iki şey söylemiş olabilirim," diye itiraf etti, şimdi de kendi tarafındaki pencereden dışarı bakmaya başlamıştı. Gerçekten. Uzanıp tabancayı elinden alıvermek geçti aklımdan, ama parmağı hâlâ tetikteydi, bu da işin ustası değilseniz pek akıllıca bir hareket değildi aslında ve Jason usta filan değildi. Usta olsa pencereden dışarıyı seyretmek yerine, bir atmaca gibi beni gözlerdi.

"Jason, seni aptal," dedim, inler gibi. "Neden böyle salakça bir şey yaptın?"

"Beni hep kıskandırmaya çalışıyor," dedi kendini savunarak. "Debra'yı seviyorum, gerçekten, ama o senin gibi değil. İnsanın üstüne çok düşüyor ve güvensiz, beni sürekli kışkırtmaya çalışmasından bıkıp karşı saktırıya geçtim. Bunun onu çok sinirlendirdiğinin farkındaydım, ama kafayı yediğini bilmiyordum. Geçen pazar gecesi golf oyunundan eve döndüm ve sana gerçekten ateş ettiğini öğrendim, çok büyük bir kavga ettik ve yaptığı en son şey olsa da seni öldüreceğine yemin etti. Sanırım aramızda bir şeyler olup olmadığını anlamak için senin evine filan girmiş. Ne söyledimse fayda etmedi. Kıskançlıktan deliye dönmüş durumda, seni öldürürse eyalet temsilcisi olarak tekrar seçilemem ve bu da valiliğe veda etmem demektir."

Bunun üzerinde bir dakika kadar düşündüm.

"Jason, sana bunu söylemekten nefret ediyorum, ama ahmağın tekiyle evlenmişsin. Gerçi bu da adil olmuş," diye de mantıklı bir şekilde ekledim.

Bana baktı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü karın da ahmağın tekiyle evli."

Bu sözümün üstüne biraz somurttu, sonunda acı çeker gibi inledi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Seni öldürmek istemiyorum, ama yapmazsam Debra denemeye devam edip kariyerimi mahvedecek."

"Bir fikrim var. Neden onu akıl hastanesine yatırmıyorsun?" diye önerdim, alaycı bir şekilde. Aslında ciddiydim. Başkaları için -adını vermek gerekirse benim için- tehlike oluştuyordu, öyle olunca da kriterlere uyuyordu ya da kriteryalara, her neyse.

"Bunu yapamam. Onu seviyorum."

"Buraya bak. Bana önünde iki seçenek varmış gibi geliyor: Beni karın öldürürse kariyerin mahvolabilir, ama sen öldürürsen, bunun sonuçları çok daha ağır olacak çünkü beni daha

önce de öldürmeye çalıştın, bu da önceden planladığını gösterir, yani başın büyük belada demektir. Sadece o da değil, bir polisle nişanlandım, seni öldürür.” Sol elimi direksiyondan çekip yüzüğü görebilmesi için yukarı kaldırdım.

“Vay vay, taşı da kocamanmış,” dedi hayranlıkla. “Polislerin bu kadar parası olduğunu bilmiyordum. Kim bu adam?”

“Wyatt Bloodsworth. Geçen gün seni sorgulamaya gelen polis, hatırladın mı?”

“Demek bu yüzden o kadar ters davrandı. Şimdi anlıyorum. Futbolcu değil miydi bu adam? Çok parası var galiba.”

“İdare ediyor işte,” dedim. “Ama bana herhangi bir şey olursa, seni öldürmekle kalmaz —üstelik diğer polisler de eminim başlarını öte yana çevireceklerdir, çünkü benden hoşlanıyorlar— *köyünü yakıp tarlalarına da tuz eker.*” Ona İncil’den bir tehdit savurursam işe yarar diye düşünmüştüm, yaptıklarının sonuçlarının ne kadar ciddi olduğunu gösterip onu etkilemek için.

“Benim tarlam yok ki,” dedi “ya da köyüm.”

Jason bazen aptallık derecesinde kelimelere takılıyor. “Bunu biliyorum,” dedim sabırlı bir şekilde, “bir metafor-du. Seni tamamen yok eder demek istedim.”

Başını sallayarak onayladı. “Evet, bunun farkındayım. Bu aralar çok seksi görünüyorsun.” Kafasını geriye atıp koltuğun arkasına dayadı ve inler gibi bir ses çıkardı. “Ne yapabilirim? İşe yarar hiçbir şey gelmiyor aklıma. Şu cinayet/intihar ihbarını ben yaptım, ama polislerin hepsi gitmemiş. Haklısın, tanıklar var. Seni öldürürsem onları da öldürmem gerekir, ayrıca bunun işe yarayacağını sanmıyorum, polisler çoktan ihbarın sahte olduğunu anlayıp merkeze geri dönmüşlerdir bile.”

Tam o sırada, cep telefonum çaldı. Jason bir karış havaya sıçradı. Çantamın içinde telefonu aramaya başladım, ama Jason “Cevap verme!” dedi ve elimi geri çektim.

"Arayan Wyatt'tır," dedim. "Seninle çıktığımı öğrenince sinirinden deliye dönecek." İncil'den bir alıntı değildi, ama yeri gelmişti.

Jason'ın alnı boncuk boncuk terlemişti. "Ona sadece konuştuğumuzu söyleyebilirsin, di mi?"

"Jason, anla artık. Beni öldürmeye çalıştın. Bu konuyu halletmemiz gerek, yoksa Wyatt'a bana asıldığını söylerim, o da seni moleküllerine ayırır."

"Biliyorum," dedi, acı çekermiş gibi. "Bize gidelim, böylece konuşup bir plan yapabiliriz."

"Debra evde mi?"

"Hayır, annelerin evini gözetliyor, önünde sonunda oraya gideceğini düşündü."

Anneleri mi takip ediyordu? Sırf bunun için kafasının dersini yüzebilirdim kaltağın. İçimde bir öfke dalgasının kabardığını hissettim, ama kontrol altına aldım. Aklımın başında olması gerekiyor. Jason'ı ikna etmiştim, ama onu tanıyordum ve ondan en ufak bir korkum yoktu. Fakat anlaşılan karısı tam bir çatlaktı ve onu nasıl halledeceğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Jasonların evine sürdüm, aslında o evi birlikte almıştık ve boşanırken ona bırakmıştım. Son beş yılda fazla değişmemişti, etrafındaki ağaçlar, çiçekler daha büyümüştü, hepsi o kadar. Ev iki katlıydı ve kırmızı tuğladan yapılmıştı, beyaz panjurları vardı. Modern bir tarzı vardı ve ilginç detaylar eklenmişti, ama onu komşu evlerden ayıran dikkat çekici bir özelliği yoktu. Sanırım siteyi planlayanların elinde en fazla beş değişik plan ve stil vardı, böyle olunca da evler kurabiye kalıbından çıkmış gibi duruyordu. Garajın kapıları inikti, demek ki Debra evde değildi.

Garaj yoluna girerken, "Biliyor musun? Belki de Debra'nın burada yaşamasını beklemek yerine, taşınmak daha akılcıca bir hareket olurdu," dedim düşünceli düşünceli.

“Nedenmiş o?”

Söylediğim gibi; adamın hiçbir şeyden haberi yok. “Çünkü burası bizim evliyken yaşadığımız yer,” dedim sabırlı bir şekilde. “Büyük olasılıkla burasının kendinin değil, benim evim olduğunu düşünüyordur. Kendi evine ihtiyacı var.” Tuhaf, ama kadına karşı ilk kez bir parça yakınlık duydum.

“Evin hiçbir sorunu yok,” diye itiraz etti. “Güzel bir ev işte, hoş ve modern.”

“Jason! Kadına kendi evini all” diye bağırdım. Bazen onun dikkatini çekebilmenin tek yolu budur.

“Pekâlâ, pekâlâ. Bağırmana gerek yok,” dedi suratını asarak.

Hemen karşımda bir duvar olsaydı, inanın kafamı vura-bilirdim.

İçeri girince gözlerimi devirdim, hâlâ aynı mobilyaları kullanıyordu. Adam kalın kafalıydı. Debra’nın asıl öldür-mesi gereken oydu.

Şimdi, suvarilerin yolda olduğundan emindim; Wyatt ve diğerlerinin ilk bakacakları yer Jason’ın evi olurdu, haksız mıyım? Bana ateş edenin Jason olmadığını biliyorlardı, ancak Wyatt notlarımı görüp benim yaptığım gibi ikiyle ikiyi toplama-yı başaracaktır mutlaka. Benü kıskanan kişi, eski eşimin yeni karısıydı, gerçi o kadar yeni değildi, evleneli dört yıl ol-muştu. Daha ne kadar açık olabilir? Jason bana ateş etmedi, ama ertesi gün telefonuma endişeli bir mesaj bıraktı – üstelik beş yıl boyunca hiç konuşmamıştık. Wyatt freni bozanın Jason olduğunu hemen anlayamayabilirdi, ama sorun değil. Önemli olan ilk devriye arabasının, büyük olasılıkla beş dakika içinde evin önüne çekmesini beklemeyi ummamdı.

“Öyleyse,” dedi Jason, bana sanki bütün cevaplar ben-deymiş gibi bakarak. “Debra konusunda ne yapacağım?”

“Debra konusunda ne yapacağım da ne demek oluyor?”

Çağlık beni bir karış havaya sıçrattı, sırf hazırlıksız yakalandığım için değil; Debra'nın evde olduğu apaçık ortada olduğu için. İyi olmayan şeyler listesinde bu kesinlikle birinci sıradaydı.

Jason da sıçradı ve tabancayı düşürdü, ama silah ateş almadı –Tanrı'ya şükür– çünkü ateş alsa kalbim muhtemelen dururdu. Arkamı dönüp eskinin Debra Schmale'i, yeni Bayan Jason Carson'u görünce neredeyse duracaktı zaten. Üstelik yeni medeni durumunu çok ciddiye alıyora benziyordu. Elinde bir tüfek vardı ve kabzası omzuna dayanmış vaziyette tutuyordu, yanağını da sanki ne yaptığını biliyor-muş gibi kabzaya koymuştu.

Yutkundum ve dilimi vitesse taktım, beynim hâlâ park halindeydi gerçi. “Seni kuskanman için hiçbir neden olmadığına nasıl ikna edebilirsiniz demek istedi. Boşandığımızdan beri Jason’la ilk kez konuşuyoruz, senden onu kiskandırmaya çalışmanın öcünü almak için uğraşıyordu, o yüzden seni kiskandırmak için sürekli beni yüzüne vurdu, bence benim yerime onu vurmalsın, çünkü yaptığı gerçekten çok boktan bir şey, sence de öyle değil mi?”

Bu şartlar altında ustalık örneği bir konuşma yapmıştım eğer bana sorarsanız, ama Debra gözünü bile kırpmadı. Tüfeği dosdoğru benim göğsüme doğrultmuş vaziyette tutmaya devam etti. “Senden nefret ediyorum,” dedi kısık ve sert bir sesle. “Blair, Blair, Blair’. Sürekli bunu duyuyorum, ‘Blair şöyle, Blair böyle’, kusacağım neredeyse.”

“Bu arada, dikkatini çekmek isterim, bu benim suçum değil. Jason’ın ne yaptığından haberim bile yoktu. Sana söylüyorum, benim yerime onu vur.”

İlk defa olarak Jason ne söylediğimin farkına varmış gibiydi. “Hey!” dedi kızgın bir şekilde.

“Bana ‘hey’ deme,” diye patladım sonunda. “Bütün bunların sebebi sensin. Dizlerinin üstüne çöküp ikimizden

birden özür dilemelisin. Bu zavallı kadın senin yüzünden neredeyse delirecekmiş ve ben de senin yüzünden neredeyse ölecektim. Hepsi senin suçun.”

“Ben *zavallı bir kadın* değilim!” diye Debra patladı bu sefer. “Güzelim, akıllıyım ve Jason’ın da benim kıymetimi bilmesi gerekir, ama onun yerine sana hâlâ o kadar âşık ki, doğru dürüst düşünemiyor bile.”

“Hayır, âşık değilim,” dedi Jason hemen, ona doğru bir adım atarak. “Ben *seni* seviyorum. Blair’e aşkım yıllar önce bitti, boşanmadan bile önce.”

“Doğru söylüyor,” dedim. “Beni aldatığını söyledi mi sana hiç? Sevseydi böyle yapar mıydı hiç?”

“Seni seviyor,” diye tekrar etti Debra. Anlaşılan mantıklı konuşmaları duyacak halde değildi. “Bu evde yaşamamız için ısrar etti...”

“Sana söyledim, di mi?” dedim Jason’dan tarafa.

“*Onunla konuşmaya kes.* Onunla bir daha asla konuşmanı istemiyorum. Bir daha *nefes almanı* bile istemiyorum.” Öfkeden köpürerek yakına geldi, o kadar yakındı ki, neredeyse tüfeğin ucuyla burnumu dürtecekti. Biraz geri çekildim, hava yastığının bıraktığı morluklar daha yeni geçiyordu ve yeni bir dizi morluk da istemiyordum. “Her şeyin var,” dedi, ağlamamak için nefes alarak. “Ah, elbette evi Jason aldı, ama değiştirmeye kıyamıyor, o yüzden pekâlâ sende de kalabilirmiş. Mercedes’i almışsın. Kentte üstü açık arabayla gezip sanki bir bokmuşsun gibi hava atıyorsun. Bizse *Taurus’a* binmek zorundayız çünkü Jason Amerikan arabası kullanmamızın imajımız açısından iyi olduğunu söylüyor.”

“Taurusların süspansiyonu çok iyi ama,” dedim, dikkatini dağıtmaya çalışarak. Gördünüz di mi? Bilinçaltımda bir şekilde arabanın önemli olduğunu biliyordum.

“*Lanet olası süspansiyon umrumdu değil benim!*”

Hıh! Böyle gözden çıkarmadan önce bir denese iyi ederdi aslında.

Dışardan sesler duyduğumu düşündüm bir an için, ama başımı çevirip bakmaya cesaret edemedim. Evin belli başlı girişlerinin dışında –yani ön kapı, arka kapı ve pencerelerin dışında– yemek odasının önündeki verandaya açılan bir çift cam kapı vardı. Durdüğüm yerden göz ucuyla cam kapıyı görebiliyordum, bir hareket görmüşüm gibi geldi, ama Debra bir şeyler döndüğünü anlarsa diye doğrudan bakamıyordum.

Jason, sağında duruyordu ve aynı görüş açısına sahip değildi, merdivenler dışında bir şey görmüyordu. Debra oturma odasının penceresinden dışarıyı görebiliyordu, ama evin açısı ve pencerelerde ışığın içeri girmesine izin veren, dışandakilerin içeriyi görmesini engelleyen tül perdelerin çekili olması yüzünden görüş alanı kısıtlıydı. Yardımın gelmekte olduğunu bilen tek kişi bendim.

Ya polisler her zaman yaptıkları gibi içeri baskın yaparlar ve Debra'yı korkuturlarsa ne olacaktı? Debra teniği çekebilirdi, işte o zaman ölebilirdim, olacağı buydu.

"Tüfek kullanmayı nasıl öğrendin?" diye sordum, umurumda olduğundan değil, sadece onu konuşturmak, dikkatini beni hemen vurmak dışında başka şeylere çekmek istiyordum.

"Eskiden babamla ava giderdik. Ayrıca atıcılık talımı da yapıyorum, o yüzden atışlarım isabetlidir." Kolumun üst tarafındaki bandaja çabucak göz attı. "Eğilmemiş olsaydın ne kadar isabetli olduklarını kendin de görebilirdin. Pardon göremezdin – çünkü ölmüş olacaktın."

"Şu ölme işini bir kenara bırakabilsen keşke," dedim. "Sıkıcı olmaya başladı. Sadece o da değil, bu işten yakayı sıyrman da mümkün değil."

"Elbette sıyrabilirim. Jason söylemeyecektir, çünkü olumsuz kamuoyundan hiç hoşlanmaz."

"Söylemesine gerek yok ki. İki polis onu beni kaçıırken gördü."

"Kaçtırmak mı?" Gözleri yusuvarlak oldu.

"Beni öldürmeye bile çalıştı," dedim, "sen yakalanmayasın diye yaptı. Gördün mü seni seviyor, ben bunu kimse için yapmazdım."

Jason'a göz ucuyla baktı. "Doğru mu bunlar?" diye sordu, tereddüt ederek.

"Arabasının frenlerini bozdum," diye kabul etti Jason.

Debra bir saniye için kıpırdamadan durdu, ardından gözleri yaşla dolmaya başladı. "Beni seviyorsun," dedi sonunda. "Beni gerçekten seviyorsun."

"Elbette seviyorum. Senin için deli oluyorum," diye onu temin etti Jason.

Deli olmak bu koşullarda gerçekten uygun bir benzetme olmuştu, öyle değil mi?

Rahat bir nefes aldım. "Güzel, bunu hallettik öyleyse," dedim. "Size hayatta mutluluklar. Ben gitsem iyi olur ..."

Geriye doğru yarım adım atmıştım ki, aynı anda sanki bir sürü şey birden oldu. Ben hareket ettiğimde Debra düşünmeden tüfeği bana doğru savurdu. Onun arkasında biri cam kapıyı açmak için tekmeliyormuş gibi çatırtı sesi geldi ve sanki yavaş çekimde Debra'nın şaşırıp yerinden sıçradığını gördüm. Tüfeği bana doğru savurduğunda bedenim neredeyse benden komut almadan, kendi başına hareket etti. Kas hafızası, bilirsiniz. O savurdu, ben geri çekildim ve yılların eğitimi işbaşına geçti. Vücudum geriye doğru eğilmeye devam etti, bacaklarım beni ele geçirecek atlayış için gerildi, kollarım denge sağlamak için açıldı. Oda tepetaklak oldu, ardından bacaklarım ve sırt kaslarım kontrolü ele alarak gerekli olan itme ve kıvrılma hareketini yaptı.

Ters takla olarak korkunçtu. İki bacağım birden havalandı, Debra çok yakınımıdaydı: Sol ayağım onu çene altından yakaladı, öbürü de tüfeği tekmeleyip uçurdu. Ne yazık ki parmağı tetikteydi, hareket edince tetiğe de basmış oldu; keskin çatırtı kulakları sağır edecek kadar şiddetliydi. Debra engel olduğu için bacaklarım dönüşlerini tamamlayamadı, sert bir şekilde sırtüstü yere düştüm. Debra çenesinin altına yediği tekme yüzünden arkaya doğru savruldu, dengesini tamamen kaybetmişti, kolları havayı dövüyordu. Dengesini yeniden kazanmak için verdiği savaşı kaybederek küçüstü oturdu, cilalı parke zeminde kaymaya başladı.

"Ayyy!" diye keskin bir çığlık atıp ayak başparmağımı yakaladı. Ayağımda sandalet vardı, birini çenesinden tekmelemek için en iyi seçim kesinlikle değildi.

"Blair!" Evin içi aniden bir sürü polisle doldu, her yandan içeri giriyorlardı. Üniformalı polisler, sivil kıyafetliler ve Wyatt. Cam kapıdan içeri, kelimenin tam anlamıyla dalar da oydu, Debra'nın beni vurmak üzere olduğunu düşünmüştü. Beni kucaklayıp yerden kaldırdı, göğsüne o kadar sıkı bastırıyordu ki güçlükle nefes alabiliyordum. "İyi misin? Seni vurdu mu? Kan göremiyorum..."

"İyiyim," demeyi başardım. "Beni öldüresiye sıkıştırıyorsun o kadar." Kollarının demir kuskacı biraz gevşedi ve "Ayak başparmağım acıyor," diye ekledim.

Geri çekilip bana dikkatle baktı, sanki hâlâ tek parça olduğuma ve bu işten çizik bile almadan kurtulduğuma inanmıyor gibiydi. Geçtiğimiz hafta göz önüne alınırsa, bir yara aldığımı sanmıştı eminim.

"Ayak başparmağı mı?" dedi. "Aman Tanrım, hemen bir kurabiye bulmamız lazım."

Gördünüz mü? Çabuk öğrendiğini size söylemiştim.

Sonsöz

Kim vuruldu biliyor musunuz? Jason. Aklınıza vurulmayı daha çok hak eden biri geliyor mu? Debra tetiği çektiği sırada tüfeğin namlusu yukarı doğru havalandığı için, serseri kurşun Jason'ın başını sıyrıp geçmiş ve Jason adeta bir nacak* gibi yere düşmüştü. Herkes öyle söylüyor, ama ben nacağın ne olduğundan emin değilim. Bir tahmin yürütmem gerekseydi odun kesmekle ilgili bir şey derdim, ama *Kim Beş Yüz Milyar İster?* yarışmasında bütün paramı bu cevaba hayatta yatırmazdım.

Jason ölmedi, ama vurulmuş bir domuz gibi kanı akmaya başladı, kafatası yarıldığında insanın kanı öyle akar işte. İkisi bir ağızdan konuşmaya başladılar, aynı anda hem birbirlerini suçluyor, hem de suçu üzerlerine almaya çalışıyorlardı ve söylediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. O yüzden neler olduğunu, MacInnes, Forester, hatta bir sebepten gelmiş oraya gelen Şef Gray'e ben açıkladım. Sanırım tüm polis merkezi oradaydı. SWAT ekibi geldi, o güzel uniformalarını giymişlerdi ve ardından sağlık görevlileri geldi, arkadaşım Keisha da aralarındaydı. Uzun süredir birbirini görmemiş kız arkadaşlar gibi selamlaştık.

İşlerin halledilmesi biraz zaman aldı, o yüzden mutfaka gidip herkes için kahve yaptım. Ayak başparmagım acıdığı için hafifçe aksiyordum, ama kırılmamıştır diye düşündüm.

Altı civarında Wyatt beni eve götürdü.

"Bana bir iyilik yap," dedi arabayla giderken, "hayatımızın sonuna kadar bana bu geçtiğimiz hafta gibi bir hafta daha yaşatma, olur mu?"

* Kasa saplı odun kesme balta. Y.N.

"Bunların hiçbiri benim suçum değildi," dedim sinirli bir edayla. "Üstelik de en çok etkilenen de ben oldum. Vurulduğum, her yanımda morardı, dövüldüm ve canım o kadar yandı ki, sen dikkatimi dağıtmasaydın uzun uzun ağlayabilirdim."

Uzanıp elimi tuttu ve iyice sıkı. "Tanrım, seni seviyorum. Bizim çocuklar hayatlarının sonuna kadar attığın o karate tekmesini konuşacaklar. *SWAT* takimleri bile etkileniler, ki gerçekten sıkı olmaya çalışan tiplerdir. Nerede ders aldın?"

"*Great Bod*'da her türlü dersi veriyoruz," dedim alçak gönüllülükle. Ne sandınız? Ona düşünmeden havada takla attığımı ve yaptığım şeyi yapmaya niyetimin olmadığını söyleyeceğimi mi? Hayatta olmaz.

Bu olay da şüpheye yer bırakmayacak şekilde ispatladı, ters taklaya ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz.

Bütün aileyi arayıp krizin bittiğini haber verdik, bir sürü açıklama yapmamız ve onları yalnız kalmak istediğimize ikna etmemiz gerekti. En son atlattığım tehlike biraz fazla yakına gelmişti, insan suratına doğrultulan bir tüfekten, araba kazasına göre daha fazla etkileniyor, gerçi kaza da yeterince korkunçtu ve rüyalarımı girmişti. Tüfeği rüyamda görmedim hiç, belki de vurulan Jason olduğu içindir, böylece öykünün sonu iyi bağlandı, haksız mıyım? O geceyi birbirimize sarılarak, öpüşerek ve gelecek için planlar yaparak geçirdik. Tek yaptığımız plan değildi elbette. Wyatt'tan söz ediyoruz burada, tüm zamanların en şehveti adamından bahsediyoruz. Mutlu olduğunda canı seks yapmak istiyor, sinirli olduğunda seks istiyor. Her şeyi seksle kutluyor.

Onunla birlikte mutlu, keyifli bir hayatın beni beklediğini görebiliyordum.

İrtesi gün beni araba alışverişine götürdü. Kardeşi Lisa, Chevy Avalanche'ını geri getirdi, ödünç verdiği için teşekkür

etti ve bana milyonlarca soru sordu. Allahtan ondan hemen hoşlandım, annesine çok benziyordu, o yüzden hoşlanmam için bir neden yoktu. Ayrıca Wyatt'ın kamyonetinden de hoşlandım, Mercedes satıcısına onunla gittik.

Elbette yeni bir Mercedes istiyordum. Jason ve kaçık karısının beni en sevdiğim arabayı almaktan alıkoyacaklarını düşünmediniz değil mi? Beni siyah bir üstü açıkta hayal edebiliyor musunuz? Siyah güçlü bir izlenim bırakıyor, hatırlarsanız. Sigorta şirketi henüz ödemeyi yapmamıştı ve bunlardan pazar olduğu için bankam da açık değildi, ama satış görevlisi arabamı pazartesi sabahına kadar tutmaya söz verdi. Annemlerin evine vardığımızda mutluluktan havalara uçuyordum.

Kapıyı babam açtı ve parmağını dudağının üstüne tutarak, "Şşş," diye uyardı. "Bir bilgisayar felaketi daha yaşadık ve lina yattı."

"A-aa," dedim, Wyatt'ı içeri çekerken. "Sorun nedir?"

"Bilgisayarı sonunda düzelmişti, daha doğrusu annen öyle sandı ve bu sabah monitör açılmamak üzere karardı. Bilgisayarcıdan monitör alıp eve şimdi geldim, annen de ofisinde onu takıyor."

Jenni oturma odasına gelip beni sıkıca kucakladı. "Jason'ın aptallığına inanamıyorum," dedi.

"Ben inanıyorum. Annemin ofisinin önünden geçerken içeriden hiç ses geliyor mu?"

"Ça yok," dedi Jenni, endişeli gözüküyordu. Annem sinirlendiğinde kendi kendine konuşur. Gözü döndüğünde çok ama çok sessizleşir.

Annemin koridorda yürüdüğünü duyduk, tek kelime etmeden, hatta bizden tarafa bile bakmadan önümüzden geçerken sessizce oturduk. Elinde katlanmış genişçe bir plastik örtü vardı, onu garaja bıraktı ve bir şey söylemeden tekrar önümüzden geçti.

“Plastik örtüyü ne yapacak?” diye sordu Wyatt ve hepimiz klasik “Kim bilir?” hareketiyle omuz silkedik.

Önce bir gümbürtü geldi, ardından tuhaf bir sürtünme sesi. Annem koridordan geri geldi, yüz ifadesi sert ve kararlıydı. Eline kalın bir kordon dolamıştı ve suçlu monitör arkasında sürükleniyordu. Hepimiz sessizce izliyorduk, annem monitörü garaj kapısına doğru götürürdü, iki basamak merdivenden daha büyük gürültü çıkararak indirdi ve garajda yere serdiği plastik örtünün üstüne koydu.

Babamın araç gereçlerinin durduğu, duvara monte edilmiş askılığa gitti. Bir çekiç seçti, eliyle şöyle bir tarttıktan sonra yerine koydu. Balyoz ya da sopa türünden bir şeye yöneldi. Aletleri pek tanımadığım için ne olduğundan emin değilim. Duvarda asılı olduğu yerden indirdi, şöyle bir inceledi ve sonunda bunun beklentilerini karşılayacağına karar verdi. Ardından monitörün, plastik örtünün üstünde durduğu yere döndü ve onu tuzla buz etti. Geriye sadece ufak parçalardan oluşan bir yığın kalana kadar vurdu. Etrafta cam ve plastik parçaları uçuşuyordu. Onu varoluştan tamamen silecekti neredeyse. Sonra da sakın sakın balyozu yerine bıraktı, ellerinin tozunu silkeledi ve yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdi.

Wyatt’ın yüzünde gülse mi, yoksa tepelere doğru koşarak kaçsa mı daha iyi olur bilmiyormuş gibi tuhaf bir ifade vardı. Babam onun o mizana vurarak, “Akıllı bir adamsın Wyatt,” dedi. “tek yapman gereken suç listene arada sırada bir göz atmak, böylece halletmen gereken önemli bir sorun olup olmadığını bilirsin ve her şey yolunda gider.”

“Söz veriyor musun?” diye sordu Wyatt kuru bir sesle.

Babam kahkaha attı. “Elbette0 hayır. Benim başımda fazlasıyla sorun var, başını derde sokarsan, tek başınasın.”

Wyatt bana dönüp göz kırptı. Hayır, tek başına değildi; bu işte beraberdik.

Linda Howard,

New York Times' in en çok satanlar listesine giren Cry No More, Dying to Please, Open Season, Mr. Perfect, All the Queen's Men, Now you See Her, Kill and Tell ve Son of The Morning gibi birçok kitabın yazarıdır. Pek çok ödüle sahip olan yazar Alabama'da, eşi ve iki Golden Retriever cinsi köpeğiyle birlikte yaşamaktadır.

Blair Mallory'nin keyifli bir yaşamı vardır. Bu güzel ve kendine güvenli genç kadın popüler bir spor merkezinin de sahibidir. Ne var ki sorunlu üyelerden biri Blair'i kişisel takıntısı haline getirerek genç kadının gıysilerini ve neredeyse yaşam tarzını taklit etmeye başlar. İşlenen cinayet ve gelişen olaylar Blair'i polis olan eski sevgilisi Wyatt ile bir kez daha karşı karşıya bırakır. Blair bu eski gönül yarasını tamir edip aklından bir türlü çıkartamadığı bu adamla tekrar bir araya gelip gelemeyeceğini tartmaya uğraşırken olaylar giderek karışır ve genç kadın kendini ölüm tehdidi altında bulur. Gerçek kurban kimdir? Blair mi, takıntılı bir kişiliği olan Nicole mü? Peki ya katil? Blair ve Wyatt'ın aralarında geçen eski hikâyenin üzerine Bir yenisini inşa etmeleri mümkün olabilir mi?

ABD'li ödüllü yazar Linda Howard'ın hem çarpıcı bir aşk hikâyesi hem de sürükleyici bir polisiye olan yapıtını elinizden bırakmak istemeyeceksiniz.

-let there be love-